

Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em

Contents

Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	4
3. Quyển 1 - Chương 2	5
4. Quyển 1 - Chương 3	8
5. Quyển 1 - Chương 4	11
6. Quyển 1 - Chương 5	14
7. Quyển 1 - Chương 6	17
8. Quyển 1 - Chương 7	20
9. Quyển 1 - Chương 8	23
10. Quyển 1 - Chương 9	26
11. Quyển 1 - Chương 10	29
12. Quyển 1 - Chương 11	32
13. Quyển 1 - Chương 12	35
14. Quyển 1 - Chương 13	38
15. Quyển 1 - Chương 14	42
16. Quyển 1 - Chương 15	47
17. Quyển 1 - Chương 16	52
18. Quyển 1 - Chương 17	57
19. Quyển 1 - Chương 18	60
20. Quyển 1 - Chương 19	63
21. Quyển 1 - Chương 20	66
22. Quyển 1 - Chương 21	69
23. Quyển 1 - Chương 22	72
24. Quyển 1 - Chương 23	75
25. Quyển 1 - Chương 24	78
26. Quyển 1 - Chương 25	81
27. Quyển 1 - Chương 26	84
28. Quyển 1 - Chương 27	87
29. Quyển 1 - Chương 28	90
30. Quyển 1 - Chương 29	93
31. Quyển 1 - Chương 30	96
32. Quyển 1 - Chương 31	99
33. Quyển 1 - Chương 32	102
34. Quyển 1 - Chương 33	105
35. Quyển 1 - Chương 34	108
36. Quyển 1 - Chương 35	111
37. Quyển 1 - Chương 36	113
38. Quyển 1 - Chương 37	116
39. Quyển 1 - Chương 38	120
40. Quyển 1 - Chương 39	123
41. Quyển 1 - Chương 40	125

42. Quyển 1 - Chương 41	128
43. Quyển 1 - Chương 42	132
44. Quyển 1 - Chương 43	135
45. Quyển 1 - Chương 44	138
46. Quyển 1 - Chương 45	141
47. Quyển 1 - Chương 46	144
48. Quyển 1 - Chương 47	147
49. Quyển 1 - Chương 48	150
50. Quyển 1 - Chương 49	153

Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em

Giới thiệu

Converter: ngocquynh520Editor: Puck + ChimyThể loại: Hiện đại, sủngSố chương: 93 chương (2 phần)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-nghi-anh-se-khong-thich-em>

1. Quyển 1 - Chương 1-1

Phần I: Quan Hạo Lê & Giai Ny – Anh nghĩ anh sẽ không thích em

Nơi xa hoa lãng phí nhất trong sinh hoạt về đêm của thành phố C – Hoàng triều thịnh yến, cho dù thiết bị lắp đặt bên trong hay cấu tạo bên ngoài, cũng lộ ra hơi thở sang trọng nguy nga lộng lẫy, khiến cho người ta chạy theo như vịt.

Bên trong phòng bao “Hoàng cung” càng thêm kim cương VIP trong cao quý, người bình thường chính là nhiều tiền hơn cũng không có cơ hội dùng, nó giới hạn khách hàng, do ông trùm giấu mặt đặt ra, cho nên những người khác chỉ có phần quan sát từ xa.

Quan Hạo Lê lười biếng dựa nghiêng trên ghế sa lon, hưởng thụ người đẹp mớm rượu đỏ, liếc mắt nhìn Nam Cung Thần ở trên ghế sa lon bên cạnh, “Cậu chắc chắn tối mai hai chúng ta phải đi đón hai nữ sinh nhỏ?”

Nam Cung Thần uống xong rượu còn lại của người đẹp, mặc cho chất lỏng màu đỏ thẩm chậm rãi chảy xuống khóe miệng, miễn cưỡng ngược mắt, “Chẳng lẽ anh còn biện pháp nào tốt hơn?”

Mắt thấy chất lỏng kia sắp chảy đến giữa cổ, người đẹp vội vàng lè lưỡi liếm chỗ hầu kết, nhẹ nhàng liếm, rượu đỏ không chút dư thừa, mập mờ đến cực điểm.

Phụ nữ trong này đều trải qua hết lòng dạy dỗ, rất biết cách dẫn dụ mập mờ và khéo gọi đúng mực, nhất là phụ nữ có thể đi vào phòng bao “Hoàng cung”, vậy càng là cực phẩm trong cực phẩm.

Nam Cung Thần bị cô ta quyến rũ đến cả người ngứa ngáy khó nhịn, cổ tay khẽ nhúc nhích, người phụ nữ kia lập tức yếu ớt không xương nhích lại gần, ánh mắt mị hoặc có thể khiến ngời chảy nước, anh sắp không

chịu nổi.

“Ứng phó với nữ sinh nhỏ không phải là điểm mạnh của cậu sao? Tôi xem tối mai giao cho cậu một người thôi, vừa đúng có hai người, nói không chừng có thể gặp gỡ một tình yêu tuyệt vời mà trẻ trung. Quan Hạo Lê chế nhạo nói.

“Tôi vẫn thích như vậy.” Nam Cung Thần nhéo vòng eo của người phụ nữ nhu nhược không xương trong ngực, cười đến vô cùng phóng túng.

“Ôi... A Tư đây không phải làm khó chúng ta sao?” Quan Hạo Lê thở dài, đầu tựa vào trên đùi người phụ nữ, mặc cho bọn họ xoa bóp giúp mình, vô cùng vừa lòng.

Vậy mà, có một số việc đã định trước từ sâu xa bên trong, tránh cũng không trốn được.

“Nếu là bạn tốt của Lương tiểu thư, chắc hẳn cũng không kém đâu? Có lúc ăn nhiều thịt cá, thỉnh thoảng chuyển chút rau dưa củ cải cũng chưa hẳn không thể. Nam Cung Thần cười nói.

“Phải! Hai người đó cũng đừng là Lâm Đại Ngọc gì đó, đừng một chút là rơi nước mắt, tôi chịu không nổi.” Quan Hạo Lê cười nói.

Khi hai người đang nói chuyện phấn khởi, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Quan Hạo Lê dùng ánh mắt die enda anle equu ydonn liếc về phía cô gái gọi cảm đang đấm bóp cho anh, ý bảo cô đi xem có chuyện gì, dưới tình huống bình thường, chỉ cần anh đang ở nơi này, sẽ không ai tới quấy rầy anh.

Hôm nay, là người nào không thức thời?!

Cô gái ứng tiếng đứng lên đi ra cửa, kéo một khe nhỏ, “Chuyện gì? Quan thiếu không thích bị người quấy rầy, anh quên quy củ của anh ấy sao?”

“Là Hoắc thiếu thành phố A làm trò, chỉ mặt gọi tên muốn tìm Quan thiếu, tôi cũng không có cách nào?” Quản lý sảnh chính nhỏ giọng nói.

“Hoắc thiếu? Là tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Vũ Hoắc Kỷ Thành sao?” Người phụ nữ giật mình kèm theo vẻ mặt không dám tin.

Quản lý sảnh chính gật đầu, “Đều là Phật khó dây dưa, ai dám đắc tội?”

Người phụ nữ cắn cắn môi, cân nhắc nặng nhẹ rồi gật đầu, “Anh đứng chỗ này chờ, tôi đi hỏi một chút.”

Dứt lời lập tức đẩy cửa đi vào, “Quan thiếu, giám đốc Trần nói Hoắc thiếu thành phố A có chuyện tìm ngài.”

“Hoắc thiếu?” Quan Hạo Lê giật mình hỏi lại, chẳng lẽ là Kỷ Thành? Buổi tối khuya, cậu ta chạy tới nơi này tìm mình làm gì?

“Vâng.”

“Nhanh mời cậu ta vào.” Quan Hạo Lê ngồi thẳng người, cảm giác hưng phấn trên mặt khó nén, vội vàng xua tay để cho toàn bộ phụ nữ bên cạnh đi ra ngoài.

Nam Cung Thần cũng rất kinh ngạc, “Anh rất quen biết Hoắc Kỷ Thành?”

“Ừ, chúng tôi là bạn học thời đại học, quan hệ cũng không tệ lắm.”

“Bạn học thời đại học, không phải anh học y sao? Nhưng anh ta là tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Vũ, ngành học của hai người hoàn toàn khác nhau!” Nam Cung Thần vô cùng kinh ngạc.

“Nói cậu dẫn rất đúng! A Tư và ba tên kia là bạn học cùng chuyên ngành sao?” Quan Hạo Lê tức giận liếc nhìn cậu ta.

Nam Cung Thần buồn bực sờ lỗ mũi, đầu óc anh chỉ tạm thời ngắn mạch thôi, mà quên đại học là nơi muôn màu muôn vẻ, bên trong có nhiều chuyên ngành học, có thể gặp được đủ hạng người.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Hoắc Kỉ Thành ăn mặc đơn giản, áo sơ mi màu đen Giorgioarmani với một khoản tiền kinh điển, tuần tú, trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại vô cùng đẹp đẽ và rực rỡ, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều chắc chắn lộ ra phong độ của quý tộc, nét mặt rất tốt, cái loại này sẽ khiến cho lòng của nhiều phụ nữ phải tan nát.

Người đàn ông này, ấn tượng đầu tiên gây ra cho người ta, đó là sâu không thấy đáy, khế mím môi mỏng môi lộ ra sự lạnh nhạt, nhưng khi nhìn thấy bạn tốt lâu ngày gặp lại thì sự lạnh nhạt trên khóe môi dần mất.

“Kỉ Thành, đã lâu không gặp.” Quan Hạo Lê tiến lên nắm tay bạn tốt.

“Tìm cậu đúng là gặp chút trắc trở mà.” Khóe môi Hoắc Kỉ Thành cong lên, bên trong dáng vẻ tươi cười có chút mùi vị trên đùa.

“Cậu phải gọi điện thoại sớm cho mình chứ, bảo đảm mình sẽ bày tiệc rượu mời khách phương xa như cậu tới dùng cơm rồi.” Quan Hạo Lê cười thật thoải mái, sau khi tốt nghiệp đại học, mỗi người một việc, có rất ít cơ hội được gặp nhau.

“Tiệc rượu thì khỏi, mình thích đồ ăn cậu tự làm hơn đó.”

Nhớ ngày đó, khi hai người du học ở nước ngoài, bởi vì rất nhớ các món ăn quê nhà, liền tự mình học làm, về mặt này, vài người đều đồng ý rằng Hạo Lê rất có thiên phú, không những có sở trường về dùng dao phẫu thuật, còn có thể dùng dao làm bếp.

Anh và “Dao” thật là có quan hệ chặt chẽ mà.

“Nếu cậu không để ý, thì trong bệnh viện đúng lúc có một chút. . . .” Nói tới đây, Quan Hạo Lê cố ý tạm dừng hai giây.

“Khụ. . . .” Hoắc Kỉ Thành che miệng ho nhẹ một tiếng. .

“Bác sĩ Quan à, thì ra hôm nay mình mới biết được, người trên thì ở phòng lớn người dưới thì ở phòng bếp đó!” Ở bên cạnh, Nam Cung Thần nói chen vào.

“Tạm thời cậu cứ ở đó mà xem thường mình! Tối nay mình rất vui vẻ, sẽ không bàn cãi như thường với cậu, Kỉ Thành, hai anh em chúng ta nhiều năm không gặp, buổi tối phải không say không về đó.” Quan Hạo Lê bước tới gờ tay khoát lên vai anh ta.

Nhớ năm đó, khi hai người vừa biết nhau, một người là nước, một người là lửa, vốn là hai cá thể đơn độc, cũng không biết vì sao, quan hệ của hai người rất tốt, lại có thể mặc cùng một chiếc quần, cùng làm cho các bạn học cùng phải kinh sợ.

Ngay cả bản thân Hoắc Kỉ Thành, cũng không thể nào ngờ được mình có thể tha thứ cho một người đàn ông ồn ào như vậy.

Quan Hạo Lê thật không cảm thấy có cái gì, nếu anh có thể làm bạn bè thân thiết với A Tư, như thế cũng có thể làm anh em tốt với Kỉ Thành, đàn ông mặt lạnh, anh đã từng gặp nhiều rồi, từ lâu đã nảy sinh miễn dịch.

“Được.” Hoắc Kỉ Thành luôn ít nói, quả thật gần đây anh cũng gặp phải chuyện buồn phiền, lần này đến thành phố C, vừa vì công việc và thăm hỏi sức khỏe bạn tốt, cũng là để. Tránh né một người.

Nam Cung Thần nghĩ ngày mai mình còn phải chuẩn bị cùng với cậu chủ và cô Lương để gặp mặt hai vị bạn tốt của cô ấy, liền rời khỏi trước, cuộc gặp ngày mai rất quan trọng, anh phải làm tốt mới được.

Mới lót bụng mấy ly rượu mạnh, sắc mặt của Hoắc Kỉ Thành ửng hồng, ngón tay thon dài cỡi những cúc áo trên cổ áo, ngã ngửa người lên ghế sofa, đôi mắt hẹp dài nhắm chặt, giọng nói thuần hậu khàn khàn: “Đã lâu không uống đã như vậy.”

Quan Hạo Lê liếc mắt nhìn anh ta: “Không phải là cậu có tâm sự gì chứ hả?”

Hoắc Kỉ Thành xoa nhẹ chân mày, sau một lúc lâu mới nói: “Dùng cái gì giải sầu, chỉ có rượu Đỗ Khang.”

“Mượn rượu giải sầu càng thêm sầu, còn không bằng nói với mình, mình vậy mà có tiếng là chuyên gia tình cảm đó, người bình thường tìm mình mình cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, mà cậu lại là trường hợp đặc biệt.” Đôi mắt Quan Hạo Lê long lanh.

Hoắc Kỉ Thành uống hết một ly nữa: “Mình suy nghĩ, là mình đã làm sai cái gì?”

“Làm sai cái gì vậy?” Quan Hạo Lê bới móc tìm tòi ngọn nguồn, anh thích nhất là quan tâm người khác **, nhất là bạn tốt bên cạnh, mắt thấy tai nghe, hiểu rõ tin tức là rất quan trọng!

“Một lời khó nói hết.” Hoắc Kỉ Thành ngửa đầu uống sạch ly.

Quan Hạo Lê nhíu mày nhìn anh, trong ấn tượng của anh, Kỉ Thành là một người bạn thân trọng nhất, chưa bao giờ làm việc gì quá giới hạn, là người sống nội tâm.

“Ôi! Cái gì mà một lời khó nói hết! Nhanh nói rõ ràng cho mình, nếu không tối nay cậu đừng nghĩ có thể tỉnh táo rời khỏi đây.” Anh kêu gào muốn biết sự thật.

Nhiên, khớp hàm Hoắc Kỉ Thành liền mở ra như thế, nếu anh ta không bất ngờ nói như vậy, anh sẽ bị tra khảo, điều đó thật không tốt.

“Say rồi, thì sẽ không cần cái gì cả” Hoắc Kỉ Thành thấp giọng nỉ non , có lẽ, lúc trước anh không nên làm như vậy.

“Cậu đang nguy hiểm! Phiền não không phải dựa vào việc uống rượu là có thể giải quyết được, bây giờ là không nghĩ , nhưng sáng ngày mai thì sao? Cậu vẫn phải đối mặt!” Quan Hạo Lê tận tình khuyên bảo khuyên giải an ủi .

Hoắc Kỉ Thành không quan tâm đến anh, chỉ hi vọng đêm nay không cần phải suy nghĩ, còn ngày mai, là ẩn số.

“Bịch”, anh ta ngất đi ngã vào trên sofa.

Quan Hạo Lê vội để ly rượu trong tay xuống, tới gần nhìn thì nhìn thấy, không xong! Thật sự say, lay cánh tay anh ta: “Kỉ Thành? Hoắc Kỉ Thành!”

Trả lời anh chỉ có sự im lặng, trên trán có chút thất bại, người này! Nghìn dặm xa xôi tìm mình, chỉ vì muốn mình chăm sóc khi uống rượu say ư?

“Niệm niệm.” Trong miệng Hoắc Kỉ Thành kêu một cái tên không rõ ràng.

3. Quyển 1 - Chương 2

Nhìn thấy tinh thần anh ta mơ hồ nhắc tới một cái tên, Quan Hạo Lê thở dài, hỏi thế gian tình là gì, mà khiến cho đôi lứa nguyện sống chết có nhau.

Một người như thế, hai người cũng vậy, một người rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, một người khác.
Lại ở đây mượn rượu giải sầu, ôi.

“Mà thôi, tối nay mình sẽ làm một người tốt.” Quan Hạo Lê bước tới, nâng người đang say bí tỉ dậy, gọi người phục vụ tới giúp đỡ lên xe, sau đó lái xe đưa bọn họ về nhà, tốn rất nhiều sức lực mới đưa anh ta tới giường nằm trong phòng khách được.

“Ôi! Một chết mình mà, đêm nay cậu hãy dẹp bỏ cái tính ưa sẽ của mình, khỏi rửa mặt, sáng mai dậy rồi tính.” Anh thở hắt, lắc nhai với người đang say khướt nằm trên giường.

Nhoáng một cái đã trôi qua mười một năm, khi họ quen biết nhau mới mười tám tuổi, đều như nhau có sự bước bình không nghe lời và không chịu thừa nhận thất bại, tính tình dễ dàng xúc động, làm việc không suy nghĩ đến hậu quả, khi đó Hoắc Kỉ Thành cư xử không giống như các bạn cùng lứa tuổi, ổn định và bình tĩnh, khiến người ta cảm giác núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt cũng sẽ đứng vững không thay đổi sắc mặt.

Rượu, Anh ta có uống, nhưng từ trước tới nay anh ta cũng không uống say, bởi vì sau khi say rượu hành vi sẽ không tao nhã.

Mà tối nay, chính anh đã phá vỡ quy cũ của mình.

“Mình đã nói rồi mà! Chuyện tình cảm sẽ làm hại người ta mà, chơi đùa thì được rồi, hà tất gì phải làm thật chứ? Cậu và A Tư hoàn toàn bị hủy rồi, may mà mình còn tỉnh táo.” Quan Hạo Lê còn cảm khái, lẩm bẩm rồi trở về phòng tắm rửa đi ngủ.

Khoảng trưa ngày hôm sau, Quan Hạo Lê còn đang nằm trên giường, có hẹn với Chu Công, trong mơ mộng đẹp lữ lượt kéo đến, khiến anh cười đến muốn tỉnh ngủ.

Đột nhiên, trong phòng yên tĩnh đột ngột vang lên tiếng chuông, tất cả người đẹp của anh đều biến thành bọt biển, tan biến từng chút một.

“Rốt cuộc là ai đáng chết như vậy, phá vỡ mộng đẹp của người ta chứ!” Anh tức giận nhấn vào phím nghe máy, cũng không thèm nhìn là ai gọi điện tới.

[Sao hả? Có ý kiến gì sao? Cậu tự mình đi hỏi người khác xem, có người đàn ông nào giống như cậu, mỗi ngày ngủ cho tới chiều mới dậy không hả ?] Ở đầu dây bên kia của điện thoại Đằng Cận Tư tức giận nói.

Quan Hạo Lê đang buồn ngủ thoáng cái tỉnh táo một phần: “A Tư, cậu cũng biết, là mình có thói quen ngủ muộn mà.”

[Cậu cũng đừng quá chán chường, mình tin tưởng chú Quan sẽ không bỏ mặc cậu tiếp tục chơi đùa như vậy đâu, không sớm thì muộn cậu cũng phải trở về gánh vác trách nhiệm xây dựng cơ nghiệp cho gia tộc thôi.

Lời nói của Đằng Cận Tư khiến cho Quan Hạo Lê đang ngủ gật hoàn toàn bốc hơi hết, trong mắt có chút chán nản, đã có lúc anh cho rằng mình có thể tự do làm việc mình thích, nhưng vào ba tháng trước, sau khi người em họ Quan Cảnh Duyệt chết vì bệnh, anh liền hiểu được, mình không có cách nào thoát khỏi cả.

“Không nói mấy chuyện làm mất hứng nữa! Mình còn chưa phải trở về mà? Có thể tiêu sái một ngày thì được một ngày.” Quan Hạo Lê giả vờ ung dung, chính anh cũng không muốn bàn bạc gì tới chuyện đó.

Đằng Cận Tư hiểu được suy nghĩ của anh, liền không nhắc tới nữa, nói vào việc chính.

[Tối nay, cậu đến trường, hai người bạn của nai con, mình đã thấy, cũng không tệ lắm.

“Khụ. . . .Mình không thích nữ sinh nhỏ tuổi ngu ngơ đâu, nếu như là cô gái trưởng thành, mình sẽ có hứng thú hơn đó.” Quan Hạo Lê hắng giọng, trong lòng nói thầm: khẩu vị của mình không giống với cậu, bây giờ tâm tình yêu đương của cậu giống như khi mình mười mấy tuổi, chênh lệch quá lớn!

[Nói rõ ra cũng không phải việc hay, các cô ấy tan học lúc năm giờ rưỡi, cậu nhìn giờ giấc, đừng có tới trễ

“Ok! Chắc chắn mình sẽ đến đúng giờ, cậu cứ yên tâm.”

Sau khi gác máy điện thoại xuống, Quan Hạo Lê đứng dậy vào phòng súc miệng tắm rửa, nhìn khuôn mặt anh tuấn của mình trong gương, rất hài lòng, mặc chiếc áo Pose , tự nói một mình: mình vốn là tình thánh, muốn loại phụ nữ nào mà không được, nếu phải xếp hàng thì cũng có thể xếp thành một hàng dài kìa, những học sinh đó, anh đã chơi đùa qua từ lâu rồi, không có gì mới mẻ !

Sau khi mặc xong quần áo, anh gõ cửa phòng trọ, bên trong truyền đến giọng nói khàn và nhỏ: “Mời vào.”

Hoắc Kỉ Thành ngồi ở trên giường, xoa huyết Thái Dương, chau mày, gương mặt nhìn kỹ người nào đó quần áo chỉnh tề tinh thần sáng khoái, chỉ vào quần áo dùm đó trên người mình: “Tối hôm qua mình cứ như vậy mà ngủ sao?”

“Nếu không thì sao? Cậu muốn mình lột sạch quần áo, sau đó quăng vào trong bồn tắm, tắm rửa sạch sẽ?” Quan Hạo Lê lưu manh vô lại ôm ngực nhìn anh ta.

“Cậu, là, cổ, ý, .” Hoắc Kỉ Thành nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm anh, sắc mặt nham hiểm.

Quan Hạo Lê sờ cái mũi: “Trời đất chứng giám, mình nói đều là lời nói thật mà! Nếu mình thật sự làm như vậy, đoán chừng cậu sẽ cho là mình đã ham muốn sắc đẹp của cậu lâu rồi, sẽ gây hiểu lầm to đó! Quan

trọng nhất là, mình nhưng là đúng chuẩn đàn ông đó, sắc đẹp trước mặt cũng không lung lay được, vì vậy. Không thể ra tay được.”

“Quan, Hạo, Lê!” Sắc mặt Hoắc Kỉ Thành ngày càng đen, trong từng lời nói đều lộ ra uy hiếp.

Người nào đó không sợ hãi chút nào, ngược lại rung đùi đắc ý nói: “Ôi. Sớm biết rằng chúng ưa thích sạch sẽ của cậu nghiêm trọng như vậy, mình nên tìm mấy người phụ nữ giúp cậu tắm rửa , nói vậy, sẽ khiến người phụ nữ đó vui chết mất, đáng tiếc”

“Chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ cho mình.” Hoắc Kỉ Thành nghiêm mặt lạnh lùng xuống giường, bước vào phòng tắm, thật sự là anh ta không chịu nổi tiếng om sòm của anh, lải nhải đến đau cả đầu, thật không biết trước kia tâm trí của mình bị cái gì mà không nhận ra nữa.

Nhìn lên cánh cửa phòng tắm, khóe môi Quan Hạo Lê bên môi hiện ra một chút ý cười, xoay người ra ngoài cầm quần áo đã chuẩn bị sẵn bước vào, đặt ở bên giường, sau đó, ra khỏi cửa.

Một giờ sau, hai người xuất hiện ở phòng ăn trên tầng cao nhất của khách sạn Đế Hào, dẫn theo một đám phụ nữ quay đầu nhìn lại, dù sao thì cũng có một số thiên kim tiểu thư xinh đẹp biết kiềm chế, không thể không bắn khoăn gì mà la to một trận, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra tình yêu rất rõ ràng, hai mắt lén nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông đó.

Quan Hạo Lê và Hoắc Kỉ Thành đều là người nhìn thấy cảnh này quen rồi, một chút rối loạn như vậy với họ không là cái gì, vì vậy cũng không còn để ý, tự nhiên trò chuyện ăn uống.

Lúc ăn được một nửa, đột nhiên Hoắc Kỉ Thành nhận được điện thoại, mi tâm hơi nhíu, như đang suy nghĩ một lúc, mới từ từ nghe máy: “Chuyện gì?”

Trong điện thoại không biết nói một câu cái gì, đột nhiên sắc mặt anh ta thay đổi, môi mỏng nhếch ra thẳng tắp: “Đã biết rồi, tôi sẽ trở lại ngay.”

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì ư?” Quan Hạo Lê khó hiểu hỏi.

“Sau này gặp mình sẽ nói rõ, mình đi trước.” Dứt lời, anh ta liền đứng dậy rời đi, nhịp chân lộn xộn mà vội vàng.

Quan Hạo Lê nhìn bóng lưng của anh ta, trong lòng đoán rằng việc này chắc chắn có liên quan với cô gái “Niệm Niệm” kia, nếu không thì Kỉ Thành cũng sẽ không khẩn trương như vậy.

Đưa tay nhìn đồng hồ, cách giờ hai cái cô gái nhỏ tan học còn có hai giờ, anh liền tìm việc gì đó để làm.

Bên trong trường, âm thanh của chuông tan học vừa vang lên, các học sinh đều thu thập sách giáo khoa chen chúc mà ra.

Sau khi Tiết Giai Ny và Cát Xuyên trả lại sách giáo khoa cho ký túc xá, liền ra khỏi cổng trường, Chân Chân đã gọi điện thoại, nói là có người tới đón hai cô, mà hai cô cũng không ai hỏi, trong tiềm thức cho rằng người tới chỉ là tài xế.

Lại không đoán được sẽ là hai người đàn ông đẹp trai, một người mặc áo sơ mi màu trắng, đôi mắt đào hoa như Trương Dương nhìn hai cô, ngọc thụ lâm phong như phong lưu phóng khoáng; một người khác thì người mặc áo sơ mi màu xanh, khuôn mặt tuấn tú một cách vô lý, tinh xảo giống như con gái, ở trên một cặp mắt phượng, xoay chuyển xinh đẹp.

“Ôi trời! Thực là cố ý mà? Lại khiến cho hai anh chàng đẹp trai này tới đón chúng ta, là muốn khảo nghiệm định lực của chúng ta ư?” Cát Xuyên dựa vào tai bạn tốt thì thầm, bên trong đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng.

Tiết Giai Ny tỉnh bơ nhéo cô ấy một cái: “Cậu có thể có chút tiền đồ được không vậy! Người ta nhưng đã có vợ đấy! Đừng có mà gào to như vậy.”

Hai người đàn ông một trắng một xanh này là Nam Cung Thần và Quan Hạo Lê, nhiệm vụ tối nay là tiếp hai nữ sinh nhỏ này, vốn tưởng rằng đó chỉ là những cô nữ sinh nhỏ ngu ngơ như bình thường, lại không dự đoán được ——

Một người xinh đẹp đáng yêu, một người thì nóng bỏng, lòng dạ thẳng thắn, hoàn toàn không cùng một con đường với Lương Chân Chân mà, chính xác mà nói thì, phong cách của ba người này khác xa nhau, đều có những đặc sắc riêng, trình độ thừa nhận cao, khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Quan Hạo Lê có chút thích thú nhìn hai người đẹp trước mắt, nếu không phải còn nhỏ tuổi, anh rất muốn thử xem, nhưng suy nghĩ tới việc hai cô là bạn khuê mật của chị dâu tương lai, liền đành chỉ suy nghĩ này.

“Chào hai người đẹp, cho phép chúng tôi tự giới thiệu, tôi là Nam Cung Thần, là trợ lý cấp cao của anh Đăng, người bên cạnh là bác sĩ Quan Hạo Lê tiếng tăm lẫy lừng, cũng là một trong số ít bạn tốt của anh Đăng.”

“Một người là trợ lý, một người là bác sĩ, tổ hợp của mọi người cũng quá kỳ lạ mà!” Cát Xuyên lên che miệng cười.

“Tôi tên là Tiết Giai Ny, cô ấy tên là Cát Xuyên, chúng tôi là bạn tốt nhất của Chân Chân.” Tiết Giai Ny lời giản dị, ý sâu xa.

Quan Hạo Lê vẫn không nói gì, là vì dường như anh cứ cảm giác mình đã gặp Tiết Giai Ny ở đâu rồi, cho dù anh nghĩ làm sao vẫn không nhớ nổi, lại nghi hoặc liếc nhìn cô một cái, cái loại cảm giác này giống như đã từng quen biết, từ đầu đến cuối cứ ở trong đầu của anh, không thể gạt đi được.

4. Quyển 1 - Chương 3

Quan hạo lê & Giai Ny —— Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 03

“Người đẹp, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi phải không vậy?” Sau khi do dự một lúc, Quan Hạo Lê liền hỏi.

Tiết Giai Ny thản nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, đối với kiểu bắt chuyện này cô đã gặp qua nhiều rồi, hoàn toàn không có ý tưởng gì mới.

“Ôi! Đoán không ra là anh có thể dùng cách cũ rích như vậy nha?” Cát Xuyên lên tiếng đánh giá anh.

“Bác sĩ Quan, đây không giống như phong cách của anh!” Về mặt Nam Cung Thần kinh ngạc, cũng không phải ngày đầu anh biết Quan Hạo Lê, nhưng lần đầu anh thấy anh ta dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy bắt chuyện với con gái, trong lòng khó tránh khỏi ngạc nhiên.

Quan Hạo Lê nhăn mày, trừng mắt liếc Nam Cung thần, cậu nói nhiều rồi đó!

Nam Cung Thần rất biết điều mời Cát Xuyên lên xe anh ngồi, giao cơ hội cho bạn tốt, dù nói gì đi nữa thì cô gái nhỏ kia nhìn cũng được, nếu như có thể bắt được trái tim của cậu ấy, đương nhiên là tốt rồi!

Cát Xuyên nháy mắt với bạn tốt, ý tứ hết sức rõ ràng: thử xem, đây là loại đàn ông thận trọng thành thực! Lại vừa vặn có ý với cậu, nghề nghiệp là bác sĩ, cũng không tệ lắm nha!

Tiết Giai Ny không biết làm sao chỉ có thể giả giọng xem thường, Cát gia làm như mình đang tích trữ hàng hóa vậy? Muốn ra sức đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa ra ngoài như vậy sao?

“Người đẹp Tiết, mời. . . .” Quan Hạo Lê làm động tác mời thật điêu luyện.

Dọc theo đường đi, căn bản Tiết Giai Ny không nói gì, chỉ là yên lặng nhìn những công trình kiến trúc dọc đường bên ngoài cửa sổ, cô nhạy cảm thấy rằng người đàn ông bên cạnh đang nhìn mình nhiều lần, ngón tay đan chặt vào nhau, hơi bực mình.

Người này làm cái gì vậy! Không lo lái xe cho tốt lại nhìn cô làm gì?

Bỗng nhiên, trước giao lộ có một chiếc xe chạy nhanh tới, cô rất sợ sẽ có chuyện xảy ra, vội vàng mở miệng nhắc nhở người đàn ông nào đó: “Xin anh chuyển tâm nhìn về phía trước mà lái xe được không? Đừng lấy tính mạng của tôi ra mà đùa giỡn nữa!”

Khóe miệng Quan Hạo Lê nhấc lên dáng tươi cười thích thú: “Người đẹp Tiết, kỹ thuật lái xe của tôi, cô có thể hoàn toàn yên tâm.”

“Tôi có tên họ.” Tiết Giai Ny tức giận nói.

“Em gái Giai Ny” Anh còn chưa nói xong liền thấy Tiết Giai Ny giận dữ nhìn mình .

“Vậy đành phải gọi là Giai Ny.” Quan Hạo Lê cố ý thở dài.

“Đừng kêu thân thiết như vậy, tôi không có quen anh” Giọng điệu Tiết Giai Ny rất kiên quyết, thầm nghĩ : vừa rồi người này coi như rất thận trọng , dường như càng nhìn càng giống tên vô lại như vậy?

Quan Hạo Lê cũng không tức giận , dáng vẻ cười mỉm như cũ: “Cô nha! Từ quen biết đến hiểu rõ, cũng có một quá trình nhận biết nhau mà!”

“Không có nữa câu hợp ý mà!” Tiết Giai Ny lách mình vào trong, không có suy nghĩ muốn để ý đến anh.

“Tôi sẽ hỏi cô câu hỏi cuối cùng, có phải cô có chị gái hay chị họ ...? Có dáng vẻ rất giống cô hay không?” Quan Hạo Lê chưa hết hy vọng tiếp tục hỏi

“Thật xin lỗi, nói cho anh biết, tôi không có!”

Nói chuyện thất bại, Quan Hạo Lê hơi mất hứng, sờ cái mũi, thầm nghĩ trong lòng: chẳng lẽ là bởi vì khuôn mặt cô ấy lớn lên giống với nhiều người? Hoặc là dáng vẻ của cô rất giống với em gái của bạn gái mình? Vì vậy mới cảm thấy cô rất quen mặt?

Thôi, không phải là một cô gái nhỏ thôi sao! Anh cần gì phải tốn quá nhiều tâm tư như vậy, qua đêm nay bọn họ cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, là mình suy nghĩ nhiều rồi!

Đương nhiên là Tiết Giai Ny không biết được ý nghĩ của người đàn ông ngồi bên cạnh, mặc dù nhìn anh xem như cũng đẹp trai, nhưng bản chất cũng là tên du côn vô lại, cô cũng không hứng thú gì!

Trái ngược với sự trầm mặc im lặng của bọn họ, trên chiếc xe khác lại tràn đầy tiếng hoan hô, xem ra Cát Xuyên và Nam Cung Thần tán gẫu thật sự rất vui vẻ.

“Xem ra hai người bọn họ rất xứng đôi.” Đột nhiên Quan Hạo Lê nói một câu.

“Cát gia đã là hoa có chủ từ lâu rồi, mọi người đừng mong có cơ hội.” Tiết Giai Ny lạnh lùng buông một câu.

Quan Hạo Lê quay đầu nhìn cô liếc mắt một cái: “Vậy còn cô?”

“Có quan hệ gì với anh chứ?” Tiết Giai Ny hừ một tiếng, người này nói chuyện thật đáng ghét!

Quan Hạo Lê xoay tròn mắt, xem ra bên cạnh người đẹp nhỏ này còn không có đối tượng, là đóa hoa hồng có gai hoa mà! Hoặc là tầm mắt rất cao, hoặc là

Rất nhanh, xe liền đến bến đỗ.

Tiết Giai Ny dẫn đầu mở cửa xe xuống xe, gió biển mát mẻ thổi từ mặt tiền cửa hiệu, cô nhắm mắt lại hít thở sâu, mở mắt ra liền thấy một chiếc du thuyền to lớn sang trọng, đẹp đẽ và rực rỡ, lựa chọn ăn cơm ở đây, với bầu trời đầy sao làm ánh đèn, biển khơi mênh mông làm nền, thật không phải là lãng mạn thông thường mà.

Chỉ hy vọng Đằng Cận Tư là người chồng chân thật, hai người có thể bạc đầu không chia ly, hạnh phúc mỹ mãn.

“Hâm mộ sao?” Đột nhiên Quan Hạo Lê ghé sát tai cô thì thầm.

“Hâm mộ cái đầu anh!” Tiết Giai Ny hung hăng mắng anh, sau đó cất bước tiến về phía trước .

“Ách.” Vẽ mặt Quan Hạo Lê tối đen.

“Làm sao vậy? Kinh ngạc ?” Nam Cung Thần bước tới, nhìn có chút hả hê cười nói.

“Chàng trai trẻ, cậu tốt nhất nên cầu nguyện sẽ không phạm tội ở chết ở trên tay của mình, nếu không. . . . Hừ! Hãy chịu đựng thật tốt !” Quan Hạo Lê hầm hừ uy hiếp anh ta.

Nam Cung Thần sửa sang lại áo, bước nhanh về phía trước, để lại Quan Hạo Lê đứng một mình chỗ đó.

Cát Xuyên ôm cánh tay bạn tốt, vừa nhẹ nhàng nói: “Thế nào? Bác sĩ Quan đó cũng không tệ chứ hả?”

“Giống tên vô lại.” Tiết Giai Ny đưa ra đánh giá đúng trọng tâm.

“Không đến mức như vậy chứ! Mình thấy anh ta giống như loại công tử tốt vậy đó!” Cát Xuyên vô cùng kinh ngạc.

“Cậu bị biểu hiện giả dối bề ngoài của anh ta che đậy rồi.”

“Phải không?” Cát Xuyên vẫn là có chút không dám tin.

“Cậu phải tin tưởng ánh mắt của mình , tối nay chúng ta đến đây là để xem xét vị kia của nhà Chân Chân , không có liên quan gì với hai người đàn ông kia, đến đây thì ngừng lại được chưa hả?” Tiết Giai Ny ngăn cản Cát Xuyên tiếp tục hỏi thăm.

“Được rồi.” Cát Xuyên đành gật đầu, có một số việc, không thể sốt rột quá, từ từ sẽ đến.

Mới đi được vài bước trên boong tàu, liền nghe thấy giọng nói hài hước của Quan Hạo Lê vang lên: “Ồ! Hóa ra hai người đang ở đây diễn RMS Titanic nha!”

Các cô nghe vậy liền nhìn qua, phía trước không xa, có một nam một nữ đang ôm chặt nhau, hôn mãnh liệt, lãng mạn triền miên, không phải Đằng Cận Tư và Lương Chân Chân thì là ai?

“Buông !” Lập tức Lương Chân Chân liền tỉnh táo lại, đỏ mặt đẩy cánh tay đàn ông đang ôm chặt lấy cô không buông ra. .

Đằng Cận Tư đành phải lưu luyến buông cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào vừa miệng của người phụ nữ ở trong lòng ra, nghiêm mặt lạnh lùng lướt nhanh về phía bốn người ở phía xa, sắc bén “Sưu sưu sưu” bắn tới, Hạo Lê và Nam Cung thật sự là phá hư phong cảnh mà, cắt ngang thời gian triền miên êm đẹp của anh!

“Mình nói A Tư, cậu không cần dùng ánh mắt như muốn giết người kia nhìn mình được không? Ở đây là ngoài trời, cậu cũng không đánh dấu ở trên thuyền ‘ người nhàn rồi chờ quấy rầy ’ , ai mà biết hai người đang tiến hành loại hình tượng hạn chế này chứ!” Quan Hạo Lê cố ý giả vờ như đáng vẻ rất sợ hãi, trong mắt cũng là lóe ra ý cười.

“Nói nhảm!” Đôi mắt đen của Đằng Cận Tư lạnh thấu xương lướt về phía anh, bực mình cong môi.

Tiết Giai Ny nhin không được “Xì!” cười một tiếng, năng lực giết người của anh Đằng thật đúng là không mạnh như bình thường mà, thực kinh điển! Nên học tập.

Quan Hạo Lê ở bên cạnh nghe được tiếng cười của cô, đành phải bĩu môi, thực tự giác hạn chế lại, nếu người đẹp bên cạnh đều vui vẻ, anh cho là mình nên giữ lại một chút cảm giác thần bí thôi, để lộ mình quá nhiều không phải là lựa chọn tốt, bình tĩnh, bình tĩnh.

“Cậu chủ, bây giờ ăn cơm hay là. Lát nữa?” Nam Cung Thần kịp thời giải vây.

“Em đói bụng rồi .” Lương Chân Chân thầm nghĩ phải nhanh thoát khỏi hoàn cảnh xấu hổ này mới được, nhỏ giọng lầu bầu nói, giọng nói đủ một mình Đằng Cận Tư nghe được.

Anh thần nhiên liếc nhìn Nam Cung Thần: “Bây giờ.”

Vì vậy, đoàn người đi tới bàn cơm đã được sắp xếp tốt ở ngoài trời, Cát Xuyên đụng vào Tiết Giai Ny, nói nhỏ vào tai: “Đằng Cận Tư thực sự rất cứng chịu vợ đấy, có câu nói cho cùng, bách luyện cương cũng hóa thành vòng chỉ nhu, nhìn hai người họ thì biết.”

“Đừng ăn trong chén nhìn trong nồi nha! Đồ Tri Hàng nhà cậu cũng coi cậu như tâm can bảo bối mà cứng chịu.” Tiết Giai Ny nghiêng người liếc nhìn cô.

“Lại hâm mộ đồ kị nữa hả ?” Cát Xuyên giương mi cười đắc ý.

“Cậu có Quách Tĩnh, thì mình cũng sẽ tìm được Dương Quá thuộc về mình, có gì mà đặc ý hả?” Tiết Giai Ny tức giận liếc mắt nhìn cô.

“Là là là! Chúng ta xinh đẹp phóng khoáng tao nhã khéo léo người gặp người thích làm sao mà cô Tiết lại ưu sầu vì đàn ông đây?” Cát Xuyên nhỏ giọng cười nhạo.

“Muốn bị đánh mà!” Tiết Giai Ny tức giận vung tới một quyền.

“Khụ. . . . Hai người đẹp, nên ăn cơm.” Nam Cung Thần ho nhẹ một tiếng.

“Giai Ny, Cát gia, anh ấy là Đằng Cận Tư.” Lương Chân Chân e lệ rụt rè giới thiệu với hai bạn tốt, hai gò má ửng hồng như máu, xinh đẹp động lòng người.

“Tôi mặc kệ anh có thân phận gì, nếu Chân Chân ở cùng anh, vậy anh phải đối xử toàn tâm toàn ý với cô ấy, nếu không chúng tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” Tiết Giai Ny nghiêm túc nhìn anh.

“Giai Ny nói đúng, chúng tôi cũng không phải hạng đàn bà dễ bị bắt nạt, anh cũng không thể để cho vợ mình bị tủi thân được!” Cát Xuyên nói tiếp.

Quan Hạo Lê đứng ở một bên ung dung nhìn trò, không nghĩ tới hai cô gái này có chút dũng khí, lại có thể nói chuyện như vậy với A Tư, nhìn thấy anh ta cũng không có chút xíu biểu cảm háo sắc nào, cư xử bình thường, hoàn toàn đối xử với anh ta như bạn trai của bạn thân mình.

Đúng vậy! Có chút thú vị!

5. Quyển 1 - Chương 4

Quan Hạo Lê & Giai Ny — Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 04

Đằng Cận Tư nắm chặt bàn tay của Lương Chân Chân dưới bàn, vẫn là lần đầu tiên anh bị hai nữ sinh nhỏ “day bảo” như vậy, nhìn vào mặt mũi của nai con, anh sẽ không tính toán.

“Người phụ nữ của tôi, đương nhiên sẽ không phải chịu chút xíu tủi thân nào.”

“Được rồi! Ăn cơm.” Lương Chân Chân vội vàng hoà giải, cô biết Giai Ny là muốn tốt cho mình, mà A Tư có thể nói ra như vậy cũng không dễ dàng.

Một bữa cơm, ăn được có chút thú vị, có vài tên hề, điều tiết bầu không khí sôi nổi, tranh cãi tới lui khiến người ta bật cười.

Mà ngay cả hai người Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần đều thua dưới tay của Tiết Giai Ny và Cát Xuyên, bị hai cô làm nghẹn họng rất lâu không nói nên lời nào, vô cùng phiền muộn.

Trong lòng cảm khái hai người bạn tốt của Lương Chân Chân quá mạnh mẽ, hoàn toàn là những người phụ nữ đặc biệt.

Quan Hạo Lê buồn bực nhất là xong việc còn bị Nam Cung Thần làm cho vạt áo bị dính một đường, không cẩn thận phun gạch cua trong miệng ra, rơi lên cánh tay người ngồi bên cạnh anh Tiết Giai Ny, vàng vàng, nhìn có chút. Mắc ói.

“Anh!” Tiết Giai Ny buồn bực nhìn về phía người đàn ông đang phun mọi thứ lung tung: “Không muốn ăn thì đừng ăn! Lãng phí lương thực! Phun thức ăn khắp nơi, thật buồn nôn mà! Phun không chừa chút nào mà.”

“Ha ha ha.” Mọi người trên bàn cười rộ lên, Lương Chân Chân lại cười đến khóe miệng không thể khép lại, còn một chút nữa là ngã vào trong lòng của Đằng Cận Tư, mà người luôn nói năng cẩn thận như Đằng Cận Tư, cũng bất ngờ mở miệng cười, nét mặt dịu dàng hơn rất nhiều.

Cát Xuyên gần như chộp cái bàn , Nam Cung Thần che miệng cười bờ vai run rẩy, anh ta sợ nếu cười quá sẽ dẫn đến “dao phẫu thuật của nhà họ Quan” , vì vậy cố gắng cười thật nhỏ.

Về mặt Quan Hạo Lê giống như ăn phải thuốc Hoàng Liên, vội vàng rút khăn giấy ra lau chùi vết bẩn trên tay của Tiết Giai Ny , dùng sức rất mạnh, thiếu chút nữa lau đỏ tay của cô.

“Đừng lau nữa, anh cho rằng tay tôi là đá hả? Dùng sức mạnh như vậy mà lau?” Tiết Giai Ny đẩy tay anh ra, tức giận trừng mắt liếc nhìn anh.

“Thật là, đối xử với người đẹp mà không có một chút dịu dàng nào.” Ở bên cạnh, Nam Cung Thần thêm mắm thêm muối, bình thường anh tranh cãi với Hạo Lê, thường ít khi nào chiếm thượng phong, mà ngày hôm nay, thật sự là quá sung sướng! Có cơ hội tốt như vậy làm sao mà anh không lợi dụng cho tốt được chứ?

“Nam Cung Thần! Cậu cố ý như vậy! Chớ đắc ý, sẽ có lúc mà cậu phải khóc thôi.” Quan Hạo Lê nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nước mắt rơi từng giọt, nói câu này thật khiến cho người ta mơ màng hết bài này đến bài khác nha! Chúng mình đi toilet thôi?” Cát Xuyên mở miệng cười hì hì, lại thành công chẹn họng Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần.

“Uh.” Khi Tiết Giai Ny đứng dậy thời điểm không quên ra sức trừng mắt liếc Quan Hạo Lê.

Người đàn ông nào đó liền yên lặng, trong lòng hết sức buồn bực, hôm nay anh gặp vận đen gì vậy chứ? Hết lần này tới lần khác bị xấu mặt trước mặt người đẹp, thật không có trình độ mà!

Sau khi ba nữ sinh đi toilet, trên bàn chỉ còn lại có ba người đàn ông, ánh mắt Quan Hạo Lê nhìn về phía Nam Cung Thần hận không thể bóc da anh ta, đáng chết! Ra sức hại anh cả đêm nay! Hại anh mất hết mặt mũi.

Nam Cung Thần không đếm xỉa gì đến ánh mắt “hung tàn” của anh, yên tâm vênh váo ăn thức ăn ngon.

Trong toilet, ba nữ sinh thì thảo.

“Giày, làm sao mà mình cảm thấy dường như bác sĩ Quan kia có ý tứ với cậu vậy nhỉ?” Cát Xuyên cười nói.

“Cậu cũng đừng có mà sắp đặt vớ vẩn, không thể nào!” Tiết Giai Ny giận dữ trừng mắt nhìn cô..

Lương Chân Chân liền nổi lên lòng hiếu kỳ, lay cánh tay hai người: “Rốt cuộc tình hình ra sao hả? Nhanh nói cho mình biết nào.”

Cát Xuyên liền thêm mắm thêm muối nói rõ ngọn nguồn sự việc, khiến cho Tiết Giai Ny tức giận muốn đánh nhau với cô: “Cát gia, cậu đừng ở đó mà nói bậy bạ! Không thể nào có việc đó!”

“Giải thích chính là che dấu, Giai Ny, kỳ thật bác sĩ Quan cũng không tệ lắm .” Lương Chân Chân cũng đùa giỡn theo.

“Này ! Hai cậu cũng đừng có hung hăng càn quấy quá!” Tiết Giai Ny bị làm cho xấu hổ trừng mắt nhìn hai cô, chuyện tình cảm sợ nhất là đùa giỡn vớ vẩn, làm không tốt không phải một đôi cũng bị xếp thành một đôi, khiến nhiều người đau khổ!

“Trời ạ! Người ta là nói chuyện chính đáng đó! Cậu coi vừa rồi bác sĩ Quan nhìn thấy cậu, luôn cố ý hoặc là vô ý quấy rối cậu, rõ ràng như vậy, chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều có thể nhìn ra.” Dường như Cát Xuyên e sợ thiên hạ không loạn.

“Mình thấy là cậu muốn bị đánh mà!” Tiết Giai Ny giận dữ nhìn cô.

“Giai Ny, cuối cùng hai người có thích hợp hay không thì phải thử xem mới biết được.” Lương Chân Chân nói chen vào.

“Hai người còn lăm nhăm nữa, mình liền gấp rút gả cho ai vậy!” Tiết Giai Ny hừ lạnh.

Lương Chân Chân và Cát Xuyên đứng lúc câm miệng lại, có một số việc chỉ cần nói ít thôi, không cần phải nói quá nhiều, nói quá chỉ làm xảy ra tác dụng tương phản mà thôi.

“Được rồi! Chọc cười cậu thôi! Đây không phải là vì mình và Chân Chân đều có người bầu bạn, lo lắng cậu cô đơn một mình mà thôi, ba chúng ta đều là chị em tốt, nói tới nói lui là vì muốn tốt cho đối phương thôi, cũng không được để bụng đâu đó!” Cát Xuyên ôm bờ vai của Tiết Giai Ny cười nói.

“Buông ra ! Ai để vào trong lòng ,mình là loại người không chịu bỏ qua trò đùa của người khác sao? Tình yêu là phải tùy duyên , không phải thấy ai vừa mắt liền tạm thời thử qua cả, chấp vá như thế thì có ý nghĩa gì chứ?” Tiết Giai Ny hờn dỗi.

“Chúng ta ở trong này cũng lâu lắm rồi, đi ra ngoài thôi.” Lương Chân Chân vội vàng thốt ra.

Ba người nắm tay nhau thân mật, bước ra khỏi toilet, trở lại chỗ ngồi tán gẫu một lúc liền rời khỏi bàn , vốn dĩ Tiết Giai Ny và Cát Xuyên dự định sẽ quay về trường học, nhưng trải qua thịnh tình của bạn tốt không ngừng giữ lại, nói cái gì nếu đã đến đây rồi, thì hãy thử nghiệm miễn phí một tý ở căn phòng xa hoa trên du thuyền , sẽ không uống phí.

Với lại cảnh sắc ban đêm rất đẹp! Bầu trời khảm đầy những đốm sáng nhỏ rực rỡ chói mắt, chớp lóng lánh, cùng với gió biển mát mẻ, thật sự là vô cùng lãng mạn.

Khi Cát Xuyên tắm rửa, Tiết Giai Ny nhàn rỗi không có việc gì làm liền tới bong thuyền, thổi gió biển, ngắm nhìn đèn đuốc đô thị ở nơi xa, dường như người này rời xa những ồn ào náo động, một mình hưởng thụ phần yên tĩnh kia.

“Tối đen như mực vậy, có phong cảnh gì mà nhìn ư?”

Đột nhiên, từ phía sau lưng toát ra một giọng nam, kéo Tiết Giai Ny khỏi những suy nghĩ xa xôi, quay đầu nhìn thoáng qua người tới, bĩu môi, chẳng thèm để ý đến người tới.

Quan Hạo Lê bị vẻ mặt của cô làm tổn thương, mình đã trêu chọc gì người ta để bị đối xử như vậy chứ?

“Lòng tự trọng của tôi bị đã kích nghiêm trọng rồi đó .” Anh buồn bực sâu não nói một mình.

Tiết Giai Ny vẫn lặng im, tiếp tục coi nhẹ sự hiện diện của anh. .

“Em gái Giai Ny, em nói gì đi nào, khó có được chúng ta ngẫu nhiên gặp ở đây, cũng như là duyên số nha”

“Ôi! Tôi phát hiện anh thật ồn ào đó, Trên thuyền cũng chỉ có sáu người mà thôi, gặp phải nhau đó là chuyện hết sức bình thường, có thể lôi kéo quan hệ gì với duyên phận sao?” Tiết Giai Ny liếc mắt nhìn anh.

“Đương nhiên là có quan hệ ! Vì sao người tôi gặp không phải là ai trong năm người bọn họ, mà lại cố tình là em chứ hả?” Quan Hạo Lê ngụy biện cho chính mình.

Tiết Giai Ny trừng mắt, đầu óc người không rõ ràng mà, không biết giả bộ gì cả.

“Nếu anh đã cảm thấy như vậy, vậy tốt nhất là anh cứ đứng một mình ở đây nha.” Cô lạnh lùng nói với anh một câu, xoay người muốn đi.

“Khụ. Đừng đi! Tôi, một người đàn ông lớn như vậy, đứng ở bong thuyền nhìn cảnh đêm sẽ bị người hiểu lầm đó.”

“Không phải là một mình nhìn cảnh đêm thì càng tự tại hơn sao? Có cái gì mà hiểu lầm chứ.”

Quan Hạo Lê bị kích động chìa tay ra nắm lấy bàn tay của cô, thực nghiêm túc nói: “Lại cảm thấy tôi không bình thường.”

“Buông tay ra! Từ đầu thì anh đã không bình thường rồi!” Tiết Giai Ny tức giận nói.

Hành vi của người này ngày càng to gan mà! Lại có can đảm động tay động chân, trong lòng liền xuất hiện suy nghĩ xấu, khéo léo chen chân vào, nắm cổ tay của anh, làm cho bả vai khỏe mạnh của anh bị đánh ngã.

“Bịch” một tiếng, Quan Hạo Lê không hề phòng bị té ngã trên đất, vẻ mặt không thể tin, anh. Anh lại có thể bị một cô gái nhỏ như vậy đánh ngã sao?

Nếu việc này mà bị truyền ra ngoài, thật sự là vô cùng nhục nhã đối với anh mà!

“Cô.”

“Đáng đời anh!” Tiết Giai Ny hừ hừ cái mũi, vẻ mặt khinh thường nhìn anh, vỗ vỗ tay chuẩn bị rời khỏi.

Cái gì gọi là ma cao một thước đạo cao một trượng, Quan Hạo Lê cũng không phải người tốt lành gì, nhân lúc khi cô không chú ý tới làm vướng chân của cô.

Vì vậy mà, Tiết Giai Ny đến gần anh.

Đúng lúc ngã lên người anh, tư thế mập mờ.

“Khốn nạn! Anh muốn làm gì hả?” Tiết Giai Ny đánh lại, mặc dù bị ngã ở trên người kẻ khác, nhưng cô vẫn không thích, vô cùng khó chịu!

“Tôi chẳng thấy có gì cả, chỉ là muốn nói cho em biết, người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài trời còn có trời cao hơn, làm việc gì cũng đừng nên đắc ý sớm, sẽ phải chịu thiệt thòi.” Vẻ mặt Quan Hạo Lê rất hả hê.

“Anh!” Tiết Giai Ny tức giận đến đen mặt, người đàn ông vô lại này!

Tay chân cô vội vã rồi rít muốn đứng dậy, kết quả không cẩn thận đè vào trong lòng ngực to lớn của anh, luống cuống tay chân, kết quả ——

Lại té ngã ở trên người anh, tư thế càng thêm mập mờ .

Hai người môi đối môi, bốn con mắt cùng lúc trừng thật to , cùng thật không ngờ sẽ là như vậy.

“Đồ lưu manh!” Tiết Giai Ny tức giận đến hai má đỏ bừng, chuyển động cơ thể muốn rời khỏi anh.

6. Quyển 1 - Chương 5

Quan Hạo Lê và Giai Ny —— Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 05

Về mặt Quan Hạo Lê vô tội: “Ánh mặt trăng và các vì sao đều có thể làm nhân chứng cho anh, là chính em bỏ nhào vào anh nha, không có liên quan chút nào tới anh cả.”

Tiết Giai Ny hận không thể tát anh một cái, tên vô lại này! Quá đáng rồi đó!

“Đừng tưởng là tôi không biết, là anh cố tình làm vướng chân tôi.” Cô tức tối nói, đứng lên rất nhanh, ra sức dùng mu bàn tay chà môi, vẻ mặt chán ghét.

Tình cảnh như vậy, đương nhiên trong lòng Quan Hạo Lê rất khó chịu, mình làm người ta chán ghét như vậy sao?

“Ôi, nhẹ chút, môi của em sắp bị chà nát rồi đó.”

Anh có lòng tốt nhắc nhở, kết quả bị nhìn chằm chằm hung dữ, dường như không muốn anh nói nhiều.

“Chuyện xảy ra lúc này không được nói ra ngoài, nếu không. Tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Tiết Giai Ny uy hiếp nói.

“Chà? Lúc này xảy ra chuyện gì vậy?” Quan Hạo Lê giả bộ vô tội, trong lòng vẫn thầm nghĩ: không bỏ qua cho anh sao? Cô không muốn bỏ qua cho anh như thế nào chứ? Thật đáng mong đợi mà.

“Hừ! Coi chừng tốt miệng lưỡi của mình đó!” Tiết Giai Ny hừ lạnh, xoay người rời khỏi.

Quan Hạo Lê nghiêng người dựa vào trên lan can, nhìn bóng lưng của Tiết Giai Ny xa dần, khóe môi gợi lên dáng tươi cười thích thú, không biết vì sao, từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy cô, đã có cảm giác như đã từng quen biết nhau, tiếp xúc từ từ, anh lại phát hiện cô còn thú vị hơn so với tưởng tượng.

“Mình nói cậu nửa đêm không ngủ được, chạy đến bong thuyền để làm gì, thì ra là hẹn hò với người đẹp.”

Âm thanh của Nam Cung Thần bắt âm bắt dương vang lên từ phía sau lưng, tiếng bước chân cũng ngày càng gần.

“Thì ra cậu còn có sở thích theo dõi người khác!” Quan Hạo Lê tức giận nói ra.

“Mình rảnh rồi buồn chán, vốn muốn đến phòng tìm cậu uống rượu tán gẫu, kết quả gõ cửa nửa ngày cũng không có ai trả lời, liền đoán là cậu ở bong thuyền, quả nhiên, bị mình nhìn thấy một màn tuyệt vời như vậy.”

“Oh? Cậu đã nhìn thấy gì hả?”

“Đây là bí mật, đương nhiên mình không thể nói cho cậu biết.” Nam Cung Thần cố ý thừa nước đục thả câu.

“Cút! Bấm nút rời khỏi cho mình, không nói đừng nói, ai cần chứ.”

“Nếu mình nói, mình không cần thận chụp được vài tấm hình, cậu có cần không?” Nam Cung Thần cười gian xảo.

Quan Hạo Lê nghiêng mắt nhìn anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đơn thuần là cậu ăn no không có việc gì làm! Hết sức vô vị!”

Dứt lời, liền sải bước rời đi, không hề để ý tới người đàn ông phía sau.

Nam Cung Thần sờ sờ cái mũi, nhàm chán sao? Anh cũng không cảm thấy, làm việc này không tốt sau này còn có công dụng cường chế như giấy thông hành!

Khi Tiết Giai Ny trở lại phòng, Cát Xuyên đã tắm rửa xong ra ngoài, đang ngồi sấy tóc ở trên xô pha, thấy cô bước vào, liền tắt máy sấy: “Đi đâu vậy?”

“Đứng một lát ngoài bong thuyền, cảnh ban đêm rất đẹp.” Tiết Giai Ny hơi không tập trung tư tưởng, đều tại cái tên đàn ông chết tiệt kia, hại cô cảm thấy giống như mình làm việc gì mắc cỡ lắm vậy, phiền chết mất thôi!

“Thật vậy hả? Vậy cậu đợi mình đi tiếp thu cảm nhận với.” Cát Xuyên vui rạo rức nói.

“Không được, mình hơi chút mệt, đi tắm rửa trước đã.” Tiết Giai Ny trực tiếp vào phòng tắm, nhân cơ hội này che dấu vẻ mặt của mình.

“Làm sao vậy? Cứ có cảm giác cậu ra ngoài đi dạo một vòng rồi trở về thì là lạ vậy.” Cát Xuyên nghe tiếng nước “ào”, nói một mình.

Trong chớp mắt liền tới kỳ nghỉ hè, ba người bạn tốt đã sớm bắt đầu lên kế hoạch cho hành trình nghỉ hè, hai tháng ừ! Cũng không thể sống hết thời gian ở trong nhà hoài được!

Chắc chắn việc du lịch là lựa chọn tốt nhất, Lương Chân Chân đã đồng ý ra nước ngoài du lịch cùng với Đằng Cận Tư, tất cả mọi việc đều do Đằng Cận Tư thu xếp, cô chỉ cần đi là được, giảm bớt thủ tục hết sức yên tâm.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên lại khác, linh hoạt lập ra lộ trình tuyến đường, sắp xếp hết mấy ngày, khiến hai cô mệt mỏi cũng không nghĩ ra được cách nào cả, thật là phiền phức.

“Chân Chân, thật là cậu làm cho hai đứa mình phải ghen ghét đố kỵ đó nha, hoàn toàn không cần quan tâm, thích hết sức mà!” Cát Xuyên cảm khái gục xuống bàn, ánh mắt của cô nhìn quanh.

“Muốn mình giúp đỡ địa phương liên cứ việc nói, nhìn hai người bạn tới bạn lui khiến mình không đành lòng đó!” Lương Chân Chân cười cười, giọng điệu thành khẩn chân thành tha thiết.

“Mình và Hàng Hàng dự định sẽ ngắm nhìn vài phong cảnh ở trong nước, cũng là đơn giản, trên cơ bản đều xác định tốt rồi, thời tiết quá nóng, không dám chạy đến nhiều nơi.”

“Như vậy, hi vọng là chúng ta khi gặp lại ngày nhập học cũng không có phôi nằng thành Hắc Thán.” Lương Chân Chân trêu ghẹo nói.

“Hồngбет, kế hoạch của mình vốn là đi Hải Nam Tam Á , nhưng nhìn thấy bạn bè trên mạng đều nói chỗ ấy tia tử ngoại rất mạnh, ở lại một ngày dưới ánh nắng mặt trời có thể làm cho người ta trở thành than đá, hiệu quả đặc biệt rõ ràng.”

Trong lúc vô tình, Cát Xuyên nhìn thấy những bình luận phía dưới, không nhìn được mà kinh hãi.

“Không có khoa trương đến như vậy chứ? Mẹ mình còn nói muốn đi Maldives phơi nắng tắm nắng kia .” Tiết Giai Ny nhìn không được chen vào nói.

“Cậu lại đây mà xem nè! Có cho mình cũng không dám.” Cát Xuyên chỉ tay vào máy tính.

Tiết Giai Ny đứng dậy bước tới, lập tức nói: “Mình cảm thấy, cho dù phơi nắng đen cũng sẽ nhanh khôi phục lại , không có khủng bố như trên mạng nói vậy đâu.”

“Không có vài tháng, thì có thể khôi phục như trình độ lúc đầu được sao?”

“Mình cảm thấy nếu là đi chơi, cũng không cần phải lo lắng nhiều nhân tố như vậy, dù sao thì cậu cũng phải đi Hải Nam một lần, phơi nắng đen một chút có quan trọng? Cứ việc chơi thôi, phải thật vui vẻ , đừng lo lắng do dự nhiều quá.” Lương Chân Chân đưa ra lời đề nghị chân thành.

“Được rồi, mình thừa nhận cậu nói đúng, nhưng mà mình vẫn phải suy nghĩ cẩn thận.”

“Mình cảm thấy bây giờ cậu còn nghĩ rằng đây là hình ảnh: bầu trời xanh, biển xanh, bờ cát, cây dừa, vỏ sò đủ màu sắc...v.v, mà không phải vừa đi liền phơi nắng thành Hắc Thán, mỹ cảm đều bị cậu chinh mất.” Tiết Giai Ny tức giận liếc mắt nhìn cô.

“Chỉ là, còn chưa có đi đã bỏ cuộc như vậy,nhưng mình nghe nói nước biển trên đảo Tam Á Ngô trong suốt thấy đáy, cá nhỏ rờn rờn đều có thể dễ dàng nhìn thấy, màu xanh da trời không chân thật, khi chụp hình giống như là bối cảnh giả, đẹp đến nỗi không giống thật mà.” Lương Chân Chân vội vàng phụ họa.

“Có phải hay không vậy! Cậu đừng có mà lừa dối mình.” Cát Xuyên động lòng.

“Mình lừa cậu ư? Nếu có thể được chút xíu lợi ích nào vẫn là việc mình ở giữa có thể đạt phần thưởng số một mà!”

“Được, vậy cậu tự quyết định nha!” Tiết Giai Ny tiếp tục kiểm tra xem xét việc đi Châu Âu của mình.

Cuối cùng, Cát Xuyên vẫn cùng ông xã tương lai Đỗ Tri Hàng đến Hải Nam, mặc dù phơi nắng hơi đen, nhưng phong cảnh vẫn rất có giá trị , nhất là nước biển màu xanh trong suốt,khiến cô bị chinh phục sâu sắc .

Nơi đầu tiên Lương Chân Chân và Đằng cận tư đến là nước Anh, Tiết Giai Ny và cha mẹ dừng lại đầu tiên ở Ý, ba người mỗi người đến một nơi đều chụp lại hình gửi cho nhau, cho nhau những đặc sắc riêng chơi đùa vui vẻ sung sướng.

ở gò đất phía tây, bị vây trong Thiên đường.

Lúc đầu, Tiết Giai Ny còn hơi không hiểu ý nghĩa” bị vây trong thiên đường” nghĩa là gì, mãi cho đến khi tự mình đi tự mình cảm nhận, mới hiểu được, quả thật như thế.

Ở phía tây gò đất trên bờ biển là một thành phố nhỏ với năm nghìn người, những kiến trúc hướng ra biển trên sườn núi, sáng sớm, khi mặt trời từ từ lên cao, dường như cả thành phố được ánh ban mai nhuộm vào, lộ ra màu sắc như trái chanh, xinh đẹp rực rỡ.

Thế nghiệm chân thật như vậy, thậm chí còn đẹp hơn ngàn lần so với hình ảnh trên máy tính.

Tiết Giai Ny hơi xúc động, cầm máy chụp ảnh chụp rất nhiều hình, thậm chí sẽ mãi mãi lưu lại hình ảnh về khoảnh khắc tốt đẹp này .

Buổi tối, một nhà ba người vào ở trong một khách sạn có màu đỏ, được xây dựng dựa vào núi, đi vào bên trong mới phát hiện đây là khách sạn tốt nhất có thể quan sát đường ven biển Amar, đã được người ta xây dựng lại thành nơi ở.

Bởi vì đi đường mệt nhọc, sau khi ăn cơm tối xong, ba Tiết và mẹ Tiết đã đi ngủ sớm, Tiết Giai Ny còn ngủ không được, ôm đầu gối nhẹ nhàng ngồi ở trên cửa sổ, nhìn cảnh đêm bên ngoài, xinh đẹp như vậy.

Trong lòng tràn trề nhiều cảm xúc, một năm qua, cô không hề có một chút tin tức nào của anh ta, chỉ nghe người khác nói qua trong một lần đi xa thành phố, trải qua rất tốt, còn có quan hệ không tệ với một cô gái.

Nước mắt lặng lẽ rơi, ngón tay xoa nhẹ chỗ lồng ngực, đau không?

Qua đêm nay, không bao giờ cho phép mình nhớ đến anh ta nữa, tất cả mọi chuyện trước đây đã là quá khứ, con người luôn nhìn về phía trước mà, cô cũng mới có mười chín tuổi, sau này còn có thể gặp được rất nhiều rất nhiều người khác nữa.

Nhưng anh, đứa con trai từng là chỗ dựa tâm hồn của mình, có lẽ, cuối cùng cũng tìm không thấy người thứ hai được.

Đứng dậy rót cho mình rót một ly rượu đỏ, cô đơn độc ẩm, nhân lúc khi mình còn tỉnh táo, tắm rửa một chút, nằm xuống giường liền ngủ.

Ngày mai, lại là một ngày có thời tiết tốt.

Trưa hôm sau, sau khi một nhà ba người ăn cơm kiểu Trung Quốc ở trong phòng ăn có thể mở cửa nhìn ra biển khơi xong, ba Tiết và mẹ Tiết muốn ra bờ biển đi dạo, nhưng Tiết Giai Ny lại càng muốn hướng về giáo đường có phong cách Châu Âu hơn.

Cô vốn muốn men theo bên ngoài nhà thờ dạo một vòng, chụp nhiều hình, nhờ du khách có lòng tốt giúp cô chụp vài tấm, không có cách nào khác, Chân Chân và Cát gia đều la hét muốn nhìn, ba người rất thích trao đổi ảnh chụp.

“Thank you!” Cô cười híp mắt cảm ơn, lấy máy chụp hình đi đến phía trước nhà thờ.

Bỗng nhiên, sau lưng truyền đến giọng nói vừa quen vừa lạ, mang theo một chút nghi vấn “Tiết Giai Ny?”

7. Quyển 1 - Chương 6

Tiết Giai Ny chẳng hề nghĩ tới sẽ gặp phải Quan Hạo Lê ở chỗ này, vẻ ngạc nhiên trên mặt không thua gì anh, mắt đẹp mở to, dường như không thể tin đây là sự thật.

“Tại sao anh lại ở đây vậy?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Điều này anh cũng muốn hỏi em đó, chẳng lẽ. Đây gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ ư? Khóe môi Quan Hạo Lê cong lên, dường như rất vui vẻ đối với lần gặp gỡ vô tình này.

“Tự dưng vàng lên mặt mình mà! Chỉ có người có tài năng phi thường mới hữu duyên thiên lý năng tương ngộ với anh đó!” Tiết Giai Ny bực mình trừng mắt liếc nhìn anh. .

“Sự thật luôn có sức thuyết phục.” Tâm tình Quan Hạo Lê rất tốt.

“Anh. Không phải là đang theo dõi tôi chứ hả?” Tiết Giai Ny nghĩ nghĩ, đột nhiên nói.

Về mặt Quan Hạo Lê tối đen: “Anh theo dõi em sao? Lý do gì vậy?”

“Có quỷ mới biết anh đang làm thứ gì!”

“Bạn học, sức tưởng tượng của em không cần phong phú như vậy, cho dù theo đuổi con gái, anh cũng không cần phải phí nhiều công sức như vậy đâu, thừa nhận là vô tình gặp được liền khó với em như vậy sao?” Quan Hạo Lê không biết làm sao chỉ nhìn cô.

Tiết Giai Ny bực mình cắn môi, thật ra cô cũng chỉ là nói lung tung, bám theo cô tới đây, thật sự thì khả năng không lớn; ngược lại, khả năng vô tình gặp được cao hơn nhiều.

“Gặp được anh chắc chắn không có chuyện gì tốt hết!” Cô tức giận xoay người bước vào nhà thờ, không hề để ý gì tới anh.

“Em gái Giai Ny, nếu đã tình cờ gặp nhau ở đây, không bằng kết bạn cùng đi?” Quan Hạo Lê mặt dày mày dạn bước tới gần.

“Thật xin lỗi, nói cho anh biết, tôi không phải chỉ có một mình!” Tiết Giai Ny vô cùng kiêu ngạo, hất cằm lên, quay đầu nhìn lại rồi đi.

“Ôi. . . .” Quan Hạo Lê hô lên một tiếng ở sau lưng cô, kết quả người ta không để ý tới anh, ngược lại dẫn tới bị chỉ trích bởi du khách, nhất thời dồn nén trong lòng, người phụ nữ đáng ghét mà!

Nếu không phải bây giờ mình đang vội vàng tham dự hội nghị nghiên cứu học thuật và thảo luận y khoa, dù thế nào anh cũng phải giáo dục cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng kia một trận thật tốt mới được, đối xử với “anh trai” lớn hơn mình mấy tuổi, phải có lễ phép cơ bản mới được nha!

Chạng vạng, sau khi dự xong hội nghị, anh liền đi phụ cận vòng quanh khách sạn, hy vọng lại gặp được Tiết Giai Ny, không biết số điện thoại của cô, không biết cô ở đâu, không biết cô đi với ai, muốn anh phải bắt đầu tìm từ đâu đây?

Tìm kiếm khắp nơi mà không có mục đích, không thể nghĩ ngờ là mò kim đáy bể, quá khó khăn!

Nếu hỏi A Tư chắc chắn Lương Chân Chân sẽ biết, cô ấy mà biết, Tiết Giai Ny sẽ biết, nói không chừng cô ấy sẽ then quá hóa giận, chứ mình là miệng rộng, chuyện gì cũng rêu rao khắp nơi.

Em gái không phao mà có, ngược lại rơi xuống tiếng tăm không tốt, không đáng chút nào.

Cần phải nói, anh và Tiết Giai Ny là có duyên.

Anh lại thấy cô, có điều là, lần này không phải là một mình cô, mà là ba người, ở bên cạnh là một đôi vợ chồng trung niên, nhìn dáng vẻ như là cha mẹ của cô, trách không được cô nói không chỉ có một mình, thì ra là đi du lịch với người nhà.

Con người đen dần dần nheo lại, khóe môi gợi lên dáng tươi cười thích thú, bước chậm chạp tao nhã lại gần, âu phục màu trắng, lại càng nhẹ nhàng tôn lên phong độ của anh, lịch sự tao nhã, giống như là một công tử bước ra từ bức tranh trần thế.

“Giai Ny, không ngờ lại gặp em ở đây.” Khóe miệng Quan Hạo Lê mỉm cười, giọng nói chần chừ tốt vô cùng, cộng với vẻ ngoài đẹp mắt, dù ở đâu đều được hoan nghênh vô cùng.

Tiết Giai Ny có một loại xúc động dữ dội, rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì chứ! Sau màn” vô tình gặp được” vào buổi trưa còn chưa đủ, lại có thể gặp lần nữa chứ!

“Ny Ny, người này là?” ba mẹ Tiết nghi hoặc nhìn về phía con gái, trong lòng đồng thời cảm thán: người đàn ông này coi như cũng không tệ lắm! Chỉ nhìn vào phương diện mặt mũi mà nói, đây chắc chắn là đi vận dậm mới tìm được một người như vậy; dựa vào phương diện lời lẽ cử chỉ, là một công tử cao quý có hàm dưỡng.

Theo ánh mắt và giọng điệu của cậu ta với con gái, có vẻ như có ý tứ với Ny Ny.

“Cô chú tốt ạ, cháu họ Quan, tên Hạo Lê, mọi người cứ gọi cháu Tiểu Quan là được rồi.” Quan Hạo Lê cười nói.

Giọng điệu và nét mặt của anh gần gũi khiến cho ba mẹ Tiết cảm thấy rất tốt, ở trong lòng lén lút dành cho anh một phần tình cảm, vừa nhìn là biết không phải cái loại công tử quần áo lụa là chỉ biết chơi bởi lâu lẳng rồi.

“Tiểu Quan này, cậu với Ny Ny nhà chúng ta. . . .” Mẹ Tiết ôm trong lòng như mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng có thái độ hài lòng.

“Mẹ, con không biết anh ta.” Tiết Giai Ny sợ anh nói mò ở trước mặt mẹ, vội vàng mở miệng.

“Không biết? Cậu ấy cũng biết tên con, làm sao có thể không biết? Hơn nữa người ta vốn từ trong nước đuổi theo đến đây, rất không dễ dàng.” Mẹ Tiết cười tủm tỉm nhìn Quan Hạo Lê.

“ Mẹ không phải như mọi người nghĩ đâu! Bọn con chỉ là vừa vặn gặp nhau ở đây mà thôi.” Tiết Giai Ny gặp phải lời nói của mẹ mình nói ra, sau khi kịp phản ứng liền giải thích.

Nhưng mà, rõ ràng dáng vẻ của ba Tiết và mẹ Tiết đều không tin, trên đời này làm gì có nhiều cái vô tình gặp được như vậy chứ! Lại còn đang ở đất khách quê người nữa chứ, duyên phận cũng quá sâu mà!

Tiết Giai Ny không có cách nào, chỉ có thể ra sức nháy mắt với Quan Hạo Lê, giống như đang nói: anh nhanh chóng giải thích rõ ràng cho tôi! Chúng ta gặp nhau chỉ là trùng hợp thôi!

Quan Hạo Lê thờ ơ, nhìn lại cô: anh nhớ rõ giống như có người nào đó từng nói qua là mình theo dõi họ, nếu như vậy, vô tình gặp được là thật sao?

Tiết Giai Ny nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh, hận không thể uống máu, ăn thịt anh, tên vô lại này!

“Chú, cô à, cháu và Giai Ny là vô tình gặp được nhau thôi ạ, đúng lúc cháu tới đây tham gia hội nghị học thuật nghiên cứu và thảo luận y khoa lớn nhất, không ngờ là gặp được Giai Ny ở đây, là vận may của cháu thôi ạ.” Quan Hạo Lê khiêm tốn nói.

Nghe đến đây, Tiết Giai Ny không thể nói rõ là thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng vẫn muốn thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại ngại có ba mẹ ở đây, cô đành phải chịu đựng, trong đầu vẫn đang suy nghĩ: món nợ này, trước sau gì tôi cũng sẽ đòi lại mà!

“Hội nghị nghiên cứu học thuật và thảo luận y khoa? Tiểu Quan cháu là bác sĩ sao?” Ba Tiết kinh ngạc hỏi.

“Cháu bắt tài, chỉ là một kẻ làm việc về y học.” Quan Hạo Lê khiêm tốn lễ phép trả lời.

Ba Tiết nhìn lại anh một cái, có thể ra nước ngoài tham dự hội nghị nghiên cứu học thuật và thảo luận y khoa, chức danh nhất định không thấp, có khi còn là giáo sư rồi.

Nhìn dáng vẻ của anh ta ước chừng khoảng ba mươi thôi, đã có thể đạt được thành tựu như vậy, tiền đồ không thể lường trước được đâu!

” Nghề nghiệp bác sĩ rất tốt đó!” Mẹ Tiết liên tục gật đầu, vô cùng hài lòng với anh.

“Cô coi trọng cháu quá thôi ạ.”

Tiết Giai Ny đứng ở một bên thực đau đầu, hôm nay ba mẹ cô làm sao vậy? Làm sao có thể nói nhiều như vậy với một người đàn ông xa lạ như thế chứ? Còn dùng cái loại ánh mắt xem kỹ này nhìn anh ta nữa chứ, giống như là

Cô hơi không chịu nổi nữa!

Nếu còn tiếp tục như vậy, không có việc gì cũng làm cho thành có chuyện mà.

“Ba, mẹ, con đã đói bụng , chúng ta phòng ăn dùng cơm thôi?” Cô vô cùng thân thiết kéo lấy tay của ba mẹ nũng nịu.

“Tiểu Quan, nếu cậu chưa ăn cơm thì đi cùng chúng tôi, hiếm khi mà cậu và Giai Ny có duyên như vậy.” Về mặt của mẹ Tiết tươi cười gọi anh.

“Mẹ, anh ta.”

Tiết Giai Ny còn chưa có nói xong đã bị Quan Hạo Lê liếc nhìn: “Dạ vâng ạ !”

Vì thế, vốn dĩ là bữa tối một nhà ba người thôi, bây giờ lại có thêm một người lạ nữa, nhưng mà ba Tiết và mẹ Tiết lại rất vui vẻ nói chuyện với anh, chỉ có Tiết Giai ny vẫn rầu rĩ không vui, có lòng ra ngoài chơi đùa đều bị anh ta phá hoại!

Bây giờ cô hy vọng ngày mai nhanh chóng rời khỏi đây, đi đến mục đích kế tiếp —— Ace đại trang viên, rời xa cái tên vô lại kia!

“Tiểu Quan này! Làm sao cháu biết được Ny Ny nhà chúng ta vậy hả ?” Mẹ Tiết đưa đĩa rau cho Quan Hạo Lê.

“Biết nhau trong một lần tụ họp với bạn bè thôi ạ, cháu là bạn đàn trai, cô ấy là bạn nhà gái.” Quan Hạo Lê trả lời thật sự đơn giản.

“Trong nhà của cháu còn anh chị em gì không?”

“Không có, cháu là con một.”

“Con một! Ny Ny nhà bác cũng là con gái một.”

“Ba, ba xem mẹ kia, mẹ lại bắt đầu điều tra hộ khẩu nữa rồi.” Tiết Giai Ny chỉ có thể xin giúp đỡ từ ba, trong lòng vô cùng căm ghét Quan Hạo Lê, nếu không phải anh chủ động tới, làm sao lại gây ra nhiều chuyện như vậy chứ!

“Đứa con gái đáng ghét này! Không biết lớn nhỏ.” Mẹ Tiết cương chịu trừng mắt liếc nhìn con gái.

“Tốt rồi, ăn cơm thôi.” Ba Tiết làm hòa nhã mọi việc.

“Chú, cháu mời chú” Quan Hạo Lê không có chút cảm giác trời buột nào, tự nhiên nâng chén.

Vào lúc này, ba mẹ Tiết tán gẫu rất nhiều chuyện với anh, đề tài câu chuyện đều có đề cập đến nhiều phương diện, tin tức thời sự, địa lý quân sự, dường như Quan Hạo Lê biết rất nhiều việc, điểm ấy khiến cho ba Tiết tán thưởng, người trẻ tuổi mà! Trong bụng phải biết nhiều thứ, cho dù có tình thông hay không, chí ít cũng phải biết được yếu lược, để khi nói chuyện với người khác còn có chuyện để nói.

Sau khi ăn xong, Quan Hạo Lê chủ động trả hóa đơn, đương nhiên ba người nhà họ Tiết không đồng ý, anh liền dùng một lý do thích hợp để thuyết phục ba Tiết và mẹ Tiết, còn đồ cho bọn họ vui vẻ.

Tiết Giai Ny vô cùng khó chịu, nhân lúc khi ba mẹ về phòng, đưa Quan Hạo Lê ra ngoài sân.

“Cuối cùng anh muốn làm gì hả?”

“Chẳng qua là anh gặp phải một người bạn, sau đó tiện thể mời người nhà họ ăn cơm, có gì quá đáng sao?” Dáng tươi cười của Quan Hạo Lê có thể nuốt lấy được.

“Ai là bạn của anh chứ! Cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng thừa nhận điều đó! Còn nữa, tôi hi vọng từ nay về sau giữa chúng ta có thể tự giác giữ khoảng cách, nước giếng không phạm nước sông!” Tiết Giai Ny thực tức giận.

8. Quyển 1 - Chương 7

Quan Hạo Lê & Giai Ny — Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 07

“Dù thế nào thì chúng ta cũng quen biết một hồi, đừng nói chuyện tuyệt tình như vậy!” Dáng vẻ Quan Hạo Lê cợt nhả.

“Tôi thà rằng không quen biết gì anh cả!” Tiết Giai Ny tức giận nói lại.

Quan Hạo Lê buồn bực sờ cái mũi: “Anh tệ đến vậy sao?”

“Hừ! Trong lòng anh tự mà hiểu lấy!”

Nói xong, cô liền quay đầu trở về phòng đi, khó khăn kìm nén sự buồn bực trong lòng, tên đàn ông thô lỗ, rõ ràng lại đi lấy lòng người lớn, đoán chừng những ngày sắp tới lỗ tai của cô sẽ không được yên tĩnh, xem ra mẹ còn rất. Hải lòng về anh ta, phiền quá!

Cô rõ ràng không có chút quan hệ gì với anh ta!

Kết quả bởi vì vô tình gặp liền khiến cho dây dưa không rõ ràng, thật không biết ánh mắt ba mẹ ra làm sao, lại có thể cảm thấy anh ta là một người đàn ông ưu tú nữa?

Nhìn trái nhìn phải , nhìn ngang nhìn dọc, cô không thấy có ưu điểm nào trên người anh ta, ngoại trừ luôn gặp may và chơi xấu ra, thật sự là không phát hiện ra được điều gì khác.

Quan Hạo Lê đứng ở chỗ đó nhìn cô, lẩm bẩm một mình: chẳng lẽ sức hấp dẫn của anh giảm xuống sao? Trước kia phụ nữ đều là người sau tiếp bước người trước chủ động đến với anh, cho tới bây giờ, anh cũng không cần tiêu phí tâm tư chủ động tiếp cận bọn họ, Tiết Giai Ny, là người phụ nữ duy nhất mà hiện nay anh phải tốn tâm tư chủ động tiếp cận, chẳng những không có thuận lợi đoạt được mà ngược lại còn bị ghét bỏ sâu sắc.

Rốt cuộc là người phụ nữ này không có ánh mắt hay là vì mình gặp phải người phụ nữ thượng hạng vậy?

Mà thôi, từ trước tới giờ Quan Hạo Lê anh cho tới bây giờ đều nhận thức rằng dưa hấu xanh không ngọt, nếu người ta đã chán ghét anh như vậy, hà tất gì mà anh lại chẳng biết điều như vậy? Phụ nữ thích anh còn nhiều, rất nhiều, không thiếu một người.

Cong môi tự chế giễu mình, nhấc chân rời khỏi thật nhanh, coi như đây là việc thú vị đã trải qua thôi.

Ngoại trừ lần gặp nhau ở ba tây gò đất nặc đó, suốt thời gian nghỉ hè, hai người không có gặp qua nhau, càng không có liên hệ gì, một lần nữa quay trở về như hai người xa lạ, cuộc sống là con đường thẳng song song, không có điểm giao nhau.

Chỉ là khiến cho Quan Hạo Lê không ngờ là, người phụ nữ mà anh đã quyết định lãng quên lại “xuất hiện” ở trước mắt anh.

Ngày mừng tám tháng đó, bầu trời là từng mảng mây mù, từng giọt mưa tí tách rơi xuống, trong mộ viên một mảnh cỏ xanh ẩm đậm, dường như mỗi ngày ở đây đều có người mang dù đen, cầm hoa tươi đến bái tế người thân.

Trạm kế tiếp mà chắc chắn Quan Hạo Lê đến là ở mộ của người em họ Quan Cảnh Duyệt, buồng hoa cúc tươi vừa hái trong tay ra, yên lặng thở dài, anh đã từng nghĩ A Duyệt có thể thay anh gánh vác gánh nặng gia tộc, còn anh, lại có thể nghiên cứu sâu y học mà mình thích.

Có lẽ là anh đã nghĩ quá mức tốt đẹp, ông trời cố ý muốn đối nghịch với anh, mang A Duyệt đi khi tuổi còn trẻ, cậu mới mười tám tuổi, đúng là giống như tuổi của hoa, lại bị ma ốm dày vò, trong lòng không khỏi khó chịu lên.

“A Duyệt, nếu có kiếp sau, anh hi vọng em có cuộc sống khỏe mạnh an khang.” Anh nói với tấm ảnh chụp trên bia mộ.

Rời khỏi khu mộ, anh đến những nơi mà lúc còn sống A Duyệt từng ở, lúc đầu anh định giữ lại toàn bộ mọi thứ của cậu ấy, coi như là một kỷ niệm, kết quả mấy ngày hôm trước nhận được tin tức nói người này muốn phá bỏ và rời đi nơi khác, anh không thể không tự mình ra tay thu dọn.

Đúng lúc trong phòng nhỏ cũng không có gì nhiều, phần lớn đều là sách cũ, anh tiện tay lục lợi qua, rất nhiều thứ chưa dùng qua, liền xử lý đơn giản, lúc gần đi, trong lúc vô ý anh nhìn thấy một cái gương lớn dưới giường, đóng chặt lại, không biết là gì.

Anh hơi buồn bực, đấu tranh hai giây rồi mở ra, vốn cho rằng sẽ có ít đồ quý giá ..., lại phát hiện bên trong để đầy những quà tặng nhỏ, nhật kí hàng ngày và cuốn sách.

Cầm lấy cuốn sách lục lợi, dường như bên trong đều là ảnh chụp cùng với cô gái, mà cô gái này anh lại biết!

Thì ra là thế! Trách không được khi lần đầu gặp được Tiết Giai Ny đã cảm thấy quen mặt, thì ra trước đây có nhìn thấy ảnh cô trên ví tiền của A Duyệt, nhìn ảnh chụp tươi cười sáng lạn, khóe mắt đuôi lông mày đều tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc, bởi vậy có thể thấy được, bọn họ khi đó rất yêu nhau.

Lại nhìn vào sổ nhật kí , ghi lại những điểm nhỏ của ba năm thời trung học, mà mỗi một sự kiện đều rời không được Tiết Giai Ny, trong lòng anh liền có cảm giác không nói nên lời.

Mỗi một trang bên trong đều ghi lại tình ý dạt dào của A Duyệt với cô, từ tình yêu lúc đầu ngọt ngào cho đến cuối cùng bất đắc dĩ chia tay, dường như A Duyệt hạ quyết tâm thật lớn, thà rằng một mình đau đớn

thống khổ, thà rằng một mình lặng lẽ chịu đựng lấy tất cả mọi chuyện, thậm chí, thà để cho cô gái mình yêu thương mãi mãi hận cậu, cũng không muốn cho cô biết mình đã bị ung thư giai đoạn cuối, sống không qua hai tháng, trước khi lâm chung còn dặn dò người bạn họ Thiết giúp đỡ che giấu ọi chuyện, khiến cô cho rằng mình đã đến thành phố khác đi học, vẫn sống tốt.

Phần tình ý như vậy, làm sao có thể khiến người khác không xúc động đây?

Nếu sau khi Tiết Giai Ny biết được sự thật, cô sẽ có phản ứng gì đâu?

Có lẽ A Duyệt nói đúng, yêu một người, chính là hi vọng cô hạnh phúc, thà rằng ở rất xa chúc phúc cho cô. Giống như câu nói cuối cùng cậu viết ở trên sổ nhật kí : Thân ái cô gái, quên anh đi, hãy đi tìm hạnh phúc thuộc về em mãi mãi, anh sẽ vĩnh viễn yêu em.

Lật đến trang cuối cùng, đúng lúc lộ ra tấm ảnh chụp của Tiết Giai Ny, mặt trái viết: người anh thương yêu nhất Tiểu Ny.

Đột nhiên, trong đầu anh toát ra một ý tưởng kỳ quái, lắc đầu, vội xua đuổi ý nghĩ này, đứng dậy, một lần nữa đóng thật chặt lại cái rương, đây là những gì mà lúc còn sống A Duyệt quý trọng nhất, anh muốn thay cậu giữ gìn tốt .

Vài ngày sau, anh bị vài người bạn lôi kéo vào bên trong khách sạn “Tùng nhó”, nói chỗ này không tệ, hoàn cảnh vô cùng lịch sự tao nhã, ngồi ở bên trong lúc ăn cơm chắc chắn là một sự hưởng thụ.

Đến nơi mới phát hiện cũng không có thổi phồng gì, những miếng cá sống ... Quan Hạo Lê không ăn quen lắm, cảm thấy bụng hơi âm ỉ không thoải mái, liền đi toilet, sau khi đi ra liền nghe được những người qua đường đều bàn tán.

“Bây giờ người ta cũng thật huênh hoang khoe tác phẩm, thân phận là nhân tình cũng dám đi khắp nơi nữa.”

“Con gái vợ lẽ mà cũng dám to tiếng với con gái của vợ, đây gười gì không biết nữa! Ở nhà mất mặt cũng thôi, ra bên ngoài còn không biết an phận một chút nào, ăn một bữa cơm cũng không để cho người ta yên tĩnh, dường như sợ người khác không biết vậy.”

“Thế giới to lớn, không có việc gì là kỳ lạ, hai người hãy nói bớt lại giùm chút.”

.

Quan Hạo Lê hơi hơi nhíu mi, có một loại dự cảm không tốt, bước chậm ra đại sảnh, rất xa, thấy một bóng lưng quen thuộc đứng ở đó, trong lòng “Lộp bộp” một chút, thật đúng là bị anh đoán trúng!

“Chị dâu nhỏ, từ xa liền thấy bóng dáng của chị, quả thật không ngờ là mọi người.” Quan Hạo Lê cười híp mắt chào hỏi, anh nghĩ là mình đang điều tiết bầu không khí , nhưng mà người ta không để ý gì tới anh cả.

Lương Chân Chân tức giận trừng mắt liếc nhìn anh một cái, người này sớm không hiện ra muộn không hiện ra cố tình lại xuất hiện vào lúc này, thật sự là quái lạ! Không hợp thời mà!

“Khi cần xuất hiện thì không thấy, đến khi không cần lại cố tình gặp phải.” Cô lầm bầm nói.

Quan Hạo Lê nghiêng người dựa vào khung cửa, mắt phượng vi chọn, anh nhìn quét qua một vòng trên khuôn mặt ba người, hơn nữa vừa rồi dọc đường đi nghe không ít người qua lại bàn tán, với sự sành đời và từng trải của anh rất nhanh biết được đã xảy ra chuyện gì.

“Lần này là tôi không đúng, không đến kịp, mặc kệ cô ta là ai, tôi đều sẽ thay mọi người trút hết bực bội?” Anh vỗ bộ ngực nói.

“Không làm phiền anh nhọc lòng, chúng tôi có thể tự giải quyết việc này.” Tiết Giai Ny lạnh lùng từ chối, cô biết người đàn ông này không phải là người xấu gì, nhưng giờ này khắc này, cô không muốn nghe anh ta ồn ào một chút nào cả.

“Có vẻ tâm tình của người đẹp Tiết không được tốt?” Quan Hạo Lê nhìn cô với ý nghĩ sâu xa.

“Có quan hệ gì với anh chứ!” Tiết Giai Ny liếc xéo anh ta một cái, làm sao mà người này lại không có năng lực phân biệt tốt xấu gì vậy!

Quan Hạo Lê khép hờ mắt suy nghĩ nhìn cô, từ sau khi biết cô là bạn gái của A Duyệt, cảm giác dành cho cô cũng khác, cụ thể là làm sao không giống thì anh cũng không thể nói rõ được.

Không thể phủ nhận, hứng thú của anh với cô ấy ngày càng cao.

Anh rất ngạc nhiên, vì sao A Duyệt lại yêu cô sâu đậm như vậy? .

Tình cảm của cô dành cho A Duyệt cũng như vậy sao?

Tiết Giai Ny rất khó hiểu vì sao Quan Hạo Lê lại nhìn cô chằm chằm như thế, cái ánh mắt tìm tòi nghiên cứu này khiến trong lòng cô không thích, dường như bị người ta xem thấu vậy, không có một chút **.

“Ôi ! Không được nhìn chằm chằm vào Giai Ny nhà chúng tôi!” Lương Chân Chân bắt đầu bênh vực.

“Chính là, nhìn người đẹp cũng phải thu phí, Ny Ny nhà chúng ta cũng không dễ theo đuổi như vậy .” Cát Xuyên vội vàng không suy nghĩ phụ họa.

“Cát, gia!” Tiết Giai Ny nghiêng răng nghiêng lợi nghiêng người liếc nhìn cô .

“Oh. Bản thân tôi cảm thấy lời đề nghị này cũng không tệ.” Khóe môi Quan Hạo Lê khóe môi nghiêng nghiêng làm gợi lên dáng tươi cười có thâm ý khác, đột nhiên anh rất muốn biết tất cả mọi việc giữa cô và A Duyệt, rất muốn biết cô rốt cuộc là loại phụ nữ như thế nào, càng muốn biết tình cảm của cô với A Duyệt.

Mang theo hàng loạt thắc mắc, anh quyết định theo đuổi cô, khiến cô phải chịu cầu xin được ở dưới khổ quần của mình, vừa vặn mấy ngày này anh có chút nhàm chán với gái hồng lâu , thay đổi khẩu vị cũng không tồi

9. Quyển 1 - Chương 8

Quan Hạo Lê & Giai Ny — Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 08

“Không được!” Lương Chân Chân quả quyết từ chối.

“Vì sao không được? Tôi thích ai, muốn theo đuổi ai là quyền của tôi, chị dâu nhỏ phải đứng về phía tôi mới đúng chứ, chẳng lẽ chị không biết tôi là người đàn ông tốt ngàn năm khó gặp sao?” Quan Hạo Lê cười híp mắt nói.

Lương Chân Chân và Cát Xuyên đồng thời cùng ý kiến lắc đầu, còn Tiết Giai Ny mặt không chút thay đổi xem xét Quan Hạo Lê, trong lòng buồn bực rốt cuộc người đàn ông ồn ào này muốn làm gì chứ! Từ sau khi gặp anh ta cũng không xảy ra chuyện gì tốt cả.

“Người đàn ông tốt ngàn năm một thuở, là anh sao?” Về mặt Tiết Giai Ny giống như là nghe được câu chuyện cười hay nhất vậy.

“Đương nhiên.” Quan Hạo Lê không khiêm tốn chút nào trả lời.

“Trừ phi đàn ông trên đời này chết hết, nếu không, căn bản không có khả năng xuất hiện loại tình huống này.” Tiết Giai Ny rất không nể mặt anh.

“Xi” Lương Chân Chân và Cát Xuyên không nhịn được cười ra tiếng, không hề nghi ngờ, cả hai cô đứng về phía Tiết Giai Ny.

Lúc này về mặt của Quan Hạo Lê chỉ có thể dùng một chữ “sáng ngời” để miêu tả, khóe miệng co giật mạnh mẽ vài cái, trong lòng tự nói với mình: nhìn. Mình đường đường là một người đàn ông lại đi so đo với ba cô gái nhỏ ư? Vậy quá mất trình độ mà.

“Xem ra, tôi đã pha trò thành công khiến ba người đẹp nở nụ cười rồi chứ hả? Hôm nay tôi mời khách, tùy ý mọi người chọn.” Anh nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, tiếp tục hi hi ha ha, dường như thật sự không có quan hệ gì với trò đùa đau khổ lúc nãy, thuần túy là pha trò cho mọi người.

“Đây là tự anh nói nha! Chắc chắn chúng tôi sẽ không tiết kiệm tiền cho anh đâu, dù sao cũng là lần đầu tiên tới đây, khó tránh khỏi việc muốn nếm thử từng món ăn ngon chiêu bài ở đây đó! Cậu nói xem đúng không hả?” Cát Xuyên liền cho anh một đội quân, cười đến mặt mày sáng lạn.

“Đó là.” Trong lòng Quan Hạo Lê cảm khái, ba bà cô này cũng không dễ chọc, xem ra hôm nay không dễ cho mình phải mất máu nhiều là không chịu bỏ qua, trong lúc các cô đang gọi thức ăn, có bạn gọi điện thoại tới cho anh, liền nói mình đang bận, không đi đâu được, hôm khác sẽ làm chủ nhận tội.

Trong đó ăn là một cách để trút hết nỗi buồn, đó cũng là cách mà ba người Tiết Giai Ny thích nhất, sau khi ăn uống no nê, suy nghĩ trong đầu đều tạm thời bị ngăn lại, không thêm suy nghĩ về những chuyện buồn nữa, thậm chí phải ngủ một giấc thật ngon mới được.

Tỉnh dậy vào ngày hôm sau, mọi việc đều trở thành quá khứ.

Trước kia Quan Hạo Lê từng nghe nói khi trong lòng của người phụ nữ có chuyện gì không vui sẽ dồn sức muốn ăn gì đó, xem như hôm nay là lần đầu tiên được thấy tận mắt, thật sự thì tình cảnh này rất rung động.

“Khụ. Không phải mọi người đã quên, còn có tôi tồn tại đó?” Anh hắng giọng nói, nhắc nhở ba nữ sinh bên cạnh.

Tiết Giai Ny giương mắt liếc mắt nhìn anh: “Không có mà! Anh vốn chỉ là không khí thôi, có quan hệ gì với chúng tôi chứ?”

Một câu nói khiến cho Quan Hạo Lê á khẩu không trả lời được, anh tự nhận là tài ăn nói cũng không tệ lắm, kết quả. Cuối cùng, thật đáng tiếc cho một đời lấy lòng của anh mà!

“Anh cảm thấy ở trước mặt anh chúng tôi phải tỏ vẻ thận trọng, giả vờ như thực nữ ăn cơm tao nhã ư? Làm sao có thể như vậy chứ! Chúng tôi cũng không coi anh như là đàn ông mà.” Cát Xuyên vừa ăn sushi vừa nói nói.

Vốn là Quan Hạo Lê đang uống nước, nghe được câu nói sau cùng thiếu chút nữa phun ra, thật là bị ghen mà, kết quả ho long trời lở đất, anh bị kích thích không nhẹ.

“Sai rồi, không phải tôi không phải đàn ông, mà là các cô không phải là phụ nữ đó.”

“Anh lặp lại lần nữa coi!” Lương Chân Chân trừng mắt nhìn anh.

“Chị dâu nhỏ, ‘các cô’ cũng không có tính đến chị mà.” Trên trán Quan Hạo Lê đen kịt.

“Vậy cũng không được! Giai Ny và Cát gia là bạn tốt nhất của tôi, anh không được nói xấu họ.” Lương Chân Chân không vui

Nói xấu? Rốt cuộc là ai nói xấu ai nhiều hơn vậy? Trong lòng Quan Hạo Lê chảy máu, anh không thể không nhận thua, đối đầu với ba người họ là vô cùng không thú vị.

Một bữa cơm cứ trôi qua vui vẻ ồn ào như vậy, sự không thoải mái lúc nãy cũng đã giảm nhiều, đến khi nhận lấy biên lai, thật sự là một khoản lớn, Quan Hạo Lê thực sự sướng khoái lấy chi phiếu ra, đối với anh mà nói tiền tài là vật ngoài thân, sẽ tìm lại được, buôn bán thì kiếm lời, là một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại mà thôi.

“Các người đẹp, có cần tài xế không?” Quan Hạo Lê chỉ vào chiếc xe màu xanh ngọc Aston Martin ở ngoài cổng, cười tủm tỉm nói.

“Không cần đâu, chúng tôi có xe.” Tiết Giai Ny liếc mắt nhìn anh một cái, lấy ra chìa khóa xe của mình từ trong túi xách, liền đi tới chiếc xe màu đỏ rực Porsche.

Con người màu đen của Quan Hạo nhìn thẳng, hai tháng trước khi ở ba tây gò đất nặc, nói chuyện với ba mẹ của cô cũng cảm giác được gia cảnh nhà cô không tệ lắm, kinh doanh công ty có một vợ một con, coi như là một thiên kim đại tiểu thư.

Trước mắt anh, chiếc Porsche đỏ rực lao nhanh như tên bắn, hất tung từng mảng bụi, anh như nghĩ tới điều gì đó, cong môi, thật là một người phụ nữ thú vị, trái lại anh thật muốn cởi bỏ mạng che mặt thần bí trên người cô.

Thứ Bảy, một mình Tiết Giai Ny vô cùng buồn chán, lái xe dạo chơi khắp nơi ở trên đường, Chân Chân và Cát gia đều đi cùng bạn trai, chỉ còn có cô một mình đơn độc, ở lại ký túc xá hay ở trong nhà sẽ chỉ làm cô thêm nghĩ ngợi lung tung thôi, còn không bằng đi ra ngoài, cảm thụ bầu không khí náo nhiệt.

Dừng xe ở bãi đậu xe bên cạnh quảng trường, cô từ từ men theo vỉa hè, nhìn một cặp tình nhân tay trong tay cười nói ngọt ngào, trong đầu sẽ luôn chợt hiện lên những hình ảnh qua lại, trong lòng lại đau khổ như vậy.

Vui vẻ là chuyện của người khác, không có quan hệ gì với cô.

Bỗng nhiên, dường như khi cô nhìn về phía trước thì thấy có một bóng dáng quen thuộc, đang được một người đàn ông khác ôm vào trong ngực, thân mật như vậy, tự nhiên như vậy.

Không thể nào ! Lúc trước là bởi vì cô ta mà A Duyệt mới chia tay với mình, lúc này mới bao lâu, làm sao có thể?

Trong lòng lại thêm hoài nghi, bước vội tới: “Kim Hà.”

Nữ sinh tên Kim Hà xoay người lại, khi nhìn thấy Tiết Giai Ny, trong mắt lướt qua một tia hỗn loạn, liền bình tĩnh lại: “Giai Ny, đã lâu không gặp, cô càng ngày càng đẹp, nam sinh theo đuổi cô chắc không ít nha?”

“Anh ta là bạn trai cô?” Tiết Giai Ny quan tâm nhất, đương nhiên là vấn đề này.

“Đúng vậy.” Kim Hà thoải mái nắm lấy tay bạn trai, cô không ngờ sẽ gặp được Tiết Giai Ny ở đây, xem ra phải tiếp tục bịa đặt để nói dối cô, trong lòng không chỉ là ghen tị còn là sự đồng tình.

Các cô đã từng là bạn bè tốt nhất, cả ngày như hình với bóng, bởi vì gia cảnh và tính cách giống nhau, quan hệ của hai người cũng càng ngày càng tốt, trong lòng có gì cũng có thể chia sẻ với đối phương, mà ngay cả ánh mắt mua đồ cũng cơ bản giống nhau, vì vậy mà hai người thường xuyên trao đổi quần áo, túi xách, đồ trang sức ..vv.vv.

Vốn, hai người có thể trở thành bạn bè tri kỷ thân thiết nhất của nhau, nhưng bất ngờ lại xảy ra chuyện. .

Các cô cùng thích một nam sinh —— Quan Cảnh Duyệt, chỉ vì Tiết Giai Ny sớm nói ra một bước, vừa vặn người Quan Cảnh Duyệt thích cũng là cô, vì thế, Kim Hà lựa chọn yên lặng rời khỏi, đàn ông sẽ có lại được nhưng bạn bè là cả đời, sau khi trong lòng cô đau khổ vật lộn một phen, liền quyết định vĩnh viễn chôn cất tình cảm vừa mới nảy sinh này.

Ba năm trung học, cô nhìn thấy bạn tốt ngọt ngào hạnh phúc ở trước mắt mình, khi đó bọn họ xảy ra bất cứ việc gì đều sẽ nói với cô, thật sự không hề giữ lại.

Không biết rằng, Kim Hà nghe đến những chuyện này sẽ càng không thể chịu nổi đau đớn này, cô cũng thử quan hệ qua lại với nam sinh khác, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng đều nghĩ đến Quan Cảnh Duyệt, nỗi nhớ giống như một cái lưới rậm rạp, chụp lấy cô đến không thể thở được.

Bởi vì bị kiềm nén quá mức trong lòng, có một lần chịu không được, cô nửa như nói đùa: “Sau này đừng có ân ái ở trước mặt mình nữa! Mình thật không chịu nổi kích thích như vậy đâu.”

Vào lúc đó Tiết Giai Ny đang ở giữa tình yêu cuồng nhiệt ngọt ngào, căn bản là cô không hề nghĩ tới trong lòng bạn tốt luôn thích bạn trai của mình, xem như cô đang nói đùa, sau đó cũng giảm bớt một chút.

Vốn Kim Hà cho rằng Giai Ny và Quan Cảnh Duyệt sẽ mãi hạnh phúc như vậy, lại không nghĩ rằng, sau học kỳ cấp ba còn một tháng trước ngày thi vào trường cao đẳng, anh tìm mình, nói rằng thật ra người trong lòng anh là mình, còn nói biết cô cũng thích anh, nhìn thấy ánh mắt ngi ngờ của cô thì liệt kê một loạt chi tiết nhỏ trong cuộc sống ra.

Nói tới đây. Trong nháy mắt đó, cô cảm thấy hạnh phúc tới quá đột ngột, đồng thời trong lòng rất vừa rất mâu thuẫn, vừa vui vẻ không dứt, nam sinh mà mình thầm mến ba năm lại có thể thổ lộ với mình; cùng lúc lại lo lắng bạn tốt, sợ cô không chịu nổi.

“Chuyện này không liên quan gì tới em cả, là anh thay lòng đổi dạ, chính anh sẽ nói với cô ấy.” Quan Cảnh Duyệt nói dịu dàng.

Kim Hà mềm lòng, cô từng cả ngày lẫn đêm nhiều lần mơ ước việc này ở trong mơ, mà nay giấc mộng sẽ thành hiện thực, cô còn khiếp nhược cái gì đây?

Cô không biết Quan Cảnh Duyệt nói gì với Giai Ny, rất nhanh, trong trường học liền đồn đại hai người bọn họ chia tay, nói là Quan Cảnh Duyệt thay đổi, yêu bạn tốt của bạn gái, bỏ mặc công chúa nhỏ xinh đẹp Tiết Giai Ny, chỉ là chơi đùa với cô mà thôi, căn bản là không phải nghiêm túc.

Đoạn thời gian đó, cô cảm thấy mình như đang bay trên mây, hạnh phúc không chân thật, Quan Cảnh Duyệt đúng là bạn trai tốt, đối bạn gái quan tâm từng li từng tí, nhưng cô cảm giác, cảm thấy đằng sau sự dịu dàng của anh đang che giấu điều gì đó.

Hiện tại nghĩ lại, giác quan thứ sáu của nữ sinh thật sự thực linh nghiệm, nghĩ đến đây, khéo miệng cô cong lên gợi dáng tươi cười tự giễu.

10. Quyển 1 - Chương 9

Quan Hạo Lê & Giai Ny — Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 09

Cô không thể tự kiểm chế mình mà chìm vào trong sự dịu dàng của anh, tình yêu không cho phép sự chùn bước, đến cuối cùng mới biết được mình bước vào một trò lừa bịp, căn bản là Quan Cảnh Duyệt không hề thích cô, anh chỉ lợi dụng tình cảm của cô với anh mà thôi, lợi dụng cô và cùng nhau lừa dối Tiết Giai Ny, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể để cho cô ấy thật sự tin tưởng.

Bây giờ nghĩ lại, khi đó cô thật sự rất ngu, bị tình yêu làm đầu óc mê muội, cho rằng giấc mộng của mình đã trở thành sự thật, ngây ngốc trả giá, kết quả. . . .

“Hai người chia tay rồi sao?” Bên trong giọng nói của Tiết Giai Ny tràn đầy kinh ngạc, Cô vẫn cho rằng anh ấy và Kim Hà là lưỡng tình tương duyệt, vả lại cô tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe, không thể không khiến cô thừa nhận chuyện tàn khốc này là thật.

“Uhm.” Kim Hà trả lời bình tĩnh, cô không muốn để lộ quá nhiều cảm xúc, bởi vì cô đã đáp ứng người nào đó, phải giữ kín bí mật, vốn dĩ cô không muốn đồng ý, nhưng nhìn dáng vẻ anh đau khổ cầu xin mình, lòng cô không nỡ, nói đến cùng, cô vẫn là yêu anh, chỉ có điều trước sau gì người trong lòng anh chỉ có cô ấy. . . . Giai Ny.

Cô ghen tị, không cam lòng, oán hận, mỗi một khắc, cô thật sự rất muốn nói ra sự thật, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ anh bị bệnh tật tàn phá, trong lòng liền không thể tàn nhẫn.

Sau đó, nàng nghĩ thông suốt, cách nghĩ của đàn ông không giống như phụ nữ, Quan Cảnh Duyệt cho rằng tốt, với Giai Ny không chắc là điều tốt, có lẽ, không biết sự thật với cô ấy mà nói mới là tàn nhẫn nhất.

Bởi vì, cô mãi mãi cũng không biết Quan Cảnh Duyệt yêu cô đến chết cũng không đổi, mãi mãi cũng không biết căn bản là lòng anh không có thay đổi, mãi mãi cũng không biết anh đã sớm. . . . Không còn ở cõi đời này.

“Vì sao? Không phải hai người. . . .” Trong mắt Tiết Giai Ny tràn đầy kinh ngạc, chẳng lẽ mỗi một đoạn tình yêu đều ngắn ngủi như vậy sao? .

Cô còn chưa có nói xong liền bị Kim Hà trách móc: “Vậy cậu có biết vì sao yêu một người không hả? Chia tay cũng như vậy mà thôi, làm gì có nhiều lí do như vậy chứ.”

Tiết Giai Ny vẫn hơi không tin, Kim Hà là loại người gì cô hiểu rõ vô cùng, cô ấy lặng lẽ yêu Quan Cảnh Duyệt trong thời gian dài như vậy, phần si tình đó đến cô cũng phải xúc động, đoạn thời gian họ ở cùng nhau đó, trên người cô ấy tỏa ra ánh sáng rực rỡ mà cô chưa từng thấy qua .

Thật sự cô rất khó tin tưởng, khoảng thời gian mới một năm, mà hai người đã chia tay.

Kim Hà đồng dạng cũng thật hiểu rõ Tiết Giai Ny, sự nghi ngờ bộc lộ rõ ràng trên mặt của cô, không nói rõ ràng với cô chỉ sợ sẽ khiến cô hoài nghi: “Ồ chung lâu, sẽ phát hiện khuyết điểm của đối phương, một khi có lần cãi nhau đầu tiên, sau đó sẽ lũ lượt kéo đến, và lại chúng ta sinh ra đã tồn tại những tính cách nhất định, mình không muốn mình và anh ấy sẽ cư xử với nhau đến tình trạng chán ghét nhau như, dù sao cũng từng yêu nhau, nên giữ lại một chút hồi ức tốt đẹp.”

Giải thích như vậy, Tiết Giai Ny tin, đưa mắt nhìn Kim Hà: “Vậy bây giờ anh ấy vẫn tốt chứ?”

“Giai Ny, dựa vào việc trước đây chúng ta là bạn tốt, mình khuyên cậu một câu, cậu hãy quên anh ấy! Đừng có lúc nào cũng cuộn mình lại như vậy, đối bất kì nam sinh nào cũng đều bị kích động lên như vậy, cậu nhìn mình mà xem, bây giờ mình cũng rất hạnh phúc, lại bắt đầu một tình yêu mới, đây chắc chắn là liều thuốc hay nhất quên hết quá khứ.” Kim Hà thành tâm đề nghị.

Cô thật sự không thể tưởng tượng được sau khi Giai Ny biết được sự thật sẽ phản ứng như thế nào, cô yêu quá sâu , cho tới bây giờ cũng không thể quên anh ấy, ông trời vốn không công bằng như vậy, hai người rõ ràng yêu nhau, lại không thể ở cùng nhau.

“Ừ, chúc phúc cho hai người.” Tiết Giai Ny miễn cưỡng nở nụ cười yếu ớt, mặc dù hai cô không còn là bạn bè, nhưng cô vẫn thật lòng chúc phúc.

Kim Hà nhìn cô một cái, liền lôi kéo bạn trai Khang Thành rời khỏi, anh là người liên quan đến việc của Quan Cảnh Duyệt,mọi chuyện của anh ấy anh đều biết được rõ ràng minh bạch, vì vậy mà vừa rồi có thể không kiêng dè gì mà nói chuyện trước kia ở trước mặt anh.

“Đến giờ cô ấy vẫn chưa quên được A Duyệt .” Sau khi đã đi xa sau, Khang Thành nhỏ giọng nói.

“Thời gian có thể giúp cô ấy quên lãng tất cả, cô ấy cần phải vượt qua trái tim của mình.” Kim Hà thở dài.

“Em còn hận cô ấy ư?”

“Không hận, bởi vì có anh ở bên cạnh em.” Kim Hà nắm thật chặt tay của người đàn ông bên cạnh, khoe mắt toát ra tình cảm ấm áp ngọt ngào.

Khang Thành cầm lấy tay cô, hai người tay trong tay càng đi càng xa.

Tiết Giai Ny một người ngơ ngác ngồi ở trên ghế, tâm tình thực phức tạp, cô từng thử quên anh, nhưng thật sự quá khó khăn , lúc ban ngày cô còn có thể cùng Chân Chân, Cát gia trêu chọc vui đùa với nhau, đến khi đêm dài vắng lặng, cô không khỏi lại nghĩ tới anh.

Cô không thể không chế suy nghĩ của mình, cũng không có biện pháp chấp nhận một nam sinh tốt nào khác, từ đầu đến cuối cũng không vượt qua được bức tường ngăn cách trong lòng này.

Chung quanh thực ồn ào náo động, nhưng dường như cô bị ngăn cách bên ngoài, ánh mắt mờ mịt nhìn đám đông đi lại xung quanh, cô không biết tiếp theo mình phải đi hướng nào.

Đột nhiên, chuông điện thoại trong túi xách vang lên, khiến cô giật mình kinh động, sau khi kịp phản ứng liền lấy điện thoại ra, màn hình thông báo ghi: Lôi Tử.

Người này tên Lôi Thạc minh, cùng học một khoa với Tiết Giai Ny, coi như là lớn hơn Kim Hà, ba người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tiểu học đến trung học cũng chưa từng tách ra, quan hệ rất thân thiết.

Sau khi phát sinh chuyện của Kim Hà và Quan Cảnh Duyệt , Lôi Thạc Minh còn vì Tiết Giai Ny ra sức đánh nhau với Quan Cảnh Duyệt, tuy rằng sau đó bị Tiết Giai ny trách móc, nhưng anh ấy cũng không hối hận, vì bạn bè, giúp bạn không tiếc cả mạng sống là điều nên làm.

Huống chi, anh ấy cũng không cho phép bất kì ai bắt nạt cô, nhìn thấy cô hạnh phúc, anh ấy sẽ buông tay rời khỏi, anh ấy sẽ luôn bảo vệ cô, việc này đã không còn là bí mật từ lâu, mà ngay cả đương sự Tiết Giai Ny cũng cảm giác được , vì vậy mà cố ý giữ khoảng cách, chỉ hi vọng anh ấy sớm ngày gặp được cô gái mình thích, đừng lãng phí thời gian với cô, không đáng.

Cô đối với anh ấy không có chút tình cảm yêu mến phương diện nào?

[Giai Ny, buổi tối có thời gian rảnh không? Bạn học trung học gặp mặt, không có bao nhiêu người, đều là những người em quen thuộc ... kia. Lôi Thạc Minh sợ cô không đến, còn cố ý bổ sung thêm.

“Lôi Tử, em không muốn đi.” Bây giờ Tiết Giai Ny không thích tham gia tụ hội với bạn học trung học sơ cấp và trung học cao đẳng nhất, nhiều gương mặt quen thuộc, nhiều lắm hình ảnh quen thuộc, đều là những gì mà cô không muốn phải nhớ lại .

[Mọi người khó khăn lắm mới trở về một chuyến được, thiệt nhiều năm không gặp , đều rất nghĩ tới cậu. Giọng nói Lôi Thạc Minh trầm, anh biết Giai Ny cũng không tham gia tụ hội bạn học trung học gì, vì vậy mà không gọi cô, chỉ có thời trung học sơ cấp chơi vui vẻ, mới thử một chút.

Tiết Giai Ny dừng một chút, tính toán ra, cô thật sự đã thoát ly quần thể mà, bạn học trước kia cũng chưa bao giờ liên lạc lại, ngay cả bạn tốt là Lôi Tử, cũng là tránh được thì tránh.

Như vậy, cũng không phải là biện pháp, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.

“Uh, thật sự đã lâu không gặp .”

Lôi Thạc Minh nghe xong vui vẻ không dứt, Bây giờ em ở đâu? Anh đến đón em.

“Không cần, anh nói cho em biết thời gian và địa điểm là được, em tự đi.”

[Được rồi, bảy giờ tối, tại khách sạn Phong Nguyên. Lôi Thạc biết rõ cô là một cô gái cổ chấp, cho tới bây giờ vẫn nói một là một, cũng không miễn cưỡng cô.

Sau khi cúp máy, Tiết Giai Ny đứng dậy dọc theo quảng trường đi rồi một vòng, nhìn đồng hồ, mới khoảng ba giờ, còn sớm, cô còn có thể đi một mình.

Gió nhẹ lướt qua, thổi rối loạn mái tóc dài của cô, cô đưa tay luồn vào cột lại tóc, như đưa ra quyết định, xoay người đi tới bãi đậu xe.

Mười phút sau, xe dừng lại trước một cửa tiệm làm tóc, cô không chút do dự mở cửa xe bước vào trong, liền có một em trai gọi đầu nhỏ tiếp đón : “ Người đẹp, là muốn gọi đầu hay cắt tóc?”

“Cắt, cắt tóc ngắn cho tôi.” Cô trả lời. .

Cắt đứt một mái tóc đen, có phải liền chặt đứt hết phiền não trong đầu hay không? Cô thầm hỏi trong lòng.

Sau nửa giờ, cô nhìn vào dáng vẻ thay đổi của mình trong gương, tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, nhìn cả người có tinh thần lên nhiều, cô cảm thấy cũng không tệ lắm, thực tự tin bước ra khỏi cửa tiệm làm tóc.

Buổi tối bảy giờ, Tiết Giai Ny thực đúng giờ đến trước cửa khách sạn, Lôi Thạc Minh đã đứng ở đó chờ cô, nhìn thấy mái tóc ngắn của cô thì hơi giật mình.

“Cắt lúc nào vậy?”

“Vừa rồi, sao hả? Khó coi ư?” Cô nắm lấy mái tóc cười.

“Không có, rất đẹp, chỉ là không giống với trước đây lắm.” Bên trong đôi mắt của Lôi Thạc Minh khó nén cực nóng.

Đường như Tiết Giai Ny giả vờ không phát hiện, cố ý nói sang chuyện khác, “Mọi người đâu rồi? Đều đã tới chưa?”

“Đại bộ phận đều đến, còn có hai người đang trên đường, trước tiên anh sẽ dẫn em vào phòng đã?”

“Uh.” Tiết Giai Ny gật gật đầu, cô cũng không muốn đứng trước cửa khách sạn để người khác nhìn vào.

Trong bữa tiệc, mọi người bắt đầu tán gẫu về những chuyện thú vị thời học sinh, đều là bạn bè tốt thời trung học sơ cấp, nhiều năm không thấy, đề tài tương đối nhiều, không khí rất là sinh động.

Phần lớn mọi người đều nghe về tình hình của Tiết Giai Ny, thỉnh thoảng cũng sẽ chào hỏi nhau.

“Người đẹp Tiết, vài năm không gặp, cậu càng ngày càng đẹp nha, học trường đại học nào vậy?” Nam sinh nói chuyện là lớp trưởng của họ, người cũng tốt, chỉ có điều nói hơi nhiều.

“Lớn rồi.”

“Oa! Nghe nói có rất nhiều anh chàng đẹp trai nha! Mà vốn cậu cũng không có. . . .” Anh ta vừa nói ra, bỗng nhiên chạm phải ánh mắt cảnh cáo của Lôi Thạc Minh, liền câm miệng.

11. Quyển 1 - Chương 10

Quan Hạo Lê & Giai Ny — Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 10

“Ăn cơm cũng không bites được miệng của cậu nữa.” Lôi Thạc Minh trừng mắt liếc anh một cái.

Tiết Giai Ny dừng lại cảm ly trong tay, cúi đầu uống một ngụm, khi ngẩng đầu lên sắc mặt vẫn như cũ: “Cậu toàn nghe tin nhảm mà thôi, thật sự là toàn người đẹp thôi, chứ soái ca thì hơi ít đó.”

“Thật vậy không hả? Vậy lúc nào cậu phải giới thiệu với mình một người đó?” Lớp trưởng Thoại Lao phản ứng rất nhanh.

“Được!” Tiết Giai Ny bằng lòng cười.

Nếu là tụ hội, không cần thiết phải vì cô mà làm ồn ã khiến mọi người không thoải mái, vả lại cô cũng không nhạy cảm như em bé, dính không được mà chạm cũng không xong.

Có một số việc không sớm thì muộn cũng phải đối mặt, cô không thể nào quản lý được miệng lưỡi của người khác, chỉ có thể thân nhiên tiếp nhận sự thật này, học cách quên lãng.

Lôi Thạc Minh nghi hoặc liếc nhìn cô một cái, phát hiện thần thái của cô rất tự nhiên, trong lòng thở dài một hơi rất nhẹ nhõm, hai tháng không gặp, cô thay đổi rất nhiều, bỗng nhiên anh rất chờ mong Tiết Giai Ny vui vẻ trước kia trở về.

Tất cả mọi người ăn uống rất vui vẻ, khó tránh khỏi uống quá chén, liền làm ồn ã đòi đi hát, nói là đã lâu cũng không có mặc sức vui vẻ như vậy, Tiết Giai Ny không thể cự tuyệt lời mời đầy thịnh tình của mọi người, đành phải đi cùng họ.

Liền xác định khoản tiền ở quầy ktv, một bọn muốn một phòng bao xa hoa, nói đêm nay phải chơi đùa.

Lớp trưởng Thoại Lao là người đầu tiên phát biểu, yêu cầu mọi người đều phải hát, lần lượt một vòng, sau đó thì tùy ý, tất cả mọi người không có ý kiến, Tiết Giai Ny vừa muốn mở miệng đành nuốt xuống, cô có thể không hát được không?

Đến khi lần lượt còn cách cô hai người, cô viện cớ đi toilet, lặng lẽ chạy ra ngoài, tuy rằng cô rất muốn dung nạp bầu không khí vui vẻ của mọi người, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hoàn toàn buông tay, lại cố tình gặp được Kim Hà vào mấy giờ trước, trong đầu khó tránh hơi rối loạn.

Trong phòng rửa tay, cô rửa sạch mặt bằng nước lạnh, nhìn kiểu tóc mới của mình, thầm nhủ: có lẽ, cô thật sự cần tìm một người bạn trai, Chân Chân và Cát gia luôn nhắc mãi bên tai cô, đến nỗi lỗ tai cũng bị đóng thành kén rồi.

Như vậy đối với ai cũng tốt, tình ý của Lôi Tử, cô không thể nào tiếp nhận được, chỉ có thể mong anh nhanh chóng tìm được một nửa khác của mình.

Lau bàn tay, bước ra ngoài, không muốn đi vào sớm, liền tìm một nơi giống như ban công ngồi đợi một lát, đi qua chỗ rẽ cầu thang, có vẻ như cô nhìn thấy hai bóng người đứng ở đó, liền rối rắm không biết có nên qua hay không.

“Lê, anh không cần em nữa ư?” Giọng nữ đáng thương khiến người ta nghe liền sinh lòng thương tiếc.

“Nói qua bao nhiêu lần, đều là người trưởng thành, trong chuyện tình cảm cô tình tôi nguyện, lúc trước là cô chủ động bám dính lên người của tôi, mà tôi cũng không có ác cảm với cô, và lại, cô cũng đã đồng ý với tôi, có một ngày chúng ta kết thúc mối quan hệ liên chia tay trong hòa bình, đáng về bây giờ của cô là để làm gì?” Giọng nói người đàn ông không bình tĩnh.

Tiết Giai Ny hí hóp mắt nhìn qua, đáng tiếc gác cầu thang quá tối, vả lại người đàn ông kia đưa lưng về phía cô, không thấy rõ mặt, nhưng lộ ra giọng nói quen thuộc không nói nên lời.

“Lê, em yêu anh, em thật sự yêu anh, đừng rời khỏi em có được không?” ô gái lã chã nước mắt lôi kéo tay áo người đàn ông, khóc đến hoa lê mang lệ.

“Đủ rồi! Cô phải biết là tôi ghét nhất những người phụ nữ vô cớ gây rối!” Giọng điệu người đàn ông không tốt chút nào, không lưu tình kéo cánh tay cô gái ra.

Trong lòng Tiết Giai Ny thật xem thường người đàn ông kia, chắc chắn chắc.Đùng là nếp sống của xã hội bây giờ mà! Đến chỗ nào cũng có thể nhìn thấy quan hệ nam nữ mập mờ như vậy mà, may mắn cô không có trực tiếp gặp được ở hiện trường, nếu không, khụ.

Cô không nhận được bĩu môi, kết quả phát ra âm thanh rất nhỏ.

“Ai?”Người đàn ông hỏi to, ai không có việc gì chạy tới vách tường nghe lén anh vậy?

” Chỉ là tôi đi ngang qua, cái gì cũng không có nghe được, hai người tiếp tục, tiếp tục.” Tiết Giai Ny đành lên tiếng, nhìn không chớp mắt, đi thẳng về phía trước, không nhìn tới một nam một nữ kia.

Quan Hạo Lê thật bất ngờ có thể gặp được Tiết Giai Ny ở đây, khóe môi gợi lên dáng tươi cười gian ác, cất bước lớn tiến lên, ôm bả vai của cô: “Ny Ny, lúc này em cũng nghe rồi đó, là cô ấy quần quít lấy anh không buông, bây giờ trong lòng anh chỉ có em thôi.”

Tiết Giai Ny còn không có hiểu tại sao lại vậy, đã bị anh cưỡng chế ôm lấy, lại bị thổi vào những lời không ra làm sao vào tai, cô tức giận gạt tay anh ra: “Đồ vô lại! Ai cho phép anh gọi tôi như vậy! Còn nữa, đều bỏ tay của anh ra!”

“Được rồi, được rồi, là lỗi của anh, anh cam đoan sẽ không có lần sau nữa.” Quan Hạo Lê không tức giận chút nào, vẫn an ủi thiện ý như cũ.

Người đẹp nũng nịu ở bên cạnh nhìn thấy anh dịu dàng như thế với người phụ nữ khác tức giận giẫm chân, vọt tới trước mặt Tiết Giai Ny: “Cô đừng đắc ý quá sớm, phụ nữ bên người Lê đều bảo đảm chất lượng, cô cũng không thoát khỏi đâu!”

Nói xong, cô ta liền thở hồng hộc mang giày cao gót rời khỏi.

“Anh có bệnh hả! Kéo tôi chịu tội thay không nói còn làm hại tôi bị bạn gái trước của anh mắng?”Giọng điệu Tiết Giai Ny không tốt, tên đàn ông chết tiết này, khó trách lúc này lại thấy giọng nói quen, thì ra là anh ta!

Quan Hạo Lê cũng không tiếp tục diễn kịch, ho nhẹ một tiếng: “Là tại em trốn ngay góc cầu thang nghe lén trước, anh cảm thấy rất kỳ lạ là em lại xuất hiện đúng lúc như vậy.”

“Góc tường của anh tôi mới không thèm nghe nha, tôi nói là tôi chỉ vừa vắn đi ngang qua mà thôi! Ai như anh ở nơi công cộng giải quyết việc riêng hả! Tôi còn không trách anh làm ô nhiễm lỗ tai của tôi nữa đó!” Tiết Giai Ny không chịu yếu thế phản kích nói.

“Em gái Giai Ny, anh phát hiện mỗi lần em gặp anh đều rất nóng tính? Chẳng lẽ là dáng vẻ của anh khiến người ta nhìn thấy liền bực tức sao?” Quan Hạo Lê sờ sờ cái mũi.

“Đâu chỉ là bực tức không thôi! Thật sự là anh làm ảnh hưởng bộ mặt thành phố, phá hỏng hứng thú của người khác mà!” Tiết Giai Ny tức giận qua đi.

“Phốc! Em gái Giai Ny, em nói như vậy cũng không đúng nha, không thể chỉ trích thân thể đâu nha.”

“Tôi không quen anh, đừng kêu thân thiết như vậy!”

Tiết Giai Ny trừng mắt liếc anh một cái, nhắc chân chạy bộ, không muốn để ý tới anh.

“Ôi! Em đi đâu vậy? Đi cùng với bạn hả?” Quan Hạo Lê đuổi theo hỏi.

“Xin hỏi, có quan hệ gì với anh hả?” Tiết Giai Ny nghiêm mặt lạnh lùng hỏi lại.

“Là anh quan tâm em thôi, một cô gái, nửa đêm còn ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm! Lỡ như gặp phải người xấu thì phải làm sao hả?”

“Người xấu? Ồi mình đó hả?”

Sắc mặt Quan Hạo Lê đen lại, thật đúng là không thể khinh thường cô gái nhỏ trước mắt mà, mở miệng ra là không buông tha cho ai, muốn thu phục cô, chỉ sợ tiêu phí không ít tâm tư.

Đứng ở trên ban công, Tiết Giai Ny tùy ý để gió đêm nhẹ nhàng lướt qua hai gò má của mình, cô phát hiện chỉ cần gặp được Quan Hạo Lê, mình sẽ bị kích động hơn so với bình thường, thực dễ dàng tức giận, này thật sự không phải là một dấu hiệu tốt.

Cô hít một hơi thật sâu, muốn bình phục tâm tình một chút, hôm nay coi như đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Mười phút sau, cô mới trở lại phòng, tất cả mọi người hỏi cô đi đâu vậy? Lôi Thạc Minh lại ân cần hỏi có phải là cô không thoải mái hay không? Muốn đưa cô về trước hay không?

“Không có việc gì, mới vừa nãy em gặp được. Người quen ở bên ngoài, liền tán gẫu một lát.” Cô không biết làm sao đành lấy Quan Hạo Lê làm cớ, nhưng trong lòng vô cùng xem thường chính mình.

“Oh, không có việc gì là tốt rồi.”

“Vừa rồi có phải có người không hát hay không vậy? Cho đến bây giờ mới quay lại, có phải nên phạt hay không?” Lớp trưởng Thoại Lao lớn giọng hỏi.

“Phạt! Phải phạt!” Có nam sinh làm ầm ĩ.

Tiết Giai Ny đành nâng trán, trí nhớ những người này có cần phải tốt như vậy không chứ? Đều uống say như thế rồi mà còn nhớ rõ cô chưa hát?

“Được rồi! Mọi người đừng làm ầm ĩ quá trốn nữa.” Lôi Thạc Minh nói chuyện giúp cô.

“Lôi Tử, cậu cũng không thể bao che khuyết điểm, đêm nay tất cả mọi người ở đây đều ít nhất phải hát một bài.”

“Đúng vậy! Nếu không hai người cùng hát một bài tình ca cũng được.” Bên trong ghế lô, vài nam sinh nhanh chóng làm ầm ĩ.

“Vậy mình sẽ hát bài của Trương Huệ giải thoát.” Tiết Giai Ny biết những người này chính là cố ý, liền chủ động mở miệng.

Tổn thương

Nếu làm cho người ta trưởng thành

Em vì sao sợ chia tay sẽ tổn thương

Giải thoát là bằng lòng thừa nhận đó là một sai lầm

Em không nên còn không buông tay

Anh có tự do, em cũng có được sự tự do tốt đẹp

Sau khi giải thoát là biết lau khô nước mắt.

Tìm phương hướng mới tiến về phía trước

Thế giới này rộng lớn lắm

Cuối cùng em cũng sẽ thực hiện một giấc mơ

.

Đó là lời bài hát nói, anh có tự do, em cũng có được sự tự do tốt đẹp, cuộc sống chủ yếu là phải nhìn về trước, khát vọng còn ở phía trước.

Tiết Giai Ny hát rất nghiêm túc, đây là bài hát mà cô rất thích, lời bài hát đúng lúc viết ra được tiếng lòng của cô, hôm nay, hát ra trước mặt mọi người, cũng là chứng tỏ quyết tâm muốn quên đi của mình.

Lớp trưởng Thoại Lao lấy khủy tay đụng vào Lôi Thạc Minh, dùng hình dáng của miệng khi phát âm nói: Lôi Tử, mùa xuân của cậu sắp đến rồi.

Lôi Thạc Minh trừng mắt liếc anh ta một cái, ý bảo anh coi chừng miệng lưỡi của mình đừng nói lung tung.

Hát xong bài hát, mọi người đồng loạt vỗ tay thét to: “Nghe quá hay! Lại hát bài nữa nào!”

“Mọi người đừng có được voi đòi tiên chứ! Một bài như vậy là được rồi.” Tiết Giai Ny cũng không muốn bị đong đưa như vậy, kiên quyết buông miro không hát.

“Mình nói là một người ít nhất hát một bài, cậu nghe kỹ đó.”

“Cậu nói đúng rồi! Ít nhất một bài mà, mình cũng muốn phù hợp với quy tắc đêm nay.” Tiết Giai Ny giang

12. Quyển 1 - Chương 11

Quan Hạo Lê & Giai Ny — Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 11

“Nhìn xem! Lời của cậu bị người đẹp Tiết luồn vào kẻ hở rồi kìa.” Trong đó có một nam sinh đùa bỡn.

“Cả đám đều có mặt mũi, gần giống nhau rồi!” Lôi Thạc Minh cười nói, từ nhỏ anh đã là con vua, lời nói vẫn có phân lượng.

“Mình nói Lôi Tử có thể đàn ông hơn một chút không vậy! Chủ động yêu cầu hát chung với em Tiết!” Không biết là ai nói một câu như vậy.

“Hợp xướng!” Bên trong ghế lô, tất cả mọi người bắt đầu đứng lên vỗ tay làm ầm ĩ.

Trong lòng Tiết Giai Ny hiểu được những người này đều là bạn bè tốt cùng lớn lên với Lôi Tử, người nào cũng biết tình cảm của Lôi Tử đối với mình cảm tình, rõ ràng là đêm nay muốn làm mối cho cô và Lôi Tử.

Mà cô, không muốn nhất là nhìn thấy tình cảnh như vậy, cô vẫn coi Lôi Tử như người bạn tốt nhất, ngoại trừ tình bạn, thì không hề có ý nghĩ nào khác.

Ngay vào lúc cô đang nghĩ cách đối phó, điện thoại di động vang lên, cô vội vàng đứng lên đi ra ngoài nghe, là một số điện thoại lạ xa, cô cũng chẳng quản được nhiều như vậy, tiện tay nhấn phím nghe, kết quả phát hiện là người ta gọi nhầm số.

Sau khi cầm điện thoại di động duy trì tư thế trò chuyện được hai phút, cô xoay người vào ghế lô, thật xin lỗi nói: “Ba mình gọi điện thoại tới thúc giục mình về nhà, mọi người chơi vui, mình đi trước.”

“Giai Ny, anh đưa em về.” Lôi Thạc Minh chuẩn bị đứng dậy đưa cô về.

“Em cũng không phải là con nít, phải phiền toái đưa tới đưa lui! Vả lại em cũng lái xe tới đây mà, không có việc gì đâu!” Tiết Giai Ny cười cự tuyệt, cô tìm lấy cớ rời khỏi đây để tránh khỏi tình huống khó xử, nếu lại để anh ấy đưa mình về, chẳng phải là gây ra tình trạng khó xử khi ở một chỗ của hai người sao?

Lôi Thạc Minh biết rõ tâm tư của cô, liền không có đưa ra yêu cầu gì hơn nữa: “Vậy để anh dẫn em ra cửa.”

“Uh.” Tiết Giai Ny gật đầu, nếu từ chối nữa sẽ không hay, mọi người đều là bạn của nhau, cô không thể làm quá rõ ràng như vậy.

Hai người lần lượt ra khỏi phòng, trai gái bên trong đưa mắt nhìn nhau, trong lòng có chút cảm khái, thật sự là một đoạn nghiệt duyên! Chỉ có thể trách Lôi Tử quá si tình, biết rõ người ta không thích mình mà vẫn dại dột chờ đợi.

Trước cửa hàng ktv, Tiết Giai Ny lấy ra chìa khóa từ trong túi xách, nhìn thoáng qua Lôi Thạc Minh bên cạnh, cắn cắn môi, vẫn là nói ra: “Lôi Tử, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt chứ?”

Lôi Thạc Minh giương mắt nhìn cô, tất cả vui sướng đêm nay đều bị một câu nói kia làm mất hết, anh biết, biết cho đến bây giờ Giai Ny luôn xem anh như bạn bè, nhưng anh lại không cam lòng, vốn tưởng rằng sau khi cô và Quan Cảnh Duyệt chia tay, mình sẽ có cơ hội.

Nhưng ai biết cô lại khép mình lại, mặc cho ai cũng không bước vào cửa được, ngăn cách những người theo đuổi mình ở bên ngoài.

Đêm nay, cô đồng ý tới tham dự cuộc họp mặt với bạn học, còn thay đổi kiểu tóc mới, lại hát bài giải thoát, trong lòng anh liền dấy lên một tia hi vọng, nghĩ rằng, cô có thể cho anh cơ hội trở thành người bảo vệ bên cạnh.

Nhưng không ngờ, tất cả mọi việc chỉ là anh mơ mộng hão huyền mà thôi.

“Sẽ như thế, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn bè tốt.” Dường như anh đưa ra một quyết định rất khó khăn, cánh tay hơi hơi nâng lên, tựa như lúc còn nhỏ, nhẹ nhàng xoa tóc của cô.

Có lẽ chỉ có như vậy, mới có khả năng khiến cho bọn họ trở về thời gian đơn thuần trước đây.

Nghe được câu trả lời của anh, khóe miệng Tiết Giai Ny khó mà che giấu vui sướng khó, cảm giác nhớ lại giống như khi còn nhỏ, anh thích xoa đầu của mình, còn dọa dẫm sẽ làm cho đầu tóc trở thành ổ chim, khiến cho từng đàn chim nhỏ đều bay đến.

Ký ức rất xa, lại dường như rất gần, nếu thật sự có thể trở lại thì tốt biết bao nhiêu?

“Vào đi thôi, em đi đây.” Tiết Giai Ny vẫy tay với anh, trong nháy mắt, cô thầm nhủ: Lôi Tử, thực xin lỗi, là em quá ích kỷ! Ích kỷ trối lại tình bạn của chúng ta, ích kỷ ép anh không thích em.

Quên em, anh nên có một cô gái tốt.

Lôi Thạc Minh đứng ở cửa rất lâu, mãi cho đến khi chiếc xe Porsche đỏ rực biến mất, anh cảm thấy bị nỗi hoảng sợ lấp kín trong lòng, lấy gói thuốc lá từ trong túi ra, rút ra một điếu đốt, sương mù che chắn dần tan biến, anh ra sức hít một hơi, cố ý khiến cho mình bị sặc, nhịn không được ho sặc sụa, cuối cùng ho đến nỗi, nước mắt rất nhanh rơi.

Bạn bè, bọn họ chỉ có thể là bạn bè thôi.

Khi Quan Hạo Lê đi ra, đúng lúc nhìn thấy một màn hai người dịu dàng với nhau, người đàn ông đưa tay xoa tóc cô gái, cô gái cười vô cùng vui vẻ, vốn đây là hình tượng ấm áp đẹp đẽ, nhưng xen vào quan hệ của nhân vật nữ chính, anh cảm thấy vô cùng ngứa mắt, cái mũi hừ lạnh một tiếng, thì ra cô đã có bạn trai! .

Xoay người đi tới xe mình, vừa vặn bỏ sót cảnh tượng máu chó cuối cùng.

Sau khi về nhà, Tiết Giai Ny nằm suy nghĩ rất nhiều ở trên giường, lăn qua lộn lại cũng ngủ không được, liền tựa như tiên cá, hai mắt đều để lộ ra quang thâm, nhưng cô vẫn tỉnh táo.

Đêm dài đằng đẵng, vì sao chỉ có cô không thể ngủ?

Đêm nay, nhất định là một đêm đau lòng.

Giữa trưa hôm sau, bên trong căn tin.

Tiết Giai Ny giương mắt xem xét đôi mắt gấu trúc của bạn tốt Chân Chân, ân cần hỏi han: “Làm sao vậy?”

“Mình đang chiến tranh lạnh với A Tư.” Lương Chân Chân buồn bực bởi một miếng cơm, lại phát hiện mình không có khẩu vị ăn.

“Chiến tranh lạnh sao? Xảy ra chuyện gì vậy? Cậu nhìn lại mình coi, không gặp hai ngày thôi, đã hốc hác nhiều như vậy rồi.” Trong giọng nói của Cát Xuyên để lộ ra sự quan tâm.

Lương Chân Chân cắn cắn môi, vốn dĩ cuối tuần tốt đẹp, lại bởi vì anh trai trở về, mà làm âm ỉ thành như vậy, ai. . . . Nghĩ lại mà buồn phiền, cô vốn rõ ràng không có làm sai cái gì!

“Là vì Diệp Thành Huân?” Tiết Giai Ny thần nhiên mở miệng.

Không đợi Lương Chân Chân gật đầu, Cát Xuyên liền kích động nói: “Diệp Thành huân? Anh ta đã trở lại? Sao lại nhanh vậy? Không phải nói muốn ở Argentina ngây ngốc một hai năm sao?”

“Không biết, nói là công ty điều động, sau này có thể thường trú ở lại đây.” Lương Chân Chân trả lời.

“Omg! Thường trú bên này? Thật, cậu nói thật với mình, không phải là cậu cònthích anh ta chứ hả? Cát Xuyên vội vàng để đũa xuống, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

“Cậu nói mò gì vậy! Anh ấy là anh trai của mình! Bây giờ trong lòng mình chỉ có A Tư.” Lương Chân Chân bị lời của cô làm cho dở khóc dở cười.

“Vậy vì sao hai người lại chiến tranh lạnh?” Cát Xuyên không rõ.

“Các cậu biết không? Năm đó chuyện anh trai mình bị công ty điều đi Argentina là do A Tư giật dây, buồn cười nhất là, mình không hề biết gì, còn mang ơn anh ấy vì đã cứu anh trai mình nữa, không biết. . . .” Trong lòng Lương Chân Chân dồn nén.

“Ôi. . . . Không thể nào?” Cát Xuyên kinh ngạc há mồm.

Tiết Giai Ny nhìn thoáng qua bạn tốt: “Chính miệng anh ta nói với cậu hả?”

“Không phải, là mình vô tình nghe được.” Lương Chân Chân bĩu môi.

“Vậy anh ấy chưa giải thích gì với cậu sao?” Cát Xuyên chen vào nói.

“Có, nhưng thái độ của anh ấy rất cương quyết cứng rắn, anh ấy lại còn nói không muốn thấy anh trai xuất hiện ở cái thành phố này, không muốn anh trai xuất hiện ở trước mặt của mình, còn nói rời xa nơi này là chuyện tốt với anh trai, anh ấy không có chút thái độ nhận sai nào cả.”

“Theo một góc độ khác mà nói, anh ta cũng thẳng thắn vô tư, không đưa ra lý do khác để lừa gạt cậu, đồng thời cũng nói rõ là anh ta thật lòng thích cậu, mình cảm thấy hai người cần phải tâm sự với nhau, trong lúc yêu nhau cần nhất là tin nhiệm và bao dung cho nhau, nhất là không được có lòng nghi kỵ.” Tiết Giai Ny nghiêm túc phân tích vấn đề.

“Mình đồng ý với quan điểm của Giai Ny, đương nhiên lúc trước anh ta lừa cậu là không đúng, nhưng cứ chiến tranh lạnh như vậy cũng không giải quyết được vấn đề! Chỉ kéo dài khoảng cách của hai người thôi, mất nhiều hơn được.” Cát Xuyên đưa ra lời đề nghị đúng trọng tâm.

Lương Chân Chân chống cằm thở dài: “Mình cũng nghĩ qua sẽ nói chuyện thật tốt với anh ấy, nhưng tính tình của anh ấy. . . .”

“Đằng Cận Tư biết trước đây cậu từng thích Diệp Thành Huân, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có một chút vướng mắc, việc này cũng không thể nóng vội được, luôn luôn có biện pháp xử lý.” Tiết Giai Ny trầm ngâm.

“Anh ấy có chủ nghĩ đàn ông rất nghiêm trọng, không tin mình.” Lương Chân Chân có chút ủy khuất.

“Đừng nghĩ nhiều quá, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, đôi mắt đen của cậu ngày mai mà không hết , e là ngày mai toàn bộ giáo sư và học sinh đều biết.” Tiết Giai Ny an ủi cô.

“Giai Ny, Cát gia, cảm ơn hai cậu, nếu không có hai người bên cạnh, mình sợ sẽ không chống đỡ nổi.” Lương Chân Chân lôi kéo tay của hai người bạn tốt.

“Vào lúc này bạn bè là nên giúp đỡ lẫn nhau mà, được rồi, quay về ký túc xá thôi!” Cát Xuyên kéo tay, ba người sánh vai đi đến ký túc xá.

Trong lòng Tiết Giai Ny là một mảnh yên bình, khi ở cùng hai người Chân Chân, cô sẽ thường hay quên đi phiền não của mình, vì vậy mà toàn tâm toàn lực giúp cô ấy giải quyết vấn đề.

Đại học, đối với cô mà nói, hoàn toàn là một quần thể mới mẻ, cô không thích kéo vào những sự việc và cảm xúc trước kia, con người sẽ luôn muốn học cách quên đi, giải thoát chính mình, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

13. Quyển 1 - Chương 12

Quan Hạo Lê & Giai Ny — Tôi nghĩ tôi sẽ không thích anh 12

Mỗi ngày vẫn trôi qua như vậy, thời tiết cũng tốt một cách kỳ lạ, bầu trời liên tục quang đãng, trên bầu trời xanh thẳm nổi lơ lửng những đám mây trắng, nhẹ nhàng di chuyển.

Song, sau sự yên tĩnh thường che giấu bão táp, khiến người ta trở tay không kịp.

Tiết Giai Ny chưa từng có nghĩ tới mọi việc sẽ từng bước phát triển nghiêm trọng như vậy, hai ngày trước Chân Chân còn là một người phụ nữ nhỏ hạnh phúc, còn biết được mình sẽ lên chức mẹ, loại cảm giác vui sướng ngọt ngào này không có lời nào miêu tả được, cô và Cát gia đều thật lòng chúc phúc cô ấy, hi vọng cô hạnh phúc.

Mà hôm nay trời ả, trên báo tràn đầy tin tức về cô ấy, dường như chuyện này đã lan truyền khắp thành phố C, trong nháy mắt khi nhìn lên báo, cô còn cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

Người phụ nữ của cậu Đẳng: Lương Chân Chân vs anh trai Diệp Thành Huân, tình cảm cấm kỵ bị vạch trần!

Tiêu đề màu đỏ lớn như vậy, lại thêm bức ảnh chụp hai người ôm nhau ở trên giường trong khách sạn, tuy rằng có cái chắn, nhưng phần trên không có cái gì che đậy cả !

Tay của cô không chịu được bắt đầu run lên, Diệp Thành Huân! Anh là đồ tiểu nhân đê tiện! Chân Chân là em gái của anh mà! Sao anh có thể nhẫn tâm ra tay được hả? Lương tâm đều bị chó ăn rồi! Cô nghiến răng nghiến lợi mắng.

Nhìn đồng hồ, đã đến buổi trưa , Chân Chân còn không có gọi điện thoại cho cô, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, hôm nay là Chủ nhật, chẳng lẽ cô ấy còn đang ngủ, không biết chuyện này ư?

Đang lúc do dự có nên gọi điện không thì chuông điện thoại vang lên, cô vội nghe máy.

“Chân Chân.”

Cô vừa mở miệng liền nghe được bạn tốt khóc, cảm giác không ổn, khẳng định đã xảy ra chuyện!

[Giai Ny, đứa nhỏ không còn nữa.]

Trong lòng Lương Chân Chân là từng mảnh đau thương, vào lúc này, cũng chỉ có ở trước mặt bạn tốt, cô mới có thể tận tình khóc rống, trong vòng một ngày, gặp phải nhiều vấn đề nghiêm trọng như vậy như vậy, thật sự là cô không thể chống đỡ nổi.

A Tư hiểu lầm và không tin, anh trai hăm hại cô, khi đó đứa nhỏ vừa mới phát triển thành phôi thai phút chốc biến thành một bãi máu, đã kích liên tiếp như thế và những thiệt hại nặng nề đã đánh tan cô ấy.

“Chân Chân, phát sinh chuyện gì vậy? Bây giờ cậu đang ở đâu? Mình sẽ tới chỗ bạn ngay.” Bây giờ Tiết Giai Ny rất lo lắng cho tình trạng tinh thần của bạn tốt, trong vòng một ngày trải qua nhiều việc như vậy, người bình thường cũng không chịu nổi.

[Mình ở bệnh viện. Giọng nói Lương Chân Chân nghẹn ngào nước mắt, suy nghĩ rối loạn, suy cho cùng cũng không thể nói rõ ràng đã xảy ra chuyện gì được.

Trong lòng Tiết Giai Ny “Lộp bộp” một chút, bệnh viện?

“Cậu ở bệnh viện nào, mình sẽ qua liền.” Cô vừa nói vừa cầm túi xách ra ngoài, giờ là lúc cô ấy yếu ớt nhất, cô ấy rất cần mình.

Lương Chân Chân liền nói cho bạn tốt biết địa chỉ, bây giờ ngoại trừ việc gặp bạn thân thiết ra thì không muốn gặp ai cả.

“Ngoan ngoãn chờ mình, biết không?” Tiết Giai Ny thực lo lắng cho thân thể của cô ấy.

[Uh.

Đặt điện thoại xuống, Tiết Giai Ny liền gọi cho Cát Xuyên, đúng lúc hôm nay cô ấy có hẹn với bạn trai, hiển nhiên là không thể không nói cho cô ấy được.

Sau khi Cát Xuyên nghe xong, liền trở về trước, hai người thu dọn qua loa mấy bộ quần áo liền chuẩn bị chạy nhanh tới bệnh viện, ai ngờ Diệp Thành Huân gọi điện tới báo.

Tiết Giai Ny đang lo lắng bực bội không có chỗ giải tỏa, liền mắng anh ta ngộp đầu, anh thật là đồ cặn bã, biến thái! Ngay cả em gái của mình mà cũng muốn bán rẻ, còn là người sao? Không bằng cả cầm thú mà!

“Tôi cho anh biết Diệp Thành Huân! Nếu có chuyện gì không may xảy ra với Chân Chân, xem thử tôi có bỏ anh ra không! Là anh trai lại có thể nhẫn tâm mà làm ra việc như vậy? Xấu xa! Hạ lưu! Hành động của tiểu nhân!”

Diệp Thành Huân tự biết đuối lý, cũng không phản bác lại cô, Tôi thừa nhận chuyện này là tôi làm sai, tôi nhất thời vô ý bị Thẩm Quân Nhã tính kế, hại Chân Chân.

“Nhân phẩm của anh rất thích hợp với loại phụ nữ như Thẩm Quân Nhã, đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, nghe thấy của giọng nói của anh là tôi thấy ghê tởm rồi!” Tiết Giai Ny trong lòng thầm mắng một tiếng: một đôi cẩu nam nữ!

Từ lâu cô nên nghĩ ra, dựa vào một mình Diệp Thành Huân, chắc chắn không thể làm ra việc như vậy, chỉ là không nghĩ tới anh ta lại có thể thông đồng làm bậy với loại phụ nữ như Thẩm Quân Nhã, hai người liên hợp lại hăm hại Chân Chân! Nói anh ta là cặn bã đều cất nhắc anh ta mà!

Chẳng những cúp máy mà còn liệt anh ta vào danh sách đen, người như thế, cô mãi mãi cũng không muốn có dính líu gì cả!

“Giai Ny, cậu nói xem trái tim của cái người hèn hạ họ Thẩm kia và tên cặn bã họ Diệp kia đều làm bằng sắt à, một người là chị em cùng cha khác mẹ, người còn lại là anh trai cùng lớn lên từ nhỏ, đầu óc hai người này đều bị rỉ sắt ăn mòn ư? Thay đổi quá nhanh mà!” Cát Xuyên thở phì phì nói.

Cô chưa gặp phải anh trai và chị gái ác độc như thế mà! Hoàn toàn không phải người! .

“Đi thôi, Chân Chân vẫn chờ chúng ta, hai người bọn họ giống như mọi người thường nói là sự kết hợp của cặp đôi hèn hạ mà, đã mất đi tính người rồi, chỉ sống vì ham muốn cá nhân.” Tiết Giai Ny nhắc tới hai người đó, cũng là về mặt cảm thù đến tận xương tủy.

Chờ khi hai cô chạy tới bệnh viện, mới biết được toàn bộ mọi việc từ đầu tới cuối, nếu không có Quý Phạm Tây kịp khi xuất hiện, lần này Chân Chân đại khái dữ nhiều lành ít, muốn làm không tốt ngay cả mạng cũng không còn.

Cát Xuyên tức giận muốn đi tìm Đằng Cận Tư lý luận, tên đàn ông xấu xa này! Dựa vào cái gì không hỏi rõ ràng sự thật liền oan uổng thực phi, còn làm hại cô ấy bị xe đụng, không nói tới việc sanh non, mạng đều thiếu chút nữa không có!

“Cát gia, cậu bình tĩnh một chút!” Tiết Giai Ny liền vội vàng kéo cô, lại liếc cô một cái, cậu cảm thấy ấy giờ là lúc thích hợp tìm anh ta lý luận sao?

Sau khi hai người giằng co được một lúc, Cát Xuyên thỏa hiệp, cắn môi ngồi ở một bên, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của bạn tốt: “Chân Chân, trong lòng thấy khó chịu thì cứ khóc, không nên giấu ở trong lòng, mặc kệ phát sinh chuyện gì, mình và Giai Ny cũng sẽ là hậu thuẫn kiên cường của cậu.”

Lương Chân Chân cúi cúi lông mi thật dài, vành mắt hơi ươn ướt, nhưng trong lòng lại ấm áp.

“Chân Chân vừa đẻ non, thân thể có vẻ suy yếu, cũng đừng khiến cô ấy khóc, đây là canh gà bổ dưỡng, thừa dịp còn nóng thì uống nha.” Tiết Giai Ny múc canh gà còn nóng vào bát, đưa đến trước mặt bạn tốt.

“Mình ăn không vô.” Lương Chân Chân lắc lắc đầu, cô chỉ cảm thấy cả người lạnh ngắt, trên miệng đắng chát vô vị, nhìn thấy cái gì cũng không muốn ăn.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên liếc nhau, trong lòng đồng thời thở dài, lại bất lực.

Tình cảm là một loại đau khổ, khi thì ngọt ngào, khi thì thống khổ, khiến người ta nếm trải trăm loại tư vị.

Hai người cũng chỉ có thể thay phiên ở bệnh viện với Chân Chân, dù sao vừa khai giảng không lâu, ba người cùng nhau trốn học khó tránh khỏi có chút không được tốt.

Buổi chiều hôm sau, Tiết Giai Ny vừa tan học liền chuẩn bị đi bệnh viện, lại bị một người ngăn cản ở cửa trường học.

Người này không phải người khác, đúng là Quan Hạo Lê, sở dĩ đến cổng trường học chờ Tiết Giai Ny, cũng là bởi vì người ta không nghe điện thoại của anh, không còn cách nào khác chỉ có thể ôm cây đợi thỏ.

“Tránh ra!” Giọng điệu của cô không được tốt lắm, trừng mắt với anh, vốn cũng không thích anh, vả lại còn có quan hệ với người nào đó, cô cũng không có vẻ mặt tốt gì với anh ta cả.

“Anh chỉ muốn biết bây giờ chị dâu nhỏ có ổn không thôi?” Quan Hạo Lê thật lòng hỏi, hai ngày này anh cố gắng điều tra rõ mọi chuyện, đã có chút manh mối, có thể khẳng định, Lương Chân Chân bị người hãm hại.

Tiết Giai Ny lạnh lùng nói: “Không cần ở đây giả vờ từ bi mè nheo khóc chuột đâu!”

Quan Hạo Lê cũng không đấu võ mồm với cô, tính ra việc này cũng có trách nhiệm của anh, nếu anh sớm đọc báo trước một bước, thì không để cho Lương Chân Chân đi lên tìm A Tư, kết quả.

“Hôm nay anh tới nơi này không phải tìm em cãi nhau, chỉ muốn biết bây giờ Lương Chân Chân có khỏe mạnh khỏe chứ? Ngày hôm qua trước khi đi tìm A Tư đã gọi điện thoại cho anh, trong giọng nói để lộ ra niềm vui là không lừa được người ta rồi, vì vậy mà anh căn bản là không hề tin những gì trên báo nói, anh cũng đang điều tra việc này, cũng đã có manh mối, bên A Tư anh sẽ nói chuyện rõ ràng với cậu ấy.”

Anh còn chưa có nói xong liền bị Tiết Giai Ny cắt ngang: “Thật có lỗi, tôi không có hứng thú với việc đó, xin anh tránh ra!”

Cho dù khi nghe được câu” căn bản là anh không tin những gì trên báo nói ” hơi bị dao động, nhưng cô vẫn không quên được những vết thương mà bạn tốt phải chịu, bất luận là thân thể hay tâm hồn, chỉ một câu xin lỗi là có thể bù đắp lại được sao?

Cho dù sau khi Đằng Cận Tư biết được sự thật thì làm sao hả? Chẳng lẽ anh ta mong sau khi gây ra tổn thương lớn như vậy với Chân Chân còn được tha thứ sao?

“Giai Ny, anh hi vọng em có thể bình tĩnh một chút! A Tư là vì quá mức để ý chị dâu nhỏ, vì vậy mà tạm thời bị che kín như vậy, nói những lời làm người khác tổn thương người họ đều là người bị hại, là bạn bè, chúng ta nên giúp bọn họ tốt lại mới phải.”

Dĩ nhiên Quan Hạo Lê Nói rất đúng, chỉ là anh không ngờ Lương Chân Chân bị tai nạn xe cộ, nếu như không có tai nạn xe cộ này, nếu đứa nhỏ vẫn còn, có lẽ sự tình sẽ trở nên đơn giản rất nhiều.

“Bình tĩnh? Anh nói tôi làm sao mà bình tĩnh? Anh có biết rốt cuộc Chân Chân bị thương nhiều thế nào không? Anh có biết. . . .” Tiết Giai Ny thiếu chút nữa nói ra việc Chân Chân xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng cô nghĩ mình đã đồng ý với Chân Chân phải giữ bí mật, liền dừng lại đúng lúc.

“Chẳng lẽ còn chuyện gì xảy ra mà anh không biết chuyện tình sao?” Quan Hạo Lê hồ nghi nhìn cô.

14. Quyển 1 - Chương 13

Tiết Giai Ny khôi phục trấn tĩnh rất nhanh, giọng nói lạnh nhạt, “Nếu anh không đi tôi sẽ báo cảnh sát! Nói anh quấy rầy tôi.”

“Bạn học Tiết, thái độ của anh rất nghiêm túc tới bàn chuyện này với em, em có thể có khả năng lý trí một chút không?”

Quan Hạo Lê hơi bất đắc dĩ, sao cô tức giận như vậy? Giữa tình nhân khó tránh khỏi sẽ xảy ra hiểu lầm, giải thích không được sao, còn phải biến thành đáng vẻ khổ đại cừu thâm *, có cần phải như vậy không?

(*) khổ đại cừu thâm: Mối thù sâu nặng.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới hình ảnh áp áp đã nhìn thấy ở KTV Tiễn Quý buổi tối mấy bữa trước, khó tránh khỏi có ấn tượng không tốt về cô, chỉ có hai khả năng: hoặc có nội tình; hoặc chính là ra vẻ kiêu cách!

Anh cảm thấy tỷ lệ sau tương đối lớn, anh tận mắt nhìn thấy chẳng lẽ còn có thể giả? Hơn nữa chuyện của a Tư, rõ ràng chính là một hiểu lầm! Cô lại ngăn cản mình rõ ràng không muốn bọn họ tốt đẹp, thật sự không hiểu cô đang nghĩ như thế nào!

“Nhìn thấy anh tôi lại bốc hỏa, lý trí được sao? Tránh ra!” Bây giờ Tiết Giai Ny cảm hận bọn họ, mặc dù đây là một cái bẫy do người khác bố trí, dính Chân Chân vô tội vào, nhưng không tránh khỏi cái giá quá lớn!

“Lòng tốt lại bị coi là gan lừa!” Quan Hạo Lê bị cô lặp đi lặp lại nhiều lần giọng nói lạnh lẽo kích cho phát hỏa, cho tới bây giờ không có người phụ nữ nào dám đối xử với anh như vậy, quá mất mặt!

“Quý mới hiểm lạ lòng tốt của anh!” Tiết Giai Ny giận dữ mắng.

“Này! Cô đừng được nước làm tôi nha! Mặc dù tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng tình huống đặc biệt sẽ đặc biệt đối đãi!” Cơn tức của Quan Hạo Lê bị cô kích thích triệt để.

Tiết Giai Ny khiêu khích nhìn anh, “Thật sao? Từ nhỏ tôi cũng không phải bị hù sợ mà lớn!”

Hai người cứ anh nhìn tôi chăm chăm tôi nhìn anh chăm chăm như vậy, không ai nhường ai, bốn con mắt bắn ra tia lửa kịch liệt, có một kích động muốn cắt đối phương ra làm tám khúc.

“Đàn ông tốt không đấu với nữ ác độc!” Quan Hạo Lê hừ lạnh một tiếng, đánh phụ nữ ở cổng đại học F, nếu truyền đi ảnh hưởng không tốt lắm, làm hỏng một đời anh danh của anh, dù sao còn nhiều thời gian, anh không tin không thu phục được người phụ nữ dã man này!

“Nữ tốt không đấu cùng nam cặn bã!” Tiết Giai Ny cũng không phải ngồi không, không thêm câu nệ trả lại một câu.

“Thật không biết tại sao có thể có đàn ông thích cô?” Quan Hạo Lê cường điệu hai chữ “Đàn ông”, tức giận xoay người đi, cũng không biết dây thần kinh của a Duyệt có gì không đúng, lại đi yêu người phụ nữ như đàn ông!

Tiết Giai Ny cắn mạnh phía trong môi, bỗng nhiên thấy không thể nuốt nổi cục tức này, nói theo bóng lưng anh: “Quản cái mông anh!”

Tay cầm chìa khóa xe của Quan Hạo Lê khẽ run lên hai cái, người phụ nữ này không chỉ dã man, còn thích nói tục, trừ hơi xinh đẹp, thật sự khó nhìn ra vẻ đáng yêu của phụ nữ!

Anh hoài nghi đêm hôm đó mình hoa mắt, chắc chỉ có đáng dấp tương tự mà thôi!

Lên xe, nổ máy, nhanh chóng rời đi, trong lòng cực kỳ hối hận đã chạy tới trường học tìm cô, hoàn toàn tự tìm không thoải mái cho mình, tối nay, anh phải tìm một bạn gái dịu dàng an ủi trái tim bị thương của anh.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Sau hai ngày yên ổn, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đang rầu rĩ sau khi Chân Chân xuất viện thì làm thế nào? Chuyện này đã huyền não mọi người đều biết, sau này cô ấy chắc chắn sẽ trên đầu sóng ngọn gió, bị mọi người chỉ chỉ chỗ chỗ.

Lời người thật đáng sợ, nói chính là đạo lý này.

Còn có Đàng Cận Tư, nếu sau khi anh ta hiểu rõ chân tướng rồi, nhất định sẽ tìm Chân Chân... Rất nhiều thật nhiều vấn đề thực tế đặt ra trước mắt, không để cho các cô không thèm nghĩ nữa.

“Giai Ny, Cát gia, tớ muốn rời khỏi đây.” Khi Lương Chân Chân nói ra những lời này thì hai cô còn cảm thấy kinh hãi, nhất thời không hiểu nổi hàm nghĩa hai chữ “Rời đi” này.

“Rời đi lúc này thôi? Đi ra ngoài giải sầu hay rời đi thời gian dài?” Tiết Giai Ny hỏi ngược lại một câu.

“Rời đi thời gian dài, từng chỗ này die.enda/nleq.uydon giống như cơn ác mộng của tớ, tớ sợ một bước ra khỏi gian phòng bệnh này sẽ hỏng mất, biện pháp tốt nhất chính là cách xa nơi này.” Trong giọng của cô còn mang theo giọng mũi, nơi nào đó trong lòng thật sự mệt mỏi.

“Cũng tốt, đổi lại hoàn cảnh có lẽ có thể quên một số chuyện không vui.” Cát Xuyên thở dài.

“Vậy cậu nghĩ kỹ đi đâu chưa?” Tiết Giai Ny cau mày, mặc dù hai ngày nay cô và Cát gia đã thảo luận đề tài này, lúc này rời đi đến chỗ không ai biết mình không thể nghỉ ngơi là lựa chọn tốt nhất cho Chân Chân, nhưng các cô vẫn không nỡ. ()

Lương Chân Chân rũ mắt, lông mi thật dài tạo thành bóng đen trên gương mặt trắng nõn, “Nơi nào cũng tốt, chỉ cần không phải nơi này.”

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cam chịu kết quả này, còn có cách nào tốt hơn cách này sao?

Không nghĩ ngờ chút nào, không có.

Rời đi, cũng không phải trốn tránh, mà là bắt đầu lần nữa.

Xét thấy bây giờ Lương Chân Chân mới học năm hai đại học, rời đi sẽ phải thôi học, cuối cùng, mọi người nhất trí quyết định, có thể rời đi, tốt nhất ra nước ngoài tiếp tục học, như vậy mới không khiến cho người ta sinh ra tiếc nuối.

Lương Chân Chân suy nghĩ kỹ mới đồng ý, cái này cũng đồng nghĩa với việc cô phải tiếp nhận trợ giúp của Quý Phạm Tây và Thẩm Bác Sinh, mặc dù không muốn nợ phần nhân tình này, nhưng trừ cách này ra, thật sự không còn cách nào.

Sân bay, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên cầm tay bạn tốt luyện tiếc không rời, lần từ biệt này, không thông báo gặp lại năm nào tháng nào, hơn nữa, một mình ở nơi đất khách quê người, thật sự làm người ta lo lắng.

“Không có chuyện gì đâu! Tớ sẽ tự chăm sóc tốt cho mình.” Lương Chân Chân cam kết với hai bạn.

Tiết Giai Ny kéo tay cô lăm nhăm dặn dò một đồng lớn, khiến cho bản thân cũng cảm thấy mình như bà lão dài dòng.

Radio sân bay vang lên, “Chuyến bay XX đi Newyork đã bắt đầu xếp hàng xét vé, mời các hành khách lấy thẻ lên máy bay...”

Mỗi một màn biệt ly đều đau lòng, trong lòng Tiết Giai Ny, Lương Chân Chân, Cát Xuyên còn có Quý Phạm Tây đều không dễ chịu, nhưng vẫn giả bộ cười vui tạm biệt.

Cũng trong lúc đó, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tòa nhà tập đoàn Đế Hào tư, Quan Hạo Lê báo toàn bộ chân tướng sự thật mấy ngày nay mình tra được cho bạn tốt, thì ra tất cả đều do Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân giở trò quỷ, Lương Chân Chân chỉ là người bị hại mà thôi.

Trải qua mấy ngày xoa dịu, lửa giận trong lòng Đằng Cận Tư trên căn bản đã bình thường, sau khi anh biết được chân tướng, hận không thể xé rách đôi mắt nam cầu nữ Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân, áy náy với nai con càng tăng thêm, hối hận không thôi, bỏ tài liệu trong tay xuống chuẩn bị đi tìm cô.

“Này! Lúc nói xin lỗi thái độ phải thành khẩn, đừng xỉ mặt, người ta là cô gái nhỏ, năng lực chịu đựng trong lòng tương đối kém, kinh nghiệm biến cố lớn lần này nhất định toàn bộ hy vọng đều tan biến thành tro, nói không chừng nhất thời xúc động hiểu rõ bộ mặt nhân thế, quyết định đi am ni cô nào đó quy y xuất gia rồi.” Quan Hạo Lê nói với theo bóng lưng của bạn tốt, trong lòng cảm thán: May mà cố gắng nhiều ngày nay của mình không uổng phí.

Không ngờ rằng, anh vui mừng quá sớm.

Đằng Cận Tư lật khắp cả thành phố C lên vẫn không tìm thấy chỗ Lương Chân Chân, tra tất cả các chuyến bay die enda nleq uydonn và tàu hỏa, cũng không thấy có ghi chép nào về ra vào của cô, điện thoại cũng trở thành không số, bỗng nhiên, cô giống như trống rỗng bốc hơi khỏi thế giới này, cũng không lưu lại chút dấu vết nào.

Quan Hạo Lê cực kỳ kinh ngạc, anh cho rằng mình quá nhanh, không ngờ Lương Chân Chân còn nhanh hơn anh, chẳng lẽ thật sự bị mình đoán trúng? Cô đã không còn hy vọng, khám phá trần thế rồi?

“Bác sỹ Quan, không phải anh vẫn có liên hệ với người đẹp Tiết sao? Cô ấy và Lương tiểu thư là bạn tốt nhất, tôi nghĩ, có thể cô ấy biết chút ít gì.” Nam Cung Thần nói.

Đằng Cận Tư mất hết ý chí nghe những lời này cũng quay đầu nhìn về phía Quan Hạo Lê, hình như ký thác tất cả hy vọng lên người bạn tốt.

“Ai nói với cậu tôi vẫn có liên hệ với cô gái dã man đó! Đừng chụp mũ lung tung!” Nhắc tới cô, Quan Hạo Lê lập tức không bình tĩnh được.

“Lê tử, chỗ có thể tìm và người có thể hỏi tôi đã đi cả rồi, bao gồm Tiết Giai Ny và Cát Xuyên, thật sự không còn cách nào, cậu nói cô ấy là một cô gái bé bỏng có thể trốn đến chỗ nào đây?” Trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư tràn đầy khổ sở.

“Tôi chỉ có thể đi hỏi một chút, Tiết Giai Ny dã man, Cát Xuyên nóng như lửa, Lương Chân Chân dịu dàng đáng yêu, tôi rất hoài nghi ba người này đi cùng nhau như thế nào, hai người phụ nữ này mắng người nhưng chẳng hề hàm hồ, xem về mặt anh cũng biết chạm phải vách tường rồi, tôi phải trì hoãn thêm hai ngày nữa, bằng không...” Quan Hạo Lê chặc chặc thở dài.

“Không thể trì hoãn, kéo thời gian càng lâu, muốn tìm được nai con lại càng khó khăn.” Đằng Cận Tư nhíu mày.

“Quả thật như thế, tôi hoài nghi Lương tiểu thư vẫn còn ở đây, chỉ có điều giấu ở chỗ chúng ta không tìm tới, qua hai ngày, vậy hơi không chính xác.” Nam Cung Thần nói chen vào.

Quan Hạo Lê liếc nhìn cậu ta, ý chỉ cậu nói nhiều!

“Nếu tôi nói, cô ấy đã có thể không ở thành phố C, bây giờ giao thông phát triển như vậy, thủ đoạn làm giả cao siêu, tất cả đều có khả năng.”

“Nói đi nói lại, anh chính là vì mình kiêu căng, sợ người nào đó...” Nam Cung Thần không âm không dương liếc nhìn, cường điệu ba chữ “Người nào đó”.

“Chuyện cười! Tôi sợ cô ta! Đi thì đi! Có gì đặc biệt hơn người!” Quan Hạo Lê hừ lạnh, nhắc chân đi ra bên ngoài.

Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần dieenddanleequyddoonn liếc mắt nhìn nhau, chính là hiệu quả này! Phép khích tướng, quả nhiên vẫn rất có hiệu quả.

Ra khỏi tòa nhà tập đoàn Đế Hào tư, Quan Hạo Lê lái xe đi đại học F, mặc kệ bọn họ cố ý kích bác mình như thế nào, anh đều không thể thua khẩu khí này!

Không phải một người phụ nữ đã man sao! Có gì không giải quyết được!

Lúc đó, Tiết Giai Ny đang học tiết thể dục, chơi bóng rổ với các bạn học trên sân, lại nói, cô còn ở đội bóng nữ, kỹ thuật chơi bóng rổ tự nhiên không sai.

“Oa! Ba điểm bóng! Quá perfect! Ngoa tử cậu giỏi lắm!” Cát Xuyên ngồi trên khán đài kêu lên nhiệt liệt, mặc dù cô tùy tiện, nhưng bóng rổ thật sự không biết, còn cầu lông thì không kém lắm.

Không thiếu nam sinh có ánh mắt tán thưởng với Tiết Giai Ny, rất xinh đẹp, vóc người lại đẹp, gia thế không tồi, còn có thể chơi bóng rổ, người phụ nữ như vậy bây giờ đúng là phượng mao lân giác *.

(*) phượng mao lân giác: lông phượng và sừng kỳ lân -> chỉ vô cùng hiếm có, của quý hiếm.

Quan Hạo Lê lái xe trực tiếp vào trong sân trường, lúc đi qua sân tập lại nghe được từng hồi tiếng hoan hô, anh lấy điện thoại di động ra gọi, trước sau vẫn không ai nghe, cơn tức giận trong lòng “Vùn vụt” bốc lên.

Người phụ nữ đáng chết! Giở trò quỷ gì!

Anh lại không biết cô ở tòa nhà nào, đi học ở phòng nào, trừ biết tên cô, ban ngành, cái gì khác đều không rõ, tìm kiếm mù quáng không thể nghĩ ngờ chính là mò kim đáy bể!

Nhìn sang nhóm học sinh thanh xuân tràn trề trong sân tập, có lẽ có thể tìm một người đẹp hời một chút.

Xe và người của anh đều nổi bật như nhau, hơn nữa anh còn thích mặc trang phục có màu sắc, theo như cách nói của anh: Hoàn cảnh công việc của anh khiến anh chỉ có thể tiếp xúc nhiều với màu trắng, cho nên, trong cuộc sống anh thích đồ màu sắc sặc sỡ, như vậy mới có thể thăng bằng thị giác của anh.

“Người đẹp, xin hỏi cô có biết nữ sinh Tiết Giai Ny khoa tin tức đại học năm hai không?” Quan Hạo Lê cười híp mắt nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp trước mắt, nói hết nội dung mà mình biết.

Chắc do vận khí anh tốt, Tiết Giai Ny đang cùng các cô ấy học thể dục, cô nữ sinh này tự nhiên biết Tiết Giai Ny, cô háo sắc khẽ gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi Quan Hạo Lê, thật là một người đàn ông đẹp trai!

Quan Hạo Lê đã sớm mất điếc tai ngơ với tình huống như vậy, mình có sức hút không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng cô gái đã man kia lại không có mắt nhìn!

“Có thể nói cho tôi biết cô ấy ở đâu không?” Anh cố gắng ôn tồn hỏi.

Người đẹp tự biết mình luống cuống, mím môi cố làm ra vẻ thẹn thùng nghiêng đầu, chỉ vào bóng người nào đó đang đổ mồ hôi như mưa trong sân tập, “Cô ấy ở đó.”

Quan Hạo Lê theo ngón tay của cô ta nhìn sang, “Cô đang nói...” (đùa hả?)

Hai chữ phía sau còn chưa nói ra, anh đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, OMG! Cô ấy là phụ nữ sao?

Anh nhìn chằm chằm bóng dáng linh hoạt lấy đà của cô hồi lâu, cô lại còn có sở thích này? Không trách được không có chút đáng về phụ nữ, thật sự không hiểu được ban đầu a Duyệt...

Được rồi! Hôm nay anh tới tìm cô là vì chính sự, những thứ khác không liên quan gì đến anh.

Nghỉ ngơi giữa trận, Tiết Giai Ny đi tới bên cạnh Cát Xuyên, nhận lấy khăn lông và nước cô ấy đưa tới, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy người đàn ông đáng ghét.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Quan Hạo Lê nói thẳng ý đồ của mình.

“Tôi không cảm thấy chúng ta có gì tốt để nói chuyện.” Tiết Giai Ny lau mồ hôi trên trán, không muốn để ý tới anh.

“Nếu cô định huyền não toàn trường tất cả bạn học đều biết, tôi không ngại.” Quan Hạo Lê buông tay, đuôi mắt chau lên, lộ ra tác phong không đứng đắn.

Cô có thể không đi, nhưng anh có cách buộc cô thỏa hiệp.

Tiết Giai Ny liếc nhìn anh, “Anh đang uy hiếp tôi?”

“Tiết tiểu thư, tôi rất thân thiện tới trường học tìm cô, hy vọng cô bình tĩnh hòa nhã hàn huyên với tôi một lúc, chẳng lẽ đây là yêu cầu quá đáng sao? Hoặc cô cảm thấy tôi là lũ lụt thú dữ, sợ tôi ăn cô?” Quan Hạo Lê cố ý cường điệu chữ “Ăn”.

“Bớt ở đây tự nâng bản thân lên!” Tiết Giai Ny trừng mắt lườm anh.

“Nếu như thế, vậy thì xin mời chứ?” Quan Hạo Lê nhíu mày nhìn cô.

Chung quanh có quá nhiều bạn học cùng nhìn, Tiết Giai Ny không muốn huyên náo mọi người đều biết, xưa nay cô luôn lo liệu khiêm tốn làm việc, không muốn trở thành tiêu điểm, lại càng không nguyện ý vì chuyện này mà nổi tiếng toàn trường.

“Tôi cho anh tối đa nửa giờ.” Cô giận dữ cắn môi.

“OK, không thành vấn đề.” Quan Hạo Lê gật đầu.

Mắt đen to linh lợi của Cát Xuyên vòng tới vòng lui trên người hai người, mỗi lần gặp mặt, tia lửa giữa bọn họ đều rất mãnh liệt, giống như phùng phùng bốc cháy lên.

“Ngoa tử, nếu không tớ và cậu cùng đi?” Cô thử hỏi dò xét một câu.

“Không có việc gì, tự tớ có thể.” Tiết Giai Ny rất quả quyết cự tuyệt, ở trong mắt cô, Quan Hạo Lê chẳng qua chỉ là bác sỹ không có năng lực có bề ngoài! Cả ngày lắc lư khắp nơi, không thấy anh ta làm chuyện gì đứng đắn, chứ đừng nói cứu sống người khác, xem ra bằng cấp cũng giả mạo, gạt người mà thôi!

Bingo! Hai người này có hy vọng!

Cát Xuyên đưa ra phán đoán trong lòng, nói như vậy, tia lửa tình yêu đều từ oan gia mà bắt đầu, cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết sao!

“Ừ, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho tớ, tớ sẽ gọi là tới.” Cô cười rất tùy ý, che giấu mong đợi trong lòng.

Tiết Giai Ny đi thẳng về phía xe dieendaanleequaydonn của Quan Hạo Lê, ở trường học không an toàn, lúc nào cũng có thể chạm mặt người quen, nếu như bị hiểu lầm, có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Khụ... Tôi cảm thấy cô nên trở về ký túc xá thay đổi quần áo.” Quan Hạo Lê che miệng ho nhẹ một tiếng.

“Đổi hay không đổi quần áo là tự do của tôi!” Tiết Giai Ny tức giận trả lời, người này vô cùng đáng ghét!

“Bạn học Tiết, tôi chính là tốt bụng nhắc nhở cô, cô thử ngửi xem có phải trên quần áo của cô có mùi mồ hôi? Chơi bóng rổ là công việc dùng thể lực để đổ mồ hôi nhất, dù là nam sinh, cũng sẽ tắm xong mới đi ra, cô...”

Quan Hạo Lê tỏ vẻ ghét nhìn cô, giống như trên người cô có mùi gì kỳ quái.

15. Quyển 1 - Chương 14

Tiết Giai Ny giận đến nổi trợn lồi đình, hận không thể xông đến cho anh ta hai cái bạt tai, miệng chó không phun ra được ngà voi!

“Bình tĩnh, nếu bây giờ tôi không có lòng tốt nhắc nhở cô, đợi tí nữa chính là cô luống cuống với người.”

Tiết Giai Ny hít vào một hơi thật sâu, không thể chấp nhận cùng lưu manh, lúc đi qua bên cạnh anh ta đột nhiên trong lòng nghĩ ra một kế, lặng yên không tiếng động chen chân vào, định gục ngã anh, kết quả bị anh túm lại, cô không cam lòng giãy giụa, phát hiện hơi sức của anh lớn hơn mình rất nhiều, ghê tởm nhất chính là anh vốn là người luyện võ!

Lần trước ở trên boong tàu, anh ta nhất định cố ý giả bộ!

Khốn kiếp! Cô lại có thể bị lừa!

“Buông tôi ra!” Cô xấu hổ giãy ra.

“Tôi nói cô người phụ nữ dã man này cũng quá không biết điều đi! Tốt bụng nhắc nhở cô trở về ký túc xá thay quần áo, kết quả gặp phải cô tính toán, nếu không phải tôi nhảy bén, giờ phút này chẳng phải nằm trên đất làm trò cười?” Quan Hạo Lê giữ chặt cổ tay cô.

Lần trước ở trên boong tàu là anh nhất thời khinh thường mới mắc bẫy của cô, chuyện giống như vậy tuyệt đối không thể xảy ra lần hai, mặc dù anh luôn bắt cần đời, nhưng anh còn học thuật cận chiến mấy năm, đối phó với cô chính là bữa ăn sáng!

“Khốn kiếp! Anh buông tôi ra nhanh lên!” Tiết Giai Ny vẫn lấy làm kiêu ngạo về bản lĩnh của mình coi như hôm nay đã gặp được đối thủ chân chính rồi, trong lòng khó tránh khỏi tức giận căm phẫn, nhất là thua trên tay hoa hoa công tử, cô rất bức tức!

“Bướng bỉnh...” Quan Hạo Lê đang chuẩn bị cho cô chút giáo huấn, kết quả đầu của cô đột nhiên đụng tới, anh không né kịp, vừa đúng “Tiếp xúc thân mật” với cô.

Tiết Giai Ny vốn định dùng trán đụng anh kết quả đầu anh nghiêng sang bên, vừa đúng lấy một tư thế hôn môi đối mặt, trong nháy mắt, nét mặt cả hai người rất kỳ dị.

Quan Hạo Lê ngược lại rất ngoài ý muốn, môi cô lại ngọt ngào ngon miệng như thế, mềm nhũn, thấm chút hương thơm, để cho anh không buông ra được, có lẽ ý nghĩ trong lòng thúc giục anh, hôn thật sự...

Con người Tiết Giai Ny từng lớn, hơi ngây dại.

Chẳng những anh không buông mình ra, còn... Hôn lại cô?

“Ừm...” Cô không thuận theo mà giãy giụa, trong cổ họng phát ra âm thanh “Ừm ừm”.

Sau vài giây, Quan Hạo Lê buông cô ra, chính anh cũng hơi sững sờ, sao lại quý xui thần khiến hôn người phụ nữ dã man này? Huống chi trên người cô còn tỏa ra mùi vị quái dị.

Anh nhất định là trúng tà!

“Bốp” một tiếng, Quan Hạo Lê không tin nổi che gò má mình, cô lại đánh mình?

“Đồ lưu manh! Khốn kiếp! Không ngờ anh lại là cầm thú mang mặt nạ bác sỹ! Tiết Giai Ny xấu hổ mắng.

Hai người cách sân tập cũng không phải rất xa, động tĩnh như thế đương nhiên kéo tới một nhóm người vây xem, Tiết Giai Ny giận đến phổi muốn nổ tung, vải lụa ban tặng của người đàn ông cận bã, về sau cô dừng nghĩ có ngày yên bình!

“Này! Phụ nữ dã man! Cô nói chút đạo lý có được không? Chuyện vừa rồi là cô tự mình tiến gần lên trước, tôi vốn định tránh né, kết quả không cẩn thận... Sao cô có thể đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu một mình tôi?” Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Quan Hạo Lê bị người khác bạt tai, trong lòng khó tránh khỏi ức chế.

“Khốn kiếp! Anh đừng được tiện nghi còn ra vẻ! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chính lòng dạ anh biết rõ!” Tiết Giai Ny mắng.

Quan Hạo Lê tức thì tức, nhưng vừa rồi đúng là mình bị ma quỷ ám ảnh hôn cô, cho nên anh đuối lý, cũng không cãi cộ thêm nữa.

Mất thấy người vây xem chung quanh càng lúc càng nhiều, Tiết Giai Ny đẩy anh ra chạy về ký túc xá, hôm nay thật mất mặt trước nhiều người, xem ra không tới ngày mai, sẽ truyền khắp trường học, đều do người đàn ông thú vị chết tiệt kia!

“Này! Cô tắm cần thời gian bao lâu? Thời gian của tôi rất quý giá.” Quan Hạo Lê gọi với theo bóng lưng cô.

Nếu không phải chung quanh die.enda.nleq.uydon có rất nhiều bạn học, Tiết Giai Ny đảm bảo mình sẽ quay trở lại đập anh mấy phát mạnh mẽ, quần tử báo thù mười năm không muộn! () Chờ coi!

Cát Xuyên đi tới bên cạnh Quan Hạo Lê, vòng tay ôm quyền nhìn anh, “Bác sỹ Quan, đầu óc của anh chẳng lẽ là bã đậu?”

Quan Hạo Lê hít vào một hơi thật sâu, hôm nay anh không tới đây để gây gổ.

“Có lời gì xin nói thẳng.”

“Anh cảm thấy trải qua chuyện vừa rồi, Giai Ny còn gặp anh sao?”

“Cô ấy đã đồng ý với tôi.”

“Kế hoạch biến hóa khôn lường, là một người đàn ông, anh không có cảm giác hành động việc làm vừa rồi của mình quá hẹp hòi sao?” Cát Xuyên chép miệng.

“Tôi hẹp hòi?” Quan Hạo Lê kinh ngạc chỉ bản thân.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy, anh ngược lại kiểm đủ mặt mũi, nhưng còn Giai Ny?”

“Là cô ấy không nói đạo lý trước...” Quan Hạo Lê nói được một nửa rồi im miệng, Cát Xuyên phân tích không sai, chuyện đã phát triển thành như vậy, cãi cò có ý nghĩa gì?

“A, đàn ông rộng lượng chút tương đối đáng yêu, quá hẹp hòi chỉ chọc người ta ghét.”

Khóe miệng Quan Hạo Lê co giật mấy cái, rốt cuộc cô hạ thấp mình hay không hạ thấp mình?

“Tôi đi thẳng vào vấn đề đi, hôm nay tới đây chính là muốn biết chỗ của Chân Chân, hy vọng cô có thể nói cho tôi.”

Cát Xuyên khề liếc anh, “Không biết, cho dù tôi biết, tôi... Cũng không thể nói cho anh biết.”

“Bạn học Cát, tôi cảm thấy cô nên là người lý trí nhất giữa ba người, cặp vợ chồng trẻ bọn họ cãi nhau, làm bạn bè, chúng ta nên giúp bọn họ làm hòa mới đúng, mà không phải ngồi yên không để ý đến.” Quan Hạo Lê tận tình khuyên nhủ.

“Không thềm nói thêm nữa cầu, đi thông thả, không tiễn!” Cát Xuyên cười lạnh một tiếng, sải bước đi về khu ký túc xá, muốn moi vị trí của Chân Chân từ trong miệng của các cô, kiếp sau đi!

Quan Hạo Lê thất bại đầm sườn xe, ra quân bất lợi! Ngay cả hai nữ sinh nhỏ cũng không giải quyết được, lần này trở về nhất định sẽ bị Nam Cung cười nhạo.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Tiết Giai Ny ngồi trên giường càng nghĩ càng tức giận, giày xéo gấu bông Winnie the Pooh, tưởng tượng nó thành Quan Hạo Lê kẻ khốn kiếp giết ngàn đao!

Cát Xuyên đẩy cửa đi vào vừa đúng lúc nhìn thấy dáng vẻ khổ đại cừu thâm * của cô ấy, “Ôi! Tổ thương gấu bông, lông cũng bị cạo nhô ra.”

(*) khổ đại cừu thâm: mối thù sâu nặng

“Cát gia, tổ hận chết tên khốn Quan Hạo Lê kia! Tổ muốn quyết đấu với anh ta!” Cặp mắt Tiết Giai Ny phóng hỏa.

“Phụt! Cậu nói cái gì? Quyết đấu?” Cát Xuyên bị sắc thiếu chút nữa phun ngụm nước ra.

“Không sai.”

“Không phải hôm nay cậu đã thử qua? Bản lĩnh của anh ta sẽ không thua bởi cậu, lại nói sức lực nam nữ cách xa lớn, cậu sẽ chịu thiệt.” Cát Xuyên tốt bụng khuyên nhủ.

“Tổ đương nhiên sẽ không chỉ so một thứ, ba ván thắng hai thì thắng.” Hình như Tiết Giai Ny quyết tâm giành lại khẩu khí này.

“Ngoa tử, nghe tổ, đừng xúc động.”

“Tớ không cam lòng!” Tính cô rất háo thắng, không chọc tới cô coi như thôi, chọc tới cô nóng nảy sẽ không quản được nhiều, cần phải giành lại khẩu khí này.

“Được rồi, cậu nghĩ làm như thế nào?”

“Hạ chiến thứ!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi nói, cô không tin mình không thắng nổi lưu manh thối đó!

Cát Xuyên nhún nhún vai, cô biết Ngoa tử không phải người bộc phát, một khi bùng nổ sẽ cần tranh thắng thua, xem ra, Quan Hạo Lê thật sự chạm đến ranh giới của cô ấy.

“So hạng mục gì?”

“Taekwondo, bắn súng và cưỡi ngựa.”

— —

Mặt Cát Xuyên mấy vạch đen, run rẩy đôi môi, “Cậu chắc chắn?”

“Dĩ nhiên!” Tiết Giai Ny rất tự tin nhếch môi, ba hạng mục này đều là sở trường của cô.

“Ngoa tử, nghe chị khuyên dieendaanleequuydonn một câu, Taekwondo thì thôi đi, cậu đã giao thủ với người ta rồi, thắng bại đã phân, cần gì phải cầm trứng gà đi đập tảng đá? Không phải tự tìm không thoải mái sao? Hơn nữa, thể lực của cậu cũng không bằng người ta.” Cát Xuyên thành tâm đề nghị.

Tiết Giai Ny trầm mặc mấy giây, “Được rồi, hạng mục này tớ xác thực không nắm chắc chiến thắng.”

“Nếu muốn thắng, nhất định phải lấy ra bản lĩnh xuất chúng của mình.”

“Ừ, tớ biết.”

Sau suy nghĩ kỹ càng, cô quyết định đổi Taewondo thành... Cờ vây, đây là thứ cô thể không bao giờ đụng tới nữa, nhưng hôm nay, lại không thể không hồi tưởng lại.

Cờ vây, là sở thích chung của cô và a Duyệt, ba năm cấp ba, hai người thường ở một chỗ tỷ thí với nhau, mỗi lần cô đều ăn vạ để thắng anh, mà anh luôn cứng chiều cười cười, cố ý nhường cô.

Thật ra thì không phải tài nghệ chơi cờ của cô không tinh xảo, mà anh thật lợi hại! Ở phương diện này, anh có thiên phú khác thường, gần như hiếm có đối thủ.

Kể từ sau khi hai người chia tay, cô không chạm vào cờ vây nữa, bởi nhìn thấy nó, sẽ dâng lên quá nhiều ký ức tốt đẹp, đâm thật sâu vào trong lòng cô, để cho cô không cách nào hô hấp.

Khi còn bé, cha mẹ bận việc không rảnh quan tâm cô, để cô ở nhà ông ngoại, ông ngoại là tư lệnh quân khu, về hưu ở nhà không có việc gì làm chỉ thích cờ vây, cô từ nhỏ mưa dầm thấm đất, hơn nữa ông ngoại hết lòng dạy, cũng coi như có chút thành tựu, anh có thể ngờ thiên ngoại hữu thiên, cô bại bởi Quan Cảnh Duyệt.

Tiếp xúc với bắn súng là một lần ngoài ý muốn, có một lần ông ngoại đi bãi bắn bia mang theo cô, khi đó thuần túy chẳng qua cảm thấy chơi thật hay, bởi vì tuổi còn nhỏ, cô chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, ngay cả tư cách sờ vào súng cũng không có, sau khi lớn thêm một chút thì năn nỉ anh họ đưa cô đến bãi bắn bia chơi, mãi mê nô đùa chơi cũng ra hứng thú, nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm cô đều theo anh họ đi luyện súng, mặc dù không thể bắn trúng toàn vòng mười, nhưng tỷ lệ chính xác gần như trên 80%, đã là thành tích tương đối khá.

Về cưỡi ngựa, đều do cha bồi dưỡng mà ra, ông đặc biệt thích cưỡi ngựa, cho nên đưa trẻ nhà khác đến chủ nhật ra sân chơi, còn cô bình thường đi trường đua ngựa.

Ba hạng mục này, cô đều biết từ khi còn nhỏ, vả lại vô cùng sở trường.

Quan Hạo Lê, anh chờ nhận thua đi! Cô nói trong lòng.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Buổi sáng hôm sau, Quan Hạo Lê còn đang trong giấc mộng đã nhận được tin nhắn chiến thư của Tiết Giai Ny: Một tuầnsau, so tài với tớ cờ vây, bắn súng, cưỡi ngựa, ba ván thắng hai thì thắng, có dám không??

Quan Hạo Lê dụi dụi mắt, cho rằng mình nhìn hoa mắt, nhìn một lần nữa, không sai, là Tiết Giai Ny gửi tới, lơ đãng vứt điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục ngủ.

Không bao lâu, điện thoại di động lại vang lên, anh chỉ có thể cầm lên: đồ nhát gan!

Thấy ba chữ này trong đầu anh lập tức hiện lên ánh mắt kiêu ngạo của Tiết Giai Ny, ngón tay lướt nhanh, nhấn lại: Tôi khinh thường chấp nhận với cô!

Stop! Sợ cứ việc nói thẳng! Người bình thường đúng là không dám nhận thiệp khiêu chiến của tôi, tôi có thể hiểu.

Những lời này đã kích nghiêm trọng đến lòng tự ái của Quan Hạo Lê, tương đương với việc mắng anh hèn nhát, đây là việc anh không thể nào tiếp nhận được, ngay sau đó nhấn lại: Cô đã cố ý tìm tai vạ, vậy tôi không khách khí!

Khóe môi Tiết Giai Ny chậm rãi nhếch lên, rốt cuộc ai ngược ai, còn chưa biết đâu!

Sau khi Quan Hạo Lê nhận chiến thư, hai người hẹn thời gian, ngồi xuống thương lượng nơi đối mặt, bởi vì ba hạng mục này không thể tập trung cùng một chỗ, cho nên phân ra tiến hành trong ba ngày, chỉ cần ai thắng hai ván, chính là người thắng.

Về phần tiền đánh cược, hơi lớn.

“Nếu tôi thắng, anh phải thừa nhận không bằng tôi, và lại làm người làm cho tôi một tuần, bưng trà rót nước, chỉ cần tôi cần dặn, anh đều phải thi hành vô điều kiện.” Tiết Giai Ny tràn đầy tự tin.

“Cô không cảm thấy yêu cầu của cô quá nhiều sao?” Quan Hạo Lê không vui liếc nhìn cô.

“Có chơi có chịu, anh sợ?” Tiết Giai Ny khiêu khích nhìn anh.

“Chuyện cười! Tôi sẽ sợ cô? Nếu tôi thắng, tôi cũng không có yêu cầu gì khác, cô phải nói cho tôi biết chỗ của Lương Chân Chân.” Quan Hạo Lê vẫn không quên dặn dò của bạn tốt, ngay cả tiền đánh cược của mình cũng hy sinh.

“Đánh cược này không được! Đổi cái khác.” Tiết Giai Ny không đồng ý.

“Tại sao không được? Ban đầu người nào đó nói hay lắm, tiền đánh cược do mình xác định, hạng mục trận đấu và quy tắc đều do cô đặt ra, chẳng lẽ tiền đặt cược của tôi còn phải trưng cầu đồng ý của cô?” Quan Hạo Lê hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny tự biết anh nói rất đúng, nhưng cô đã đồng ý với Chân Chân rồi, tuyệt đối không tiết lộ hành tung của cậu ấy với bất kỳ ai, kể cả mẹ Diệp.

“Đây là đánh cược giữa tôi với anh, tôi không hy vọng liên lụy đến người khác, Chân Chân là bạn tốt của tôi, tôi tuyệt đối không bán đứng cô ấy, anh chết ý nghĩ này đi!”

Quan Hạo Lê liếc nhìn cô, không nhìn ra cô gái này còn rất trọng nghĩa khí, đột nhiên, trong đầu nảy ra một ý nghĩ, khóe môi không tự chủ nâng lên một nụ cười xấu xa, “Nếu như vậy, tiền đánh cược của tôi: tình một đêm.”

“Không được!” Tiết Giai Ny không chút suy nghĩ lập tức cự tuyệt, lưu manh thói này! Không biết trong đầu suy nghĩ lung tung gì cả ngày!

“Cái gì cũng không được? Cô sợ thua cứ việc nói thẳng, dù sao quy củ đều do cô quyết định, chút can đảm này cũng không có còn dám hạ chiến thư với tôi?” Quan Hạo Lê hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua vẻ khinh thường.

Tiết Giai Ny bị giọng nói cuồng vọng của anh kích thích, anh nói không sai, hạng mục tranh tài và quy tắc đều do mình đặt ra, hơn nữa ba hạng mục này đều là hạng mục cô am hiểu nhất, nhất định sẽ thắng!

“Hừ! Anh nhất định sẽ thua rất thảm!” Cô lườm anh, cô sẽ không cho anh cơ hội thắng mình, cho nên tiền đánh cược của anh hoàn toàn không có cơ hội thành sự thật.

“Thật sao? Vậy thì mỗi mắt chờ mong.” Khóe môi Quan Hạo Lê nhếch lên đường cong duyên dáng, tiêu sái xoay người rời đi.

Lưu manh thôi! Chờ coi, tôi nhất định sẽ để cho anh thua tâm phục khẩu phục, ngoan ngoãn nghe tôi sai bảo, xem tôi làm anh chết không! Tròng mắt đen của Tiết Giai Ny khê híp, trong đầu đã nghĩ kế hoạch chinh người.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Sau khi Quan Hạo Lê về nhà cũng không nhân rồi, anh nhận ra không phải Tiết Giai Ny tùy tiện chọn ba hạng mục này, nếu không có niềm tin tuyệt đối, cô sẽ không lộ ra nụ cười tự tin như vậy.

Nếu cô khinh miệt mình như thế, vậy thì sau trận đấu sẽ thấy rõ ràng chứ sao.

Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần cũng biết chuyện anh và Tiết Giai Ny so tài, hai người giúp anh tìm không ít tài liệu, biết người biết ta, mới trăm trận trăm thắng chứ sao!

Chủ nhật, ba người tụ họp chung một chỗ, mỗi người chiếm lấy một ghế sa lon, trò chuyện đến xuất thần.

“Chắc chắn chắc! Thì gia bối cảnh của bạn học Tiết cường đại như thế, lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cũng khó trách cô có tư tưởng dũng mãnh, bắn súng và cưỡi ngựa đều là hạng mục đàn ông thích chơi, cô ấy lại cũng thích, thật sự hoài nghi cô ấy có phải phụ nữ không.” Quan Hạo Lê lật tài liệu trong tay thử dài.

“Đứa bé lớn lên từ nhỏ ở trong trụ sở quân đội, chơi những thứ này cũng không lạ.” Đằng Cận Tư rất bình tĩnh.

“Bác sỹ Quan, như vậy chẳng phải anh nhất định sẽ thua?” Nam Cung Thần lo lắng mở miệng.

“Tôi nói thẳng nhóc cậu có thể đừng đề cao chí khí người khác, diệt uy phong của mình!” Quan Hạo Lê thiếu chút nữa ném chiếc gối sang.

“Cậu cũng đừng quá dễ dàng, nếu Tiết Giai Ny dám hạ chiến thư, đã nói lên ba hạng mục này đều là sở trường của cô ấy.” Đằng Cận Tư trầm ngâm nói.

Quan Hạo Lê khê nhấp một ngụm cà phê, trong con ngươi đen như mực lóng lánh ánh sao, vĩnh môi, “Đấu với tôi, cô ấy còn non lắm.”

16. Quyển 1 - Chương 15

Editor: ChiMy

Chân chính đến ngày hẹn thi đấu, ngày đầu tiên là đấu xạ kích, Tiết Giai Ny tự tin nâng khóe môi lên, ngay cả ông ngoại cũng khoe cô có thiên phú về phương diện này, khi đó tất cả người thân bạn bè đều hy vọng sau khi cô lớn lên sẽ học ở trường quân đội, chỉ tiếc, cô bị Thẩm Quân Nhã thiết kế ngã gãy chân, từ đó liền từ bỏ sở thích nhảy múa cùng với quân đội.

Đây là nỗi đau trong lòng cô, cũng là nguyên nhân tại sao cô hận Thẩm Quân Nhã như vậy.

Sân bắn là Tiết Giai Ny nhờ anh họ giúp cô đặt trước, thuộc sân tập bắn của quân đội, người bình thường đứng hòng mơ tưởng đặt chân vào, sau khi hai người chia ra thay quần áo xong, một người hiện ngang mạnh mẽ, một người đẹp trai bức người, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong con ngươi tràn đầy khiêu khích không chịu thua.

“Hừ!” Tiết Giai Ny hừ lạnh một tiếng, hôm nay sẽ để cho anh tôi biết thế nào là cao thủ!

Quan Hạo Lê bĩu môi, thật giống như đang nói: tới thì tới, ai sợ ai?

Tiết Giai Ny vuốt khẩu Colt M1911 trong tay, cây súng này dài 190. 5 millimet, toàn bộ nặng chừng 0. 82 ki-lô-gam, nòng súng dài 114. 3 millimet, băng đạn chứa 15 viên, tầm sát thương 50m, hơn nữa, tính chính

xác rất tốt, áp dụng nguyên lý mở khóa nòng súng, khi bóp cò, nòng súng và khóa đồng ở chung một chỗ, như vậy chẳng những giảm bớt lực đàn hồi, còn có thể dồn tính xạ kích lên cao nhất.

Những thứ này đều là ông ngoại nói với cô, còn có chiếc Glock 17, Berettôi 92F, mặc dù ông ngoại không còn ở đây, nhưng những gì ông dạy, vĩnh viễn in sâu ở trong đầu.

Mỗi người bắn mười phát đạn, người bắn nhiều điểm thì thắng.

Tiết Giai Ny bắn một vòng điểm, hai vòng 9 điểm, còn lại đều là 10 điểm, tổng cộng là 96 điểm.

So sánh mà nói, Quan Hạo Lê chỉ tạm chấp nhận được, một vòng 6 điểm, một vòng 7 điểm, ba vòng 8 điểm, hai vòng 9 điểm, ba vòng 10 điểm, tổng cộng là 86 điểm.

Ai thua ai thắng, chênh lệch đã rất rõ ràng rồi.

“Quên nói cho anh biết, xạ kích là thể mệnh của tôi, muốn thắng tôi, đó là chuyện không thể nào.” Tiết Giai Ny lấy tai nghe và mắt kính xuống, bước chân nhanh nhẹn đi tới trước mặt Quan Hạo Lê, nụ cười cực kỳ đắc ý, khoe mắt đuôi mày cũng lộ ra sự hả hê.

Về mặt của Quan Hạo Lê thật bình tĩnh, không có cảm giác thất bại chút nào, “Bây giờ chỉ mới là trận đầu, cô đừng vui mừng quá sớm.”

“Ồ! Tôi biết rồi, không thể đả kích lòng tự trọng của anh, nếu lại thua tiếp hai trận, anh còn mặt mũi sao?” Khoe môi của Tiết Giai Ny tươi cười, tâm trạng rất tốt ngâm nga bài hát.

Theo ý cô, mình đã thắng một trận, hai trận sau chỉ cần thắng một là được, cờ vậy, cô có quyết tâm tất thắng!

“Cô kia! Tôi sẽ khiến cô phải trả giá thật lớn vì sự ngạo mạn của bản thân!” Quan Hạo Lê cắn răng nghiền lợi, đi nhanh ra bãi bắn.

Buổi tối, Tiết Giai Ny vui vẻ kéo Cát gia ra ngoài ăn cơm, trận đầu thắng lợi, thật sự sáng khoái mà!

“Giai Ny, hai trận sau bạn có tự tin thắng không?” Cát Xuyên vẫn còn có chút lo lắng, cờ vậy, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghe Giai Ny nhắc qua.

“Ừ, ít nhất thì cờ vậy, mình có thể hoàn toàn chắc chắn.” Tiết Giai Ny cúi đầu uống trà, vừa vận che giấu bi thương dưới đáy mắt.

Cát Xuyên kinh ngạc nhíu mày, “Thì ra bạn che giấu không ít vũ khí bí mật nha?”

“Cờ vậy là do lúc nhỏ mình ở nhà ngoại mưa dầm thấm đất, nhiều năm như vậy, mình cũng chỉ gặp qua một đối thủ.” Nói đến chỗ này, Tiết Giai Ny dừng lại.

“Chẳng lẽ là chuyện xưa như của Bá Nha và Chung Tử Kỳ sao?” Cát Xuyên lập tức nói tiếp.

Tương truyền Bá Nha và Chung Tử Kỳ là tri âm khó tìm, hai người bởi vì cầm mà quen, sau khi Tử Kỳ bệnh qua đời, Bá Nha liền đập cầm nát bấy, bi thương nói: “Tri âm duy nhất của tôi đã vắng mặt ở nhân thế rồi, cầm này còn đàn ra cho ai nghe đây?”

“Mình không dám so sánh với bọn họ, gọi đối thủ là được. Quan Cảnh Duyệt, 3 năm hồi cấp 3, chúng mình đấu vô số ván cờ, từng có rất nhiều ký ức tốt đẹp, về sau khi chia tay, mình thì không bao giờ đụng đến cờ vậy nữa, kết quả.” Trong mắt của Tiết Giai Ny thoáng qua một tia tối tăm.

Cát Xuyên an ủi vỗ bờ vai của cô, “Thật ra thì, từ mặt khác mà nói, bạn buồn quá khứ xuống, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.”

“Ừ, mình hiểu.”

Chơi cờ vậy một lần nữa, là một bước quan trọng để cô buồn xuống, cửa ải này, không dễ qua, bởi vì từng viên trắng viên đen này đều tái hiện những ký ức đẹp dễ.

Cũng trong lúc đó, Quan Hạo Lê, Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần đang ở trong “Hoàng Cung” uống rượu nói chuyện phiếm.

“Bác sĩ Quan, anh ra quân chưa thắng trận đã chết rồi! Ván đầu tiên thua quá thảm! Tôi rất hoài nghi anh có thể bị hạ ở trận đấu cờ vậy ngày mai không.” Nam Cung Thần trêu nói.

“Xạ kích vốn không phải là sở trường của tôi, thua ván đầu tiên thì có liên quan gì, để cô gái nhỏ vui mừng một chút chứ, hai trận sau tôi thắng chắc.” Quan Hạo Lê tràn đầy long tin.

“Ôi dào! Anh không tự tin quá chứ?” Nam Cung Thần không tin tưởng lắm.

“Tin hay không thì tùy!” Quan Hạo Lê cũng lười tốn nước miếng với cậu ta, uống một hớp rượu đỏ năm 72, mùi vị quả nhiên rất thuần khiết!

Đằng Cận Tư không tham dự vào đề tài giữa bọn họ, một mình tựa vào ghế uống rượu, đã vài ngày không có tin tức của nai con, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, anh vẫn đánh mất cô, trong lòng vô cùng đè nén.

Anh biết là mình hiểu lầm cô, còn chưa kịp giải thích tất cả, cô đã bốc hơi.

Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần chép miệng: cậu trông chừng A Tư cho tôi, nếu như cậu ta uống say là do cậu phụ trách, ngày mai tôi còn phải thi đấu, ngủ sớm dậy sớm.

Nam Cung Thần bắt đắc dĩ nhún nhún vai: cậu chủ đang khổ vì tình, sao tôi có biện pháp gì? Chạy tới giành rượu của cậu ấy sao? Anh cảm thấy có thể được không?

Quan Hạo Lê: tôi mặc kệ, dù sao đi nữa tối nay giao cho cậu, tự cậu nhìn mà xử lý đi!

Mặt của Nam Cung Thần đen sì, khóc không ra nước mắt: bác sĩ Quan, trình độ vô sỉ của anh không ai sánh bằng!

Quan Hạo Lê: xin chú ý cách dùng từ! Chẳng lẽ cậu muốn ngày mai tôi thua sao? Chẳng lẽ cậu muốn tôi làm người hầu cho cô gái đã man kia một tuần sao? Rốt cuộc cậu có long thương người không vậy!

Nam Cung Thần nổi giận: KAO! Anh đừng đổ oan cho tôi!

Quan Hạo Lê đứng dậy chuẩn bị lách người, thời gian hẹn là 9 giờ sáng ngày mai! Chắc mai sẽ là một buổi sáng tốt đẹp?

Sáng hôm sau, bên trong câu lạc bộ Hưu Nhân.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đã đến từ sớm, ngồi ở đó nói chuyện phiếm, mắt thấy chín giờ kém mười phút rồi, Quan Hạo Lê còn chậm chạp chưa xuất hiện.

“Chắc. Không phải là anh ta luống cuống, không tới chứ?” Cát Xuyên nói.

“Có bản lĩnh thì anh ta bỏ cuộc không đến, chỉ cần anh ta thừa nhận mình thua là được.” Trong mắt Tiết Giai Ny lóe ra ánh sáng.

“Này, hỏi bạn chuyện này!” Cát Xuyên húc khuỷu tay vào người bạn tốt, vẻ mặt thần bí.

“Có gì thì hỏi đi!”

“Mình nói là lỡ, bạn thua, bạn thật sự sẽ đồng ý yêu cầu của anh ta sao?”

Cô vừa mới dứt lời liền bị Tiết Giai Ny nhìn chăm chăm, “Bạn có thể đừng nói chuyện xui xẻo được không! Sao mình có thể thua? Không có khả năng mình phải thực hiện yêu cầu của tên đó.”

Dừng một chút, chậm rãi nói: “Nếu như. mình thật sự thua, vậy mình. Có chơi có chịu, có điều, mình không thể nào thua!”

Trong lúc hai người đang nói chuyện hang say, Quan Hạo Lê lơ dờ vào, vừa nhìn đã biết là chưa tỉnh ngủ, loại người sống về đêm giống như anh ta, đợi đến mặt trời lên cao mới thức dậy, dậy sớm thật đúng là làm khó anh ta.

“Tôi còn tưởng rằng người nào đó sợ, trốn không dám tới.” Tiết Giai Ny nở nụ cười rực rỡ, giơ tay lên nhìn đồng hồ, còn kém một phút, tới thật là đúng lúc.

“Không cần nhìn, tôi biết chưa tới giờ.” Quan Hạo Lê cũng không cãi cò nhiều với cô, đi thẳng vào quân cờ thất.

Vốn Tiết Giai Ny cho rằng Quan Hạo Lê không biết chơi cờ vậy, nhưng nhìn tư thế của anh ta, trong lòng không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, ở trong cảm nhận của cô, anh ta bất quá chỉ là một công tử quần áo lụa là, y vào trong nhà có một chút tiền, xạ kích và thuật cưỡi ngựa ... Vận động chơi đùa một chút, nhưng khẳng định không tinh, về phần cờ vậy, hẳn sẽ không biết.

Bỗng nhiên, cô đoán sai, hơn nữa sai hoàn toàn!

Cô không phải đang đánh cờ với một người chỉ biết đánh cờ sơ sơ, mà là một cao thủ thâm tàng bất lộ, bởi vì ban đầu cô phớt lờ, đã thua vài hạt, giương mắt liếc nhìn người đàn ông đối diện, ánh mắt nhìn bàn cờ của anh ta rất chuyên chú, có một loại nghiêm túc cô chưa từng thấy qua.

Sau đó, mỗi một bước cô đều rất cẩn thận, nhưng vẫn rơi xuống thế yếu, không cách nào vượt qua.

Trong quá trình đánh cờ, cô không thể không thừa nhận, đối thủ rất mạnh, cô khinh địch!

“Cô thua.” Quan Hạo Lê đặt một viên đen cuối cùng xuống, cô còn một mảnh khu vực cuối cùng đều bị anh ta bao vây, không có một khe hở để cô chuyển nguy thành an.

Nhất thời Tiết Giai Ny lạnh toát, cô không dám tin nhìn cờ trắng trên bàn, thua? Cô vậy mà thua?

“Anh lừa tôi.” Cô ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh ta.

“Tôi lừa cô cái gì chứ ?” Quan Hạo Lê không hiểu.

Đúng vậy! Anh ta lừa cô cái gì chứ ? Từ đầu đến cuối cô chưa từng hỏi anh có biết đánh cờ vậy không, chọn ba đề tài thi đấu đều là phương diện cô am hiểu, hôm nay thua, cô còn có thể nói cái gì?

Chỉ trách mình quá khinh địch, cho rằng người ta không biết.

Cô rất không cam lòng, nhưng thắng thua đã định, cô cũng không phải loại người không giữ chữ tín, có chơi có chịu.

“Anh học qua cờ vậy?”

“Ông nội tôi từng là cờ thủ nghiệp dư, lúc nhỏ chơi tương đối nhiều mà thôi.” Quan Hạo Lê cười lạnh nhạt, sau khi thắng cũng không vênh váo.

Tiết Giai Ny mím môi không nói, mặc dù Quan Hạo Lê chỉ nói hời hợt một cô, nhưng cô đã phục, A Duyệt đã sớm từng nói với cô Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân, có rất nhiều người lợi hại hơn anh, còn nói anh ấy có một anh họ, từ nhỏ đã là thiên tài trên phương diện này, ngay cả ông nội của anh luôn tự xưng là không địch thủ cũng thua vào tay người anh họ đó.

Vẫn còn nhớ lúc ấy, cô còn đùa giỡn nói: “Em mới không tin, có cơ hội nhất định em muốn đấu với anh họ của anh, xem ai lợi hại hơn.”

Hôm nay suy nghĩ một chút, đúng là mình quá tự tin, ngay cả người đàn ông vô công rồi nghề này cũng không thắng được, đừng nói chi là anh họ gì đó.

Có lúc người và người có duyên như vậy, vài năm sau đó, cô mới biết, người đàn ông chơi cờ lâu lổ trước mắt chính là anh họ rất lợi hại trong miệng A Duyệt, anh ta lợi hại hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của cô.

Trải qua trận đấu cờ vậy, Tiết Giai Ny hơi thay đổi cái nhìn về Quan Hạo Lê, cho ra một kết luận: nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Cát Xuyên sợ tâm trạng của cô không tốt, vẫn luôn trêu chọc cho cô vui vẻ, hi vọng cô lạc quan một chút, dù sao còn có trận đấu cuối cùng vào ngày mai, ai thua ai thắng vẫn còn chưa biết !

“Ừ, mình không sao! Tôi mới không dễ dàng bị đánh ngã như vậy! Mình chỉ Không ngờ sẽ thua anh ta trong môn cờ vậy.” Trong lòng Tiết Giai Ny có chút mất mát.

“Đây nè. nói ra sợ bạn không vui, bây giờ bạn có đổi thủ mới, vừa đúng có thể quên những chuyện cũ không vui, đây là một bước ngoặt lớn, từ phương diện nào đó mà nói, có lẽ là chuyện tốt.” Cát Xuyên nói ra quan điểm của mình.

Tiết Giai Ny cũng sờ nhìn cô, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể nào tiếp thu được cái lý luận này.

“Được rồi! Ngủ sớm một chút, ngày mai cưỡi ngựa cần thể lực, dưỡng sức chuẩn bị chiến đấu đi!” Cát Xuyên vỗ bả vai của cô.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật đầu, bò lên giường ngủ, trong đầu vẫn không có cách nào quên hình ảnh đánh cờ với Quan Hạo Lê ngày hôm nay, càng nghĩ thì trong lòng cô càng phiền não, những kí ức tốt đẹp tựa như đang cách cô xa dần, càng ngày càng mờ hồ, ngay cả gò má của người kia.

Cô dùng sức nhắm hai mắt lại, thật sự chẳng lẽ như Cát gia nói sao?

Trời dần tối, chân trời tựa như nhuộm một tầng mực, đen như mực.

Sân ngựa ngoại ô phía Tây.

Tiết Giai Ny và Quan Hạo Lê vừa thay quần áo, tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, mặc dù hai người đều cưỡi ngựa do mình nuôi dưỡng, nhưng dù sao cũng chưa trải qua huấn luyện đặc biệt, không so được với cưỡi ngựa chuyên nghiệp, chỉ có thể so tài đơn giản nhất.

Ông chủ trại ngựa sợ gặp chuyện không may, liền dặn dò bên dưới bố trí những chướng ngại vật đơn giản nhất, đá và xà ngang cũng phải dựng thấp, ngay cả người bạn nhỏ cũng có thể nhảy qua, chớ nói chi là con ngựa.

Nói cách khác, cơ bản không nguy hiểm gì, thuần túy là tới chơi.

Mặc dù tính nguy hiểm rất thấp, nhưng quyết định lộ tuyến vẫn là rất dài, để khảo nghiệm trình độ cưỡi ngựa của hai người, ngộ nhờ người nào đó giận dỗi không chịu chạy, vậy cũng chỉ có thể nhận thua.

Khi trọng tài phát còi, hai người liền vội vã chạy.

Nam Cung Thần và Cát Xuyên ngồi ở bên trong phòng nghỉ ngơi chờ kết quả, trong lòng đều hy vọng bạn tốt của mình thắng.

“Bạn học Cát, chúng ta đánh cuộc thế nào?”

“Đánh cuộc cái gì?”

“Đánh cuộc người nào thắng.” Tròng mắt của Nam Cung Thần lóe sáng.

“Nhàm chán!” Cát Xuyên hô một tiếng.

“Có thể cược tiền!”

“Không có ý nghĩa.”

“Sao không có ý nghĩa chứ? Nếu như cô cảm thấy không thích, chúng ta có thể nâng mức cược lên một chút.” Nam Cung Thần cười đùa hí hửng nói.

“Mức cược gì? Nói nghe một chút?”

“Nếu như mà tôi thắng, cô đồng ý làm bạn gái của tôi.”

“Không được! Đánh cược cái gì, một chút tính xây dựng cũng không có!” Cát Xuyên trực tiếp từ chối.

“Cô có thể quyết định mức cược.” Nam Cung Thần cũng không giận.

“Tôi không có hứng thú.” Cát Xuyên vỗ tay một cái, đứng dậy đi toilet.

“Này! Đừng như vậy! Chơi cũng rất vui mà.” Nam Cung Thần hô về phía bóng lưng của cô.

Kết quả, người ta không thèm quay đầu lại mà chỉ phất tay với anh, rõ ràng không muốn chơi, cũng chặn hoàn toàn ý tưởng của anh, xem ra, thọc gậy bánh xe vô vọng.

Trong quá trình đấu xảy ra một chút xíu chuyện nhỏ ngoài ý muốn, Tiết Giai Ny cưỡi ngựa vượt qua chướng ngại vật thì hơi mất thăng bằng, nếu không phải nhờ Quan Hạo Lê ra tay tương trợ, thiếu chút nữa cô sẽ té từ trên ngựa xuống.

Mặc dù cô kiên trì chạy hết lộ tuyến còn lại, nhưng vẫn thua Quan Hạo Lê, nhất thời trong lòng đầy uất ức và không cam lòng, nhưng cố tình mới vừa rồi người ta còn ra tay cứu cô, làm cho cô không còn lời nào để nói.

Bây giờ tâm trạng của cô rất xám xịt, tựa như lúc xuống ngựa, nản chí.

Mà bên kia, Nam Cung Thần hưng phấn vỗ vào vai Quan Hạo Lê, “Anh em! Giỏi lắm! Không nhìn ra nha! Anh che giấu rất giỏi, không chỉ cờ vây, ngay cả cưỡi ngựa cũng đạt đến một trình độ nhất định.”

“Ít nịnh nọt lại giùm tôi!” Quan Hạo Lê liếc cậu ta một cái.

“Lần này anh hạnh phúc rồi, tình một đêm! hahaha.” Nam Cung Thần nháy mắt ra hiệu cảm khái nói, nhưng trong lòng đang suy nghĩ: nếu như mới vừa rồi Cát Xuyên đồng ý đánh cược với anh, vậy thì thật hoàn mỹ, nhưng đáng tiếc!

Khóe miệng của Quan Hạo Lê cong lên thành một nụ cười tà ác, mặc dù anh thích đùa giỡn, nhưng cũng không có nghĩa là cái gì anh cũng không biết, xem thường anh, là phải trả giá thật lớn.

“Bạn học Tiết, bạn đã thua.” Anh đi tới, nói từng chữ rõ ràng, cười đến đắc ý.

17. Quyển 1 - Chương 16

Tiết Giai Ny giận đến đôi mắt cũng sắp cắn nát, vừa rồi trong trận đấu dâng lên chút ấn tượng tốt với người đàn ông này, chỉ trong một giây, không còn sót lại chút gì.

“Không cần anh cố ý nhắc nhở, tôi không phải kiểu người thua không chung!” Tiết Giai Ny bóp chặt quả đấm, móng tay cũng sắp cắm vào trong thịt rồi.

“Vậy thì tốt.” Quan Hạo Lê nhướn đuôi chân mày, híp mắt quan sát cô từ trên xuống dưới một lần, khóe môi nhếch lên nụ cười ý vị sâu xa, sau đó xoay người tiêu sái đi trước.

Vốn anh định mượn cơ hội này giúp a Tư tìm ra chỗ ẩn thân của người phụ nữ cậu ấy yêu mến, nhưng bởi vì người khác kiên trì, anh thuận miệng nói ra tiền đánh cược, không ngờ vẫn đạt được ước muốn rồi.

Mặc dù vóc người của cô không được tốt nhất, nhưng tính khí đã man nóng bỏng đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, muốn thuần phục người đẹp nhỏ như vậy chắc phải tốn hơi sức rất lớn.

Tiết Giai Ny bị ánh mắt càn rỡ của anh thì đáy lòng sợ hãi, hận không thể xông tới thưởng cho anh ta mấy cái bạt tai, nhưng nghĩ tới tự chọn ba hạng mục thì thua hai, trong lòng có cảm giác bị thất bại không nói ra được, đều do mình quá khinh địch, cho rằng anh ta chỉ là hoa hoa công tử chơi bởi lêu lổng, cái gì cũng không biết.

Nhất là hạng mục tranh tài bắn súng trong ngày đầu tiên anh ta thua mình, để cho cô càng thêm tin chắc anh ta chỉ là đồ hư có bề ngoài, không ngờ anh ta lại ẩn giấu được sâu như thế! Hiểu được lùi một bước để đánh trả đối phương!

“Ngoa tử, cậu không sao chứ?” Cát Xuyên lo lắng hỏi, cậu ấy vốn có lòng tin mười phần, kết quả thua luôn hai hạng mục, chỉ sợ nhất thời không chịu nổi mức chênh lệch của lòng sông so với mặt biển.

Chỗ chết người nhất chính là tiền đánh cược của Quan Hạo Lê – tình một đêm.

Trong ba người bọn họ, bây giờ còn dư lại Ngoa tử là thân xử nữ, nếu cho hoa hoa công tử Quan Hạo Lê đó, chẳng phải tiện nghi cho anh ta!

“Không có việc gì.” Trong miệng Tiết Giai Ny nói không có việc gì nhưng trong lòng lại có chuyện, ban đầu đáp ứng tiền đánh cược của Quan Hạo Lê vì chắc chắn mình sẽ thắng, kết quả... Cô thua.

Nói cách khác, thân hoàn bích của cô phải giao cho một người đàn ông mà cô cực kỳ ghét, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy phiền não không dứt, thật ra trong lòng cô là một cô gái hơi bảo thủ, cảm giác không thể tùy tiện giao mình ra ngoài, phải tìm người mình yêu mới được.

Suốt đường hai người trở lại trường học đều rất trầm mặc, tất cả có ý định riêng.

Cát Xuyên rất lo lắng cho Tiết Giai Ny, nhiều lần định mở miệng nói gì đó nhưng kiềm chế, lúc này cô không biết die3nda4nle3qu21ydo0n nói lời an ủi gì, chẳng lẽ để cho cô ấy ăn vạ, không thực hiện đánh cược?

Theo cá tính của cậu ấy chỉ sợ không chịu, đến chết vẫn sĩ diện!

“Ngoa tử, nếu không thương lượng với Quan Hạo Lê một chút, đổi tiền đánh cược?” Cát Xuyên chần chờ một lúc lâu rồi nói.

Tiết Giai Ny mím môi không lên tiếng, cô rất rõ tính khí của mình, để cho cô đi cầu xin anh ta, đó là tuyệt đối không thể nào, nhưng... Để cho mình thản nhiên tiếp nhận vụ cá cược này, trong lòng lại cực kỳ không thoải mái.

“Tớ không muốn đi cầu xin anh ta.” Trong giọng nói của cô hơi buồn buồn không vui.

“Thật là đàn ông thôi! Tâm tư xấu xa!” Cát Xuyên tức giận bất bình mắng.

Ổng kính chuyển sang phòng khách lầu một biệt thự Lan Đình Uyển.

“Lê tử, Tiết Giai Ny là bạn tốt của nai con, làm như vậy không được tốt.” Đằng Cận Tư cau mày.

“A Tư, là cô ta hạ chiến thiết cho tớ trước, hạng mục tranh tài và quy tắc đều do cô ta chọn, tôi chỉ theo cô ta chơi đùa một chút mà thôi, chính cô ta nói có chơi có chịu, chẳng lẽ còn muốn tớ để cho cô ta ăn gian à?” Quan Hạo Lê vắt chéo hai chân đáng vẻ cả lơ phất phơ.

Trông mắt Nam Cung Thần xoay vòng, “Thật ra thì có một biện pháp vẹn toàn đôi bên.”

Quan Hạo Lê và Đằng Cận Tư đồng thời nhìn về phía cậu ta, “Biện pháp gì?”

“Dùng đánh cược này đổi lấy vị trí của Lương tiểu thư, chẳng phải là kết quả mọi người vừa lòng?”

“Tôi thấy được.”

Trong thời gian Lương Chân Chân rời đi mười mấy ngày, giờ khắc nào Đằng Cận Tư cũng nhớ nhung cô, có thể tìm tất cả các chỗ, cũng không có tin tức của cô, bây giờ anh vô cùng hoài nghi cô dùng tên giả, nếu không sao lại không tìm được một chút đầu mối?

“Tôi không sao cả, nhưng bạn học Tiết không chắc sẽ đồng ý, trước thử một lần.” Quan Hạo Lê buông tay.

“Tình huống lúc trước và bây giờ không giống nhau, không có cách nào so sánh với nhau, ngược lại tôi cảm thấy thật ra cô ấy sẽ có khả năng đồng ý.” Nam Cung Thần nói.

“Được rồi, tôi thử một chút.”

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Thật sự bị Quan Hạo Lê nói đúng rồi, Tiết Giai Ny không chịu nói vị trí của Lương Chân Chân, “Đừng có nằm mộng! Tôi sẽ không nói cho anh.”

“Cho nên, cô tình nguyện hy sinh mình cũng không muốn nói cho tôi biết vị trí của Lương Chân Chân sao?”

Tiết Giai Ny mím môi không nói, cô phải vì phán đoán sai lầm của mình mà trả giá thật lớn, nhưng giá cao này không cần Chân Chân đến giúp cô gánh chịu, cậu ấy đã chịu khổ nhiều, nếu không phải cả cơ thể lẫn tâm hồn đều hứng chịu tổn thương nghiêm trọng, cậu ấy cũng sẽ không chọn đi xa tha hương, một mình cô đơn múa đơn.

“Trầm mặc đồng nghĩa với cam chịu, tôi cũng không miễn cưỡng, cô, cho cô bảy ngày thời gian cân nhắc, trong thời gian này cô có thể tùy ý thay đổi, dĩ nhiên, cô không đổi ý tôi cũng vui vẻ tiếp nhận.” Quan Hạo Lê cười giống như con hồ ly.

“Khốn kiếp!” Tiết Giai Ny cắn răng mắng.

“Nếu như cô cảm thấy mắng tôi có thể khiến mình bớt giận, không sao cả! tôi cũng sẽ không mất miếng thịt.” Ngược lại Quan Hạo Lê rất lạc quan, không bị ảnh hưởng chút nào.

“Anh! Vô lại!”

Quan Hạo Lê ôm ngực liếc nhìn một cô gái nhỏ cực kỳ tức giận, đáng vẻ tức giận của cô còn rất khả ái, không biết phương diện nào đó... Như thế nào?

Đột nhiên anh rất muốn hiểu rõ, cô và a Duyệt có đột phá tầng phòng tuyến cuối cùng không.

“Tôi thích phụ nữ thành thực một chút, quá mức máy móc sẽ khiến cho người ta cảm thấy không thú vị.” Quan Hạo Lê lưu manh bỏ lại một câu rồi đi.

“Khốn kiếp! Lưu manh thôi!” Tiết Giai Ny tức chết, mặc kệ cho cô có mấy ngày cân nhắc, cô đều không thể bán đứng bạn tốt.

Bảy ngày sau, Quan Hạo Lê hẹn cô ở trong phòng khách sạn sang trọng Đế Hào tư gấp mặt, mặc dù cô rất không tình nguyện, nhưng cũng không thể không đi đối mặt, từ nhỏ cha cô đã dạy cô làm người phải thành thực giữ chữ tín, nói được làm được, đây là nguyên tắc của cô.

Cô có thể trách ai? Có thể oán ai?

Bây giờ đi tới bước này, có liên quan rất lớn đến tự tin quá đáng của cô, khinh địch phải trả một giá quá lớn!

Mới bước vào sảnh chính khách sạn, đã có nhân viên phục vụ chào đón, nhiệt tình dẫn cô đến phòng sang trọng ở tầng cao nhất, sắc mặt cô ngượng ngùng, trong lòng cực kỳ khinh bỉ Quan Hạo Lê phách lối, dọc theo đường đi hung hăng nguyền rủa anh nhiều lần.

Đẩy cửa phòng ra, ánh đèn u ám giống như nhuộm ... Hoàng hôn những năm bảy mươi, từng vòng sáng tràn ra, ngay cả trong không khí cũng nhộn nhạo mập mờ không nói ra được.

Tiết Giai Ny khẽ cắn môi nhìn chung quanh gian phòng một lần, khốn kiếp đáng chết! Cố ý bố trí gian phòng mập mờ như vậy, làm cho người ta nghĩ liên thiên, nhân viên nữ phục vụ đó dẫn cô tới đây nhất định đã hiểu lắm, lúc gần đi cười đến quỷ dị.

“Đã tới?” Quan Hạo Lê mặc áo sơ mi màu rượu đỏ, mở hai nút áo ở cổ, vừa đứng lộ ra cơ ngực rõ ràng, trong tay anh cầm ly rượu đỏ, khẽ dựa vào quầy bar, quyến rũ ma mị nhếch môi.

“Cho tôi một ly.” Tiết Giai Ny đi thẳng về phía quầy rượu, không nhìn anh, mặc dù anh rất đáng ghét, nhưng không thể phủ nhận, anh có bản chất yêu nghiệt, hơn nữa mặc trang phục màu rượu đỏ, vô cùng... Hấp dẫn.

“Bây giờ nói vị trí của Lương Chân Chân cho tôi biết vẫn còn kịp.” Quan Hạo Lê tao nhã rót một ly rượu đỏ cho cô, khóe môi tươi cười.

“Tôi sẽ không thay đổi chủ ý.” Tiết Giai Ny khẳng khái giữ ý kiến.

“Oh... Sao tôi có cảm giác dường như trong lòng cô có chủ ý với tôi, không phải tôi thì không thể?”

“Phải cái mông! Có quỷ mới có chủ ý với anh! Tôi đây vạn bất đắc dĩ mà thôi, lấy đá... Đập chân mình.” Tiết Giai Ny cắn chặt răng, trong lòng tức giận không thôi.

“Phụt! Hình dung rất thích hợp.” Quan Hạo Lê buồn cười.

Tiết Giai Ny ngửa đầu uống cạn sạch rượu đỏ, cô cần cho mình thêm can đảm, trước khi đến Cát Xuyên đã tìm cô hàn huyên thật lâu, cô là một nữ sinh hiếu thắng, nếu hạ chiến thiếp, nhất định phải làm được.

“Này, cô uống chậm một lúc, mặc dù độ rượu đỏ không cao, nhưng tác dụng chậm vẫn không nhỏ, tôi không hy vọng lúc nữa phải chăm sóc một con quỷ say.” Quan Hạo Lê vội vàng ngăn cô uống.

“Dài dòng chết đi!” Tiết Giai Ny ghét bỏ trừng mắt lườm anh, đặt ly rượu xuống, đứng thẳng người, lui về sau hai bước, bởi vì uống rượu mà gương mặt ửng đỏ nhàn nhạt, đôi môi càng bị cô cắn được ướm át tươi đẹp.

Nhắm mắt lại hai giây sau đó mở ra, “Bắt đầu đi.”

Quan Hạo Lê vẫn dựa nghiêng trên quầy bar, ly rượu hơi nghiêng, khẽ nhấp ngụm nhỏ, “Gấp cái gì? Chúng ta có cả một đêm.”

Anh nói những lời sắc tình này xong, Tiết Giai Ny còn là cô gái nhỏ chưa biết mùi đời, bình thường cũng không từng nghe cái gì mà Hoàng đoạn tử *, khó tránh khỏi trên mặt không nén giận được, khẽ nghiêng răng, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

(*) Hoàng đoạn tử: Nguyên văn – truyện cười mang ý tứ tình dục

“Cô cũng đã tới, phòng cũng mở ra, cô nói tôi muốn như thế nào đây?” Quan Hạo Lê cười đến lưu manh.

“Tôi hy vọng anh... Đánh nhanh thắng nhanh.” Tiết Giai Ny cắn răng nói.

“Đánh nhanh thắng nhanh? Cái này không thể được, tôi luôn luôn thích đánh lâu dài.”

“Háo sắc!” Tiết Giai Ny không nén giận được.

“Đây là bản tính đàn ông, chẳng lẽ, bạn trai cô chưa từng dạy cô?” Quan Hạo Lê hỏi có thâm ý khác.

“Anh ấy mới sẽ không giống anh!” Tiết Giai Ny phản bác theo bản năng, sau khi nói xong mới phản ứng được mình vốn không có bạn trai, cô chỉ nghĩ đến a Duyệt mà thôi.

Quan Hạo Lê lại ngộ nhận cô nói đến người nam sinh mình thấy đêm hôm đó, trong lòng bỗng nhiên không vui, tiến lên một bước nâng cằm cô lên, “Cô đã nóng lòng như vậy, thế... Hãy bắt đầu đi.”

“Ai nói lòng tôi nóng nảy, tôi...”

Cô vừa nói phân nửa, ngón trỏ của Quan Hạo Lê đã chặn qua, “Suyt... Giải thích chính là che giấu.”

“Đồ khùng!”

Nghe cô nói tục, Quan Hạo Lê không tự chủ nhú mày, nghiêng đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn lẩm nhảm của cô, lần trước anh chưa thưởng thức đủ ngọt ngào, lần này, anh sẽ không bỏ qua cho cô.

Mặc dù Tiết Giai Ny rất không tình nguyện, rất ghét anh hôn, nhưng trừ cắn nát hàm răng nuốt vào bụng ra, còn có cách nào khác đâu?

Tự gây nghiệt, không thể sống!

Môi của cô hơi lạnh, mềm đến không thể tưởng tượng nổi, để cho anh hôn không đủ, chỉ muốn ngậm ẩm áp trong miệng, lưỡi linh hoạt dễ như trở bàn tay cạy hàm răng cô, khẽ tiến vào trong miệng nhỏ của cô, vẽ ra nước miếng ngọt ngào của cô, sau đó nuốt tất cả vào trong bụng.

Tiết Giai Ny rất không lưu loát, cô không biết kỹ xảo hôn môi gì, mặc dù Quan Cảnh Duyệt từng hôn cô mấy lần, nhưng mỗi lần đều rất dịu dàng, chỉ sợ làm đau cô, trân trọng như bảo vật.

Khách quan mà nói, Quan Hạo Lê hôn như lửa nóng cuồng dã, giống như muốn đốt cô, điều này khiến cho cô hơi luống cuống.

Trong lòng Quan Hạo Lê die enda anle equu ydonn nổi lên chuỗi nghi ngờ, cô gái nhỏ trong ngực ngây ngô như con thỏ trắng nhỏ, hoàn toàn không có chút kỹ xảo nào, chẳng lẽ... Có ý giả bộ?

Hôn, càng lúc càng sâu, bàn tay cũng không còn nhàn rồi, chậm rãi luồn xuống dưới vạt áo T-shirt của cô, khi tiếp xúc đến da thịt mềm mại trơn nhẵn thì anh cảm thấy cô khẽ run, nhưng anh không vì vậy mà xuống tay lưu tình, đây là giá cao cô phải nhận, chơi cùng anh, cô còn non lắm.

Trong tròng mắt đen dần dâng lên sắc đỏ điên cuồng, anh bóp chặt tay, từ từ vuốt ve mềm nhũn trên ngực cô, trong ngày thường cô mặc quần áo đều rất rộng rãi, nhào nặn lúc này rất có liều lượng, còn lớn hơn tưởng tượng của anh, nắm trong tay, ầm ập trắng nõn, anh không tự chủ được tăng lực tay, lưu lại một dấu tay.

Đầu ngón tay của Tiết Giai Ny đã bấm vào trong thịt, nhưng cô không khóc, chỉ có thể tự nói với mình không biết bao nhiêu lần: Không có gì lớn, coi như bị chó điên cắn một cái!

Mặc dù cô không hiểu đi nghênh tiếp anh ta như thế nào, nhưng lại có thể khơi gợi lên dục vọng sâu nhất với Quan Hạo Lê đã từng gặp đủ loại đàn bà, ngay cả anh cũng cảm giác không thể tin được, chẳng lẽ bởi vì ăn nhiều món mặn, cho nên thích đồ chay?

Nhắm mắt lại, muốn bỏ rơi những ý nghĩ này trong đầu, đôi môi dần rời xuống, hôn lên cổ đẹp đẽ của cô...

Bên trong không gian yên tĩnh, tiếng vải vóc “Roẹt roẹt” cực kỳ chói tai, Tiết Giai Ny kinh hãi che ngực, trong tròng mắt đen như mực giống như có một dòng suối trong suốt sâu rộng, cô đang sợ.

Quan Hạo Lê híp mắt nhìn cô, thân thể nhỏ nhỏ trắng trẻo gầy yếu mà đường cong pháp phồng, hình dáng bộ ngực khéo léo mà tinh xảo, hoạt bát đáng yêu đến khiến người ta muốn một ngụm nuốt vào bụng.

Eo tinh tế, đường cong mê người, phía dưới là một quần jean lỏng lẻo, nửa thân trần ngậy thơ trong sáng của cô mang theo sức hấp dẫn trí mạng, câu lấy tinh thần anh thật sâu.

“Đừng sợ, anh bảo đảm sẽ rất dịu dàng...” Quan Hạo Lê ghé sát tai cô, nhẹ nhàng thổi hơi, bàn tay lại không chút khách khí cởi nút quần jean của cô, kéo khóa xuống.

“Không!” Khóe mắt Tiết Giai Ny chảy xuống một giọt lệ, uất ức, sợ, bao quanh lấy cô thật chặt.

Anh lại không bởi vì vậy mà dừng lại, ngược lại dọc thẳng theo hông cô xuống, túm lấy thịt non ở mông, hung hăng xoa bóp, đồng thời dán chặt thân dưới của cô lên bộ phận nhạy cảm của mình.

Cho dù chưa ăn thịt heo cũng đã từng thấy heo chạy, Tiết Giai Ny không phải nữ sinh nhỏ không rành việc đời, ít nhiều còn hiểu rõ một chút về phương diện kiến thức này, cô biết mình đã ở bên bờ vực nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể “Tan xương nát thịt”.

Cô sợ, kinh hoàng, vô dụng, muốn cầu anh dừng lại, nhưng lại không muốn làm kẻ đào ngũ, trong lòng cực kỳ đau khổ.

Quan Hạo Lê đã bị cô quyến rũ đến sắp mất trí, đây là điều anh không dự đoán đến, giống như trúng độc hoa anh túc, muốn ngừng mà không được.

Quần cô cởi một nửa đã dễ dàng cảm thấy lửa nóng nguy hiểm của anh đang chống đỡ mình, trước ngực bị anh gặm cắn hơi đau, đôi tay kháng nghị cào lung tung sau lưng anh, kéo tóc anh, anh vuốt ve khiến cho cô có cảm giác hồng mắt.

Chuyện phát triển thành như vậy không phải điều cô hy vọng, dừng lại, dừng lại! Cô kêu gào trong lòng.

Tay Quan Hạo Lê càng lúc càng đi xuống, cách quần lót thật mỏng chơi đùa chỗ kín đáo của cô.

Tiết Giai Ny chưa bao giờ bị người khác chạm đến chỗ nhạy cảm, bị anh khê vuốt ve trêu chọc, dần dần có dịch nhờn thấm xuyên qua vải vóc, dính trên ngón tay anh.

Môi của cô bị cô cắn phát ra tia máu, nước mắt trên khóe mắt cũng chảy ra càng nhiều, trừ kháng nghị không tiếng động, cô còn có thể làm gì được đây?

Ngón tay của anh dần tiến vào từ viền quần, ngón tay trực tiếp vuốt ve trên thịt non, nhẹ nhàng đẩy mạnh vào bên trong, cô còn chưa đủ ướt át, ngón tay anh tiến vào hơi khó khăn, chỉ có thể từng chút từng chút một, dần tiến vào bên trong.

Cảm nhận được cảm giác mất hồn khi thịt non mềm nhũn của cô bọc lấy ngón tay, ánh sáng trong mắt anh càng ngày càng nóng bỏng, hô hấp cũng gấp rút, lực ngón tay lúc nặng lúc nhẹ.

Cô theo động tác của anh mà hơi rung động, thân thể hơi run lẩy bẩy, đáng vẻ làm người ta thương yêu như thế, ở trong mắt Quan Hạo Lê, chỉ muốn lập tức đẩy ngã cô trực tiếp tiến vào thân thể cô.

18. Quyển 1 - Chương 17

Thân thể Tiết Giai Ny càng lúc càng run mạnh, cảm giác không cách nào ức chế đó bắn ra từ chỗ sâu trong cơ thể, bây giờ cô giống như lá rơi trong gió, trong đầu trừ kinh hoảng chỉ có kinh hoảng.

Quan Hạo Lê kéo tay nhỏ bé của cô, hướng dẫn cô giữ lấy thứ lát nữa sẽ yêu thương cô, trong đầu cô đã không kiềm chế được rồi, vô tri vô giác bị anh kéo lên, mạch đập nóng rực khiến cho ngón tay cô rung động không dứt, cũng không nhúc nhích.

Cho dù như vậy, Quan Hạo Lê cũng cảm thấy kích thích, thoải mái thở dài, thêm vào một ngón tay, không kịp chờ đợi muốn mở rộng cô.

Đột nhiên, Tiết Giai Ny không hề có điềm báo trước mà khóc thành tiếng.

Cô nhịn thật lâu, nước mắt đã lần lộn gương mặt, chỉ có điều cô chỉ cắn chặt môi không để cho mình khóc lên, nhưng vẫn không nhịn được.

Thân thể Quan Hạo Lê cứng ngắc trong nháy mắt, dần dần, dần dần rút ngón tay ra, thay cô sửa sang lại quần, tiện tay cầm áo khoác bên cạnh bao lấy thân thể trần trụi của cô, lúc làm chuyện này, chính anh cũng không nghĩ ra.

Rõ ràng chuẩn bị cho cô một bài học, ăn cô sạch sành sanh, kết quả cô vừa khóc, mình lại không ra tay được, đây gọi là chuyện quái gì!

Anh đang âm thầm khinh bỉ mình trong lòng, càng ngày càng cảm thấy cô gái nhỏ trước mắt giống như trẻ nít, anh còn chưa làm ra cái gì đã bị hù thành như vậy rồi, hơn nữa thân thể trẻ trung không thể tin được, giống như bản thân mình là người đàn ông đầu tiên sờ cô.

Điều này cũng...

Tiết Giai Ny cúi đầu khóc không thành tiếng, chôn trong ngực anh khóc ướt mảng lớn trên áo sơ mi của anh.

“Lần đầu tiên?” Giọng anh hơi khàn trầm thấp, đè nén dục vọng dâng cao, thân dưới căng cứng chọc vào cô.

Cô không nói lời nào, khóc càng thê thảm.

Quan Hạo Lê bất đắc dĩ thở dài, xem ra tám chín phần không thiếu mười rồi, muốn chết! Anh nào biết cô vẫn là lần đầu tiên! Thật sự đụng phải sát tinh rồi!

Thì ra tình yêu giữa cô và a Duyệt rất đơn thuần, đoán chừng nhiều nhất trong giới hạn hôn và ôm, trong khoảng thời gian ngắn, lòng anh không thể nói ra ngoài vui mừng còn có cái gì.

Nhìn dáng vẻ cô khóc đến điếm đậm đáng yêu, anh chỉ có thể chấp nhận ôm cô, để nằm ngang trên giường, cử động này của anh khiến cho cô lầm tưởng anh định làm gì với cô, nước mắt chảy ra mãnh liệt hơn, cô thề, nước mắt lúc này còn nhiều hơn từ nhỏ đến lớn của cô.

Nhìn ánh mắt vừa sợ vừa đề phòng của người phụ nữ trên giường, Quan Hạo Lê không nhịn cười được, sao anh lại mềm lòng với phụ nữ, đây là lần đầu tiên!

“Em còn nhìn tôi như vậy, tôi không đảm bảo mình sẽ làm ra cái gì đâu!” Anh nói như giỡn chơi.

Tiết Giai Ny giật mình nhìn anh, hơi không rõ ý trong lời anh.

“Sắc trời cũng không còn sớm, em yên tâm ngủ ở đây đi, anh đi đây.” Quan Hạo Lê giúp cô chỉnh góc chăn, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Anh... Anh cứ... Đi như vậy?” Tiết Giai Ny thút thít hỏi, cô thật sự khó tin anh sẽ tốt như thế?

Quan Hạo Lê xoay người lại, cười đến vô cùng lưu manh, “Chẳng lẽ, em hy vọng tôi lưu lại?”

“Không có!” Tiết Giai Ny vội vàng kéo chăn, đáng vẻ phòng bị.

“Được rồi, tôi vẫn thích phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương, bắt buộc phụ nữ tôi còn chẳng thèm ngó tới, nghĩ ngợi thật tốt đi.” Quan Hạo Lê mờ ám nhếch môi, đi rất tự nhiên.

Khoảnh khắc khi cửa khép lại, nhịp tim Tiết Giai Ny vẫn chưa bình ổn, bên trong phòng yên tĩnh, cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập “Thịch thịch thịch”, trong lòng dâng lên ngàn vạn mùi vị.

Vốn tưởng rằng tối nay mình nhất định không giữ được trinh tiết, lại không ngờ tới, vào phút cuối cùng anh ta tha cho mình.

Giờ phút này, lòng của cô rối loạn.

Hình tượng của anh trong lòng mình cũng hơi thay đổi, không còn là công tử quần áo lụa là chơi bởi lâu lổng không có tài cán gì, bây giờ cô tin tưởng danh hiệu bác sỹ của anh không phải giả mạo, mà bằng thực học chân thực của mình.

Nói tóm lại, anh vẫn có một chút bản lĩnh, nếu không phải thế... Cũng không thắng được mình.

Ngón tay túm chặt chăn, đã không còn chán ghét và không thích Quan Hạo Lê như lúc trước, ngược lại, cũng có một... Ấn tượng tốt lành mờ.

Cô là thế nào đây? Nhất định bị điên rồi! Nếu không sao lại cảm thấy lưu manh thối đó là người rất tốt?

Ngay sau đó cầm chăn che kín đầu, trong lòng nhắc nhở bản thân: tuyệt đối không thể bõm một chút xíu ân huệ nhỏ đã bị anh ta thu mua, đây là không nên!

Đêm dài đằng đẵng, lòng cô rối loạn, lăn qua lộn lại trên giường hơi không ngủ được.

Nhiệt độ trên người còn chưa hoàn toàn bớt, phóng mạnh về tim từng đợt từng đợt, mặt cũng dần phát sốt, cô nằm một lát rồi xuống giường vào phòng tắm, bắt đầu tắm rửa, sữa tắm được cô xoa thành bọt khí, từ trên xuống dưới, rửa đi dấu vết ngón tay anh vuốt ve trên thân thể mình.

Nếu không, cô sợ mình không ngủ được.

— ——— Puck.d.đ.l.q.đ — —

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết Giai Ny tỉnh, lúc đi ra khách sạn cô cảm giác ánh mắt nhân viên phục vụ nhìn rất quái dị, ấp a ấp úng không đợi cô nói ra, người ta đã giải đáp trước.

“Tiết tiểu thư, gian phòng đó là phòng chỉ định của Quan thiếu ở khách sạn này.” Người đẹp cười ha hả nói.

Nét mặt Tiết Giai Ny rất , trên mặt mình có thái độ rõ ràng vậy sao?

Phòng kia lại là phòng chỉ định của Quan Hạo Lê ở đây, cũng nói ra tối hôm qua mình ngủ trên giường từng có không ít chuyện gối chăn của anh ta, tất cả cảm giác tốt đẹp đã không còn sót lại chút gì sau một giây.

“Cám ơn.” Môi cô cố nặn ra nụ cười, sau đó liên tục không ngừng bỏ đi.

Thật ra thì cô hiểu lắm, gian phòng tối hôm qua chỉ có một mình cô đi vào, đó là chỗ ở Quan Hạo Lê lưu lại cho mình, chưa bao giờ mang phụ nữ khác vào đó.

Mới vừa trở lại ký túc xá, Cát Xuyên đã bu lại, hơi muốn nói lại thôi, cô đang suy nghĩ tìm một từ thích hợp nhất.

“Tối hôm qua chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.” Tiết Giai Ny mở miệng trước, hóa giải nghi ngờ của cậu ấy.

“Hả? Chuyện gì cũng chưa từng phát sinh?” Hình như Cát Xuyên rất khó tin tưởng.

“Ừ.” Tiết Giai Ny trịnh trọng gật đầu một cái.

Cát Xuyên biết cậu ấy sẽ không dùng chuyện này để lừa gạt mình, vẻ mặt lập tức vui vẻ rất nhiều, kéo cánh tay bạn, “Chuyện gì đã xảy ra? Nói cho tớ một chút, chẳng lẽ tối hôm qua anh ta bị cậu đá không thể giao hợp rồi hả? Cho nên...”

“Không phải! Chính anh ta tự đi.” Tiết Giai Ny vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

“Cái gì? Anh ta thật sự... Phương diện kia có vấn đề à?” Về mặt Cát Xuyên khiếp sợ.

Tiết Giai Ny bắt đầu đi liếc nhìn cậu ấy, “Anh ta đột nhiên có lòng tốt, bỏ qua cho tớ, câu trả lời này, cậu hài lòng chưa?”

“Trời ạ! Nói một chút với tớ! Tớ qua người ta lo lắng cả đêm, rốt cuộc là tình huống gì? Tại sao anh ta lại đột nhiên có lòng tốt? Chẳng lẽ yêu cậu?” Tâm lý buồn chuyện của Cát Xuyên rất nghiêm trọng.

“Phụt! Cậu nói chuyện có thể dựa vào bài bản một chút không? Toàn đoán mò!” Tiết Giai Ny thiếu chút nữa phun ra.

“Ai bảo cậu không nói tình hình cụ thể và tỉ mỉ cho người ta, trừ đoán ra tớ có thể làm gì?” Đường như đáng về Cát Xuyên rất uất ức.

“Không có gì cụ thể và tỉ mỉ! Khi tớ cho rằng anh ta muốn... Cái đó, tớ sợ khóc nên khóc, sau đó anh ta đột nhiên ngừng lại, ôm tớ đặt lên giường rồi đi.”

Cát Xuyên tròng hai mắt tròn vo, “Oa! Ôm công chúa sao? Nước mắt của cậu đã động tiếng lòng anh ta, để cho anh ta động lòng trắc ẩn, không đành lòng xuống tay với cậu, lập tức mềm lòng rồi đi, tớ phân tích đúng không?”

“Đúng đúng đúng! Cậu phân tích đúng, tớ đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Tiết Giai Ny vội vàng nói sang chuyện khác, cô lo lắng Cát gia sẽ không ngừng hỏi tiếp, cô thật sự không chịu nổi.

“Ngoa tử, trải qua tối hôm qua, có phải cảm giác bác sỹ Quan cũng không tệ lắm không?” Cát Xuyên nháy mắt ra hiệu cười nói.

“Thôi đi! Gian phòng tối hôm qua die enda nleq uyd onn là chỗ anh ta phong lưu hàng đêm, cậu cảm thấy tớ sẽ có chút lòng cảm kích nào với anh ta sao?” Tiết Giai Ny không vui nói.

“Đó là... Cậu ghen?” Cát Xuyên bình tĩnh hiểu ra.

Cô vừa dứt lời, quả đấm của Tiết Giai Ny không ngừng đập tới, “Nói mơ ban ngày rồi! Người nào ghen! Tớ vẫn ghét anh ta trước sau như một! Ghét anh ta!”

“Được rồi, cậu đã kiên trì như thế.” Mắt Cát Xuyên trợn trắng.

“Cái gì gọi là tớ đã kiên trì như thế? Vốn chính là vậy!” Tiết Giai Ny giận đến chân mày chau lên.

Cát Xuyên nhún vai, cười đến bí hiểm.

Tiết Giai Ny im lặng ngưng nghen, đến tối cũng bị Cát gia nói thành trắng.

Chuyện giống vậy cũng xảy ra trên người Quan Hạo Lê, Nam Cung Thần ôm lấy thái độ hoài nghi với giải thích của anh, không tin tưởng anh hoa tươi đưa tới cửa còn không hái.

“Có tin hay không! Tôi là hạng người cường bạo nữ sinh nhỏ sao? Giữa nam nữ coi trọng anh tình tôi nguyện, ép buộc có ý gì?” Quan Hạo Lê tao nhã uống một ngụm cà phê.

“Khụ... Quan thiếu học được thương hương tiếc ngọc từ khi nào? Chẳng lẽ động lòng với em gái Tiết?” Nam Cung Thần cười đến mập mờ.

“Tôi nói cậu có thể đừng bát quái như vậy được không! Chưa từng nghe một câu sao? Tò mò hại chết mèo!”

“Chẳng lẽ anh không biết mèo có chín cái mạng sao? Đi một cái còn tám cái.” Nam Cung Thần dương dương tự đắc.

“Miệng lưỡi trơn tru không nghiêm chỉnh, cậu cũng không đếm xem năm nay mình bao nhiêu tuổi, còn không mau tìm một người sống tốt qua ngày.” Quan Hạo Lê khinh bỉ nhìn cậu ta.

“Hai người bên nửa cân bên tám lạng, thoáng cái đã là người ba mươi, còn cả ngày lưu luyến bụi hoa, cần thận chọc phải thứ không nên dây vào.” Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc nhìn bọn họ.

Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần trầm mặc trong nháy mắt, rồi rít cùi đầu đếm kiến. (thật ra thì trên đất hoàn toàn không có kiến, bọn họ chỉ tỏ vẻ mà thôi.)

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Thời gian cực nhanh, một tháng trôi qua.

Mùa thu là mùa tốt để ra ngoài dã ngoại, không ít trường học cũng nhân cơ hội này tổ chức cho mọi người ra ngoài dã ngoại, dựa vào đó tăng tiến tình cảm giữa các bạn học.

Đại học F cũng không ngoại lệ, khoa báo chí và khoa kiến trúc hợp lại tiến hành cắm trại vùng núi, thật ra nói trắng là hình thức trá hình của gặp mặt hữu nghị.

Khoa báo chí nữ sinh chiếm đa số, khoa kiến trúc nam sinh chiếm đa số, đều là khoa có tỷ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng nhất, cho nên chủ nhiệm xin hiệu trưởng tổ chức hoạt động này, hy vọng có thể xúc tiến trao đổi lẫn nhau.

Tiết Giai Ny do Cát Xuyên giấu cô len lén báo lên, cho nên cô vẫn không biết, cho đến khi trước khi xuất phát một ngày cô mới nhận được thông báo, thời gian địa điểm và đồ cần chuẩn bị.

“Cát gia, cậu nói thật cho tớ, có phải cậu giấu trò quỷ sau lưng tớ không?” Tiết Giai Ny tức giận dửng dưng hỏi, cô không muốn đi gặp mặt hữu nghị trá hình này, nhưng chủ tịch hội sinh viên phụ trách hoạt động này nói danh sách đã báo lên rồi, không thể sửa đổi.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, tớ đây là vì muốn tốt cho cậu, người nào đó luôn miệng nói muốn quên quá khứ bắt đầu lần nữa, kết quả mãi vẫn như cũ, tớ không nhìn nổi, nghe nói khoa kiến trúc lần này không ít trai đẹp sẽ đi, làm không tốt có thể cậu vừa nhìn thấy một người đã yêu, không phải rất tốt sao?” Cát Xuyên nói nhiệt tình hăng hái.

“Cát, gia!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi, nhưng việc đã đến nước này, cô trừ đi chỉ có thể đi.

“Được rồi! Bất cứ chuyện gì đều phải can đảm nếm thử, nào có không nói chuyện tình yêu, coi như đi giải sầu cũng được! Nếu không phải danh sách giới hạn người độc thân, tớ khẳng định là người đầu tiên ghi danh tham gia.”

“Cậu!” Tiết Giai Ny thở phì phò bỏ đi.

“Bé yêu, chơi vui vẻ! Tớ đã giúp cậu dò la hành trình, sẽ đóng quân dã ngoại trên núi một đêm, buổi tối có thể thò đầu ra ngắm sao, buổi sáng có thể nhìn mặt trời mọc, rất hoàn mỹ!”

Tiết Giai Ny tự nhiên đi về phía trước, không muốn để ý đến cậu ấy.

Sáng thứ bảy, Tiết Giai Ny bị đồng hồ báo thức đánh thức rồi, ngồi ở trên giường phát bực một trận, vẫn bò dậy, đánh răng rửa mặt mặc chỉnh tề chuẩn bị bắt xe đưa rước của trường.

Lúc cô đến vừa đúng lúc nhìn thấy một đám nữ sinh vây thành vòng tròn, hình như ở giữa có một người đàn ông đang đứng, không biết anh ta nói cái gì chọc cho nữ sinh xung quanh “Khanh khách” cười duyên.

“Háo sắc!” Cô khinh thường lăm bắm một câu trong lòng, lúc đi qua bên cạnh các nữ sinh kia, người đàn ông đột nhiên đi ra, cười híp mắt chào hỏi cô, “Bạn học Tiết, thật đúng dịp, em cũng tới tham gia cắm trại?”

19. Quyển 1 - Chương 18

Nét mặt của Tiết Giai Ny kinh ngạc đến mức không lời nào có thể miêu tả được, đây là hoạt động cắm trại do trường học bọn họ tổ chức, số người được đi có hạn, hơn nữa không cho người ngoài đi cùng, sao người đàn ông này có thể lẫn vào?

“Bác sĩ Quan, anh nói lại một lần nữa! Vừa rồi anh nói tôi nghe không hiểu.” Giọng nữ mềm mại ngọt ngào khiến Tiết Giai Ny nổi da gà, trong lòng ngạc nhiên: chẳng lẽ anh ta đi theo làm bác sĩ?

Không thể nào? Đại học F có phòng y tế chuyên môn, mỗi lần đi ra ngoài hoạt động đều là bác sĩ của phòng y tế, sao lần này đổi người rồi?

“Tối giờ rồi, lên xe trước thôi.” Quan Hạo Lê nhìn đồng hồ trên cổ tay, cười rất đổi ngọt ngào.

“Trời ạ! Đồng hồ này là kiệt tác của Villeret, trên thị trường ít nhất cũng phải hơn mười vạn, bác sĩ Quan, chắc là anh thu được nhiều bao lì xì lắm?” Một danh viện (*) kinh hô, mỗi câu nói tiếp theo đều nhỏ nhẹ, mang theo mùi vị trêu chọc.

(*)danh viện: Một người con gái xinh đẹp có danh tiếng

Quan Hạo Lê lơ đãng nhìn đồng hồ trên tay, “Rất mắc sao?”

“Tùy người mà thôi.” Người đẹp nhỏ giọng thăm thì một câu.

“Thoạt nhìn tôi rất giống người nghèo sao?” Trong mắt Quan Hạo Lê thoáng qua một tia không vui, ngay sau đó biến mất, đôi tay để vào túi, đi về phía trước.

“Phốc!” Tiết Giai Ny không nhịn được, bật cười, nếu như cô nhớ không lầm, đây đã là cái đồng hồ thứ ba cô thấy rồi, giá của hai cái trước tuyệt đối không thua kém cái này.

Anh ta ở đây. Có thể thấy được, Quan Hạo Lê là phú nhị đại điển hình, làm bác sĩ cũng chỉ là một trong những sở thích của anh ta.

Người đẹp tựa như oán giận lườm cô một cái, vội vàng đuổi theo giải thích nói: “Bác sĩ Quan, tôi không có ý đó! Người ta chỉ tò mò thôi!”

Tiết Giai Ny tròn trĩnh mắt, thật không biết cái tên hoa hoa công tử này tới làm gì? Trêu hoa ghẹo nguyệt!

Thật ra thì, Quan Hạo Lê chính là đặc biệt vì cô mà đến, ngày đó anh vừa vặn có chút việc đến viện y học của đại học F, trong lúc vô tình nghe nói khoa nhân văn và khoa kiến trúc hợp tác tổ chức cắm trại, bảo là cần hai đội nhân viên cứu hộ đi theo, để tránh lúc trên núi xảy sinh viên xảy ra chuyện ngoài ý muốn không kịp cứu trị.

Anh liếc mắt nhìn danh sách, đột nhiên thấy tên Tiết Giai Ny, trong lòng liền có chủ ý, chủ động nói muốn đi chơi một chút, vừa đúng lúc nhận nhiệm vụ bác sĩ.

Đề nghị này làm kinh động đến viện trưởng viện y học, “Bác sĩ Quan, không phải là anh đang nói đùa chứ?”

“Tôi giống như là đang nói đùa sao? Chẳng lẽ ông không tin tưởng năng lực chuyên nghiệp của tôi?” Quan Hạo Lê cười đến giống như con hồ ly.

“Không! Không! Không! Năng lực của anh đương nhiên tôi không dám hoài nghi.” Viện trưởng vội vàng khoát tay, phải biết rằng tên Quan Hạo Lê ở giới y học được xếp vào hàng đầu, là chuyên gia có uy tín tuyệt đối, viện trưởng hoặc là giáo sư muốn mời anh ta làm việc đếm không hết, nhưng cho dù ra bao nhiêu tiền anh ta cũng không làm.

Bên ngoài đồn rằng Đảng Cận Tư đã mua đứt anh ta bằng số tiền lương khổng lồ, trên thực tế không phải là như thế, nhà họ Đảng và nhà họ Quan vốn là hai thế gia tương giao mười mấy năm, có điều sau đó nhà họ Quan di chuyển đến Singapore, mặc dù cách xa, nhưng hai nhà vẫn thường qua lại mật thiết như cũ, mấy đời vẫn giữ mối quan hệ thân thiết, khi còn nhỏ Đảng Cận Tư và Quan Hạo Lê liền học chung, tuy tính cách của hai người hơi khác biệt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tình cảm giữa bọn họ.

Quan Hạo Lê là một người thích tự do, từ nhỏ đã ghét bị trói buộc, không có một chút hứng thú thừa kế sản nghiệp của gia đình, sau khi yêu thích ngành y, liền cực khổ nghiên cứu, từng được khen là thiên tài trong giới y học, bất luận học cái gì, luôn được hạng nhất, vô cùng thông minh.

Sống ở nhà họ Đảng, một là bởi vì quan hệ mật thiết của hai nhà, hai là bởi vì tự do.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Quan Hạo Lê cười híp mắt, trong lòng viện trưởng có nghi ngờ cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể theo anh ta.

Đọc theo đường đi, mức độ được hoan nghênh của Quan Hạo Lê vượt quá tưởng tượng, điều này làm cho các anh chàng đẹp trai bên khoa kiến trúc cảm thấy mất mặt, cũng không biết là bác sĩ từ chỗ nào nhô ra, đoạt hết sự chú ý của bọn họ!

Trong lòng Tiết Giai Ny âm thầm khinh bỉ người nào đó giống như con bướm hoa, gieo tình khắp nơi, ghé thăm!

“Đàn em, anh tên là Phó Anh kỳ, học năm tư, có thể được biết tên em hay không?” Đột nhiên, một giọng nam trong trẻo vang lên ở bên tai.

“À?” Tiết Giai Ny ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn qua, chỉ một cái nhìn này, cô liền mất hồn, trong suốt và thanh nhã, sáng sủa như trăng rằm, có chút tương tự với một bóng dáng mơ hồ trong đầu.

Nếu không phải dáng vẻ khác nhau, cô cơ hồ cho rằng mình lại nhìn thấy anh, khí chất giống nhau như thế!

“Em tên là Tiết Giai Ny.” Sắc mặt cô bối rối, tình cảm cuộn cuộn ở trong lòng, biết rất rõ ràng không thể nào là anh, nhưng vẫn không tự chủ được nhìn anh một cái.

“Bình thường đàn em đều thích chơi những thứ gì vậy?” Phó Anh kỳ ngồi ở bên cạnh cô, bắt chuyện với cô.

Anh cũng là bị bạn bè cứng rắn kéo tới, anh không có chút hứng thú nào với quan hệ hữu nghị, lại càng không kỳ vọng có thể gặp được chân mệnh thiên nữ của mình, nhưng giây phút nhìn thấy Tiết Giai Ny kia, anh động lòng rồi.

Không giống với những cô gái khác táo bạo thích biểu hiện mình, cô chỉ yên lặng ngồi ở đó, khi giơ tay nhắc chân đều biểu hiện sự ưu nhã.

“Bóng rổ, đánh cầu, cưỡi ngựa.” Sau khi nói đến đây, Tiết Giai Ny rõ ràng cảm thấy ánh mắt của nam sinh bên cạnh nhìn mình rất kinh ngạc, ngay sau đó bật cười lớn, gãi gãi lỗ tai, cười đến rất không tự nhiên, “Có phải cảm thấy em không giống con gái hay không?”

Cô thích những thứ này cơ hồ đều là con trai thích, mà nữ sinh bình thường cũng sẽ thẹn thùng nói: đọc sách, xem phim, đi dạo phố.

“Không có, anh chỉ cảm thấy em rất đặc biệt, bây giờ con gái thích thể thao rất ít.” Trong mắt Phó Anh kỳ thoáng qua một tia tán thưởng.

“Cám ơn.” Tiết Giai Ny mím môi mỉm cười.

Quan Hạo Lê đứng xa xa nhìn hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, trong lòng vô cùng khó chịu, mỗi lần nhìn thấy anh con nhóc thú vị đó đều là vừa đánh vừa mắng, chưa từng có tình cảnh xấu hổ như thế?

Khóe môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh, không để ý tới cô gái bên cạnh đang nói gì, sải bước đi về phía cô.

“Hai người trò chuyện vui vẻ quá nhỉ!” Giọng điệu của anh kì lạ, đứng đưng ngồi ở bên cạnh Tiết Giai Ny.

“Thì ra bác sĩ Quan quen biết đàn em à?” Phó Anh kỳ khiêm tốn lễ độ.

“Không quen.”

“Dĩ nhiên quen.”

Hai người nói cùng lúc, đáng tiếc nội dung không giống nhau, trong lòng Phó Anh Kỳ có chút nghi ngờ, rốt cuộc hai người này quen hay không quen?

Quan Hạo Lê hí hóp mắt nhìn kỹ cậu thanh niên ở trước mắt, không trách được con nhóc này vừa thấy cậu ta liền mặt đỏ tới mang tai, thì ra là bởi vì trên người cậu ta có bóng dáng của A Duyệt, khó trách.

Nhưng không phải cô đã có bạn trai sao? Nếu không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, vậy người đàn ông đêm hôm đó là ai?

Vừa nghĩ tới bên người cô có không ít đàn ông, trong lòng anh đã cảm thấy khó chịu, ngay sau đó thử dò xét nói, “Nghe nói lần này những người tới đây đều là độc thân, Giai Ny, không phải em đã có bạn trai sao?”

“Ai nói tôi có bạn trai! Anh. Đừng ở chỗ này nói bậy!” Tiết Giai Ny tức giận nhìn anh chăm chăm, rồi cuộc người đàn ông này muốn làm gì! Chỉ cần nhìn thấy anh ta là biết không có gì tốt rồi.

Phó Anh Kỳ ngồi ở bên cạnh nhìn hai người kì lạ, là một người đàn ông, trực giác của anh cho biết quan hệ của hai người này không bình thường.

Nghe cô quả quyết trả lời, trong lòng Quan Hạo Lê vui vẻ, thì ra là mình hiểu lầm, vậy rồi cuộc người đàn ông đêm hôm đó là ai? Có quan hệ với cô như thế nào?

“À. Thật sao? Chắc là tôi hiểu lầm rồi?” Anh cố ý kinh ngạc nhếch lông mày lên.

Tiết Giai Ny kết luận là anh ta cố ý tới phá mình, hít một hơi thật sâu, đi tới bên cạnh Phó Anh Kỳ, “Đàn anh, xin lỗi, em muốn nói chuyện riêng với anh ta một lát.”

Giọng nói vô cùng dịu dàng, Phó Anh kỳ nhìn cô một cái, gật đầu một cái, “Được.” Đứng dậy rời đi.

“Thì ra là Giai Ny muốn nói chuyện riêng với anh à!” Quan Hạo Lê cười đến mặt mũi.

“Riêng cái đầu anh! Còn nữa, đừng gọi buồn nôn như thế!” Tiết Giai Ny giận dỗi kéo anh đi vào rừng cây nhỏ, hôm nay phải nói cho anh biết, cô rất ghét anh, hi vọng về sau đừng gặp lại anh nữa.

Đi năm sáu phút sau, hoàn toàn cách xa mọi người, lúc này Tiết Giai Ny mới buông anh ra, chất vấn: “Không phải anh là bác sĩ tiếng tăm lừng lẫy trong giới y học sao? Sao người có địa vị cao hàng đầu như anh lại tới ngôi chùa nhỏ của người có địa vị thấp như chúng tôi? Không phải là có bí mật gì không thể cho người khác biết chứ?”

Quan Hạo Lê tùy ý dựa vào một gốc cây, “Bị cô phát hiện rồi.”

“Đừng đùa với tôi nữa, nói mau!” Giọng nói của Tiết Giai Ny hung dữ.

“Vì. em.” Lúc anh nói chữ cuối cùng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, tròn mắt đen nhìn chăm chăm Tiết Giai Ny không chớp, thiếu chút nữa làm hại tim cô lỡ nhịp.

“Nói bậy! Anh cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Cho viên đường thì đã dụ được tôi! Còn nữa, tôi cảnh cáo anh, tôi rất ghét anh, vô cùng ghét anh, cách tốt nhất chính là anh đừng bao giờ xuất hiện.”

Cô đang nói dong dạc, bỗng cảm giác có gì lướt qua lá cây, tốc độ rất nhanh.

“Rắn.”

“Á!” Trong nháy mắt, tiếng kêu vang dội cả rừng cây, Tiết Giai Ny không chút suy nghĩ hô cứu mạng rồi nhào qua ” vật thể ” nào đó.

20. Quyển 1 - Chương 19

Trong tròn mắt Quan Hạo Lê lướt qua đặc ý không dễ dàng phát hiện, khóe môi hơi nhếch lên, anh cho rằng là rắn thôi, cũng không phải xác thực 100%, nói ra cũng vô ý, lại không nghĩ rằng... Người nào đó sợ như vậy.

Đúng là sợ ngạc nhiên ngoài ý muốn!

“Ở đâu? Anh đuổi nó đi nhanh lên!” Tiết Giai Ny như bạch tuộc vũng vàng bám lấy trên người đàn ông nào đó, giọng nói run rẩy, thân thể càng thêm không tự chủ run rẩy không ngừng, bình thường cô không sợ trời không sợ đất, tính tình cũng rất đàn ông, nhưng người quen của cô đều biết cô vô cùng sợ... Mấy loài bò sát, rợn cả tóc gáy.

Quan Hạo Lê cảm thấy người trong lòng thật sự bị dọa sợ không nhẹ, lập tức dâng lên lòng thương tiếc, dịu dàng trấn an: “Đừng sợ, đã không thấy nó.”

“Có thật không?” Tiết Giai Ny hơi không dám tin, bình sinh cô sợ nhất mấy thứ này, hu hu...

“Yên tâm, vừa rồi high – decibel * của em đủ để dọa nó chạy.” Quan Hạo Lê cố ý nói giỡn trêu chọc cô.

(*) decibel: Đơn vị đo cường độ âm thanh. High – decibel: Tông cao

Tiết Giai Ny dần xoay đầu lại nhìn chung quanh một vòng, dáng vẻ cực kỳ cẩn thận, xác nhận một lần nữa rồi mới tin tưởng lời Quan Hạo Lê nói không ngoa, hít vào một hơi thật sâu bình tĩnh tâm tình.

Đột nhiên phát hiện cả người mình treo trên người Quan Hạo Lê, tư thế vô cùng thân mật, sắc mặt “Âm” một cái đỏ lên, quá mất mặt!

Vội vàng luống cuống tay chân rời khỏi người anh, trong lúc rời xuống vẫn cúi thấp đầu không dám nhìn anh.

“Bây giờ mới biết xấu hổ? Vừa rồi người nào đó vô cùng... Hào phóng!” Quan Hạo Lê cố ý trêu chọc cô.

“Anh! Đó cũng bởi vì anh cố ý làm tôi sợ.” Mặt Tiết Giai Ny ửng hồng, đôi môi đỏ thắm khẽ cong lên, hấp dẫn người đàn ông nào đó.

Quan Hạo Lê mất tự nhiên ho một tiếng, trong một chớp mắt, anh rất muốn không bỏ qua cho cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhưng vẫn nhịn được.

“Tôi hù dọa em? Sao tôi biết được em sợ...”

“Đừng nói!” Tiết Giai Ny nhân dịp chữ kia chưa nói ra vội vàng ngăn anh lại, cắn cắn môi, miễn cưỡng lầm bầm, “Lần này ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Quan Hạo Lê nâng cao giọng, khóe môi nở nụ cười bí hiểm.

“Vốn chính là ngoài ý muốn! Anh không được nói càn cho người khác, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Tiết Giai Ny uy hiếp.

“Tôi thật sợ hãi!”

Quan Hạo Lê làm dáng vẻ chọc giận cô, giơ chân lên đá mạnh qua, cô muốn dạy dỗ anh lâu rồi, khổ nỗi vẫn chưa có cơ hội thích hợp.

“Này! Có lời gì bình tĩnh nói !Đừng động tay động chân, quá nam tính cẩn thận về sau không ai thèm lấy!”

“Quản cái móng anh! Dù sao tôi sẽ không gả cho anh!” Tiết Giai Ny then quá thành giận.

Hai người đang “Chơi đùa” trong die enda anle equy ydon rừng cây, chuyện ngoài ý muốn luôn xảy ra liên tiếp, giống như lúc này. Tiết Giai Ny không chú ý bị vấp tảng đá, chỉ lát nữa sẽ tiếp xúc thân mật với mặt đất bẩn thỉu, Quan Hạo Lê kịp thời ra tay giữ eo cô, bởi vì trọng lực không đều, hai người cùng té trên mặt đất.

Chẳng qua là tư thế nữ trên nam dưới, lá cây trong rừng cũng vì thế mà rục rờ phấp phới, từng chiếc từng chiếc, xoay tròn bay múa, giống như yêu tinh đang vui sướng.

Cảnh đẹp như vậy, hoàn cảnh tĩnh mịch, hai người như cặp tình nhân tình yêu nồng nhiệt, chỉ sợ không nhìn được sẽ cho phép chung thân lẫn nhau, chỉ tiếc -

“Khụ... Em thật nặng, đè chết tôi.” Lúc Quan Hạo Lê ngã xuống bấp đùi vừa đúng lúc cần vào tảng đá, đau đến anh nhe răng nhếch miệng, ngậy cả anh rất muốn ăn đậu hũ người đẹp, lúc này cũng không còn tâm tình rồi.

“Anh khôn kiếp!”

Tiết Giai Ny tức giận mắng, nào có cô gái nào nguyện ý bị người ta nói những lời này “Em thật nặng, đè chết tôi”.

“Được, em nhẹ tựa lông hồng, có thể phiền em đứng lên không?” Giọng Quan Hạo Lê hơi run, rất đau!

“Anh sao vậy?” Lúc này Tiết Giai Ny mới cảm giác có cái gì không đúng, vội vàng bò dậy.

“Kéo tôi một cái.” Hai hàng chân mày của Quan Hạo Lê nhíu chặt, vẻ mặt dường như rất khổ sở.

Tiết Giai Ny thấy anh không giống như giả bộ, đưa tay kéo anh.

“Em nhìn giúp tôi, tình huống phía sau như thế nào?” Quan Hạo Lê chỉ sau lưng mình.

“Ừm.” Tiết Giai Ny theo lời ra phía sau anh, phát hiện trên quần anh có vết máu, giật mình bùm miệng, “Anh chảy máu!”

“Tôi biết rõ, em có thể giúp tôi đi lấy chút cồn i-ốt, băng gạc, bông băng, thuốc mỡ tới đây không? Tôi cần xử lý vết thương một chút.”

Quan Hạo Lê tìm chỗ kín đáo ngồi xuống, may mà cần không sâu, băng không! Chắc anh dẫn đầu về nhà rồi.

“Được, anh chờ chút.” Tiết Giai Ny tự biết anh vì cứu mình nên bị thương, không nói hai lời chuẩn bị đi về lấy vật phẩm anh cần.

“Chờ một chút, còn có một chiếc quần sạch.” Quan Hạo Lê bổ sung.

“Cần quần làm gì?” Tiết Giai Ny không hiểu.

“Em cảm thấy tôi không cởi quần có cách nào xử lý vết thương sao?”

Tiết Giai Ny liếc nhìn vị trí vết thương của anh, cắn cắn môi, xoay người chạy về.

Mười lăm phút sau, cô mặt mũi ửng hồng chạy trở lại, phát hiện ống quần chân bị thương đã cởi bỏ, trống trơn lộ ra ngoài, cô mắc cỡ dờ mắt.

“Đừng đứng đó! Tự tôi không với được ra sau, chỉ có thể phiền em hỗ trợ.” Quan Hạo Lê đột nhiên cảm thấy mình bị thương cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, nhìn hai gò má ửng hồng của cô, chắc ai nói cái gì.

Xì căng đan! Chính là truyền ra từ đây.

“Tôi vẫn nên gọi bác sỹ Ngô đến giúp anh thôi.” Tiết Giai Ny xoay người định đi.

“Đứng lại, em định để cho tất cả bạn học nhìn thấy dáng vẻ này của tôi sao? Lúc bọn họ hỏi tôi nói thế nào? Hơn nữa, đảm bảo tất cả mọi người sẽ nghĩ lệch, em thử nghĩ một chút coi?” Quan Hạo Lê gọi cô lại.

Tiết Giai Ny buồn bực trong lòng, vừa rồi lúc cô đi lấy những thứ này đã bị mấy nữ sinh cùng lớp trêu chọc, may mà tất cả mọi người tự do hoạt động, địa điểm tập hợp không có ai, bác sỹ Ngô cũng không sinh nghi, chỉ cho rằng ai không cẩn thận vấp té, còn hết lòng nói cho cô biết nên làm như thế nào.

“Mỗi lần gặp anh đều xui xẻo!” Cô tức giận lắm bắm một câu, bất đắc dĩ đi đến bên cạnh anh, dùng bông băng chấm cồn i-ốt khử độc giúp anh.

“Á! Em nhẹ một chút được không?” Quan Hạo Lê đau đến nhe răng.

“Bác sỹ Ngô nói khử độc không hết sẽ lưu lại tai họa ngầm, đáng may râu ngay chút đau này cũng không nhận được à!” Tiết Giai Ny khinh bỉ liếc nhìn anh, vừa rồi xuống tay nhẹ như vậy.

Vết thương dưới bắp đùi một chút, một cô gái ngồi chồm hổm trên mặt đất dùng miếng bông bôi trét trên bắp đùi trắng tinh của đàn ông, thật sự có đủ mập mờ, mặc dù gió trong rừng thổi nhẹ phát phơ, mát mẻ thấm người, nhưng Tiết Giai Ny vẫn cảm thấy nóng, nhất là mặt, vô cùng nóng.

“Được rồi.” Cô vứt bỏ bông băng, né sang một bên.

“Bọc băng gạc lại, tránh nhiễm trùng.” Quan Hạo Lê không nhanh không chậm mở miệng.

Tiết Giai Ny giận đến nghiến răng, nhưng hết cách với lưu manh này rồi, đành phải làm theo, sau khi xong cô đột nhiên phát hiện có tiếng bước chân truyền đến, bị sợ đến đổ bình cồn i-ốt trong tay, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Quan Hạo Lê.

“Em vội cái gì, chúng ta không làm gì trái với lương tâm.” Quan Hạo Lê nhỏ giọng nói một câu với cô, bình tĩnh mặc quần.

“Anh có thể nhanh lên một chút không.” Tiết Giai Ny gấp đến đỏ mặt, nếu bạn học nào đi đến nhìn thấy đáng về Quan Hạo Lê mặc quần, nhất định sẽ hiểu lầm.

“Em càng như vậy càng sẽ khiến người khác cảm thấy chúng ta làm cái gì.” Quan Hạo Lê rất bình tĩnh.

“Anh đừng nói hươu nói vượn!” Tiết Giai Ny giận đến muốn đánh người.

Khi hai người đang nho nhỏ thăm thò, tiếng bước chân càng ngày càng gần, mơ hồ là một nam một nữ.

“Ồi... Em chạy hết nổi rồi, ở đây đi!” Giọng nữ mềm mại.

“Em chắc chắn? Lỡ có người đến...” Giọng cậu con trai.

“Sẽ không, tất cả mọi người đều đi về bên kia, không ai biết chỗ này, chúng ta chạy lâu như vậy cũng không thấy nửa bóng người...” Chữ cuối cùng của cô gái bị cậu con trai nuốt mất rồi.

Tiết Giai Ny nghĩ tim sắp nhảy ra ngoài rồi, sao lại xui xẻo như vậy! Hai người cách bọn họ không xa, khó xử nhất chính là: Từ vị trí bọn họ tránh né có thể nhìn thấy rõ ràng hai người.

Quan Hạo Lê vẫn nhàn nhã gài thắt lưng, giống như hoàn toàn không để tâm, anh sớm nên ngờ tới, trong rừng cây tĩnh mịch này quả thật rất thích hợp... Đánh dã chiến.

Trước mắt khiến anh đau đầu nhất chính là, lại muốn mình và Tiết Giai Ny cùng tận mắt xem ảnh cấm.

“Ừ...” Cô gái ngược đầu dịu dàng đáng yêu rên rỉ, hai cánh tay ôm chặt đầu chôn trước ngực, đáng về rất say mê rất hưởng thụ.

Động tác của cậu con trai rất nóng lòng, rất kích thích.

Tiết Giai Ny bị kích thích mặt đỏ tới mang tai, như đứng đồng lửa, hình ảnh thì cũng thôi đi, nữ sinh kia còn... Phóng túng như vậy, mặc dù cô chưa biết mùi đời, nhưng dù sao cũng từng xem tiểu thuyết, hôm nay tốt hơn, trực tiếp xem xét cảnh lớn cấp bậc hạn chế.

Cổ tình ở bên cạnh cô còn có một người đàn ông, anh đã từng... Vuốt ve mình, trí nhớ về buổi tối đó mãnh liệt tới trong nháy mắt, cháy sạch cô sắp không chịu nổi.

21. Quyển 1 - Chương 20

Quan Hạo Lê cũng không chịu nổi, lần đầu tiên hưởng thụ đau khổ “Nước sôi lửa bỏng” như thế, trước mắt là cảnh tượng hoạt sắc sinh hương, bên cạnh là nhuyễn ngọc ôn hương có thể chạm tay, anh cảm thấy hô hấp nóng rực của Tiết Giai Ny phả qua hai má mình, mang theo cảm giác tê dại, bụng dưới lập tức nóng ran khó chịu.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới rung động mà thân thể cô mang lại cho mình, mặc dù rất trẻ trung, nhưng cảm giác kỳ diệu đó không ngôn ngữ nào miêu tả được, vuốt ve đơn giản đã có thể để cho anh không cách nào kiềm chế, nếu như...

Anh lắc đầu, bắt buộc mình không thể nghĩ nữa, nếu không thật sự khí huyết dâng trào.

Mặc dù nhắm mắt lại, nhưng Tiết Giai Ny vẫn cảm thấy trong đầu không ngừng hiện ra cảnh tượng nào đó, trong rừng cây tĩnh mịch, trừ tiếng lá cây xào xạc, chính là tiếng thở dốc mập mờ và tiếng rên của đàn ông và phụ nữ.

Cô vốn cho rằng hai người sẽ có chừng có mực, dù sao cũng ở bên ngoài! Ôm ôm hôn hôn không kém nhiều lắm, chẳng lẽ thật sự làm chuyện đó à?

Sự thật chính là, sự can đảm của bọn họ vượt xa trình độ tưởng tượng của cô, lúc cô gái kêu lên là cô mở mắt theo bản năng, lại cảm thấy hai bàn tay to lớn ngăn trước mắt mình, truyền đến bên tai là tiếng nhỏ nhẹ của anh: đừng xem.

Hô hấp hơi nóng phả lên trong thành vành tai mình, tê tê, ngứa ngứa, thân thể cô giống như hơi nhũn ra, may mà bên cạnh còn có người nào đó tráng kiện để dựa vào, chống đỡ phần lớn trọng lực của cô.

Mùa thu, quần áo mặc vốn ít, một ống tay áo thật mỏng sao đủ để ngăn nhiệt độ lửa cháy lan ra đồng cỏ này, hô hấp hai người cũng hơi dồn dập, cổ tình nằm cạnh gần như vậy, đúng là thử thách thật gian khổ.

Giờ phút này, ý định giết người của Quan Hạo Lê đã có, vẫn là lần đầu tiên bị động và khó chịu như thế.

Thân thể Tiết Giai Ny vừa đứng tựa vào ngực anh, rõ ràng cảm nhận được tim anh đập càng lúc càng nhanh, tiếp theo đó là tim cô cũng đập rộn lên, cô rất hận mình, nếu không phải lúc ấy kéo anh đến đây, cũng sẽ không gặp phải chuyện lúng túng như vậy, đủ xui xẻo!

Việc này nếu bị Cát gia biết, không bị cười nhạo không thể!

Đột nhiên, có một con bò sát gì đó màu xanh lá cây bò qua chân cô, cô bị sợ đến mắt trợn trắng rồi, kéo tay Quan Hạo Lê thật chặt, nói không tiếng động: Làm thế nào? Làm thế nào?

Quan Hạo Lê không chút suy nghĩ há mồm: chạy!

Sau đó, kéo cô nhanh như mèo chạy vào chỗ sâu trong rừng cây, động tĩnh như thế tự nhiên kinh sợ đến hai nam nữ đang làm việc, lúc quan trọng nhất, nam sinh mềm nhũn...

Nữ sinh càng thêm mắc cỡ muốn chết tâm rồi, lại vẫn có người núp ở đó, quá mất mặt rồi! Cô hoàn toàn không có mặt mũi gặp người.

Nam sinh đành phải an ủi, trong lòng cũng căm hận không dứt, nếu để anh biết được ai trốn trong đó, anh cho đẹp mắt!

Hai người Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny chạy đến chỗ phong cảnh xinh đẹp cạnh núi, cũng chạy hết nỗi rồi, mệt mỏi thở hồng hộc, vịn thân cây thờ phỉ phò.

“Đau chết tôi rồi.” Quan Hạo Lê die end anle equu ydonn không ngừng kêu khổ trong lòng, chạy như vậy, vết thương chắc chắn bị kéo ra.

“Anh không sao chứ?” Tiết Giai Ny lo lắng nhìn về vết thương của anh, chạy kịch liệt như vậy nhất định sẽ đau.

“Sáng nay trước khi ra cửa quên xem hoàng lịch, chuyện xui xẻo liên tiếp.” Về mặt Quan Hạo Lê tràn đầy đau xót.

“Ồ...Sao anh lại biết tôn giáo của chúng tôi?” Tiết Giai Ny không hiểu hỏi.

“Không phải tôi từng trả lời rồi sao?”

Tiết Giai Ny khẽ biến sắc, “Tôi rất nghiêm túc hỏi anh.”

“Chẳng lẽ lời của tôi giống như đang nói đùa sao?” Quan Hạo Lê hỏi ngược lại, vẻ mặt thành thật.

“Không nghiêm chỉnh!” Tiết Giai Ny cắn môi trách móc anh, muốn cô tin tưởng anh vì cô mà đến đây, trừ phi mặt trời mọc đằng tây, sao có thể! Gạt người cũng không nỡ dùng thủ đoạn cao siêu chút.

Quan Hạo Lê cũng không giải thích, bởi vì anh cũng không rõ ràng rốt cuộc là cái gì thúc giục anh tới đây, nhưng anh có thể xác định một điểm, nếu Tiết Giai Ny không tới đây, anh chắc chắn không tới chỗ tồi tàn này, còn làm cho mình bị thương.

“Tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút trước đi, tay chân già nua không chịu nổi giày vò.” Anh khập khiễng tìm một gốc cây cổ thụ sạch sẽ ngồi xuống.

Tiết Giai Ny cũng ngồi xuống theo, liếc nhìn anh, “Anh không sao chứ?”

“Nếu tôi vì vậy mà tàn phế, em phải phụ trách cả đời.” Quan Hạo Lê nửa giỡn nửa thật.

“Anh... Sẽ không tàn phế.” Tiết Giai Ny vốn định mắng anh ba hoa, nhưng nghĩ lại, người ta bị thương cũng là vì cứu mình, làm người không thể quá không hiên hậu.

“Hừ! Đây khó có thể nói.”

“Sắc trời cũng không sớm, chúng ta cần phải trở về.” Tiết Giai Ny không muốn thảo luận quá nhiều về đề tài này với anh, nếu anh tàn phế thật, mình sẽ chăm sóc anh cả đời sao?

Nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ nói như chém đinh chặt sắt: không thể nào!

Vậy mà bây giờ, trong lòng cô đã không có đáp án.

Trên đường trở về, Quan Hạo Lê lượm không ít quả dại, còn để Tiết Giai Ny cầm giúp anh, điều này khiến cô hơi buồn bực, “Nhặt những thứ này làm gì? Lỡ có độc thì sao?”

“Em chưa bao giờ trải nghiệm sinh tồn ngoài dã ngoại chân chính sao?” Quan Hạo Lê không trả lời trực tiếp vấn đề của cô, ngược lại nhìn trái nhìn phải mà nói cái khác.

“Không có.” Tiết Giai Ny lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ anh từng trải nghiệm?

“Nghỉ hè năm nhất đại học, tôi và a Tư đã từng có may mắn ngậy ngốc trong rừng rậm nguyên thủy ở châu Phi bảy ngày, đi bộ.”

“Chuyện cười này một chút cũng không buồn cười.” Về mặt Tiết Giai Ny hơi vụn vặt, vốn không tin lời của anh, chỉ coi như anh nói giỡn.

Quan Hạo Lê nhìn cô, kéo ống tay áo lên, trên cánh tay thành linh có một vết sẹo, nhìn có vẻ đã lâu rồi, gần như đã khép lại.

“Đây chính là bị trùng độc cắn, lúc ấy nếu không phải a Tư kịp thời giúp tôi hút nọc độc, chỉ sợ tôi đã sớm không còn trên nhân thế này, cậu ấy cũng không tốt hơn tôi, không biết trên đồi bị côn trùng gì cắn, may mà tôi học y, mang theo không ít thuốc quý, nói tóm lại, lần đó rất nguy hiểm, nếu không phải mấy người Nông Dịch Tiêu kịp thời lái máy bay trực thăng đến, chỉ sợ tôi và a Tư đã bỏ mạng nơi đất khách quê người rồi.” Quan Hạo Lê giống như đang kể chuyện cũ.

Tiết Giai Ny kinh ngạc đến miệng không khép lại được, “Trước khi đi các anh không điều tra tài liệu sao?”

“Đương nhiên là có, em nghĩ chúng tôi đi chịu chết à! Chỉ có điều khi đó trẻ tuổi, đều thích chơi chuyện kích thích chút, đua xe, lên núi, thám hiểm đều là sở thích của chúng tôi.” Nhớ lại độ tuổi lúc học đại học, khoe môi Quan Hạo Lê tươi cười.

“Các anh, số mệnh ghê gớm thật.” Tiết Giai Ny đã bị rung động không lời nào có thể nói, đua xe, lên núi và thám hiểm gần như là thứ người trẻ tuổi thích, nhưng người có thể chân chính làm được như vậy đã rất giới, bọn họ tốt hơn, chơi từng cái, xem ra trước kia mình hơi xem nhẹ anh ta.

“Không chỉ một mình em nói vậy.” Quan Hạo Lê cười đến hòa nhã, thanh xuân một đi không trở lại, mặc dù bây giờ đã cách xa những thứ kia, nhưng mỗi khi nhớ lại, đều là tài sản quý báu.

Nơi nào đó trong lòng Tiết Giai Ny bị đánh trúng, hứng thú của cô với đua xe và thám hiểm không phải rất lớn, nhưng leo núi... Vẫn rất hướng tới, một mảnh núi tuyết trắng xóa, mặc trang phục leo núi vừa dày vừa nặng, mang theo ba lô hành lý to, thất thủ đi về phía trước...

“Vậy các anh từng gặp tuyết lở sao?”

“Từng gặp.” Giọng Quan Hạo Lê thật bình tĩnh.

“À? Vậy các anh trốn khỏi thế nào?” Tiết Giai Ny thật tò mò.

“Chúng tôi gặp phải tuyết lở không lớn, là bởi vì Mạc Tiểu Tứ kẻ lỗ mãng đó tạo thành, nói không thể gào loạn, cậu ta còn cố tình lớn tiếng biểu đạt kích tình mèn mông trong lòng mình, kết quả làm hại toàn bộ mấy người chúng tôi rơi vào cảnh nguy hiểm, thiếu chút nữa chết ở đó.”

“Sau đó thế nào?” Tiết Giai Ny bị câu chuyện xưa của anh hấp dẫn, cô điều tra tài liệu phương diện kia, biết tính nguy hiểm của tuyết lở, tỷ lệ tử vong vô cùng lớn, rất khó còn sống.

“Sau thế nào hả, máy bay trực thăng cứu viện phát hiện chúng tôi, cũng từ đó về sau, trong lòng mọi người đều có bóng ma, không còn đề cập đến leo núi nữa.” Quan Hạo Lê nói rất dễ dàng, thật ra quá trình rất khó khăn, nếu mấy người bọn họ không có ý chí kiên cường và cổ vũ tinh thần cho nhau, chỉ sợ một cũng không về được.

“Cuộc sống của các anh thật đặc sắc!” Tiết Giai Ny đột nhiên thở dài, mặc dù đã trải qua nguy hiểm, nhưng ít ra từng có.

“Cuộc sống mỗi người đều rất đặc sắc, chỉ có điều cách sống không giống nhau mà thôi, vui vẻ quan trọng nhất.” Quan Hạo Lê biết ý tưởng của cô.

Tiếp xúc lần này, khiến Tiết Giai Ny thay đổi cách nhìn rất lớn về anh, chưa bao giờ nghĩ tới, anh còn che giấu mặt đặc sắc như vậy, người này, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện xưa?

“Sau này nếu có người hỏi chân tôi, em nói tôi treo cây hái trái ngã xuống.” Sắp đến địa điểm tập hợp Quan Hạo Lê nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật gật đầu, không ngờ anh còn rất tỉ mỉ, cũng giúp cô nghĩ ra cách giải thích, thoáng chốc trong lòng dâng lên cảm giác khác thường.

22. Quyển 1 - Chương 21

Đứng ở trên đỉnh núi ngắm cảnh đêm, đó là một sự hưởng thụ tuyệt vời, giống như toàn bộ mọi thứ đều nằm dưới chân bạn, nhà nhà mở đèn tựa như ánh sáng đom đóm, nhỏ bé mà mơ hồ, gần như vậy lại xa thế kia.

Mọi người rói rít tìm chỗ ngủ, hai ba người cùng nhau dựng chỗ ngủ, lần này người tới đều là nam nữ độc thân, trải qua cả ngày tiếp xúc, có không ít người nhiệt tình can đảm ở chung một chỗ, những người còn sót lại cũng chỉ có thể cảm thán: ông trời quá không ưu đãi mình!

Trên đường tới, vốn là Tiết Giai Ny đã hẹn với Diệp Đình – một nữ sinh khác cùng lớp ở chung một chỗ, dù sao cũng là đi dã ngoại trên núi, có bạn sẽ khá hơn chút.

Trong lúc hai người chuẩn bị ngủ, điện thoại của Diệp Đình vang lên một tiếng, sau khi cô mở ra xem thì mặt ửng đỏ, ngập ngừng nói: “Tiết Giai Ny, mình. Bạn trai mình chờ mình ở bên ngoài.”

“Cho nên?” Tiết Giai Ny đang thay quần áo thì tay dừng một chút, ngạc nhiên nhìn về phía cô, không dám tin lá gan của cô lớn như thế, mới quen biết một ngày đã.

Diệp Đình đỏ mặt giống như một trái táo, “Bạn cũng biết đó, mình và anh ấy vừa gặp đã yêu, mình. mình rất thích anh ấy.”

Khóe miệng của Tiết Giai Ny co quắp hai cái, tối nay, thật sự là cơ hội tốt cho các cặp đôi.

“Sao bạn không nói với mình sớm một chút!” Cô phiền não nâng trán, nếu như nói sớm một chút, cô vẫn có thể tìm bạn nữ khác, nhưng bây giờ mọi người đều đã đi ngủ rồi, cô phải làm thế nào đây?

“Thật xin lỗi mà! Lúc đầu mình cũng không có ý định này.” Mấy chữ cuối cùng Diệp Đình nói nhỏ đến mức như tiếng ruồi muỗi.

Chuyện đã vậy, không có cơ hội thay đổi.

Sau khi Diệp Đình rời đi, một mình Tiết Giai Ny nằm ở trong lều ngăn người, không còn buồn ngủ, trên đỉnh núi gió rất lớn, nhánh cây bị thổi ào ào, thường xuyên phát ra âm thanh “xào xào”, làm cho cô rợn cả tóc gáy, trong đầu không tự chủ được tưởng tượng loài bò sát nào đó, vốn phía dưới chỗ ngủ cũng không đủ kín đáo, rất có khả năng.

Cô không dám nghĩ tiếp, hai cánh tay ôm đầu gối không ngừng phát run, có chút luống cuống, đêm dài đằng đẵng, không biết nên vượt qua thế nào.

Hết cách rồi, cô chỉ có thể lấy điện thoại di động ta bấm, nhờ vào đó dời đi sự chú ý của mình, nhưng trong lòng thủy chung vẫn có ám ảnh, kéo danh bạ lên xuống, người có thể giúp cô đều cách xa nơi này trăm dặm thậm chí ngàn dặm, hơn nửa đêm, còn ở trên đỉnh núi, hoàn toàn không thể tới giải cứu cô.

Khi thấy ba chữ “Lưu manh thú” thì trong lòng dâng lên một tia hi vọng, có thể theo tức khi dễ mình, nói không chừng bây giờ người ta đang ôm một người đẹp. nào đó, làm sao có thời gian quan tâm mình?

Bên trong túp lều nhỏ nhỏ, nhất thời tràn ngập lên vị chua, mà người nào đó, còn chưa ý thức được.

Căn cứ vào nhân tố lo sợ trong lòng, sau mấy giây do dự cô vẫn gửi : đã ngủ chưa?

Sau khi gửi một hồi lâu vẫn không thấy trả lời, trong lòng cô cực hận mình, hận không thể rút tin nhắn lại, trong lúc cô đang xấu hổ không dứt, điện thoại di động vang lên.

Cô cầm lên vừa nhìn, là tin nhắn của Quan Hạo Lê, vội vàng mở ra: vốn đã ngủ thiếp đi, kết quả bị tin nhắn của cô đánh thức, không phải là em gái Tiết tịch tịch cô đơn, muốn tìm một người nói chuyện phiếm chứ?

Cách nói giỡn trước sau như một của Quan Hạo Lê, Tiết Giai Ny càng thêm tức giận, lập tức trả lời: ai nói tôi tịch tịch cô đơn! Tôi chỉ có lòng tốt hỏi thăm vết thương trên đùi anh có nặng lắm không, lòng tốt lại bị coi là gan lừa!

Đương nhiên là nặng, đến bây giờ cũng còn đau, ngủ cũng chỉ có thể nghiêng người ngủ.

Bớt gạt người đi! Độ tin cậy trong lời nói của anh bằng không. Tiết Giai Ny nhanh chóng trả lời.

Lừa cô là chó nhỏ, không tin có thể đích thân tới kiểm tra.

Tin lời nói của anh mới là ngu ngốc!

Không có tin nhắn trả lời lại, cô cắn môi có chút hơi cáu, nhất định là anh ta cố ý đùa giỡn mình!

Hai phút sau, điện thoại di động vang lên.

Cô ra ngoài.

Ba chữ đơn giản, khiến Tiết Giai Ny có chút kinh ngạc, đi ra ngoài làm gì? Mặc dù đầy hoài nghi, cô vẫn mặc quần áo tử tế kéo dây kéo lều xuống, phát hiện Quan Hạo Lê đang ở trước mắt, kinh ngạc há to mồm.

“Sao anh lại tới đây?”

“Nếu như không phải là sợ, hơn nửa đêm cô sẽ nhắn tin cho tôi sao?” Quan Hạo Lê nói một câu đâm trúng tiếng lòng cô.

“Tôi. Tôi không có.” Tiết Giai Ny bĩu môi, đúng là vẫn không nói gì, nhưng nơi nào đó trong lòng thấy ấm áp.

“Tìm chỗ nào đó ngồi một chút?” Quan Hạo Lê biết cô chắc chắn sẽ không mời mình vào trong lều của mình ngồi, cho nên rất tự giác mở miệng.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật đầu một cái, mặc dù bên ngoài rất tối, nhưng cô cũng không có can đảm để cho Quan Hạo Lê vào lều của mình, nếu như bị người khác nhìn thấy, sẽ gây ra hiểu lầm lớn!

Cho nên biện pháp tốt nhất chính là tìm chỗ nào đó, có thể là do có anh bên cạnh, trong lòng cô ổn định rất nhiều, không sợ giống như vừa rồi vậy.

Hai người tìm chỗ có thể ngắm nhìn mặt trời mọc ngồi xuống, chuẩn bị chờ đợi suốt đêm.

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy nhiều sao như vậy, sáng chói mắt, giống như đang ở trên đỉnh đầu của tôi.” Tiết Giai Ny mừng rỡ nhìn bầu trời đêm.

“Tôi đã từng thấy qua cái đẹp hơn.” Quan Hạo Lê từ từ nói.

Nếu là lúc trước, Tiết Giai Ny khẳng định rằng anh đang lừa dối mình, nhưng kể từ sau khi biết anh từng đi qua rừng rậm nguyên thủy ở Châu Phi và núi tuyết, tất cả đều trở nên có thể tin rồi.

“Anh đã đi qua những nơi nào?” Cô tò mò hỏi.

“À, rất nhiều, ngay cả chính tôi cũng không nhớ rõ.”

Dưới bóng đêm yên tĩnh, hai người anh một câu tôi một câu trò chuyện những việc mình đã trải qua, giống như kể chuyện xưa, cả hai cũng không buồn ngủ lắm, cho đến phía chân trời đen như mực lặng lẽ xuất hiện một tia ánh sáng, Tiết Giai Ny mới cảm thấy bối rối.

Quan Hạo Lê liếc mắt nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đang gật đầu như gà mổ thóc, khóe miệng mang chút ý cười, đưa tay đặt đầu của cô lên trên vai của mình, hít một hơi thật sâu, tối nay nhất định là anh trúng tà! Vốn đang ngủ ngon giấc, kết quả sau khi nhìn thấy tin nhắn của cô thì không còn buồn ngủ.

Tiết Giai Ny mơ màng tựa vào trên vai anh ngủ thiếp đi, ngủ rất yên ổn, hoàn toàn quên mất sợ.

Khi phía chân trời từ từ xuất hiện màu da cam sáng mờ thì Quan Hạo Lê lay người bên cạnh đang ngủ say, “Mặt trời mọc.”

“Ừm. . . .” Tiết Giai Ny vuốt mắt nhìn về phía trước, trong nháy mắt ngây dại, bầu trời rạng sáng tờ mờ hiện lên màu xanh da trời, giống như những tia sáng kỳ dị, xua tan cơn buồn ngủ.

Đỏ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy màu đỏ đẹp đến thế, trong một nháy như quả cầu lửa bay lên không, cảnh vật biến hóa khôn lường, phóng xuống hàng trăm tia sáng, rung động long người!

“Có máy ảnh không?” Cô đột nhiên hỏi.

“Ở trong túi hành lý, bây giờ lấy không kịp nữa rồi, cảnh sắc nguy nga tráng lệ như vậy thích hợp ghi ở trong lòng hơn, cho dù chụp được cũng rất khó giữ được khoảnh khắc tuyệt đẹp như thế.” Quan Hạo Lê trả lời.

“Thật là đẹp!” Tiết Giai Ny nói ra lời tận đáy lòng, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, muốn giữ lại cảnh đẹp này, nhưng đúng là chụp không được đẹp như cảnh thật.

Xung quanh chợt dâng lên không ít tiếng hoan hô, thì ra cũng rất nhiều người đang chờ khoảnh khắc này, ngẩng mặt trời mọc là một trong những mục đích của buổi cắm trại này.

Tiết Giai Ny đột nhiên ý thức được tối hôm qua mình trò chuyện một chút liền ngủ mất, hình như là. Tựa vào trên vai người nào đó, trong nháy mắt trên mặt xuất hiện một đám mây hồng, cô buồn bực, vậy là mình đã tin tưởng Quan Hạo Lê như thế rồi sao?

Sau khi ngẩng mặt trời mọc trở về, Diệp Đình mang theo vẻ mặt mập mờ chạy đến bên người cô, nho nhỏ nói thầm: “Bạn và bác sĩ Quan ở cùng một buổi tối?”

“Không phải như bạn nghĩ!” Tiết Giai Ny cáu giận.

“Làm sao bạn biết mình nghĩ cái gì?” Diệp Đình cười hì hì nhìn cô.

“Là bạn bỏ mình đi tìm bạn trai trước, bây giờ quay lại cười mình?” Tiết Giai Ny hừ nói.

“Mình đây là tạo cơ hội cho hai người, nếu như mình không rời đi, hai người cũng không thể.”

“Bạn càng nói càng xa! Hôm qua mình nói chuyện phiếm với anh ta thôi.” Tiết Giai Ny đoạt lấy lời của cô.

“Trò chuyện cả đêm sao?” Hình như Diệp Đình không tin tưởng lắm.

“Dĩ nhiên!” Tiết Giai Ny tức giận trả lời.

“Không phải chứ? Mình vẫn rất coi trọng hai người, không ngờ tối hôm qua cơ hội tốt như vậy cũng.”

“Bạn nói vậy coi chừng mình đánh bạn đấy!” Tiết Giai Ny giả bộ rất tức giận.

“Lần trước trong giờ thể dục, hai người các bạn hôn môi bọn mình đều thấy được!” Diệp Đình cười đến như tên trộm.

“Cái gì hôn môi! Đó chẳng qua là ngoài ý muốn!” Tiết Giai Ny vội vàng giải thích.

Diệp Đình cười đến giống như con mèo trộm cá, “Đó. . . . là ngoài ý muốn? Nếu như là ngoài ý muốn hẳn rất mau sẽ tách ra? Nhưng hai người đã hôn cả một thời gian dài!”

Dừng một chút, “Còn nữa, chiều hôm qua hai người ở trong rừng cây nhỏ lâu như vậy, thật chỉ là hái trái cây sao? Chân của anh ta bị sao vậy? (* __ *) hì hì.”

Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi, “Diệp Đình!”

23. Quyển 1 - Chương 22

“Trò chuyện gì thế? Vui vẻ như vậy?” Quan Hạo Lê đi từ bên cạnh tới, đưa cho Tiết Giai Ny một hộp nhỏ.

“Oa! Chocolate truffle * bản hoàng gia kinh điển! Bác sỹ Quan anh thật có lòng, còn mang chocolate bên mình, quá biết lấy lòng con gái?” Diệp Đình khoa trương kêu lên.

(*) Chocolate truffle: sô cô la bên ngoài cứng bên trong có nhân mềm. Có hình dạng giống như cây nấm (tiếng Pháp Truffles, tiếng Anh Truffles)

“Người đẹp, chẳng lẽ em không biết ăn chocolate số lượng vừa phải có thể bổ sung năng lượng cần thiết cho cơ thể sao?” Quan Hạo Lê giống như rất kinh ngạc hỏi.

Tiết Giai Ny dùng sức nghẹn để không cho mình cười ra tiếng, trong lòng âm thầm bội phục năng lực ứng biến của Quan Hạo Lê, cũng coi như giúp mình hòa một vấn.

“Coi như em hiểu, bây giờ hai người chính là cùng một quần, nhất trí đối ngoại đúng không?” Diệp Đình cũng không phải đèn đã cạn dầu, cười đến vô cùng gian trá.

“Chắc chắc chắc! Sao anh lại nghe thấy vị chua thật to, người đẹp, không phải em vẫn yên lặng thâm mến anh chứ?” Quan Hạo Lê giả bộ rất kinh ngạc.

Diệp Đình giận đến dậm chân, “Ít tự yêu bản thân đi! Người nào thâm mến anh!”

“Vậy cả người em bốc vị chua? Chẳng lẽ... Thật ra em thâm mến là... Cô ấy?” Quan Hạo Lê kinh ngạc chỉ Tiết Giai Ny.

“Càng nói càng không có giới hạn!” Diệp Đình dứt khoát đi.

Tiết Giai Ny che miệng ho một tiếng, “Lần sau đừng kéo tôi theo.”

“Bạn của em?”

“Cô ấy là bạn lớp trên của chúng tôi nổi danh độc miệng, cũng không phải người xấu, cũng chưa nói tới bạn đặc biệt tốt, quần tử chỉ giao (1) mà thôi.” Tiết Giai Ny khẽ nhún vai.

Ở đại học F, ai cũng biết cô và hai người Lương Chân Chân, Cát Xuyên là bạn tốt, ba người gần như cùng vào cùng ra, ngày ngày ngây ngốc chung một chỗ, bắt nạt một người trong đó chính là bắt nạt ba người bọn họ.

“À.” Quan Hạo Lê sáng tỏ gật đầu, trong lòng hiểu rõ cô và Lương Chân Chân, Cát Xuyên mới đúng là bạn bè thân mật, những người khác, bị cô ngăn cách ở bên ngoài.

Bạn tốt tri kỷ, chỉ cần hai người như vậy là đủ rồi.

Những người bạn khác, quen biết qua loa.

Cuộc sống dã ngoại hai ngày kết thúc mỹ mãn, tất cả mọi người đều vui vẻ, bình thường ở nhà là những đại công tử (đại tiểu thư) sống trong nhung lụa, hiếm có cơ hội được trải nghiệm cuộc sống như vậy, rất kích thích.

Nhất là những người tìm được bạn trai (gái) kia, khoe mắt đuôi mày cũng toát ra tâm tình vui sướng; ngược lại, không tìm được đối tượng trong lòng mình, lại hơi ủ rũ cúi đầu

Tiết Giai Ny không thuộc về hai nhóm người đó, cô vốn chính là bị Cát Xuyên lừa tới, bình thường cô không coi trọng gặp mặt hữu nghị này, lại càng không chờ mong có thể tìm được Mr – Right của mình.

Mới đầu, thật ra học trường khoa kiến trúc khiến trong lòng cô sinh ra chút gợn sóng, bởi vì phong cách của anh die enda anle equu ydonn thật sự quá giống Quan Cảnh Duyệt, dịu dàng như ngọc, tao nhã khiêm tốn.

Nhưng cô cũng tự hiểu, tìm bạn trai vĩnh viễn không thể lấy a Duyệt làm tiêu chuẩn, nếu không, cả đời này cũng khỏi phải nghĩ ra khỏi ảo ảnh của anh.

Trên đường trở về, Quan Hạo Lê không phải không thoải mái chính là khó chịu, Tiết Giai Ny căn cứ vào nhân tố đạo đức, chỉ có thể gánh vác trách nhiệm chăm sóc anh, ai bảo vết thương của anh là bởi vì cô mà ra?

Hơn nữa anh còn ở bên cạnh mình hàn huyên một đêm, cuối cùng, mình dựa vào bả vai anh ngủ thiếp đi, nhưng anh lại duy trì đến sáng, cho nên, trong lòng cô rất băn khoăn.

Chỉ có điều, cô không nghĩ tới, trình độ được hoan nghênh của người nào đó vượt xa tưởng tượng của cô.

“Bác sỹ Quan, anh khó chịu chỗ nào? Cần em xoa bóp không?”

“Bác sỹ Quan, đây là thuốc mỡ em lấy từ chỗ bác sỹ Ngô, rất có tác dụng, em giúp anh thoa một chút chứ?”

“Bác sỹ Quan, hay để em tới chăm sóc anh đi, nhà em mấy đời học y, chăm sóc bệnh nhân vẫn tốt hơn các cô ấy.”

...

Tiết Giai Ny đã bị chen đến một góc, khéo môi co quắp mạnh mấy cái, những người này đúng là nhân tài, rốt cuộc họ coi trọng Quan Hạo Lê vì cái gì?

Chẳng lẽ bởi vì đáng đáp anh đẹp trai?

Phóng tầm mắt nhìn tới, trai đẹp ở khoa kiến trúc chỗ nào cũng có, sao còn cúi thấp gập thân ngã vào?

“Các người đẹp, mùi thơm trên người các cô thật sự quá gay mũi rồi, tôi sắp ngạt thở mà ngắt, vì an toàn tính mạng của tôi, xin cách xa tôi một chút, cảm ơn!” Giọng Quan Hạo Lê suy yếu, nói thành khản.

Mấy người đẹp lộ vẻ tức giận liếc nhìn anh, uốn éo thân hình như rắn nước, tức giận bỏ đi, trước khi đi vẫn không quên trợn mắt liếc xéo Tiết Giai Ny, giống như cô là đầu sỏ gây nên.

“Có lắm không! Tôi trêu ghẹo ai?” Tiết Giai Ny vô cùng khó chịu.

“Ôi! Chân tôi đau quá, đến lúc thay thuốc.” Quan Hạo Lê giả bộ rất giống.

Tiết Giai Ny giận dữ đi tới, cầm thuốc trong tay ném lên người anh, “Muốn thay tự mình thay! Ai nguyện ý tới phục vụ thì tới, bản cô nương không làm!”

Dứt lời xoay người rời đi, mặc cho Quan Hạo Lê kêu thế nào cũng không để ý, tức chết cô!

Cũng bởi vì chuyện này, xì căng đan của hai người truyền bay đầy trời, gần như tất cả mọi người đều biết bọn họ nhìn vừa mắt rồi, còn có người nói thật ra bác sỹ Quan tới chính là Tiết Giai Ny, kết quả, anh được đông đảo nữ sinh thâm tình cuồng dại trong lòng là người đàn ông tốt.

Thật ra phiên bản chuyện xưa rất đơn giản, nhưng sau khi trải qua mọi người một đồn mười, mười truyền trăm, đã tạo thành rất nhiều phiên bản khác nhau, ngay cả nội dung cũng phong phú không ít, sinh động, truyền đi rất sinh động.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Thứ hai, trong giờ học Số học, Cát Xuyên đuổi tận không buông, “Quan Hạo Lê thật sự chỉ vì cậu mà nghĩ đủ cách xâm nhập vào đội ngũ tôn giáo? Hai người không chỉ ngồi người nhiều giờ trong rừng cây nhỏ tĩnh lặng, còn đơn độc một chỗ một đêm?”

“Cũng không phải như trong tưởng tượng của cậu!” Đầu Tiết Giai Ny rất đau, kể từ sau khi trở lại, cả đại học đều đang sôi nổi bàn luận, cô lập tức trở thành nhân vật tiêu điểm, cũng không biết người nào gửi

không ít hình chụp lên diễn đàn BBS của trường, trong đó có vài tấm hình chụp riêng hai người, mặc dù không có cử động thân mật mập mờ gì, nhưng mọi người thích coi đây là chủ đề.

“Vậy cậu nói cho tớ một chút! Chuyện người khác truyền đến tớ đều coi là chuyện xưa rồi, phiên bản chân thật, ở chỗ cậu.” Cát Xuyên mở lớn hai mắt, đáng vẻ không biết rõ không bỏ qua.

“Thay vì nói anh ta vì tớ chạy đi làm tôn giáo gì đó, còn không bằng nói anh ta đi vì hái hoa, chỗ nhiều gái đẹp, tần xuất xuất hiện của anh ta cũng cao, chỉ ngẫu nhiên ở chỗ tớ cũng ở đó thôi; về rừng cây nhỏ, tớ vì cảnh cáo anh ta đừng nói lung tung mới kéo anh ta vào, kết quả tớ không cẩn thận vấp phải tảng đá, anh ta vì cứu tớ mà bị thương, chỉ đơn giản như vậy.”

Tiết Giai Ny cố ý lược qua đoạn ngắn nhìn thấy cảnh tượng kích tình, nếu nói với Cát Xuyên, cô ấy nhất định sẽ hỏi tới không dứt, còn không bằng không nói cho cô ấy biết việc.

“Vậy đơn độc một chỗ một đêm?” Cát Xuyên tiếp tục đánh rách lưới hỏi đến cùng, cười hơi gian trá.

“Vốn tớ và Diệp Đình ở chung một lều ngủ, cuối cùng cô ấy vứt bỏ tớ đi theo bạn trai của cô ấy, cậu cũng biết, tớ rất sợ vài động vật, dã ngoại nơi hoang dã, quá nguy hiểm, mà tớ không thể để Quan Hạo Lê vào lều ngủ của tớ, cho nên chúng tớ ở bên ngoài hàn huyên một đêm.”

“Cái gì? Hàn huyên một đêm?” Cát Xuyên cực kỳ kinh ngạc.

“Cậu nghĩ là gì?” Tiết Giai Ny tức giận hỏi ngược lại.

“Ặc... Hai người các cậu lại có thể hợp ý như thế, có đề tài tán gẫu gì mà có thể tán gẫu một đêm?”

“Lộn xộn lung tung, nghĩ cái gì thì nói cái đó! Cũng không tới một đêm, gần đến lúc mặt trời mọc thôi.”

Cát Xuyên nâng trán, “Ngoa tử, cậu quả nhiên khác thường.”

“Cậu là ngày đầu tiên biết tớ sao?” Giọng Tiết Giai Ny rất bình tĩnh.

“Quả nhiên... Lời đồn đại hại chết người! Phiên bản chân thật thuần khiết đến không ngờ, quá lừa bịp rồi! Tớ còn tưởng rằng hai người thật sự có tiến triển tốt, ôi...” Cát Xuyên thở dài thật sâu.

“Đừng cảm thán, đi học.”

Cùng mang lòng nghi vấn dieendaanleequaydonn không chỉ có một mình Cát Xuyên, đó chính là Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần, hai người bày tỏ rất khó hiểu chuyện Quan Hạo Lê biến mất hai ngày rồi trở lại.

“Tình huống thế nào?” Nam Cung Thần kinh ngạc chỉ vào chân anh.

“Vết thương nhỏ.” Quan Hạo Lê nhàn nhạt trả lời một câu.

“Tôi cũng nhìn ra đây là vết thương nhỏ rồi, vấn đề là hai ngày nay anh chạy đi đâu? Nhìn tinh thần không dao động của anh, sẽ không phải là...” Nam Cung Thần chắc chắn cảm thán, rất rõ ràng, anh nghĩ sai lệch.

Đằng Cận Tư cũng không nói chuyện, chỉ ngồi trên ghế sa lon, chờ bạn mình nói.

“Tôi đi cắm trại dã ngoại, làm bác sỹ miễn phí hai ngày.” Quan Hạo Lê buông tay, hoàn toàn hài lòng dựa vào trên ghế sa lon.

“Cắm trại dã ngoại? Tính chất gì?” Đằng Cận Tư nhú mày.

“Trời ạ! Anh là vì em gái Tiết mới đi hả? Tôi nghe nói khoa báo chí và khoa kiến trúc cùng đi cắm trại dã ngoại vào chủ nhật.” Nam Cung Thần bừng tỉnh hiểu ra.

Quan Hạo Lê híp mắt liếc cậu ta, “Tin tức vẫn còn rất nhanh!”

“Tiết Giai Ny không giống với các cô gái trước kia cậu lui tới, nếu không phải nghiêm túc, sớm buông tha.” Giọng Đằng Cận Tư rất nghiêm túc.

“Tôi nghiêm túc.” Quan Hạo Lê thu hồi dáng vẻ cà lơ phất phơ bình thường của mình, vẻ mặt nghiêm túc.

“Hả?” Nam Cung Thần kinh ngạc.

Ngay cả Đàng Cạn Tư cũng không nghĩ tới kết quả này, ngược mắt liếc cậu ta, “Chuyện tình cảm, tự cậu quyết định.”

“Cô ấy là người con gái đầu tiên tôi muốn nghiêm túc đối đãi.”

(1) Cụm từ ‘Quân tử chi giao’ dùng để giải thích giao tình giữa những hiền giả. Xuất xứ từ ‘Trang Tử – Sơn Mộc’

Phù dĩ lợi hợp giả, bách cùng họa hoạn hại tương khí dã; dĩ thiên thuộc giả, bách cùng họa hoạn hại tương thu dã. Phù tương thu chi dữ tương khí dĩ viễn hĩ, thả quân tử chi giao đạm nhược thủy, tiểu nhân chi giao cam nhược lễ. Quân tử đạm dĩ thân, tiểu nhân cam dĩ tuyệt, bỉ vô cố dĩ hợp giả, tắc vô cố dĩ ly.

Dịch (Lê Anh Minh dịch)

Vì lợi mà hội tụ, đến khi nghèo túng, hoạn nạn, tai họa, thì sẽ bỏ nhau. Vì thiên tính mà hội tụ, đến khi nghèo túng, hoạn nạn, tai họa, thì sẽ giúp nhau. Giữa đoạn tuyệt và tương trợ khác biệt rất lớn. Sự giao du của người quân tử thì nhạt như nước lã; sự giao du của kẻ tiểu nhân thì ngọt nồng như rượu ngọt mới cất. Nhưng cái nhạt của người quân tử sẽ dẫn đến thân tình, còn cái ngọt nồng vô vậ của kẻ tiểu nhân sẽ dẫn đến tuyệt giao. Hội tụ vô cố thì sẽ ly tan vô cố.

Vào năm Đường Trinh Quán (niên hiệu vua Đường Thái Tông – Lý Thế Dân, 627-649), lúc Tiết Nhân Quý còn chưa có công danh, cùng thê tử ở tại một hầm trú ẩn nát, không áo cơm, tất cả đều dựa vào vợ chồng Vương Mậu Sinh thường xuyên tiếp tế. Sau đó, Tiết Nhân Quý tòng quân, khi đi theo Đường Thái Tông Lý Thế Dân ngự giá đông chinh, vì công lao đặc biệt lớn, Tiết Nhân Quý được phong làm ‘Bình Liêu Vương’.

Vừa bước lên long môn thì giá trị con người tăng gấp trăm lần, văn võ đại thần tiến đến Vương phủ tặng lễ chúc mừng nói liên không dứt, tất cả đều bị lời uyển chuyển của Tiết Nhân Quý xin miễn. Thứ duy nhất ngài nhận chính là ‘Rượu ngon hai vò’ của dân chúng bình thường Vương Mậu Sinh đưa tới. Vừa mở vò rượu, phụ trách khai phong – quan chấp sự sợ tới mức mặt như màu đất, bởi vò rượu bên ngoài như rượu ngon nhưng bên trong lại là nước lã!

“Khởi bẩm Vương gia, người này lớn mật như thế, dám trêu đùa Vương gia, thỉnh Vương gia trừng phạt thật nặng!”

Nhưng Tiết Nhân Quý nghe xong, chẳng những không tức giận, hơn nữa còn mệnh lệnh quan chấp sự mang chén lớn ra, trước mặt mọi người uống ba bát nước trong mà Vương Mậu Sinh đưa tới.

Văn võ bá quan lấy làm khó hiểu, sau khi uống xong ba bát lớn, Tiết Nhân Quý mới nói: “Khi ta gặp rủi ro, tất cả đều dựa vào vợ chồng Vương huynh đệ thường xuyên giúp đỡ, không có họ sẽ không có sự vinh hoa phú quý của ta ngày hôm nay. Hiện giờ ta rượu ngon không dính, hậu lễ không thu, lại cố tình nhận lấy nước trong Vương huynh đệ đưa tới, bởi ta biết Vương huynh đệ bản hàn, đưa nước trong cũng là một phen ý tốt của Vương huynh, đây gọi là quân tử chi giao đạm nhược thủy.”

Từ đó về sau, quan hệ giữa Tiết Nhân Quý và Vương Mậu Sinh càng thêm gắn bó. Giai thoại “Quân tử chi giao đạm nhược thủy” cũng bắt đầu lưu truyền về sau.

24. Quyển 1 - Chương 23

“Bác sỹ Quan, anh không phát sốt chứ?” Kinh ngạc quá mức nhất chính là Nam Cung Thần.

“Cậu mới phát sốt!” Quan Hạo Lê liếc nhìn cậu ta.

Nam Cung Thần trì hoãn một lúc, “Từ trong miệng anh nghe nói như thế thật không dễ dàng, vẫn còn nhớ người nào đó từng nói trên đời này không có tình yêu chân thật, cả đời đều muốn chơi trong bụi hoa.”

“Đó là vì cậu không gặp khắc tinh trong số mạng của mình.”

Đặng Cận Tư lạnh lùng nói, trong lòng bỗng nhiên đau xót, cũng không biết rốt cuộc nai con ở đâu, có sống tốt không? Mập hay gầy?

“Người tôi muốn còn chưa ra đời.” Nam Cung Thần bĩu môi, xem thường.

Anh cũng không có xuất thân giàu có, chỉ may mắn gặp được một ông chủ tốt, hơn nữa năng lực làm việc của anh nổi trội, mới có huy hoàng hôm nay. Anh không tự ti, cũng không kiêu ngạo, chỉ cảm thấy tình người ấm lạnh, luyện thành trạng thái lì lợm, cũng quen với mang mặt nạ, che giấu mặt chân thật của mình.

Anh cũng từng ước mơ về tình yêu, thời còn học đại học, anh từng có mối tình đầu đầu đẹp, hai người còn thề non hẹn biển vĩnh viễn ở chung một chỗ, nhưng ai biết năm thứ tư đó, cô ấy nói lời chia tay với mình, lý do đơn giản vô cùng: không có tiền, không có gia thế, không nhà, không xe, cái gì cũng phải dựa vào bản thân cố gắng tranh thủ, cô ấy không chờ được.

Cho nên anh không bao giờ tin tưởng cái “Nắm tay cả đời, bên nhau đến già”... Lời thề chó má, đều là lừa dối người, cõi đời này làm gì có tình yêu chân thành? Chỉ có trong tiểu thuyết và phim ảnh bịa đặt ra thôi!

Mà sau khi chính mắt nhìn thấy chuyện giữa Đặng thiếu và Lương Chân Chân, trong lòng anh cũng hơi không xác định, anh biết rõ tình tình Đặng thiếu, mặc dù xuất thân quyền thế, nhưng không phải đại công tử quần áo lụa là, trừ tính tình lạnh lùng thất thường ra, thật ra thì anh ấy là người tốt, yêu Lương Chân Chân có lẽ chỉ là tình cờ, nhưng dần dần gặp gỡ, anh ấy bỏ ra thật lòng mình.

Anh nghĩ, nếu như cuối cùng bọn họ thật sự có thể tiến tới với nhau, chuyện xưa về Hoàng tử và cô bé lọ lem biến thành chân thật, đại khái anh sẽ tin tưởng tình yêu.

“Mỗi người đều có kiếp số định sẵn die enda anle equu ydonn trong số mệnh của mình, sớm muộn gì cũng đến lượt cậu.” Khóe môi Quan Hạo Lê khẽ nhếch.

“Ngược lại thật ra tôi tin tưởng những lời này, làm không tốt có khi là lúc kiếp số tôi ở bảy tám mươi tuổi, ai biết được!” Nam Cung Thần cười hì hì rót cho mình chén nước.

“Phụt!” Thiếu chút nữa Quan Hạo Lê phun ngụm nước ra, nhe răng nhếch miệng nhìn cậu ta, “Ngày hôm nay tôi lại lần nữa biết cậu, cậu lại còn có tiềm chất nói cười đều!”

“Cái này gọi là thức thời nhanh chóng, đuổi kịp theo bước chân thời đại.” Nam Cung Thần rất tự nhiên ngồi xuống.

“Tài ăng văn chương cũng rất có tiến bộ, xem ra thật sự rất cố gắng học tập.” Quan Hạo Lê khẽ gật đầu.

“Dĩ nhiên!” Nam Cung Thần khề lên mặt.

Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được ánh mắt khinh bỉ của Quan Hạo Lê, tiểu dạng *! Tôi đó là đang khen cậu sao?

(*) tiểu dạng: cách gọi một chàng trai với ý khinh thường.

Khen hay không khen, do tôi tự mình hiểu, anh quản được sao? Nam Cung Thần liếc mắt.

Đặng Cận Tư rất bình tĩnh ngồi đó uống trà, không tham dự cãi vã giữa hai người, nhưng trong lòng nghĩ đến nai con sẽ trốn ở đâu? Muốn thế nào mới có thể tìm được cô?

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Biện pháp phá lời đồn đại tốt nhất chính là không để ý đến nó, Tiết Giai Ný bắt buộc mình không nghe không thèm nghĩ nữa, sau giờ học thì đến hội cờ đánh cờ, tĩnh tâm thư giãn.

Nhân vật chính đã không để ý, người khác tiếp tục âm ỉ cũng không có ý tứ gì, khiến sau âm ỉ đi qua mọi người dần quên đi, hơn nữa, đại học vĩnh viễn không thiếu tầng tầng lớp lớp sự việc bất quá mới.

Thu đi đông lại, trong một đêm thành phố C thành thế giới băng tuyết, đám con nít không bị lạnh buốt này dọa cho không bước chân ra khỏi nhà, ngược lại túm năm tụm ba kết thành nhóm chơi trượt tuyết ở bên ngoài, chơi vui vẻ không thôi.

Lễ giáng sinh vốn là ngày lễ phương tây, nhưng bây giờ trong nước đã lưu truyền rộng rãi, đến mỗi ngày hai mươi lăm tháng mười hai, trong trung tâm thương mại khắp nơi treo đèn kết hoa, bày ông già Noel, tràn đầy không khí ăn tết.

Hàng năm đại học F cũng cử hành khiêu vũ đêm lễ Noel quy mô lớn, giữa ngành với ngành, giữa khoa với khoa, hàng năm qua khoa báo chí ở đại học F nổi danh nhiều người đẹp, hơn nữa khí chất tốt, là đối tượng được các nam sinh khoa khác hy vọng quan hệ hữu nghị nhất.

Tiết Giai Ny không có hứng thú gì với mấy hoạt động này, cô cũng lười phải tiếp cận với náo nhiệt, Cát Xuyên ngược lại khí thế ngất trời duy trì này duy trì kia, thân là thành viên hội học sinh, cô rất xứng chức.

“Ngoa tử, sao giờ cậu còn xem phim nhiều tập? Nhanh chóng thay quần áo đi!” Cát Xuyên chuẩn bị xong ra thấy bạn thân vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, không khỏi tức giận.

“Đi đâu?” Tiết Giai Ny không ngẩng đầu hỏi.

“Tham gia buổi khiêu vũ!” Cát Xuyên có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Không đi.” Từ chối gọn gàng.

Cát Xuyên buông giỏ xách trong tay, đi tới trước mặt bạn, “Cậu xem “Nhật ký Ma cà rồng” cái gì trong lễ hội lớn! Không phải rất sợ?”

Tiết Giai Ny lắc đầu, “Tớ mãnh liệt đề cử cho cậu xem, bảo đảm cậu sẽ nghiệm.”

“Xem cái đầu cậu! Hội học sinh rất có lòng bố trí buổi khiêu vũ tối nay, không giống năm trước, coi như đi chơi một chút chứ sao.” Cát Xuyên nói tận tình.

“Tớ thật sự không muốn đi, sự kiện xì căng đan thời gian trước mới bình thường một chút, tớ không hy vọng gây ra chuyện nữa.”

“Được rồi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ.” Cát Xuyên thỏa hiệp, bởi vì cô biết Ngoa tử là người cố chấp kinh người ở một phương diện nào đó.

Sau khi Cát Xuyên rời đi, trong phòng khôi phục yên tĩnh, chỉ có đối thoại tiếng Anh bên tai, sau khi nhìn phim truyền hình cập nhật lần cuối, cô mở MSN ra, muốn nhìn xem Chân Chân có online không, Manhattan lúc này, chắc là buổi sáng, cô gửi email cho cô ấy, chúc cô ấy Giáng sinh vui vẻ với một vài lời nói riêng tư giữa bạn thân.

Ngay sau đó lại chán đến chết lướt qua rất nhiều website, không có gì thú vị, đang chuẩn bị tắt máy vi tính, hình đại diện của QQ hiện lên, là tiểu Lôi, nói đang ở dưới lầu chờ cô.

Vội vàng lấy điện thoại di động từ trong ngăn kéo ra, mở ra vừa nhìn, điện thoại gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc hàng loạt, hình như buổi sáng tắt âm, vẫn quên điều này, ngay cả điện thoại của cha mẹ cũng không nhận.

Cô thở dài không tiếng động, xem ra tối nay muốn một mình yên tĩnh là không thể nào, cho dù tiểu Lôi có còn tình cảm kia với cô không, cô đã nói rõ ràng rồi, cậu ấy cũng đồng ý hai người vĩnh viễn là bạn, cô có thể không đi xuống gặp bạn sao?

Hiển nhiên không thể.

Lấy áo khoác lông màu xanh dương khoác lên, khăn quàng cổ, đeo bao tay, một thứ cũng không thiếu, mùa đông thành phố C lạnh lẽo, cô không thể so sánh với mấy em gái trẻ tuổi, muốn phong độ không cần nhiệt độ.

Không thể nghi ngờ sân trường dieendaanleequuydonn tối nay là nơi hẹn ước tốt nhất, góc u ám và dưới tàng cây ánh sáng mờ ảo cũng đứng đây đôi tình nhân nhỏ, hoặc nói lời tâm tình, hoặc diễn cảnh triền miên.

Lôi Thạc Minh mặc một bộ áo lông đen, đẹp trai tuần lãng, khiến không ít nữ sinh nhỏ liên tiếp nhìn lại, nhưng chờ mong trong mắt anh vĩnh viễn chỉ có một bóng người.

“Tối nay không đi chơi?” Khi thấy bóng người màu xanh xuất hiện, nụ cười nơi đáy mắt anh dần lan tràn khắp nơi.

“Trừ khiêu vũ chính là khiêu vũ, không có ý gì, cậu thì sao?” Tiết Giai Ny nhẹ giọng nói, cố hết sức bỏ qua thâm tình nồng đậm của anh.

“Còn không phải cùng một chuyện, hàng năm đều những thứ đó, nhằm chán muốn chết.”

Chân trời, âm âm nổ tung một đóa pháo hoa sáng chói mắt, hoa bay đầy trời, đẹp không sao tả xiết, nổ rộ xong rồi giống như từng ngôi sao băng, nhanh chóng rớt xuống phía chân trời.

Hai người không kìm lòng được nhìn về phía khói hoa nổ rộ, trong lòng nghĩ không giống nhau.

“Nếu không, chúng ta đi quảng trường một chút?” Lôi Thạc Minh đề nghị.

“Được.” Tiết Giai Ny mím môi gật đầu, hai người sóng vai đi về phía cổng trường học, vừa đi vừa nói vài chủ đề thoải mái, bất tri bất giác đã đến quảng trường thời đại.

Nơi này thật sự được xưng tụng người ta tập nập, cực kỳ náo nhiệt, từng nhóm vui mừng.

Quan Hạo Lê rất nhúc nhích, anh không nhớ rõ đã bao lâu mình chưa tới quảng trường, liếc mắt nhìn qua đều là đầu người, kìm nén đến anh sắp hít thở không thông, mà em họ bên cạnh lại vui không dứt, một lát quần anh muốn cái này, lát sau muốn cái kia.

“Mặt Mặt, trở về có được không?” Anh ôn hòa vui vẻ nói.

“Không muốn! Chơi trong chốc lát nữa, tối nay là lễ Giáng sinh, hơn nữa chú đã đồng ý với dì dưỡng và cha mẹ phải đưa cháu đi chơi.” Tiêu Mặt ngoẹo đầu không thuận theo.

Cô là Tiêu Mặt con gái có hai dòng máu của dì nhỏ Quan Hạo Lê, năm nay mới mười bảy tuổi, học cấp ba nội trú ở nước Anh, cho nên phần lớn thời gian đều ở trong trường học không thể ra ngoài chơi, lần này len lén trở về muốn cho cha mẹ ngạc nhiên, kết quả bọn họ đi Bắc Âu du lịch, không thể về ngay lập tức được.

Cô gái nhỏ tạm thời quyết định tới Trung Quốc tìm anh họ chơi, vì vậy người lớn hai nhà cũng dặn đi dặn lại muốn anh chăm sóc tốt em họ, chơi với cô bé mấy ngày.

Xét thấy quan hệ giữa anh và Mặt Mặt không tệ lắm, nên đồng ý rồi, có thể theo mới biết cô bé này chính là một vua phá hoại, một ít cũng không bớt việc, tinh thần anh sắp hỏng mất.

“Cậu thấy cháu chính là cố ý giày vò cậu!”

Trong lòng Quan Hạo Lê buồn bực, vừa giương mắt, đã nhìn thấy Tiết Giai Ny và một nam sinh đi tới trước mặt.

25. Quyển 1 - Chương 24

Editor: ChiMy

Khi thấy rõ người tới thì Tiết Giai Ny rất kinh ngạc, không thể tin lại gặp được Quan Hạo Lê ở đây, trên cánh tay anh còn ôm một người đẹp xinh đẹp quyền rũ.

Nhìn hành động thân mật của hai người, nhất thời trong lòng cô dâng lên một cảm giác không nói nên lời, làm cho cô rất không thoải mái, cắn môi, bắt buộc mình không nghĩ tới nữa, anh vốn là một hoa hoa công tử trên hoa gheo nguyệt khắp nơi, đối bạn gái giống như thay quần áo, không có chút liên quan gì tới mình!

Mắt thấy hai người càng đi càng gần, cô muốn kéo Lôi Tử quay đầu, chạm mặt sẽ lúng túng!

Quan Hạo Lê càng nhìn nam sinh bên cạnh Tiết Giai Ny càng thấy quen mặt, không sai! Chính là người anh đã gặp ở trước cửa KTV, cậu ta thân mật vuốt ve tóc của cô, nếu không phải quan hệ người yêu, tới Giáng Sinh sẽ đi tản bộ riêng với nhau ở quảng trường sao?

“Ôi! Thật là khéo! Em gái Tiết đang đón lễ Giáng Sinh với bạn trai sao?” Quan Hạo Lê hí hửng, cường điệu hai chữ “Bạn trai”, muốn nhìn thử phản ứng của Tiết Giai Ny.

Cuộc sống chính là như vậy, bạn càng không hy vọng xảy ra, nó cố tình sẽ xảy ra.

“Mọi người cũng vậy, Quan thiếu hiem khi có hứng thú đi dạo với bạn gái mới, tôi không làm phiền.” Tiết Giai Ny không giải thích, ngược lại không chịu yếu thế trả lời, đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “Bạn gái mới”.

Tiêu Mạt hơi mê mang chớp con ngươi màu xanh lam, lúc chuẩn bị nói chuyện thì đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, từ nhỏ cô lớn lên ở nước ngoài, nhưng lại rất hiểu chuyện, ngay sau đó hiểu được là chuyện gì xảy ra, rất biết điều im miệng, nhưng cơ thể lại càng sát lại gần Quan Hạo Lê hơn, cố ý làm ra một bộ dáng thân mật.

“Anh Hạo, ở đây không có gì vui, chúng ta đi qua bên kia đi?” Cô cố ý làm nũng, mắt màu xanh lam lưu chuyển, lúc thì nhìn anh họ ở bên cạnh, lúc thì nhìn Tiết Giai Ny ở phía đối diện, không biết đang suy tính gì.

Khuôn mặt của Quan Hạo Lê đầy vạch đen, con tiểu quỷ này, đúng là gây thêm phiền phức cho anh!

“Giai Ny, bên kia có rất nhiều người đốt pháo, đi xem một chút không?” Giọng nói của Lôi Thạc Minh dịu dàng, trong mắt không giấu được tình cảm nồng đậm.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật đầu một cái, rồi đi cùng Lôi Thạc Minh, không nhìn tới Quan Hạo Lê.

Đợi sau khi bọn họ đi xa, Tiêu Mạt liền hỏi, “Anh Hạo, anh thích cô gái kia sao?”

“Con nhóc này! Vừa rồi em cố ý hả?” Quan Hạo Lê nổi giận, anh rất muốn quan hệ của chàng trai kia với Tiết Giai Ny!

“Hi hi. Bị anh phát hiện rồi.” Tiêu Mạt cười đến vô tội, “Nhưng em làm vậy là vì giúp anh!”

“Giúp anh? Em không hại anh thì anh đã cảm ơn trời đất.”

“Anh Hạo, mặc dù được công nhận là thánh yêu, nhưng em hiểu rõ suy nghĩ của con gái hơn anh, chị vừa rồi không giống những cô anh đã quen trước đây, nghe giọng nói chuyện của chị ấy là biết chị ấy hơi ghen, đã như vậy, sao không tương kế tựu kế đây?” Tiêu Mạt dí dỏm tròng hai mắt.

“Ghen?” Quan Hạo Lê giật giật khóe miệng, Tiết Giai Ny ghen vì anh?

“Đúng vậy! Giống như quan hệ của hai người, nếu thích thì phải xuống nước, bằng không sẽ tiến triển chậm!” Tiêu Mạt cười nham nhở.

Quan Hạo Lê gõ cái trán của cô một cái, “Quỷ tinh linh! Coi như em nói có lý.”

“Cái này là sự thật?”

“Nói thật cho anh, có phải ở trường rất nhiều chàng trai theo đuổi em hay không? Có lên hẹn hò với bọn họ hay không?”

“Trời ơi! Đáng vẻ cần nhẫn của anh càng lúc càng giống mẹ em rồi!” Tiêu Mạt chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Anh có thể giúp em giữ bí mật, bảo đảm không nói cho dì và dượng biết.” Quan Hạo Lê giơ tay lên thề.

“Hừ! Em là con gái ngoan ngoãn của cha mẹ, sẽ không giấu họ quen bạn trai!”

“Thật sao?” Quan Hạo Lê tỏ vẻ không tin.

Tiêu Mạt giận tròng mắt liếc anh một cái, nhảy nhót chạy về phía trước, “Không tin thì thôi!”

Quan Hạo Lê lắc đầu một cái, miệng của con bé này thật là kín, không chịu tiết lộ một chút gì.

Có điều, Tiết Giai Ny ghen sao? Chàng trai bên cạnh cô là ai? Trong lòng đầy hoài nghi, nhưng không có ai giải đáp.

Trên đường trở về kí túc xá, Lôi Thạc Minh nhìn thật lâu, vẫn không nhìn được, “Giai Ny, người đàn ông vừa rồi, hai người quen thân lắm à?”

“Không quen.” Tiết Giai Ny trả lời không thêm suy nghĩ.

Lôi Thạc Minh há miệng, muốn nói gì đó nhưng không biết nói gì cho thích hợp, trong lòng anh có một dự cảm xấu, Giai Ny đang dần dần cách xa mình.

Trước kia cô không thuộc về mình, hiện tại không thuộc về mình, tương lai, cũng sẽ không thuộc về mình sao?

Thật ra thì, ngay từ đêm đó anh đã hiểu, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

“Anh ta không thích hợp với em.” Lôi Thạc Minh chợt mở miệng.

Tiết Giai Ny nhìn anh một cái, không có trực tiếp trả lời câu nói của anh, “Thời gian cũng không còn sớm, anh đi về đi.”

“Giai Ny, anh.”

“Lôi Tử, chuyện tình cảm, tự em có chừng mực, anh hãy yên tâm đi, em có bạn trai nhất định sẽ nói cho anh biết đầu tiên.” Tiết Giai Ny cười yếu ớt.

Lôi Thạc Minh gian nan há mồm, “Được.” Lời còn lại rốt cuộc cũng không nói ra miệng.

Anh tình nguyện vĩnh viễn cũng không muốn biết cô có bạn trai, như vậy, liền có thể tiếp tục mê hoặc bản thân, sẽ không hết hi vọng.

“Giai Ny!”

Đột nhiên, một giọng nữ phá vỡ không khí lúng túng giữa bọn họ, ngay sau đó chính là một bóng người màu đỏ rực lẩn tới.

“Anh là?” Trong mắt Cát Xuyên lóng lánh tia sáng khác thường, nhìn chằm chằm Lôi Thạc Minh không chớp mắt.

“Cát gia, biết dè dặt là gì không? Chú ý hình tượng một chút! Đây là anh em chơi chung với mình từ nhỏ tới lớn, Lôi Thạc Minh, hôm nay có thời gian tới trường học thăm mình.” Tiết Giai Ny khẳng định Cát Xuyên nghĩ sai.

“Ồ! Thì ra hai người là thanh mai trúc mã!” Vẻ mặt của Cát Xuyên khoa trương.

“Xin chào, rất hân hạnh được gặp cô.” Lôi Thạc Minh khiêm tốn đưa tay ra, cô gái này khá hấp tấp, rất thẳng thắn!

“Tôi tên là Cát Xuyên, rất vui được biết anh!”

“Được rồi! Hai người dừng ra về nữa, Lôi Tử, anh về sớm đi.”

Bởi vì có Cát Xuyên ở bên cạnh, Tiết Giai Ny tự nhiên lại, trong lời nói cũng chỉ lộ ra sự quan tâm với bạn thân, không có chỗ không ổn.

“Ngủ sớm một chút, anh về đây.” Lôi Thạc Minh vẫn dịu dàng như cũ.

“Anh đẹp trai, sau này nhớ thường tới chơi đó!” Cát Xuyên cười híp mắt vẫy tay.

Đột nhiên tâm trạng của Lôi Thạc Minh rất tốt, cười xoay người rời đi.

Trở lại kí túc xá, Cát Xuyên liền kéo Tiết Giai Ny hỏi lung tung này kia, “Mới vừa rồi là tình huống gì vậy? Còn nói về kí túc xá xem phim một mình? Ha ha.”

“Mình vốn định về xem ti vi, nhưng Lôi Tử nói ở dưới lầu chờ mình, không có cách nào chỉ có thể đi xuống.” Tiết Giai Ny thở dài nói.

“Đúng là thanh mai trúc mã có khác!” Cát Xuyên nói ẩn dụ.

“Bạn đừng nghĩ lung tung có được hay không! Mình với anh ấy chỉ là bạn thân, trước kia không thể nào, hiện tại không thể nào, về sau cũng không thể.” Tiết Giai Ny rất thẳng thừng ngăn Cát Xuyên tưởng tượng.

“Mình thấy anh ta có ý với bạn.” Cát Xuyên nói trúng..

“Đây cũng là chỗ làm mình phiền não, chính là bởi vì không thể tiếp nhận tình cảm của anh ấy, cho nên rất hi vọng anh ấy sớm ngày gặp được cô gái trong đời mình, haizzz. . . .” Tiết Giai Ny nhú mào.

“Hỏi thế gian tình là gì, mà làm cho con người ta đau khổ! Bi kịch lớn nhất trên đời chính là mình yêu người không mình, người mình không yêu lại yêu mình.”

Tiết Giai Ny liếc cô một cái, “Tắm rồi ngủ đi.”

Vì bạn tốt.“Giai Ny, mình sợ nói một câu làm bạn không vui, nếu bên cạnh bạn có một người yêu bạn đối xử tốt với bạn, tại sao không thể cân nhắc đây?”

“Cũng rất nhiều người đã hỏi mình vấn đề này, nhưng không có cảm giác chính là không có cảm giác, giống như mua một đôi giày, trong cửa hàng rất nhiều kiểu dáng, nhưng vừa chân lại thoải mái thì rất ít, tình cảm không phải là như vậy sao?”

Dừng một chút, Tiết Giai Ny tiếp tục nói: “Nếu như quả thật muốn có liên, mình có thể đến với bất cứ ai, thế nhưng như vậy tất nhiên mình sẽ không vui vẻ, đối với tình yêu, mình thủy chung chỉ muốn tìm được cái xương sườn thuộc về mình, người khác không thể thay thế.”

Sau một hồi yên lặng, Cát Xuyên cầm tay của cô, “Mình chỉ nói ra suy nghĩ của bản thân, cụ thể làm sao, vẫn do bạn quyết định, thoáng một cái lại qua một năm, hi vọng sang năm, sẽ là một khởi đầu tốt đẹp.”

“Ừ.” Tiết Giai Ny cười một tiếng.

Nằm ở trên giường, trong đầu cô nhớ lại rất nhiều chuyện, sang năm, đối với cô mà nói vẫn chỉ là ẩn số, xảy ra chuyện gì và xuất hiện những ai, cô không có cách nào mà đoán trước.

Bỗng dưng, trong đầu thoáng qua bóng dáng của Quan Hạo Lê, lập tức khinh bỉ bản thân, lần trước cấm trại chỉ là ngoài ý muốn, mào đừng tự mình đa tình nữa! Người ta không phải là vì mào! Anh ta tốt hơn nữa cũng không bỏ được bản tính lẳng nhăng.

Hơn nữa, không cùng một loại người với mào!

Có vài người, nhất định chỉ có thể là khách qua đường trong sinh mệnh của mào, tới vô ảnh đi vô tung.

26. Quyển 1 - Chương 25

Thoáng qua, nghỉ đông đã hết, tất cả mọi người bận chuẩn bị kỳ thi cuối, trong thư viện, gần như mỗi ngày đều không có chỗ ngồi, đi trễ hoàn toàn ngay cả chỗ ngồi cũng không có.

Cuối cùng thi xong một môn, Cát Xuyên thở ra một hơi, “Cuối cùng cũng xong! Có thể trở về nhà ăn mừng năm mới!”

“Cậu hứng thú với lễ mừng năm mới sao?” Tiết Giai Ny dọn dẹp bài thi.

“Náo nhiệt thôi! Có thể gặp được cha mẹ, còn có thể gặp mặt bạn học chung cấp ba, chuyện cần làm thật sự đếm không xong!” Mặt mào Cát Xuyên tràn đầy hướng tới.

Tiết Giai Ny không nói thêm gì, thành phố C chính là nhà cô, cha mẹ cũng có thể nhìn thấy mỗi tuần, về bạn học chung cấp ba, một cô cũng không muốn nhìn, cho nên rất khó cảm nhận được tâm lý muốn nhanh chóng về nhà của Cát gia.

“Cát gia, buổi tối gọi Đỗ Hường Hàng nhà cậu ra, tiểu Lôi nói muốn mời khách.” Cô đột nhiên nhớ ra tiểu Lôi nói mời cơm tối.

“Cậu chắc chắn cậu không nghe lầm? Anh ta die end danl eequ yddo onn mời một mình cậu ăn cơm chứ không phải hai bóng đèn lớn chúng tớ chứ?” Cát Xuyên mặt mào hơn hờ trên gheo.

“Ít ba hoa cho tớ!” Tiết Giai Ny lườm cô ấy.

Cát Xuyên vội vàng giơ tay đầu hàng, “OK! Cậu yên tâm đi! Tôi biết chừng mực, bảo đảm sẽ không nói lung tung, chúng ta bốn người sao?”

“Ừ, coi như ăn mừng kết thúc kỳ thi, giải phóng một tháng.”

“Không ăn cũng uống, bây giờ tớ gọi điện thoại cho Hướng Hàng.” Cát Xuyên vui vẻ lấy điện thoại di động ra.

Buổi tối, một nhóm bốn người hẹn ở nhà hàng Tây sang nhất thành phố C “Nhã Hiên”, hoàn cảnh nơi này tao nhã nổi tiếng, chi tiết thiết kế bên trong phòng ăn hiện ra độc đáo của nhà thiết kế, bố cục cũng mới mẻ độc đáo, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, ánh đèn màu ấm lưu chuyển, ấm áp mà lãng mạn.

Bên trong không gian yên tĩnh chảy xuôi khúc dương cầm du dương êm tai, bốn người chọn vị trí gần cửa sổ, tiến hành chọn món ăn được một nửa, ngoài ý muốn đụng phải hai người Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần.

“Chà! Trong đời thiếu gì nơi có thể gặp được nhau!” Quan Hạo Lê cười híp mắt chào hỏi, trông mắt sắc bén quét về phía hai người Tiết Giai Ny và Lôi Thạc Minh ngồi cùng một hàng, rất muốn hiểu rõ rốt cuộc quan hệ giữa hai người là như thế nào.

“Đều là người quen cũ, hai người đẹp cũng không giới thiệu một chút trai đẹp hai bên là ai sao?” Nam Cung Thần đương nhiên đứng về phía bạn tốt.

Tiết Giai Ny buồn bực trong lòng, thế giới này không tránh khỏi quá nhỏ! Đi đâu cũng có thể đụng phải quỷ sứ chán ghét!

Tâm tư Cát Xuyên thay đổi đủ kiểu, Lôi Thạc Minh đối diện rõ ràng chưa từ bỏ ý định với Ngoa tử, nhưng Ngoa tử không hề có chút xú cảm giác nào với anh ta, hoàn toàn coi anh ta là bạn tốt mà đối đãi, về phần bác sỹ Quan, mặc dù ngoài mặt cà lơ phất phơ không nghiêm chỉnh, nhưng không thể không thừa nhận anh ta có sức quyến rũ của đàn ông.

Hơn nữa trải qua sự kiện cấm trại dã ngoại lần trước, cô có dự cảm, hai người này có hy vọng!

Chỉ có điều Ngoa tử quá ngạo mạn! Hơn nữa tình bị tình cảm tổn thương, rất thích khép chặt bản thân, chưa bao giờ chủ động đánh ra, nếu không tạo cho bọn họ cơ hội, thật sự là...

Nhưng ngày hôm nay Lôi Thạc Minh mời khách, cô không thể phá bần người ta!

Trong lúc nhất thời, cô hơi khó xử.

Nhưng mà, lời Nam Cung Thần để cho cô có chủ ý trong lòng.

“Vị này là Đỗ Hướng Hàng bạn trai tôi, trai đẹp đối diện là người anh em thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên của Ngoa tử Lôi Thạc Minh, hai vị có tình có điệu đến nhà hàng Tây chẳng lẽ đi xem mắt?” Cát Xuyên trả lời rất tự nhiên, viên mãn, làm cho người ta nghe không ra chút kỳ cục nào, đồng thời cũng không quên cay độc hai người.

Lời của cô tương đương lý giải nghi ngờ của Quan Hạo Lê, thì ra không phải là bạn trai, thanh mai trúc mã? Không trách được quan hệ của hai người thân mật như thế, từ trong ánh mắt cậu ta nhìn Tiết Giai Ny không khó nhận ra cậu ta thích cô ấy, làm không tốt là tương tự một phía.

“Hai trai đẹp, hân hạnh hân hạnh!” Nam Cung Thần die enda anle equuy ydonn không trả lời trực tiếp vấn đề của cô, ngược lại cười hì hì chào hỏi, biểu hiện vô cùng thân thiện.

Lôi Thạc Minh và Đỗ Hướng Hàng chỉ có thể lễ phép nói: “Rất hân hạnh được biết hai vị.”

Thật ra thì trong lòng Lôi Thạc Minh vô cùng khó chịu, mặc dù ánh đèn đêm lễ Giáng sinh trên quảng trường hơi mờ, nhưng anh vẫn nhớ rõ ràng, “Quan thiếu” trong miệng Giai Ny chính là một trong hai người trước mắt, nói không ra vì cái gì, anh chính là không thích người đàn ông kia, không thích ánh mắt anh ta nhìn Giai Ny.

Trường hợp quỷ dị trong nháy mắt, Tiết Giai Ny không nhận được nâng trán, sao lại trùng hợp như vậy?

Bởi vì suy nghĩ quá hỗn loạn, cô bỏ quên sâu xa khó hiểu khác trong lời Cát gia, chỉ hy vọng Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần nhanh rời khỏi, nơi này là nhà hàng Tây, yêu cầu văn minh.

“Mời tới không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, có thể gặp mặt ở đây chứng minh chúng ta có duyên phận, ngày hôm nay Quan thiếu...”

Nam Cung Thần còn chưa nói xong, Tiết Giai Ny đã trách móc rồi, “Không cần, chỗ chúng tôi không ngồi được.”

“Này! Em gái Tiết hiểu lầm ý tứ của tôi rồi, tôi nói hôm nay Quan thiếu mời khách, chưa nói muốn ngồi cùng bàn với các người.” Nam Cung Thần cười đến hết sức rục rờ.

Tiết Giai Ny cực kỳ tức giận, “Mời khách thì càng không cần!”

Quan Hạo Lê đứng bên cạnh cũng không phát biểu ý kiến, chau đuôi mắt lên mang theo ý cười nhạt, nói với Nam Cung Thần: “Nếu nơi này không hoan nghênh chúng ta, vậy thì đi thôi.”

Sau khi bọn họ rời đi, Tiết Giai Ny còn giận dữ khó nhịn, vốn tâm tình tốt cứ bị phá hư như vậy, cơm nuốt không trôi, may mà còn Cát Xuyên điều chỉnh không khí, nếu không sẽ rơi vào trình độ lúng túng.

Trong lúc hai nữ sinh đi toilet, lưu lại hai nam sinh ngồi nói chuyện phiếm.

“Ngoa tử, có phải cậu quên nói cho tới biết chuyện gì không?” Trong mắt Cát Xuyên bắn ra tia lạnh vèo vèo.

“Không có!” Tiết Giai Ny lắc đầu theo bản năng.

Cát Xuyên “Xoẹt” phát đứng trước mặt cô, hơi híp mắt lại, “Sao tớ có cảm giác giữa bác sỹ Quan và Lôi Thạc Minh có một dòng nước ngầm cuộn trào, chẳng lẽ cảm giác của tớ sai?”

Tiết Giai Ny bất đắc dĩ nhấc mí mắt, cái gì cũng không thể gạt người tinh tường này!

“Đêm lễ Giáng sinh đó tớ và tiểu Lôi gặp Quan Hạo Lê và bạn gái anh ta ở trên quảng trường, cũng chỉ gặp mặt thôi, hơn nữa lúc ấy ánh đèn mờ ảo, ai biết hai người này còn nhớ rõ lẫn nhau!”

“Hừ! Nếu không phải hôm nay bị tớ phát hiện, cậu nhất định sẽ không nói cho tớ biết, ngu ngốc! Cậu không nghe một câu nói sao? Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, tớ nghĩ coi như lúc đó đen như mực đưa tay không nhìn thấy năm ngón, hai người bọn họ cũng có thể ngửi ra mùi vị trên người đối phương bằng cảm giác.” Cát Xuyên phân tích.

“Ngừng! Cậu nhìn ra hai người bọn họ là tình địch từ chỗ nào?” Tiết Giai Ny nghiêm túc nhìn bạn.

Cát Xuyên buông tay ra, “Chỉ cần người sáng suốt đều có thể nhìn ra! Thật kỳ quái sao?”

“Tớ... Cậu...” Tiết Giai Ny bị bạn làm nghẹn, run rẩy đôi môi không nói ra lời.

“Ôi! Trời sinh chậm chạp, có hai người đàn ông vì cậu tranh giành người tình mà không nhìn ra được.” Cát Xuyên than thở.

“Cát gia!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiến lợi.

“Ừm, chẳng lẽ đâm trúng đáy lòng người nào đó rồi, cho nên thẹn quá thành giận?”

Tiết Giai Ny tức giận đuổi đánh cô ấy, Cát Xuyên cười hì hì quay đầu nhìn lại cô, không chú ý trong nhà vệ sinh nam đột nhiên có người đi ra, mắt thấy sẽ đụng phải, cô mới nhìn rõ người đi tới, trong lòng lầm bầm một câu: Chậc! Vừa đúng lúc! Nhảy bèn khê nghiêng người, kết quả có thể nghĩ – tội lỗi.

Bởi vì tác dụng quán tính, Tiết Giai Ny dieendaanleequuydonn không kịp phanh lại, chạm mặt đụng vào người Quan Hạo Lê.

Nếu không phải đã sớm dự tính trước, đó nhất định là duyên phận quá sâu.

Quan Hạo Lê đưa tay ôm lấy Tiết Giai Ny theo bản năng, ân cần hỏi han: “Không sao chứ?”

Tiết Giai Ny mắc cỡ đỏ bừng mặt, Cát gia đáng chết! Cô ấy nhất định là cố ý tránh ra!

“Không có việc gì.” Cô ngập ngừng nói.

“Hai người đây là đang làm gì? Đánh nhau trong phòng rửa tay?” Quan Hạo Lê như nói giỡn nhìn Tiết Giai Ny và Cát Xuyên.

Cát Xuyên cười đến giống như mèo trộm thịt, nháy mắt, “Duyên phận nhé! Sẽ không phải nguyệt lão đã sớm thất xong tơ hồng của hai người chứ? Bất cứ lúc nào bất kỳ ở đâu, tùy ý gặp.”

“Cát gia thích nói bậy bạ nhất, anh đừng nghe cô ấy.” Tiết Giai Ny vội vàng giải thích.

“Được! Không nghe tớ, vậy hai người đơn độc tán gẫu, tớ đi trước.” Cát Xuyên vẫn là nụ cười đáng khen, vẫy vẫy tay, xoay người đi thật.

Tiết Giai Ny đang chuẩn bị theo sau, lại bị Quan Hạo Lê kéo tay, không khỏi quay đầu nhìn anh, “Buông ra!”

“Nữ sinh nhỏ hai dòng máu kéo tay anh đêm lễ Giáng sinh là em họ anh.” Quan Hạo Lê vẻ mặt nghiêm túc, trông mắt đen chăm chú nhìn cô gái mặt đỏ ửng trước mắt.

“Cô ta là ai... Có liên quan gì đến tôi!” Tiết Giai Ny bị câu nói không đầu không đuôi của anh lúng túng, ngay sau đó xấu hổ trả lời, dung sức hất kiềng ghế của anh, bước nhanh rời đi.

Bệnh thần kinh! Đàn ông thú! Không giải thích được! Có phải là em họ của anh hay không thì liên quan gì đến mình? Cô không thích anh! Tiết Giai Ny giận dữ trong lòng không dứt.

Quan Hạo Lê nhìn theo bóng lưng của cô, tự lẩm bẩm: Chẳng lẽ lời em họ nói sai? Cô ấy hoàn toàn không để ý? Cũng không ghen?

Nhú mào nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm giác giống như là lạ ở chỗ nào, mặt của cô đỏ đến rất không tầm thường, chẳng lẽ...

27. Quyển 1 - Chương 26

Sau khi trở lại chỗ ngồi, Lôi Thạc Minh phát hiện trên mặt Tiết Giai Ny đỏ không bình thường, lại liên tưởng đến Cát Xuyên về trước, trong lòng không khỏi dâng lên một dự cảm xấu, một bữa cơm ăn đến vô vị tẻ nhạt.

Sau khi ăn xong, Đỗ Hướng Hàng và Cát Xuyên đi trước, nói muốn đi xem phim Tết, còn thân thiện hỏi hai người có muốn đi cùng không, Tiết Giai Ny lắc đầu, nói hơi mệt mỏi, muốn về sớm chút.

Trong lòng Lôi Thạc Minh hoàn toàn chán nản, lạnh lẽo trong đó giống như lạnh tam cửu thiên *, lạnh thấu xương, trong lòng có hai âm thanh đang giằng dụa: Coi như xong! Mặc kệ mày cố gắng như thế nào, hai người vẫn chỉ có thể là... Bạn bè; một giọng nói khác đang nói với mình: yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, chỉ cần Giai Ny một ngày không kết hôn, anh đều không thể buông tha!

(*) tam cửu thiên: chỉ hai mươi bảy ngày sau đông chí, nổi tiếng là những ngày lạnh nhất năm.

Ngày qua ngày, năm qua năm, anh tận mắt nhìn thấy cô và nam sinh khác ngọt ngào ân ái, đó là đau đớn tận đáy lòng không ngôn ngữ nào có thể nói ra, vốn cho rằng bọn họ chia tay là hy vọng của mình, nhưng ai biết, vẫn là tuyệt vọng.

Có lẽ, anh nên chân chính lĩnh ngộ câu nói kia: yêu một người, chính là hy vọng cô ấy hạnh phúc, cho dù người khiến cô ấy hạnh phúc không phải mình, cũng không cần oán giận không cần hối hận.

Bỗng dưng nhớ tới cuối kỳ thi trước giáo sư để cho anh đi Pháp làm trao đổi sinh, lúc ấy anh một lời từ chối, bởi vì anh không muốn rời khỏi người nữ sinh mình yêu, nhưng hôm nay, anh hối hận.

Rời đi, chưa chắc đã không phải là lựa chọn khác.

Lùi về sau một bước, trời cao biển rộng.

Bầu trời rộng lớn của anh, sẽ ở đâu?

Audi màu đen yên ổn dừng trước cửa nhà Tiết Giai Ny, Lôi Thạc Minh miễn cưỡng nhếch môi, “Đến rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ, anh cũng thế.” Tiết Giai Ny khẽ gật đầu, trong lòng rất không dễ chịu: tiểu Lôi, xin lỗi, em không nhận nổi tình anh, hy vọng anh sớm tìm được chỗ thuộc về mình.

“Giai Ny, sang năm có thể anh sẽ đi Pháp, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại.”

Đang chuẩn bị mở cửa xe Tiết Giai Ny hơi dừng lại, quay đầu nhìn anh, khoe môi chân thành cong lên, “Nước Pháp, nổi danh là nơi lãng mạn, tiểu Lôi, em tin tưởng anh sẽ gặp được chân mệnh thiên nữ của mình.”

Lôi Thạc Minh cười đến rất miễn cưỡng, tất cả đều đã rõ ràng rành rành, anh tội gì còn phải khẳng định một mực đây?

Sau khi xuống xe, Tiết Giai Ny tươi cười rạng rỡ vẫy vẫy tay với anh, sau khi nhìn Audi màu đen rời đi cô mới xoay người đi về cửa, đang chuẩn bị cầm chìa khóa mở cửa, đột nhiên bị một đôi tay kéo sang bên cạnh, cô cho rằng gặp cướp rồi, bị sợ đến há mồm thét chói tai, không đợi cô thét ra, miệng đã bị bịt kín.

Người đàn ông đè cô đến khúc quanh trên tường, trong tròng mắt đen lóe ra tín hiệu nguy hiểm.

“Ừm... Anh...” Đợi sau khi thấy rõ người, trong mắt Tiết Giai Ny chợt xuất hiện không thể tin, trong cổ họng kêu “Ừm ừm”, trong lòng thầm mắng: Quan Hạo Lê anh bị bệnh thần kinh! Tối lửa tắt đèn giả dạng làm cướp cái gì!

Quan Hạo Lê âm trầm hỏi: “Mỗi đêm cậu ta đều đưa em về? Thanh mai trúc mã? Hai bé vô tư?”

“Anh có bị bệnh không! Buông tôi ra!” Tiết Giai Ny tức giận quát, đầu người này chắc chắn bị cây sắt đánh, không trong trắng!

“Trả lời anh.” Trong giọng nói của Quan Hạo Lê mang theo tức giận.

Uổng công anh vẫn còn cho rằng Tiết Giai Ny ăn dấm của mình, ăn cơm xong anh bỏ mặc Nam Cung Thần đi một mình, lòng tràn đầy mừng rỡ muốn đưa cô về nhà, kết quả nhìn thấy cô lên xe của Lôi Thạc Minh, không nhận được theo dõi tới đây, phát hiện bọn họ ngồi trong xe một lúc lâu, không biết đang làm gì ở đó.

Trong lòng lại cảm thấy uất nghẹn, anh còn cho rằng lần đầu tiên thấy hứng thú với phụ nữ, lần đầu tiên muốn theo đuổi cô, lần đầu tiên bỏ ra nhiều tinh lực như vậy.

Tiết Giai Ny không chịu yếu thế nhìn anh chăm chăm, “Có trả lời hay không là quyền tự do của tôi, anh không buông tay tôi sẽ gọi người tới!”

Quan Hạo Lê không hề có ý tứ buông tay, tròng mắt đen híp lại thành đường thẳng, bắn ra tín hiệu nguy hiểm, quanh thân tản mát ra lạnh lùng kinh người.

Cảm giác này hoàn toàn xa lạ với Tiết Giai Ny, khó tránh khỏi hơi sợ hãi, “Cứu...”

Chữ “Mạng” còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Quan Hạo Lê khóa miệng, nụ hôn này không phải nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước lúc trước, lại càng không phải dịu dàng triền miên, giống như mang theo hình phạt sấm sét dữ dội, giống như mưa to gió lớn thổi tới, hôn cuồng dã, hôn nhiệt liệt, làm cho người ta hít thở không thông.

Mà một màn này vừa vặn bị Lôi Thạc Minh quay trở lại nhìn thấy rõ ràng, quả dấm của anh không tự chủ siết chặt, quả nhiên! Dự liệu của mình không sai.

Đi nước Pháp, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Anh trở lại bởi vì phát hiện ví tiền của Tiết Giai Ny rơi trên xe mình, lại cảm thấy đây là ông trời cho anh cơ hội, vui mừng quay đầu lại, nhưng không ngờ lại thấy hình ảnh để cho anh tan nát cõi lòng.

Bông tuyết bay tán loạn đầy trời, người đàn ông ôm người phụ nữ trong ngực, hôn như si như say, lãng mẩn như vậy.

Từ góc nhìn của anh, chính là cảnh tượng chân thật như vậy, móng tay đâm sâu vào trong thịt, nhưng anh đau đến vô tri vô giác, chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi nơi này.

Ổng kính lần nữa trở về trên người hai người đang hôn “Kích tình bắn ra bốn phía”, Tiết Giai Ny ra sức đâm anh đánh anh, nhưng Quan Hạo Lê chính là không chịu buông tha, cho đến khi trong miệng có vị lạ - hỗn hợp vị mặn và mùi máu tươi.

Anh mới chậm rãi buông cô ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

“Khốn kiếp! Lưu manh thú! Bắt nạt tôi rất vui sao? Tôi chán ghét anh! Ghê tởm anh!” Quả đấm của Tiết Giai Ny như mưa rơi xuống người anh, giọng nghẹn ngào khổ sở.

“Tôi chỉ muốn một tình yêu đơn giản, tại sao lại khó khăn đến vậy? Sao các người đều muốn bức ép tôi? Tại sao phải tới trêu chọc tôi? Để cho tôi một mình ngậm ngùi không được sao...”

Khóc, khóc, Tiết Giai Ny die enda anle equu ydonn chậm rãi ngồi xuống, thút thút nói lời không đầu vào đầu, cô cảm thấy mình đã đè nén lâu rồi, mỗi lần đều mạnh mẽ ép nước mắt quay lại, ép mình kiên cường, ép mình mỉm cười, bởi vì không ai sẽ đau lòng mình.

Chân mày Quan Hạo Lê nhíu lại càng chặt, cô gái nhỏ này là sao đây?

Lại không phải hôn lần đầu tiên, sao khóc âm ỉ như vậy? Người không biết còn tưởng anh cưỡng bức cô, thật chết người!

Anh thở dài, móc khăn tay mang theo người trong túi tiền ra, đưa cho cô, “Khóc đến xấu hổ chết rồi, lau một chút đi.” (chú thích: Quan thiếu thân là bác sỹ, hơi thích sạch sẽ, mang theo khăn tay bên mình là thói quen từ trước tới giờ của anh.)

Tiết Giai Ny vẫn ngồi chồm hỏm trên mặt đất khóc “Hu hu”, không để ý đến anh, càng không nhận khăn tay anh đưa.

Bông tuyết nhẹ nhàng trong suốt bay đủ vài vòng trên không trung, bông bành rơi xuống, rơi trên đầu, trên vai, trên người hai người, chỉ tiếc màu trắng này không kéo dài được bao lâu, nhanh chóng biến thành nước tuyết, ngấm vào trong áo.

Quan Hạo Lê bắt đắ dĩ ngồi xổm người xuống, muốn lau nước mắt trên mặt giúp cô, tiếp tục như vậy, anh lo lắng cô sẽ bị cảm lạnh, nhưc đầu!

“Lấy ra! Tôi mới không cần dùng đồ người khác đã từng dùng...” Tiết Giai Ny gạt tay anh ra, tội nghiệp hít hít mũi.

“Này... Phụ nữ, em đừng...” Nói được một nửa, Quan Hạo Lê mới kịp phản ứng người khác trong lời cô nói có ám chỉ gì khác, tâm tình lập tức thật tốt.

Giọng nói dịu dàng rất nhiều, “Mang theo khăn tay bên người chỉ là sở thích cá nhân của anh thôi, trước mắt còn chưa có người phụ nữ nào dùng, bởi vì, nó là đặc biệt với anh, sẽ không tùy tiện đưa cho người khác.”

Ý ở ngoài lời chính là: Đối với anh, em cũng là đặc biệt, không phải phụ nữ tùy tiện tiện tiện.

Vừa nói vừa giúp cô lau nước mắt dieendaanleequuydonn nước mũi trên mặt, Tiết Giai Ny vội vàng giặt lấy tự mình lau, trong lòng cảm thấy rất phức tạp, không hiểu lời nói kia của anh có ý gì, trong miệng vẫn lẩm bẩm như cũ: “Có quý mới tin anh!”

“Anh có thể thề, nếu có nửa câu nói láo, bị thiên lôi đánh!” Giọng Quan Hạo Lê cực kỳ nghiêm túc.

“Chuyện người nào từng dùng có liên quan gì tới tôi! Ít tự mình đa tình!” Tiết Giai Ny phun trả lại anh một câu, lung tung lau mặt.

Quan Hạo Lê nhún nhún vai, dịu dàng nói: “Tuyết rơi càng lúc càng nhiều rồi, về thôi.”

Lúc Tiết Giai Ny đứng lên thân thể hơi lắc lư, người ngồi chồm hổm đã lâu khó tránh khỏi hơi choáng váng đầu, Quan Hạo Lê vội vàng đỡ cô, lại bị cô dùng sức hất ra, “Tôi không đổi cách nhìn về anh, tôi còn rất ghét anh!”

Nói xong, chạy vào trong nhà.

Quan Hạo Lê đứng tại chỗ sờ sờ lỗ mũi, lầm bầm lầu bầu: thật sao? Vẫn còn nhớ ai đó từng nói: yêu và hận có thể chuyển đổi.

Hôm nay coi như anh đã biết rõ một chuyện, trong lòng cô gái nhỏ có anh, chỉ có điều không dám thừa nhận mà thôi, về phần thanh mai trúc mã đó, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội.

Thời gian dần tiến tới cuối năm, tất cả mọi người vội vàng đặt mua đồ tết, Tiết Giai Ny ở nhà chán đến chết, Chân Chân ở Manhattan xa xôi, Cát gia về Thanh Đảo với ông bà rồi, ngay cả một người nói chuyện bên cạnh cũng không có.

Ngày hai mươi bốn tháng chạp năm cũ, cô không ngờ nhận được điện thoại của Nam Cung Thần, nói Quan Hạo Lê ngã bệnh, sốt cao bốn mươi độ không giảm, trong miệng tâm tâm niệm niệm tên cô, còn nói anh ấy vô cùng đáng thương, gần sang năm mới một mình ru rú ở nhà, không có một nửa bạn bè, thân thích bên cạnh, bị bệnh cũng không ai biết...

28. Quyển 1 - Chương 27

“Anh và Đằng Cận Tư không phải là bạn bè của anh ta sao? Gần sang năm mới, sao anh ta không trở về nhà? Cái này gọi là tự mình chịu tội, không được trách người khác!” Tiết Giai Ny tỉnh táo nghe anh tự thuật xong, sau đó trả lời trúng tim đen.

“Em gái Tiết, lời nói này của em quá không chịu trách nhiệm, Lê tử bệnh đều là do cô, sau khi trở về từ đêm đó thì anh ta đã bị cấm, ngày nào cũng giàn giụa nước mũi, sau đó không ngừng ho khan, sau đó sốt cao không hết, về phần tại sao anh ta không trở về nhà, đó cũng là có nguyên nhân, haizz. Tóm lại, một lời khó nói hết!”

Nam Cung Thần thở dài liên tiếp, làm như có nỗi khổ gì.

“Anh đừng nói lung tung! Đêm đó cách bây giờ cũng đã lâu, anh ta không phải là bác sĩ tiếng tăm lừng lẫy sao! Ngay cả một căn bệnh cảm nho nhỏ cũng trị không hết? Bớt gạt người đi!”

Tiết Giai Ny vốn không tin lời của anh ta, tự động bỏ qua câu nói về hoàn cảnh gia đình kia, không có liên quan đến cô, một chút xíu liên quan cũng không có! Tuyệt đối không thể động lòng trắc ẩn với phần tử đáng ghét kia!

“Cũng bởi vì anh ta là bác sĩ, cho nên mới cảm thấy không đáng lo lắng, qua loa cho xong, kết quả báo ứng tới rồi! Hôm nay nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự, tôi thật vất vả mới được nghỉ mấy ngày, chạy về thăm cha mẹ, thật sự là không có chút thời gian nào, còn Đằng thiếu, cô cảm thấy cậu ấy có thời gian tới chăm sóc Lê tử sao?”

Nam Cung Thần hỏi ngược lại, mắt liếc người nào đó đang bị sốt đến bất tỉnh nhân sự, nhất thời trong đầu đã có chủ ý.

Được rồi, coi như Nam Cung Thần nói rất có đạo lý, nhưng những thứ này có liên quan gì tới cô?

“Nam Cung tiên sinh, xin hỏi mục đích anh gọi điện thoại cho tôi là gì?”

“Bạn học Tiết, cô cảm thấy mình là một người xấu sao?” Nam Cung Thần nhìn trái phải mà nói cái khác.

“Dĩ nhiên là không.” Tiết Giai Ny bị anh hỏi làm cho bối rối.

“Bạn học Tiết, cô có cảm thấy mình là loại người thấy chết không cứu không?”

“ Không phải.”

“Như vậy thì, còn muốn hỏi gì nữa đây? Bây giờ vừa đúng dịp cô được nghỉ đông, dư thời gian so với bất cứ ai, cứu một mạng người hơn xây 7 tầng tháp, a di đà Phật! Thiện Tai Thiện Tai!”

Mặt của Tiết Giai Ny đầy vạch đen, tên Nam Cung Thần này! Hỏi cô vòng co.

“Rất xin lỗi, tôi cảm thấy mình không có nghĩa vụ này, mặt khác tôi tốt bụng nhắc nhở anh một câu, hiện tại khắp nơi đều có bảo mẫu, chỉ cần anh gọi điện thoại một cái là có thể giải quyết rồi.”

Cô nói xong, liền chuẩn bị cúp điện thoại, kết quả bị Nam Cung Thần gọi lại.

“Chờ một chút! Bây giờ lòng người khó dò, ngộ nhỡ họ cướp sắc lại cướp tiền, chẳng phải là Lê tử chỉ có thể mặc cho họ làm thịt, một chút hơi sức để chống trả cũng không có.”

“Phốc! Nam Cung tiên sinh đừng nói đùa có được hay không! Cướp sắc lại cướp tiền? Nói ra cũng không có người tin tưởng.” Tiết Giai Ny bị anh chọc cho cười ha ha.

“Nói thật với cô, thật ra thì đã lâu Lê tử chưa từng có bạn gái, từ lần trước đi dã ngoại với cô về, anh ta liền mất hết hứng thú với những cô gái khác. Thú thật, cho dù là cơ thể cần, anh ta cũng nhịn được, trong đầu anh ta đều nghĩ đến cô, không có cách nào với những người phụ nữ khác.” Nam Cung Thần ai oán nói.

“Ngừng! Anh đã nói xong, tôi có thể cúp máy chứ?” Tiết Giai Ny vội vàng cắt đứt lời của anh ta, nghe nữa cô hoài nghi mình sẽ mặt đỏ tai hồng.

Cúp điện thoại xong, cô vẫn cảm thấy nhịp tim đập như sấm, ” Từ lần trước đi dã ngoại với cô về, anh ta liền mất hết hứng thú với những cô gái khác.” Những lời này cứ quanh quẩn ở trong đầu cô, quấy nhiễu tinh thần của cô.

Nam Cung Thần nghe bên kia điện thoại truyền đến tiếng “Tút tut tut”, nhếch miệng lên thành một nụ cười như ý, anh dám cá lời của mình đã có tác dụng!

(Quan Hạo Lê run run chỉ vào Nam Cung Thần: cậu được lắm! Thừa dịp tôi bị bệnh bất tỉnh nhân sự liền nói xằng nói bậy!)

(Nam Cung Thần nhú mày: tốt bụng lại bị nghĩ là lòng lang dạ thú! Tôi đang giúp anh tranh thủ được em gái Tiết chăm sóc, anh phải biết ơn.)

(nghe lời nói của anh ta, Quan Hạo Lê thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.)

Nam Cung Thần đi tới bên cạnh Quan Hạo Lê, sờ trán của anh, thật nóng!

Lấy điện thoại di động ra chụp một tấm hình gửi trực tiếp cho Tiết Giai Ny, cái này gọi là có bằng chứng rõ ràng, chứng minh lời anh nói không phải là giả.

Tiết Giai Ny đang ôm túi nước ấm không ngờ anh ta sẽ gửi tin nhắn cho mình, cần môi, lúc đang chuẩn bị xóa, tin nhắn kahcs lại tới, rõ ràng là địa chỉ nhà của Quan Hạo Lê và một câu nói: tôi đi đây, tự cô quyết định thôi.

Lần này, cô thật sự là đâm lao phải theo lao rồi.

Trong lòng giận dữ mắng Nam Cung Thần một trận, trách anh ta giao cho mình một nan đề như vậy.

Không đi thì trong lòng không yên tâm, đi thì trong lòng lại càng không thoải mái, tại sao cô phải đi chăm sóc anh ta!

Buổi trưa một nhà ba người đang ăn cơm, cô ăn không ngon, cảm thấy trong lòng có chuyện, rất khó chịu, mẹ Tiết nhìn ra con gái không yên lòng, dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Tâm trạng không yên à?”

“Không có việc gì ạ!” Cô cuống quýt cúi đầu ăn cơm, che giấu cảm xúc trong lòng mình.

Nhưng cô quên mất mẹ của cô là hỏa nhãn kim tinh, làm sao giấu được bà, sau bữa cơm trưa, liền vào phòng của cô, kéo tay của cô hỏi “Có bạn trai rồi hả ?”

“Mẹ, mẹ đừng đoán bậy! Không có.” Tiết Giai Ny gắt giọng.

“Có phải là người con gặp lúc nghĩ hè ở tháp không?” Mẹ Tiết hỏi rất trực tiếp.

“Mẹ! Mẹ nghĩ đi đâu vậy!” Tiết Giai Ny thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trí nhớ của mẹ cô có cần tốt như vậy hay không!

Mẹ Tiết cười đến mặt sáng tỏ, nhìn dáng vẻ của con gái, thì biết rõ tám chín phần rồi.

“Ny Ny, con lớn rồi, có bạn trai là chuyện bình thường, ba mẹ sẽ không ngăn cản con, hơn nữa, mẹ và cha con đều cảm thấy thằng nhóc Quan Hạo Lê đó cũng không tệ lắm.”

Tiết Giai Ny vừa vội vừa thẹn thùng, chuyện rõ ràng không phải là như vậy, sao cố tình phát triển thành như vậy chứ?

“Ba mẹ đều cảm thấy năm nay con cười nhiều hơn so với mấy năm trước, tràn đầy sức sống, đây là một hiện tượng tốt.” Dừng một chút, nói tiếp: “Lúc ai còn trẻ mà không có một mối tình khắc cốt ghi tâm chứ, hai ngày trước mẹ đọc được một câu ở trên mạng, trong cuộc đời của mỗi người đều sẽ xuất hiện hai người, một người vào thời gian đẹp nhất, một người vào những năm tháng dịu dàng.”

“Mẹ.” Tiết Giai Ny kinh ngạc nhìn mẹ, đây là lần đầu tiên hai mẹ con trò chuyện về phương diện tình cảm, thì ra, cái gì mẹ cũng biết.

Bỗng dung hốc mắt của cô ươn ướt, ba mẹ lúc nào cũng yêu mình vô điều kiện như thế, mặc kệ xảy ra chuyện gì, nhà, vĩnh viễn đều là nơi chốn gió mưa tốt nhất cho mình.

Một người vào thời gian đẹp nhất, một người vào những năm tháng dịu dàng. Nói thật hay!

“Ba mẹ chỉ hi vọng con sống vui vẻ.” Mẹ Tiết dịu dàng sờ gương mặt của con gái.

“Mẹ.” Giọng nói của Tiết Giai Ny nghẹn ngào, ngã vào trong lòng mẹ, ôm eo của bà giống như khi còn bé, trong lòng ấm áp.

Trải qua một trận giằng co tư tưởng, Tiết Giai Ny xách theo canh mẹ nấu lái xe đến nhà trọ của Quan Hạo Lê, nhấn chuông đã lâu mà cũng không có người mở cửa, trong lòng cô nghĩ ngợi: chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho Nam Cung Thần, cửa chợt mở ra, Quan Hạo Lê mặc một cái áo ngủ, đầu tóc rối bù, sắc mặt vàng vọt, hai mắt lõm xuống, dáng vẻ đáng thương.

Dường như anh không ngờ sẽ là cô, sau khi sững sốt một giây đồng hồ, “Bùm” một tiếng, đóng cửa.

Tiết Giai Ny trợn mắt, rốt cuộc người này bị gì vậy?

Thôi! Nhìn bộ dáng của anh đúng thật là bệnh cũng không nhẹ, đoán chừng là bệnh đến hồ đồ, xem như mình tích đức, gơ tay lên gõ cửa.

Cửa lại mở ra, Quan Hạo Lê trừng mắt nhìn, lộ ra bộ dáng không dám tin, giọng nói khàn đục, “Tôi không có nằm mơ chứ? Không bị ảo giác chứ?”

“Chẳng lẽ nhìn tôi không giống như là người sống sờ sờ sao?” Khóe miệng của Tiết Giai Ny giật giật, xem ra lời nói của Nam Cung Thần không sai, anh ta gọi điện thoại không phải là do Quan Hạo Lê xúi giục.

“Cô tới thăm tôi?” Quan Hạo Lê chỉ chỉ chính mình.

“Có người gọi điện thoại cho tôi nói anh bệnh rất nặng, tôi tốt bụng tới thăm anh xem thử anh còn sống hay không.” Tiết Giai Ny che giấu sự quan tâm của mình, cố làm ra vẻ thoải mái.

Quan Hạo Lê cào tóc, “Có phải tôi rất nhếch nhác hay không?”

“Anh muốn tôi cứ đứng ở bên ngoài sao?” Vẻ mặt của Tiết Giai Ny rất .

Quan Hạo Lê vội vàng nghiêng người cho cô vào nhà, nhỏ giọng nói một câu, “Cám ơn.”

Tiết Giai Ny mím môi, nghe được hai chữ “Cám ơn” từ trong miệng anh thật đúng là không dễ dàng, đặt vật trong tay lên bàn, “Anh vẫn còn sốt sao? Có cần đến bệnh viện không?”

“Không cần, uống thuốc là được rồi.” Quan Hạo Lê tựa vào trên ghế sa lon, chùng mấy ngày rồi anh không ăn uống đầy đủ, cơ thể rất yếu.

“Anh chắc chứ?” Tiết Giai Ny nhíu mày nhìn anh, đi tới sờ trán anh, còn nóng hơn so với tưởng tượng của cô! Ngay sau đó nói: “Đừng làm trò nữa! Anh đang sốt cao.”

“Cô là đang quan tâm tôi sao?” Quan Hạo Lê nhìn chăm chăm cô không hề chớp mắt.

“Đi, đi bệnh viện với tôi.” Tiết Giai Ny kéo tay anh, kết quả bị anh kéo lại, ngã nhào vào trong lòng anh.

29. Quyển 1 - Chương 28

Hô hấp ấm áp của Quan Hạo Lê phả lên mặt cô, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người anh truyền đến, nhịp tim không tự chủ tăng nhanh hơn rất nhiều, muốn đẩy anh ra, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của anh, lại mềm lòng.

“Em đây là đang quan tâm anh sao?” Anh dứt khoát không tha mà hỏi.

Tiết Giai Ny bị giam cầm trong ngực anh, hơi thở của nhau gần trong gang tấc, trông mắt thâm trầm đen như mực của anh càng không nháy mắt mà nhìn cô chăm chăm, làm hại cô không thể tập trung suy tư.

“Anh phát sốt rất lợi hại, đi bệnh viện với tôi!”

Cô vội vã nói sang chuyện khác, còn đưa tay sờ trán nóng bỏng của anh, lúc rút tay về bị Quan Hạo Lê nắm lại, “Giai Ny.”

Giọng nói khàn khàn đậm đà của anh giống như lông vũ lay động cánh cửa lòng Tiết Giai Ny, thích, thích...

“Trên bàn có nồi cháo gà, anh uống lúc còn nóng chút.” Tiết Giai Ny giống như con nai bị sợ hãi, “Xoạt” một cái nhảy dựng lên khỏi ngực anh, đi vào phòng bếp cầm bát đĩa, đổ cháo gà ra cho anh uống.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Quan Hạo Lê không rời khỏi cô, chậm rãi đứng dậy, đi tới phía sau cô, đưa tay ôm chặt eo cô, cả người dán vào, cầm đặt trên chỗ gầy nhỏ trên vai cô.

Khoảnh khắc khi anh vòng chặt eo cô, cả người Tiết Giai Ny cứng ngắc, cố gắng kiềm chế cảm xúc mới không đẩy anh ra, trái tim vẫn đang “Thình thịch” đập không ngừng, cô là thể nào đây? Cô thật sự thích anh sao?

Không! Chỉ bởi vì anh ngã bệnh, mình không đành lòng mà thôi.

Ngược lại tay mức cháo hơi run, thiếu chút nữa vãi ra, “Uống lúc còn nóng chút.”

“Là em tự tay nấu sao?” Quan Hạo Lê dán chặt lên vành tai cô, môi khêu gợi phun lên.

“Nghĩ hay lắm! Là đồ ăn trưa nhà tôi còn dư lại, tôi thấy anh ngã bệnh, ở nhà một mình đáng thương, cho nên tốt bụng mang đến cho anh nếm thử một chút.” Tiết Giai Ny cắn môi trừng anh.

Quan Hạo Lê không để ý, buông eo cô ra, nhận lấy chén cháo, rất cho mặt mũi ăn sạch, anh đúng là đói bụng.

Tiết Giai Ny thấy anh đã ăn xong, dọn dẹp xong bát đĩa, “Đi thôi, đi bệnh viện.”

“Không đi.” Quan Hạo Lê cự tuyệt rất quả quyết.

“Người bây lớn, còn náo loạn như con nít!” Giọng Tiết Giai Ny hơi giận trách.

“Anh nói nghiêm túc.” Hình như Quan Hạo Lê rất bất mãn với việc cô coi anh như đứa bé mà đối đãi.

“Trời! Bác sỹ Quan tiếng tăm lừng lẫy ngã bệnh không chịu đi bệnh viện, đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ còn có bí mật không thể để cho người biết sao?” Về mặt Tiết Giai Ny tò mò.

“Cảm chỉ là bệnh nhỏ, từ anh có chùng mực.”

Anh không đi bệnh viện bởi vì suy nghĩ kéo dài mấy ngày, như vậy có thể yêu cầu cô chiếu cố mình nhiều thêm mấy ngày.

Khi ai người ai cũng không chịu die3nda'nle3qu'ydo0n nhượng bộ, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Quan Hạo Lê buồn bực trong lòng, đáng chết! Rốt cuộc là ai không thức thời!

Tiết Giai Ny vội vàng đi mở cửa, không ngờ người tới lại là Đằng Cận Tư, bốn mắt nhìn nhau trong nháy mắt, hai người đều ngẩn ra, nhất là Đằng Cận Tư, hiển nhiên không ngờ Tiết Giai Ny ở đây.

“Đây không phải nhà trọ của Lê tử sao?” Đằng Cận Tư ngạc nhiên hỏi.

“Anh ấy đang ở bên trong.” Tiết Giai Ny suy nghĩ muốn được độn thổ.

“Hai người... Ở chung?”

Một câu nói khiến Tiết Giai Ny cháy ngoài khét trong sống, đỏ mặt giống như tôm hùm lớn, ngay cả chân tay cũng không biết vút đầu rồi, không hổ quả nhiên là Đằng thiếu! Công lực giết người trong nháy mắt quá mạnh mẽ.

“Không có! Tôi chỉ tới xem anh ấy có phải còn sống không.” Sau khi Tiết Giai Ny ổn định tâm thần, bèn giải thích.

Tới cùng Đằng Cận Tư còn có một người đàn ông mang theo hòm thuốc, xem dáng vẻ là bác sỹ, Quan Hạo Lê buồn bã trong lòng: A Tư sớm không tới trễ không tới, cố tình chọn lúc mấu chốt này mà tới.

“Bạn của anh đã dẫn bác sỹ tới, vậy tôi đi trước.” Tiết Giai Ny cầm giỏ xách lên, hận không thể lập tức chạy khỏi nơi này.

“Giai Ny, em mà đi anh kiên quyết không phối hợp trị liệu, dù sao cũng không có ai quan tâm anh, còn không bằng chết đi cho xong.” Về mặt Quan Hạo Lê khổ sở.

Đằng Cận Tư và bác sỹ rất biết điều ngồi trên sofa trong phòng khách, không nói tiếng nào, trong lòng cùng cảm thán: Xem ra bọn họ tới thật không đúng lúc, phá hư chuyện tốt gì đó.

Tiết Giai Ny quần bách mặt đỏ như máu, hơi bất đắc dĩ với việc anh ăn vạ, vừa tức vừa buồn cười nhìn anh, “Anh chính là đứa trẻ ba tuổi sao?”

“Dù sao anh vẫn luôn cô đơn một mình, không ai trông nom chẳng ai chú ý.” Trong giọng nói của Quan Hạo Lê tràn đầy uất ức và đau lòng.

Đang chuẩn bị mở cửa ngón tay Tiết Giai Ny run lên, người đàn ông này đang làm nũng với cô sao? Liên tưởng tới trước đó Nam Cung Thần gọi điện thoại cho cô, khi nhắc tới cha mẹ anh muốn nói lại thôi, cô đương nhiên nghĩ sai, cho tới sau ngày nào đó, gia thế nhà Quan Hạo Lê lộ ra ánh sáng trước mặt cô, cô mới phát giác được ban đầu mình bị lừa, tức giận không thôi.

“Đằng...” Tay cô vừa chỉ đến một người đàn ông nào đó ngồi trên ghế sofa, anh lập tức tự giác đứng lên, “Tôi nhớ công ty còn có chút chuyện khẩn cấp, đi trước.”

Quan Hạo Lê cảm thán một tiếng trong lòng: Vẫn là a Tư thức thời!

“Này! Anh làm gì thế!” Tiết Giai Ny die enda anle equu ydonn bị cử động của anh làm cho ngây ngẩn cả người.

“Tôi chỉ dẫn bác sỹ tới đây chích thuốc cho Lê tử, chẳng lẽ tôi không thể đi sao?” Đằng Cận Tư nghiêm trang hỏi.

“Ồ...” Tiết Giai Ny hết lời rồi, cô nên nói gì?

Cuối cùng, Đằng Cận Tư rời đi, cô ngược lại ở lại với bác sỹ Hồ kia, dưới uy hiếp của Tiết Giai Ny, Quan Hạo Lê ngoan ngoãn chích uống thuốc, rất nhanh đã buồn ngủ rồi.

“Tiết tiểu thư, đây là thuốc mấy ngày của Quan tiên sinh, hy vọng cô đốc thúc ngài ấy uống.” Bác sỹ Hồ nói rõ ràng tỉ mỉ tác dụng và liều thuốc một ngày ba lần, sau khi đã dặn dò xong, ông sửa sang lại hòm thuốc chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút, ông không thể đi!” Tiết Giai Ny kịp phản ứng.

Bác sỹ Hồ lập tức hiểu ý tứ của cô, “Tiết tiểu thư, mặc dù Quan tiên sinh ngã bệnh, nhưng dù sao ngài ấy cũng là một bác sỹ, chuyện rút kim tiêm thật sự quá đơn giản.”

“Chẳng lẽ chích một liều như vậy đủ rồi? Lỡ còn chưa hạ sốt thì sao?”

“Nếu thấy tình huống không tốt hơn, Tiết tiểu thư có thể gọi điện thoại cho tôi.” Bác sỹ Hồ đưa danh thiếp cho cô, cầm đồ lên chuẩn bị đi.

“Nhưng...” Tiết Giai Ny ê a hời lâu, cũng không biết nên nói cái gì.

“Tiết tiểu thư yên tâm đi, chỉ cần điều dưỡng cho tốt, bệnh tình của Quan tiên sinh không có gì đáng ngại.” Bác sỹ Hồ ôn hòa nói.

Người ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, Tiết Giai Ny chỉ có thể đưa mắt nhìn người ta đi, thời gian mới nửa tiếng, trong phòng đã khôi phục lại yên tĩnh, cô kinh ngạc ngồi trên ghế sa lon, hơi không biết tại sao mình lưu lại.

Quay đầu liếc mắt nhìn về phía người đàn ông nhắm mắt ngủ yên trên ghế salon, chẳng lẽ trong thuốc có thành phần an thần, anh nhanh như vậy đã ngủ mất rồi hả?

Gặp quỷ! Đây rốt cuộc là diễn tuồng gì?

Đầu cô đau chôn giữa hai đùi, chỉ cảm thấy càng nghĩ càng loạn, sâu người!

Thôi, ký lai chi tắc an chi *.

(*) Ký lai chi tắc an chi: đã tới nơi này rồi thì cứ yên phận.

Ngay sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh phát hiện bên trong không có gì cả, rỗng tuếch, xem ra phòng bếp chỉ dùng để bày biện thôi, may mà tìm được chút gạo trong ngăn tủ, nghĩ ninh chút cháo trắng cho anh uống.

Sau khi làm xong những việc này, cô phát hiện nhà anh rất loạn, có thể vì ngồi yên không có việc gì làm, cô nhìn thấy chỗ nào cũng không vừa mắt, những tâm lý này xen vào quấy phá, cô chuyên cần cầm cây chổi và cây lau nhà lên, làm việc nhà.

Lúc Quan Hạo Lê mở mắt ra, bên trong phòng không có bất kỳ ai, yên tĩnh đến mức một cây kim rơi trên mặt đất dieendaanleequydonn cũng có thể nghe thấy, trong lòng anh lập tức dâng lên nỗi uất ức tức giận, tức giận đến ném rót ly trà thủy tinh trên bàn uống trà, không ai trông nom anh, không ai quan tâm anh, thừa dịp anh ngủ say đều đi hết...

Tiết Giai Ny đang trên ban công phơi khăn lau nghe được tiếng “Choang” vang lên, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, cuống quýt vội chạy vào, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

Quan Hạo Lê hiển nhiên ngây ngấn cả người, anh cho rằng trong nhà không có ai, không ngờ Tiết Giai Ny vẫn ở đây, một lúc lâu sau mới nỉ non ra tiếng, “Anh... Cho rằng tất cả đều đi hết.”

Có lẽ bởi vì ngại quá, trên gương mặt tái nhợt của anh nổi lên chút đỏ.

Tiết Giai Ny “Xì” một tiếng vui vẻ, lần đầu tiên cô phát hiện Quan Hạo Lê có một mặt trẻ con như vậy, không trách được tất cả mọi người nói đàn ông khi bị bệnh như con nít, thật sự rất giống, nhất là đáng vẻ đỏ mặt của anh, vô cùng... Đáng yêu.

“Em không đi?” Quan Hạo Lê hỏi rất ngu ngốc.

“Tôi thấy anh nóng đầu đến hồ đồ rồi, bây giờ tốt hơn chút nào chưa?” Tâm tình Tiết Giai Ny thật tốt, đi tới sờ lên trán anh, phát hiện không nóng như trước.

Quan Hạo Lê một phát túm được tay cô, “Đừng đi.”

“Buông tay! Anh vẫn còn đang truyền.” Tiết Giai Ny vội vàng rút tay về, đáng tiếc anh nắm quá chặt, không tránh thoát được.

“Đừng đi.” Anh lặp lại.

Coi như Tiết Giai Ny thấy được một mặt trẻ con của anh, chỉ có thể dụ dỗ anh, “Không phải tôi ở đây sao.”

Nghe được câu trả lời lập lờ nước đôi của cô, Quan Hạo Lê không quá hài lòng, dùng tay không cầm kim truyền thuốc kéo cô ngồi lên đùi, Tiết Giai Ny thuận theo không tự nhiên, cô đồng ý ở lại chăm sóc anh vì không đành lòng nhìn anh cô đơn một mình, cũng không có nghĩa... Cô thích anh.

30. Quyển 1 - Chương 29

Khi hai người đang lờ lợ, Quan Hạo Lê đột nhiên kêu đau thành tiếng, Tiết Giai Ny bị sợ đến không dám lộn xộn nữa, cho rằng mình vướng vào dây truyền dịch của anh, luôn miệng hỏi: “Không sao chứ?”

“Có chuyện.” Anh lăm bầm trả lời, giống như rất đau.

“Tôi xem một chút.” Không lời nào có thể miêu tả được tình cảm quan tâm của Tiết Giai Ny.

Trong mắt Quan Hạo Lê thoáng hiện lên nụ cười đắc ý, “Em nhốt trái tim anh.”

Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định, ngay sau đó Tiết Giai Ny ý thức được anh cố ý đùa mình, không khỏi hơi tức giận, ngay sau đó giùng giàng muốn ngồi dậy, lần này thật sự đụng phải chỗ cầm kim truyền của anh, đau đến anh nhe răng nhếch miệng.

“Anh cho rằng tôi sẽ ngã hai lần cùng một chỗ sao?” Tiết Giai Ny hừ một tiếng, nhưng lúc đứng lên phát hiện khác thường, thì ra lần này người nào đó không lừa cô.

“Hòm thuốc trong hộc tủ bên cạnh TV, cầm tới đây giúp anh.” Quan Hạo Lê nhin đau chuẩn bị rút kim ra.

Cho dù không phải cô tạo thành, nhưng cô cũng không thoát khỏi liên quan, cô chỉ có thể chấp nhận đi lấy hòm thuốc, xử lý vết thương giúp anh.

Làm xong, cháo cũng chín không sai biệt lắm, Quan Hạo Lê trăm lần không muốn uống cháo, vẻ mặt buồn bã tới cực điểm, “Vài ngày chưa ăn đồ gì, miệng không có mùi vị gì cả, phát ngấy, mình thật đáng thương!”

Vừa nói còn làm ra vẻ khổ sở, Tiết Giai Ny ngồi đối diện anh cũng không nhìn nổi, thật ra thì cô cũng không thích uống cháo trắng, nhưng nhà anh không có nguyên liệu nấu ăn!

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô chỉ có thể để miệng xuống.

“Em làm cơm cho anh ăn.” Quan Hạo Lê làm tính toán nhỏ nhất trong lòng.

“Chẳng lẽ anh không biết trong nhà anh trừ gạo ra không có gì cả sao?” Tiết Giai Ny bắt đắc dĩ nhìn anh.

“Chung cư gần đây có siêu thị, bây giờ vẫn còn kịp.”

Tiết Giai Ny liếc nhìn anh, nhìn sắc mặt tái nhợt của anh đã biết mấy ngày nay không ăn cơm, nhà trọ này không có chút nhân khí nào? Vắng lạnh chết rồi.

“Nếu như vậy, chúng ta ra ngoài ăn.” Cô nghĩ mua đồ bên ngoài về làm còn không bằng ra ngoài ăn cho tiện.

“Đồ phía ngoài không phải chất béo quá nhiều chính là hương vị quá nặng, hơn nữa không có dinh dưỡng, thân thể anh bây giờ suy yếu, cần ăn đồ sạch sẽ lại có dinh dưỡng.”

Quan Hạo Lê nghĩ trong lòng, như vậy có lợi cho tăng tiến tình cảm giữa hai người, hơn nữa mua thức ăn nấu cơm tương đối lâu, làm không tốt tới nay còn có thể thuyết phục Giai Ny lưu lại, đây không thể nghi ngờ là kết quả hoàn mỹ nhất.

Tiết Giai Ny thấy anh mở lớn hai mắt tội nghiệp nhìn mình, trong lòng không khỏi mềm nhũn, được rồi, coi như cô làm người tốt đến cùng thôi.

Vì thế cầm áo khoác lên, “Chỉ một lần này, coi như phá lệ một lần!”

“Đi thôi.” Khóe môi Quan Hạo Lê khẽ nhếch lên, anh không trả lời trực tiếp lời Tiết Giai Ny bởi vì anh vốn không cảm thấy đây chỉ vụn vặt có lần thứ nhất.

Hai người mặc áo lông ra cửa, Quan Hạo Lê đi nđe qu yđo n đang chuẩn bị lái xe của mình, bị Tiết Giai Ny ngăn lại, “Anh là bệnh nhân, hôm nay tôi lái.”

Bảy rưỡi tối, chính là lúc cao điểm xe chạy ở mỗi thành thị, tiếng người tiếng xe tiếng chó sủa hòa lại thành một, trên lối đi bộ có thể tùy ý thấy được cặp chân và sinh vật bốn chân, đèn đỏ cái này tiếp cái kia, người lái xe bị ngăn trên đường lớn khiến chiến kiên nhẫn, trơ mắt nhìn chó Samoyed * của nhà nào đó ngoắt đuôi sung sướng chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng còn huênh hoang uốn éo cặp mông trắng như tuyết vui vẻ sủa hai tiếng, thấy thế khiến dòng người đang kẹt xe càng cảm thấy ngột ngạt.

(*) Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. Samoyed có nghĩa là giống chó có khả năng tự tìm ra thức ăn. Samoyed từng là chó kéo xe trượt tuyết trước khi trở thành bạn dành cho giới thượng lưu và hợp thời trang như ngày nay, nó cũng từng được những người thợ săn và đánh cá nuôi. Trang nhã và lanh lợi, giống chó này ngày nay trở nên một trong những giống chó mốt nhất của những người yêu chó và được gọi là Nàng Bạch tuyết của rừng Taiga

Đây là một giống chó rất siêng năng. Nó có thể sủa bất cứ lúc nào khi có vật tiếp cận nó. Giống chó còn này rất thân thiện và nổi tiếng ham chơi. Chúng luôn vui mừng với tất cả mọi người, kể cả người lạ. Chính vì đặc tính này nên chúng ít được sử dụng làm chó canh gác. (nguồn: Wikipedia)

Thời thế bây giờ, xe bốn bánh là kết quả của hiện đại hóa còn chạy trốn không nhanh bằng con chó nhỏ, đây là chênh lệch tâm lý mức nào!

Tiết Giai Ny điều khiển xe Porche màu đỏ lửa của mình chậm rãi dừng hẳn, lẳng lặng chờ đợi, trong lòng vô cùng buồn bực, cái gì mà chung cư gần đây có siêu thị! Dọc đường đi chỉ thấy mấy siêu thị nhỏ, bên trong vốn không có nửa cây rau củ, giờ đã đi đến đâu! Lãng phí thời gian!

Quan Hạo Lê ngồi bên cạnh ngược lại nhàn nhã thoải mái, thật ra thì chung cư gần đó quả thực có một siêu thị, chỉ tiếc không phải con đường này mà thôi.

Dĩ nhiên, anh sẽ không nói cho Tiết Giai Ny, bởi vì, anh chính là cố ý.

“Anh chắc chắn không đi sai?” Tiết Giai Ny dần lòng hỏi.

“Không có, anh nhớ là con đường này, rẽ thêm một chỗ ngoặt nữa là đến.” Quan Hạo Lê nhiệt tình sắp xếp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiết Giai Ny buồn bực trong lòng, sớm biết xa như vậy thì không nên đồng ý với anh, mua xong thức ăn còn phải làm cơm, cần phải làm tới lúc nào!

Cha mẹ biết cô không về nhà ăn cơm, còn cố ý dặn dò cô chăm sóc bệnh nhân thật tốt, làm đồ ăn tốt hơn cho người ta, nếu không còn có thể gọi điện thoại giúp đỡ tại chỗ, đây là thái độ cần có của người làm cha mẹ sao?

Hai mươi phút sau, thật vất vả mới tìm được một siêu thị gia đình lớn, Tiết Giai Ny đậu xe xong, hai người đi vào suýt nữa bị dòng người chen chúc làm thất lạc.

“Sao mà nhiều người như vậy?” Quan Hạo Lê đi nđe nđe hơi nhíu mày, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh tới siêu thị.

“Sắp cuối năm, hơn nữa bây giờ là thời điểm quý báu, dĩ nhiên nhiều người.” Tiết Giai Ny tức giận trả lời, sớm biết anh là thiếu gia cơm bưng tới há mồm áo tới vươn tay, nghe lời anh tới siêu thị mua đồ ăn đâu chính là bị sắt đánh.

Bệnh của Quan Hạo Lê vốn chưa hoàn toàn tốt, thấy đám người đông nghẹt như dãi núi lấp lấp đầy tất cả các góc như thế, đầu lại đau, chuyện này...

“Có hướng dẫn mua hàng sao?” Anh không nhìn được bật thốt lên.

Mặt Tiết Giai Ny đen sì: “...”

Quan Hạo Lê cũng không phải ngu ngốc, vừa thấy phản ứng của Tiết Giai Ny lập tức biết mình hỏi sai rồi, ngay sau đó nhíu mày, “Em đã tới siêu thị?”

“Anh cho rằng tôi là người không màng sự đời sao?” Tiết Giai Ny lườm anh.

“Ồ thì...”

Theo ý anh, Tiết Giai Ny cũng xuất thân là đại tiểu thư, sẽ không tới chỗ này, nhưng cô lại có thể biết nấu cơm, đã tới siêu thị cũng chẳng có gì lạ.

Hai người đẩy xe đẩy xuyên qua đám người, một đường chen chúc cuối cùng tới quầy thực phẩm.

Quan Hạo Lê xoay người nói với cô: “Muốn mua những gì?”

Trán Tiết Giai Ny đầy mồ hôi hột, bắt buộc mình bình tĩnh, miễn cưỡng nở nụ cười về phía anh, “Anh là bệnh nhân, theo sở thích của anh là chính, anh thích ăn gì thì lấy cái đó.”

“Như vậy không tốt đâu.” Quan Hạo Lê lắc đầu, “Nên chọn thứ chúng ta đều thích.”

“Yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi bản thân.” Tiết Giai Ny giựt giựt khóe miệng.

Hai người đứng trong siêu thị die enda anle equu ydonn huyên náo chật chội, một bà lão trung niên ở bên trái từng bước tới không ngừng kêu: “Cải trắng này giá bao nhiêu?” “Hả! Mười đồng một bó?” “Có rau hữu cơ rất giỏi sao? Không mua không mua!”

Trên gáy Quan Hạo Lê treo ba đường vạch đen, siêu thị còn có thể như vậy sao?

Nhìn lại Tiết Giai Ny, cô đã nhanh chóng cầm rất nhiều rau dưa, xe đẩy siêu thị đã đầy phân nửa, tất cả đều là chút cá chút thịt...

“Còn cần mua cái gì sao?” Quan Hạo Lê không biết một chữ về phòng bếp.

“Nhà anh có mấy thứ nước tương, dấm, bột ngọt, muối, dầu vừng sao?” Tiết Giai Ny vừa cầm nguyên liệu vừa hỏi.

“Ồ... Hình như không có.” Quan Hạo Lê nhíu mày suy nghĩ một chút, phát hiện bất cứ thứ gì cũng không có, đồ trong phòng bếp nhà anh vốn do người giúp việc mua.

Tiết Giai Ny biết hỏi anh cũng chỉ uống công, dứt khoát không hỏi, mua mỗi thứ một ít, tránh cho đến lúc nấu cơm không đầy đủ, phiền toái!

“Tiết Giai Ny.” Anh đột nhiên gọi cả tên họ cô.

“Hả? Sao vậy?” Cô chỉ cố xem nguyên liệu nấu ăn trên kệ hàng, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn anh một cái.

Anh chợt tiến sát gần bên cô, cúi người, dán sát môi cô dụ dỗ nói: “Đây là lần đầu tiên em cùng đàn ông đi dạo siêu thị?”

“Nhàm chán!” Tiết Giai Ny bĩu môi, giống như cảm thấy anh rất con nít.

Đang chuẩn bị nghiêng người lên trước, lại không ngờ anh đã sớm nhanh hơn một bước ôm eo cô, tăng sức, kéo cô về phía anh.

Cô nặn ra một câu cảnh cáo từ giữa kẽ răng: “Quan Hạo Lê! Đây là nơi công cộng! Anh định làm gì!”

“Ừ hử?” Rất không quan tâm hừ một tiếng, “Em cảm thấy thế nào?” Dáng vẻ không để vào mắt thái độ của bất kỳ ai...

“Đừng tưởng rằng anh ngã bệnh tôi không dám đánh anh!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi.

“Em không phải đối thủ của anh.” Quan Hạo Lê nói rất tự nhiên.

“Anh!” Khi Tiết Giai Ny đang tức giận, Quan Hạo Lê dieendaanleequuydonn đúng lúc buông cô ra, sờ mặt cô, khóe môi hơi vênh lên, giống như cảm thán lắm bầm một câu, “Em thật không đáng yêu.”

Ngốc hết biết! Anh khó có được hăng hái tán tỉnh cô như thế, cô lại một chút cũng không hiểu, đổi lại là những người phụ nữ khá đã sớm nhiệt liệt phối hợp đáp lại.

Cổ tình chỉ có cô, ngốc muốn chết.

Nhưng anh lại cực kỳ có hứng thú, quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Tiết Giai Ny yên lặng vẽ vòng vòng trong lòng cho anh: Đàn ông thú vị không biết điều! Tốt bụng chăm sóc anh lại còn nói mình không đáng yêu, người nào đáng yêu anh tự đi tìm!

Tức chết cô!

“Nhưng anh lại cứ thích em như vậy.” Quan Hạo Lê đột nhiên lại gần bên tai cô, giọng nói khàn khàn hấp dẫn.

31. Quyển 1 - Chương 30

Tim của Tiết Giai Ny không nhận được đập mạnh, ánh mắt hơi bối rối, khi ánh mắt nhìn vào đôi môi thì càng thêm không nhận được mắc cỡ đỏ mặt, nhanh chóng dời tầm mắt, nôn nóng sốt ruột phê bình mình: Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không phải chỉ là đẹp trai thôi sao! Có gì đặc biệt hơn người!

“Anh còn như vậy thì tôi về đây!” Cô nhìn anh chằm chằm.

Quan Hạo Lê nhún vai một cái, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn, “Ngay cả lời nói thật cũng không cho người ta nói sao?”

“Không được nói!” Tiết Giai Ny hung dữ.

“Được, nghe lời cô.” Quan Hạo Lê mím môi, cười đến thật vui vẻ.

Tiết Giai Ny bị nụ cười của anh làm cho ngứa ngáy, thở phà phò đi tới khu thức ăn đông lạnh, bây giờ cô cần dập lửa, cho nên cô lấy một đồng sữa tươi và sữa chua, còn bánh trôi, sủi cảo và bánh bao.

Xe kéo đã chất đầy rồi, Quan Hạo Lê tốt bụng hỏi một câu, “Đủ rồi chứ?”

“Còn mì sợi nữa.” Tiết Giai Ny suy nghĩ một chút.

“Mua mì sợi làm gì?” Quan Hạo Lê tỏ vẻ không hiểu.

“Lúc ở nhà một mình anh có thể tự nấu ăn! Chẳng lẽ mỗi ngày đều gọi đồ ăn ở ngoài sao?”

Quan Hạo Lê: “.”

Anh vốn muốn nói là một mình anh ở nhà thì tuyệt đối sẽ không xuống phòng bếp, nhưng mấp máy đôi môi, cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng, chỉ vì ánh mắt của người nào đó quá mức tha thiết, làm cho đáy lòng của anh cảm thấy ấm áp, rất lâu rồi không có người quan tâm đến anh.

Đi ra từ trong siêu thị, gió lạnh thổi vù vù, ánh đèn đường rọi sáng, tuyết bay đầy trời, khung cảnh mộng ảo như đồng thoại.

Từ trong siêu thị đi ra ngoài, lập tức cảm nhận được nhiệt độ rét lạnh, thật may là trong xe có máy sưởi, Tiết Giai Ny nhìn tuyết trắng rơi đầy trời, không nhận được đưa lòng bàn tay ra hứng lấy, sương mù màu trắng từ từ dịu dàng tan ra.

“Lạnh thì nắm tay của tôi.” Quan Hạo Lê rất tự nhiên nắm tay cô xoa.

“Không lạnh.” Tiết Giai Ny vội vàng rút tay về, hôm nay người này biểu hiện hơi khác bình thường, thỉnh thoảng hơi trẻ con; thỉnh thoảng làm nũng; thỉnh thoảng còn nói mấy lời không giải thích được, làm hại nhịp tim của cô cũng không bình thường theo.

“Để tôi xoa.” Quan Hạo Lê cố chấp yêu cầu.

“Bệnh nhân nên ngoan ngoãn nghe lời, àm ỉ cái gì?” Tiết Giai Ny hất tay anh ra, đánh tay lái một cái, xe hòa vào dòng xe.

Quan Hạo Lê cũng không tiếp tục cãi cọ với cô, chỉ thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy nóng rực.

Nếu như có thể, Tiết Giai Ny tình nguyện lấy một tấm chăn ngăn ở giữa, nhìn cái gì vậy chứ! Đáng ghét muốn chết! Làm hại người ta không thể chuyên tâm lái xe.

Sau khi về đến nhà, đã gần chín giờ, Tiết Giai Ny liền tranh thủ sắp xếp những thứ mua về, sau đó lấy gạo nấu cơm, bận rộn trong trong ngoài ngoài.

Quan Hạo Lê nhìn bộ dáng bận rộn của cô, không nhịn được muốn đi vào giúp cô, lại bị cô đuổi ra ngoài.

“Đi ra ngoài! Anh không giúp được gì, đi vào ngược lại thêm phiền.” Tiết Giai Ny rất quả quyết đuổi anh đi ra ngoài, người này mười ngón tay không dính nước, ngộ nhờ đi vào không giúp được một tay ngược lại còn động tay động chân với cô, làm ảnh hưởng tốc độ nấu cơm của cô.

“Tôi có thể giúp cô rửa rau.” Quan Hạo Lê xung phong nhận việc, nói xong liền cầm một rổ cải lên rồi đi tới bồn rửa tay.

Tiết Giai Ny cắt sợi khoai tây xong rồi, nhưng anh vẫn chưa rửa rau xong, bởi vì anh không biết phải rửa bao lâu, chỉ biết đổ nước một lần lại tới một lần.

“Anh có thể đi ra ngoài rồi.” Giọng của Tiết Giai Ny không cho phép từ chối.

“Không phải như thế sao?” Quan Hạo Lê ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny nâng trán, “Tôi cảm thấy tự tôi làm vẫn tốt hơn, anh ra phòng khách ngồi.”

“Nhưng. . . .” Anh vừa mới chuẩn bị nói chuyện, bụng rất phối hợp vang lên rột rột, “Tôi đói rồi.” Biết sao trong đó.

“Khoảng mười lăm phút nữa, tôi bắt đầu nấu thức ăn rồi.” Tiết Giai Ny đuổi anh đi ra ngoài, bỏ cải vào rổ cho ráo nước, sau đó bắt đầu nấu thức ăn.

Quan Hạo Lê chỉ có thể ngoan ngoãn “Cút” đi ra ngoài, nhưng anh cũng không có nghe lời ngồi trên ghế sa lon chờ đợi, mà đứng ở cửa phòng bếp nhìn bộ dáng Tiết Giai Ny nấu ăn, anh cảm thấy đó là một loại hưởng thụ.

Trong đầu hiện ra một hình ảnh hoàn mỹ: vào ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, ở trong một ngôi nhà lớn, Tiết Giai Ny đeo tạp dề vùng muôi xào thức ăn ở trong phòng bếp, anh bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sa lon xem báo chí, một bé gái giống hai người họ đi qua đi lại ở trong phòng, nghịch ngợm mà đáng yêu.

Đột nhiên, anh dùng sức lắc đầu, mình bị gì vậy?

Chuyện này còn chưa lo xong, sao lại nghĩ xa tới thế?

Nhất định là anh bị trúng tà!

Tiết Giai Ny đang nấu thức ăn cảm thấy sau lưng bắn tới hai luồng nóng rực, làm cho cô hơi mất tự nhiên, chỉ có thể bắt buộc mình bình tĩnh.

Nói tóm lại, hôm nay, là một ngày không bình thường.

Gần mười giờ rưỡi, hai người mới bắt đầu ăn cơm, bốn mặn một canh rất đơn giản, hai người đã sớm đói bụng đến bụng kêu rột rột, mặc dù như thế, Quan Hạo Lê vẫn ăn rất tao nhã, không có ăn như hổ đói, cái này có liên quan rất lớn đến sự giáo dục từ nhỏ của anh, cho dù ở trong hoàn cảnh nào, cũng phải giữ vẻ thân sĩ ưu nhã.

“Đây là bữa cơm gia đình ngon nhất mà tôi được ăn!” Lần đầu Quan Hạo Lê ăn hai chén cơm, món ăn thì không còn sót lại gì cả, canh cũng uống hết một nửa.

“Bớt nói đi!” Vốn Tiết Giai Ny không tin anh, người này giỏi nhất là lấy lòng con gái, lời nói có thể tin tưởng sao?

“Thật.” Quan Hạo Lê vô cùng thành thật.

“Được rồi, vậy anh đi rửa chén, ăn no nên vận động một chút, hơn nữa, tôi thấy bệnh của anh cũng gần khỏi hết rồi.” Tiết Giai Ny nheo mắt lại.

“Ta cũng cảm thấy nên vận động.”

Quan Hạo Lê cực kỳ cường điệu hai chữ “Vận động”, giương lên khoe môi có thâm ý khác, nghe lời bưng chén đĩa vào phòng bếp, việc nào cũng cần có lần đầu tiên! Rửa chén cũng như thế!

Tiết Giai Ny không có chú ý tới ẩn ý trong lời nói của anh, lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, 11 giờ 9 phút, cũng không biết ba mẹ đã ngủ chưa, gọi điện thoại đều tắt máy, mà buổi trưa mình đi gấp, quên mang chìa khóa.

Xem ra ba mẹ là cố ý rồi, bọn họ, cứ yên tâm để cho mình và Quan Hạo Lê ở cùng một chỗ sao?

Bọn họ không lo lắng con gái của mình gặp nguy hiểm sao?

Thật không biết ba mẹ nghĩ như thế nào, Tiết Giai Ny hơi nhức đầu.

Chờ Quan Hạo Lê đi ra từ trong phòng bếp, cô cầm túi xách đứng dậy, “Tôi đi nha.”

“Đi đâu?” Quan Hạo Lê ngăn cô lại.

“Về nhà.”

“Bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng nhiều, trên đường đều kết băng hết rồi, cô chắc mình có thể lái xe sao?” Quan Hạo Lê chỉ tuyết rơi như lông ngỗng ngoài cửa sổ.

Tiết Giai Ny cắn môi, “Tôi muốn trở về.”

“Nửa đêm trên đường không có ai dọn dẹp mặt đường, để cho một mình cô lái xe về nhà, tôi không yên lòng.”

“Tôi đâu phải là đứa trẻ ba tuổi.”

“Nếu như thời tiết tốt, tôi cũng không ngăn cản cô, nhưng tự cô nhìn đi, tuyết rơi nhiều như vậy, có thể lái xe sao?” Quan Hạo Lê nói lý.

Thật sự chẳng lẽ là do thời tiết không tốt? Trong lòng Tiết Giai Ny cực kỳ buồn bực, cô biết Quan Hạo Lê nói không sai, trời tuyết lớn lái xe quả thật rất nguy hiểm, hơn nữa nơi này cách nhà mình xa như vậy, thật sự là.

Cô hơi nói lỏng tay cầm túi, vẻ mặt cũng hòa hoãn rất nhiều, nhưng ở đây.

“Bây giờ tôi là bệnh nhân, có lòng cũng không có sức, huống chi, tôi không ép buộc phụ nữ, chuyện này, tôi nghĩ cô rất rõ ràng.” Quan Hạo Lê có điều ngụ ý.

Tiết Giai Ny mím môi, cô biết anh nói tới chuyện hai người đánh cuộc lần trước, cô thua, nhưng anh không hề thực hiện, chỉ vì anh ta có lòng tốt tha cho mình một lần.

Cũng là từ lúc đó trở đi, cô thay đổi cái nhìn về anh ta.

“Anh. Tự nói đấy nhé.” Cô liếc anh một cái.

“Dĩ nhiên.” Quan Hạo Lê trả lời rất khẳng định, trong lòng cũng đang cảm khái: người đẹp ở bên cạnh, lại không thể hành động tùy ý, còn phải giữ một khoảng cách, thật sự là khó khăn.

Sau khi lấy được câu trả lời khẳng định của anh ta, trong lòng Tiết Giai Ny mới thở phào nhẹ nhõm, cô sẽ tin tưởng anh ta một lần.

Mặc dù là mùa đông, nhưng Tiết Giai Ny đã dưỡng thành thói quen tắm mỗi ngày, nếu không cô sẽ không ngủ được, bởi vì không mang quần áo, cô chỉ có thể mượn Quan Hạo Lê, “Có đồ ngủ không?”

“Àch. . . . Không có, nếu như cô không ngại có thể mặc của tôi đây, có điều, trong đó có mùi vị của tôi.” Quan Hạo Lê cười đến không có ý tốt.

“Anh! Anh tìm đại gì đó cho tôi mặc đi.” Tiết Giai Ny ngập ngừng nói, cũng biết người đàn ông này không có lòng tốt.

“Tôi suy nghĩ đã!” Quan Hạo Lê nhú mồm làm ra dáng vẻ suy tư, “À. . . . Hình như trong tủ quần áo còn mấy cái áo sơ mi chưa mặc, tôi đi lấy cho cô.”

Đều nói sau khi phụ nữ tắm xong mặc áo sơ mi của đàn ông vào rất hấp dẫn, anh thật sự rất muốn xem thử, cho nên mới cố ý như vậy.

Tiết Giai Ny ngơ ngác gật đầu, đương nhiên cô không biết trong hồ lô của Quan Hạo Lê bán thuốc gì, hiện tại chỉ cần có quần áo cho cô mặc là được rồi, những chuyện khác ngày mai hãy tính.

32. Quyển 1 - Chương 31

May mà trong phòng mở máy sưởi, cho dù mặc áo mỏng cũng không cảm thấy lạnh, Tiết Giai Ny đẩy cửa phòng tắm ra, vừa đi vừa cầm khăn lông lau tóc, động tác vốn rất tùy ý, nhưng Quan Hạo Lê nhìn trong mắt, lại cực kỳ mê người.

Đều nói phụ nữ vừa tắm xong dáng vẻ tình cảm nhất, tóc ướt nhẹ chảy nước dọc theo khuôn mặt, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, bởi vì mặc áo sơ mi trắng của nam, vừa dài đến bắp đùi, lộ ra cặp đùi trắng nõn đẹp thon dài phía dưới, cái này còn muốn làm cho người ta mơ màng hơn trần trụi hoàn toàn.

Hơn nữa động tác vừa đi vừa ngoẹo đầu lau tóc của cô, vạt áo sơ mi cũng theo đó mà đong đưa, nhộn nhạo ra độ cong nhỏ, câu lòng người.

Quan Hạo Lê buồn bực trong lòng không thôi, đây không phải tự mình chịu tội sao?

Sắc đẹp ở phía trước, chỉ có thể xem không thể chạm vào, ôi...

“Có mấy sậy không?” Tiết Giai Ny hỏi, bây giờ mỗi tiếng nói mỗi cử động của cô đều là hành hạ vô nhân đạo với Quan Hạo Lê.

“Có.” Quan Hạo Lê cuống quýt xoay người đi lấy, người nào đó còn cố tình đi theo anh, mùi thơm sữa tắm lẫn vào mùi thơm cơ thể thiếu nữ quanh quẩn quanh chớp mũi anh, kích thích hormone trong cơ thể anh lên cao kịch liệt.

Lấy mấy sậy từ trong ngăn kéo ra, anh quỷ thần xui khiến không đưa cho cô, ngược lại nói: “Anh sậy không giúp em.”

“Không cần.” Tiết Giai Ny cự tuyệt không chút suy nghĩ.

“Em thật sự kiên trì tự mình sậy sao?” Ánh mắt Quan Hạo Lê liếc nhìn phía dưới áo cô, ý tứ rất rõ ràng: Chỉ cần em không sợ bị nhìn sạch, anh ngược lại không ngại.

Tiết Giai Ny mắc cỡ gò má ửng hồng, cần môi trừng mắt lườm anh, ăn nhờ ở đậu, không thể không cúi đầu.

Quan Hạo Lê được sậy tóc giúp cô như ý nguyện, nắm ngón tay dịu dàng luồn vào mái tóc đen dày của cô, trong đầu không nhận được mơ tưởng viễn vông, anh sậy thời gian hơi dài, Tiết Giai Ny rất muốn nhắc nhở anh tóc đã khô, nhưng há miệng mấy lần, cũng không nói ra khỏi miệng được, ngay cả chính cô cũng không giải thích được là vì cái gì.

“Khô rồi...” Cô thật sự không nhận được nữa, chẳng lẽ anh muốn sậy khô cả đầu cô sao?

“À.” Quan Hạo Lê tắt máy sậy, vừa đúng lúc đối diện với cặp mắt to trong suốt của cô, bởi vì gió nóng hai gò má đỏ ửng, tản ra hấp dẫn không tiếng động.

“Tránh ra.” Tiết Giai Ny buồn bực, người này làm gì mà vẫn nhìn cô chăm chăm, nóng bỏng trong tròng mắt đen khiến cho cô hơi sợ hãi, không tự chủ muốn cách xa.

“Anh muốn hôn em.” Quan Hạo Lê nhìn lại nhìn, thật sự không làm Liễu Hạ Huệ được.

Tiết Giai Ny bị lời nói thẳng thắn của anh làm ngây người, vừa mới chuẩn bị tránh ra lại bị thân thể anh đè tới, từng bước từng bước một, ép cô tới góc tường.

“Anh đã nói... Sẽ không ép buộc tôi.” Tiết Giai Ny bị khí thế của anh hù sợ.

“Anh thật sự không làm Liễu Hạ Huệ được...” Lời nói còn sót lại nuốt toàn bộ vào miệng hai người, anh bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại mình ngày nhớ đêm mong.

Lưng Tiết Giai Ny dựa trên vách tường lạnh như băng, trước người là thân thể nóng như lửa của anh, bị buộc thừa nhận die3nda'nle3qu'ydo0n nộ hôn kịch liệt nóng bỏng, đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn nhau, nhưng hình như mỗi một lần tư tưởng khác nhau, cảm giác cũng khác nhau.

Cô đột nhiên cảm thấy, mình cũng không ghét nộ hôn của anh, nơi nào đó trong đáy lòng, vẫn có chút thích nhàn nhạt, lưỡi linh hoạt của anh đưa vào trong miệng cô, quét từng góc ngách, khuấy động lên từng gợn sóng.

Thân thể xụi lơ như vũng nước trong nháy mắt, nếu không phải sau lưng có bức tường, thật sự đứng không vững, trong cổ họng không ức chế được ngâm khê ra tiếng, cảnh tay cũng vòng lên cổ anh không biết từ khi nào, hai người dán rất chặt.

Đầu tiên bàn tay Quan Hạo Lê dao động vẽ vòng tròn trên lưng cô, sau lại nắm lấy mềm mại hấp dẫn của cô, lại một lần nữa chạm tới, mang cho anh rung động mãnh liệt như cũ, nóng ran trong cơ thể dâng trào từng đợt, hội tụ nơi nào đó, sẵn sàng tấn công.

Tiết Giai Ny mặc áo ngực và quần lót trong áo sơ mi, chính là sợ không mặc sẽ khơi gợi thú tính của người đàn ông nào đó, nhưng ngàn tính vạn tính, vẫn là...

Bởi vì từng có một lần trước, dĩ nhiên cô hiểu nếu tiếp tục sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng khó tránh khỏi hơi sợ hãi, mặc dù có ấn tượng tốt với anh, nhưng rốt cuộc vẫn chưa chân chính yêu anh.

Không thể giao bản thân mình cho anh hoàn toàn.

Hình như Quan Hạo Lê đang trừng phạt cô không chuyên tâm, cắn mạnh lên môi mọng của cô, sau đó chậm rãi buông ra, liên tục chiến đấu ở các chiến trường phía dưới.

Tiết Giai Ny mờ mịt nhìn người đàn ông trước mắt, tròng mắt đen nóng bỏng của anh mang theo quá nhiều đam mê và nồng nàn, không che giấu chút nào lộ ra dưới mí mắt cô, không nhìn được die nda nle equ ydoon nuốt một ngụm nước miếng, đường cong cơ thể siết chặt, để cho cô cảm thấy biến hóa của thân thể anh, ngay lập tức, người cứng ngắc như bị phù phép, mất đi tất cả hơi sức, chỉ có thể mềm nhũn mặc cho anh bắt nạt.

Anh rất hài lòng nhếch môi, chui vào gáy thơm mát của cô, gặm cắn không nặng không nhẹ, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, trong miệng phun ra hô hấp nóng bỏng ướt át.

Hơi ngứa, tê tê đại đại, khiêu khích thần kinh người.

Trên môi Tiết Giai Ny còn lưu lại nóng bỏng ấm áp, mê loạn trong tầm mắt, sương mù mờ mịt nhàn nhạt, đã quên mất phải giãy giụa, ngây ngốc mặc cho anh “Bắt nạt.”

Một nộ hôn nóng bỏng triển miên rơi vào sau tai cô, sau đó, gương mặt, cằm, cổ, đều lưu lại dấu ấn của anh.

Sau gáy ngứa khiến cho cô không nhìn được ngược cằm, tiếng rên rả rời quẩn rữ tiếng sau cao hơn tiếng trước, nhiệt độ trong cơ thể càng ngày càng cao, cháy sạch khiến cả người cô không thoải mái.

Nộ hôn của Quan Hạo Lê không ngừng dời xuống, cho đến khi gặp phải trở ngại, anh biết giờ phút này mình đã là tên lép vào cung, không bắn không được, cũng không chú ý nhiều như vậy nữa.

Ngón tay linh hoạt cởi nút áo sơ mi và khóa áo ngực của cô, đang chuẩn bị có hành động.

“Không...”

Một tiếng ưm xấu hổ vang lên bên tai, trông mắt đen nóng bỏng thâm thúy của Quan Hạo Lê ngược lên, đập vào mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp quyến rũ, ngũ quan xinh xắn và khó chịu nhứt chung một chỗ, không ngừng thở dốc dồn dập.

Anh có thể đọc hiểu ý của cô, nhưng bây giờ muốn anh dừng lại thật sự rất khó.

“Dừng sợ... Anh sẽ rất dịu dàng.”

Nói xong, không hề cho cô cơ hội nói chuyện nữa, vùi vào bên trong hai khối mềm mại, bây giờ anh không muốn nghe cự tuyệt, cũng không làm được, tối nay anh chỉ muốn cưng chiều cô thật tốt.

Tiết Giai Ny vừa thẹn vừa cáu, nhưng sức phụ nữ sao lớn hơn đàn ông, tuy nói anh ngã bệnh, nhưng mình không die enda anle equu ydonn làm gì được anh, đã thế giờ phút này cả người mình nóng ran khó chịu, mỗi một lần anh vuốt ve mình cũng vui mừng không dứt, cảm giác này để cho cô sợ.

Khi môi mềm mại của anh ngậm lấy khối mềm mại kia thì cô giống như bị dòng điện đánh trúng, không thể ngăn chặn cao giọng ngậm nga ra tiếng, đến khi ý thức được mình làm cái gì, lập tức xấu hổ dùng răng cắn chặt môi đỏ mọng, bắt buộc mình nuốt xuống tất cả âm thanh khiến cho người ta đỏ mặt tới tận mang tai.

Nụ hôn chẳng chịt không ngừng rơi trên da thịt trắng nõn trơn mềm của cô, thân thể Tiết Giai Ny bị kích thích nổi da gà dày đặc, trong đôi mắt đẹp tròn to dường như có nhiều màu sắc nở rộ, để cho cô dần bị mất phương hướng...

“Giai Ny...” Giọng nói trầm thấp em ái của anh khiến cho cô không thể tiếp tục suy nghĩ, yếu đuối ở trong lòng anh.

Trúng tà!

Cô nhất định trúng tà!

Trong mê hoặc, cô hoảng hốt thầm nghĩ.

Quan Hạo Lê cân nhắc đến đây là lần đầu tiên của cô, nên dịu dàng đối xử, ôm ngang cô lên, chạy thẳng vào phòng ngủ.

Khi vách tường lạnh lẽo sau lưng biến thành giường đệm mềm mại thì Tiết Giai Ny vẫn vô tri vô giác, cho đến khi cô phát hiện áo sơ mi và áo ngực đã không thấy, người đàn ông trước mắt đang cố gắng cởi áo ngủ ra.

“Quan Hạo Lê.”

Giọng cô hơi sợ hãi, hơi bất lực, hơi mê man, cô không biết như thế có đúng không, thời gian cùng người đàn ông dieendaanleequuydonn này tổng cộng không hơn một năm, số lần hai người gặp mặt cũng không tính là nhiều, từ lúc bắt đầu thấy chán ghét cho đến bây giờ ẩn tượng và thích, đã trải qua một đoạn thời gian rất dài.

Nhưng cô vẫn cảm thấy mình chưa chuẩn bị xong, cô luôn bảo thủ về phương diện này, cảm giác nên để lại cho chồng vào đêm tân hôn, coi như không giữ được, vậy cũng để cho người đàn ông mình thích nhất.

Người trước mắt, thật sao?

Cô thật sự không biết.

“Giai Ny, tin tưởng anh.”

Giọng anh khàn khàn nồng đậm, lưu luyến dịu dàng, anh chưa bao giờ nói mấy chữ “Anh yêu em”, cũng không nói ra miệng, anh luôn vui đùa với phụ nữ một chút mà thôi, cho đến khi gặp cô, anh mới nghiêm túc, nhưng nghiêm túc đến trình độ nào, chính anh cũng nói không chính xác.

Tiết Giai Ny rất mâu thuẫn, một âm thanh nói cho cô biết: không thể; một âm thanh khác nói cho cô biết: thử một chút thôi.

Khi một đồ vật thân thể phái nam cao to trắng nõn xuất hiện trong tầm nhìn của cô thì lý trí sụp xuống trong nháy mắt, trên mặt nóng hừng hực, hoàn toàn không dám nhìn, hốt hoảng nắm chặt ga giường, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở gấp, mặc cho bàn tay nóng bỏng của anh lướt qua phía trong đùi ngọc, run rẩy mạnh một trận, cô muốn khép hai chân lại, nhưng anh lại không đồng ý, ngón tay chậm rãi đưa vào nơi cấm địa của thiếu nữ, để cho cô vừa nóng vừa giận, lại chỉ có thể đỏ bừng mặt.

“Không cần...” Vốn là cự tuyệt lại mềm mại đáng yêu khác thường.

33. Quyển 1 - Chương 32

Yết hầu Quan Hạo Lê lặn hai cái, dự vọng nóng bỏng trong mắt khó có thể che giấu, hiển nhiên, anh đã gần tới giới hạn, không phát không được, ngón tay dần dần uốn cong, tìm đúng một điểm, lúc nặng lúc nhẹ ần ần.

Có lẽ bởi vì vị trí kia là điểm mẫn cảm của cô, mật dịch nhiều hơn lần trước rất nhiều, gò má người phía dưới ửng hồng, đã sớm mềm thành vũng nước, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Sâu trong đáy mắt nổi lên tình cảm dịu dàng, rút ngón tay ra, đang chuẩn bị tiến quân thần tốc, thành linh phát hiện... Trên ngón tay toàn màu đỏ tươi, khoe miệng anh co quắp mạnh mấy cái.

Đây cũng quá vừa vặn rồi!

Dì cả của người nào đó đến thật đúng lúc, không sớm không muộn, vừa lúc.

Anh chỉ có thể lộ vẻ tức giận quăng sạch ý tưởng của mình, giúp cô mặc xong quần lót, đắp kín mền, nhưng vật hăng hái nào đó của mình không được thả lỏng.

Trong khoảng thời gian ngắn Tiết Giai Ny die nda nle qu ydo nn hơi không phản ứng kịp, mắt tròn mở to nhìn anh chằm chằm, rất khó tin tưởng anh lại dừng lại, lửa trong cơ thể, vẫn thiêu đốt mãnh liệt.

“Ngoan, đừng nhìn anh như vậy, anh thật sự là đàn ông bình thường, em... Chuyện tốt đến.”

Quan Hạo Lê hơi thất bại, đây cũng quá không thuận lợi, lần đầu tiên anh không đành lòng, xuống tay lưu tình, thả cô một con ngựa, lúc ấy trong lòng nghĩ: Lần sau tuyệt đối muốn công thành.

Nhưng kết quả... Dì cả tạm thời thò một chân vào.

“A...” Hình như Tiết Giai Ny không ngờ dì cả đến thăm giờ phút này, có tính cứu vãn thân xử nữ của cô không?

“Anh đi mua băng vệ sinh cho em, nhưng... Em phải giúp anh một chút, nếu không, anh không ra cửa được.” Quan Hạo Lê cười khổ xem xét chỗ nào đó của mình.

Mặt Tiết Giai Ny ửng hồng, đỏ đến tận mang tai, giúp anh? Giúp anh thế nào?

“Tôi... Đi phòng vệ sinh.” Cô xoay người định xuống giường.

“Em đi rồi, anh làm thế nào?” Quan Hạo Lê ngăn cô lại, tròn mắt đen nhìn thẳng cô chằm chằm, không cho cô cơ hội chạy thoát.

“Tôi... Không biết.” Trên mặt Tiết Giai Ny đỏ đến nhỏ nước, đáng vẻ luống cuống vô cùng dễ thương.

Khóe môi Quan Hạo Lê nhếch lên, mắt híp lại, trong lòng vô cùng oán hận: Nếu không phải đột nhiên dì cả die enda anlee qu ydonn đến thăm, bây giờ anh đã làm cô gái nhỏ trước mắt, hôm nay đúng là thật sự chịu tội, tên đã lấp vào cung mà không thể bắn.

“Anh dạy cho em.” Anh cố ý thở ra một hơi bên tai cô, cảm thấy thân thể cô khẽ run lên, lập tức cầm tay cô, đặt trên vật nóng rực nào đó của mình.

Tiết Giai Ny bị sợ đến định rút tay về, quá nóng, hơn nữa còn đang động, nhưng tay người đàn ông nào đó giữ tay cô không để cho cô lui bước, còn dùng giọng nói khàn khàn kêu gọi níu non bên tai cô: “Giúp anh...”

Cô cảm thấy nhất định là mình trúng độc không nhẹ, nếu không sao sẽ đồng ý làm chuyện này?

Dưới sự chỉ bảo của anh, cô đổ mặt khuấy động lên lên xuống xuống, tay hơi run rẩy, từ góc độ Quan Hạo Lê nhìn sang, gò má của cô lộ ra quyến rũ không nói nổi, gương mặt ửng hồng, đôi môi trơn mềm sáng bóng, chọc cho anh muốn âu yếm vuốt ve, nhưng anh cứng rắn nhìn được.

Bởi vì tối nay không thích hợp, lại hôn tiếp, sẽ chỉ khiến dục hỏa đốt người, không giải thoát được.

Khi một dòng chất lỏng màu trắng phun trên tay Tiết Giai Ny thì cô mắc cỡ nhảy xuống giường, lấy tốc độ thi chạy trăm mét vọt vào trong phòng tắm, mở nước, tắm lần nữa.

Quan Hạo Lê liếc nhìn, tối nay, cũng chỉ có thể uất ức mảy may, lần sau, anh nhất định sẽ bù lại gấp bội.

Đứng dậy tùy tiện mặc bộ quần áo, mở cửa đi siêu thị, nửa đêm rất nhiều chỗ đã đóng cửa rồi, may còn có siêu thị tiện lợi nhỏ lóe lên ánh đèn, anh vội vã dừng xe.

“Bà chủ, nơi này có... Bán băng vệ sinh không?”

Lớn như vậy, còn là lần đầu tiên đi mua đồ dùng hàng ngày cho phụ nữ, thật sự không dễ dàng!

Bà chủ cười ha hả nhìn anh, “Người trẻ tuổi, lần đầu tiên hả? Băng vệ sinh có rất nhiều nhãn hiệu, cậu cần loại nào?”

“Mỗi nhãn hiệu lấy mấy gói.” Quan Hạo Lê rất .

Bà chủ cực kỳ cao hứng, vui vẻ lấy anh hai túi lớn, đưa cho anh, “ABC, Sophie và Bẫy độ không gian đều có, muốn dùng thể nào thì dùng thể đó.”

Sau khi Quan Hạo Lê nhận túi xong cuống không kịp tránh người, quá mất mặt rồi!

Sau khi Tiết Giai Ny từ phòng tắm die enda anle equu ydonn ra ngoài, tiếng tim đập vẫn “Thịch thịch thịch” không thôi, chuyện xảy ra tối nay đã ngoài dự đoán, nếu không phải đi cả tối kịp thời, chỉ sợ mình đã bị ăn sạch.

Để cho cô kỳ quái chính là, trong tiềm thức của mình cũng không cưỡng lại anh, bằng không cũng sẽ không...

Cô đưa tay sờ lên gương mặt nóng bỏng của mình, trong đầu đều là hình ảnh vừa rồi, để cho cô xấu hổ không dứt, mình thật sự động lòng với anh sao?

Cẩn môi trong thoáng chốc, truyền đến tiếng mở cửa, vội vã rúc đầu vào trong chăn giả vờ ngủ say.

Quan Hạo Lê xách theo hai túi rón rén đi tới bên giường: “Băng vệ sinh để ở đây.”

Sau đó, xoay người ra phòng tắm bên ngoài tắm.

Đợi sau khi rời đi, Tiết Giai Ny lặng lẽ mở mắt, khi nhìn thấy hai túi lớn đầy băng vệ sinh thì lấy làm kinh hãi, người này, tính bán sỉ sao?

Cô chọn một gói Sophie mình thích, nhét tất cả chỗ còn lại vào ngăn kéo, mới nằm xuống không lâu, người khác đã tới, cô nhỏ giọng lầu bầu: “Anh ngủ phòng khách.”

“Anh cứ ngủ ở đây.” Quan Hạo Lê vén chăn lên chui thẳng vào.

Tiết Giai Ny vội vàng ngồi dậy, “Vậy tôi đi phòng khách ngủ.”

Quan Hạo Lê ôm lấy cô từ phía sau, dán lên vành tai cô níu non, “Ngoan, dì cả nhà em ngăn giữa hai chúng ta, anh có lòng cũng vô lực, anh chỉ muốn ôm em.”

Tình cảm dịu dàng của anh ở thể công khiến Tiết Giai Ny thỏa hiệp, nhưng vẫn luôn đưa lưng về phía anh, lần đầu tiên ngủ chung giường với đàn ông, cảm giác... Rất khác thường.

Lại nói, đây cũng là lần đầu tiên Quan Hạo Lê cùng giường với phụ nữ, nhưng cái gì cũng không làm.

Đêm dài đằng đẵng, hai người theo đuổi tâm tư của mình, khó có thể ngủ.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Sáng hôm sau, Tiết Giai Ny bị chuông điện thoại đánh thức, cô dụi dụi mắt còn buồn ngủ, phát hiện mình đang nằm ổ trong ngực Quan Hạo Lê, tay của anh còn ôm eo mình, chân hai người cũng mập mờ quấn quýt chung một chỗ.

Cô rất muốn tìm cái lỗ để chui vào, sao lại biến thành như vậy?

Điện thoại là tiểu Lôi gọi tới, cô khẳng định không thể nhận ở đây, thận trọng rút chân mình ra, vừa mới có hành động, cả người đàn ông nào đó cũng ép tới, hô hấp cũng gần trong gang tấc.

Cô di chuyển lần nữa, nhưng nửa người nặng trĩu của người đàn ông nào đó cũng ép cô, thật sự rất khó di chuyển dù chỉ một chút.

“Đừng đi, Giai Ny, đừng rời khỏi anh...” Anh chợt nỉ non ra tiếng, cô bị sợ đến không dám nhúc nhích.

“Đừng cố tình gây sự được không? Tôi muốn nhận điện thoại!” Cô cho rằng anh tỉnh, phát hiện hình như anh đang nói mơ, sờ trán của anh, phồng tay!

Rất rõ ràng, lại đang phát sốt!

Rốt cuộc thể chất của anh là như thế nào, rõ ràng tối hôm qua hạ sốt, sao hôm nay lại sốt lại rồi?

Đúng lúc này, tiếng chuông cũng im bật, cô không chậm trễ chút nào đẩy Quan Hạo Lê đang phát sốt ra, cầm điện thoại lên gọi cho bác sỹ truyền thuốc cho anh hôm qua.

Nghĩ tới lát nữa gọi điện thoại cho tiểu Lôi, chắc không có chuyện gì quan trọng.

Bác sỹ tới hỏi câu đầu tiên chính là, tối hôm đi ra ngoài hóng gió lạnh hả?

Khóe môi Tiết Giai Ny run run, tối hôm qua anh ra cửa hai lần, một lần là đi cùng mình mua thức ăn, một lần nữa đêm đi mua băng vệ sinh cho mình.

“Cảm không thể ra cửa sao?”

“Không phải, mấy ngày nay sức đề kháng của Quan tiên sinh hơi thấp, hơn nữa bên ngoài gió lớn nhiệt độ thấp, vốn hơi đỡ hơn, rất dễ dàng bị lại.” Bác sỹ Hồ giải thích tỉ mỉ.

“A, vậy hôm nay truyền một lần có thể sẽ ổn?”

“Cái này khó mà nói, nhìn thể chất người này, hai ngày nay cố gắng tránh gió lạnh, nhiệt độ bên ngoài phòng và bên trong phòng chênh lệch khá nhiều, rất dễ dàng cảm lạnh.”

“Ừ.”

Mãi cho đến buổi chiều, Quan Hạo Lê truyền dịch xong, Tiết Giai Ny mới thu dọn đồ đạc về nhà, dĩ nhiên người đàn ông nào đó không chịu, còn thiếu nũng nịu, nhưng thái độ Tiết Giai Ny cũng rất cứng rắn, “Tôi còn không đi về, cha mẹ tôi sẽ tới giết.”

“Dù sao cũng rất nhiều phòng, chú đi tới ở cũng được.” Quan Hạo Lê nói đùa.

“Anh cho tôi là gì?” Tiết Giai Ny hỏi ngược lại.

“Giai Ny, anh thích em, làm bạn gái dieendaanleequuydonn của anh được không?” Quan Hạo Lê cũng nghiêm túc.

“Tôi... Đi đây.” Tiết Giai Ny cũng chạy như trốn, cô không biết mình chạy trốn cái gì, cho đến khi ngồi lên xe, trái tim của cô vẫn “Thình thịch” nhảy lên.

Hành động tối hôm qua của hai người đã phù hợp với tiêu chuẩn bạn trai bạn gái, cũng chỉ kém một câu hỏi đáp chính thức mà thôi, cô đang sợ những gì?

Trải qua một mối tình đầu khắc cốt ghi tâm và phản bội, hình như trong lòng cô có bóng ma...

Quan Hạo Lê rất buồn rầu, khi ở chung với Tiết Giai Ny, anh có rất nhiều “Lần đầu tiên”, giống như thổ lộ vừa rồi, xưa nay chưa từng có!

Nhưng... Không những không được bất kỳ đáp lại nào, người còn chạy.

Ôi! Làm người thất bại cùng lắm cũng chỉ thế mà thôi.

Nhìn từ biểu hiện tối hôm qua của cô, rõ ràng cũng thích mình, rốt cuộc là tại sao vậy chứ? Anh rất mê hoặc.

34. Quyển 1 - Chương 33

Sau hai ngày, Tiết Giai Ny vẫn làm tròn bổn phận đi chăm sóc Quan Hạo Lê, nhưng không ở qua đêm, Quan Hạo Lê cũng không nhắc tới chuyện muốn cô làm bạn gái mình, hai người chung đụng tương đối hòa hợp, nhưng trong lòng nhau đều hiểu, bọn họ cố ý kiêng dè một đề tài.

Quan Hạo Lê suy nghĩ một chút, quyết định cho cô thêm mấy ngày, chờ năm sau, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cô.

Nhưng ai biết, kế hoạch biến hóa khó lường, bất cứ chuyện gì cũng có thay đổi.

Buổi tối một ngày trước giao thừa, anh nhận được một cú điện thoại, cả đêm ngồi máy bay trở về Singapore rồi, bởi vì thời gian rất gấp, anh chỉ kịp nói mấy câu với Tiết Giai Ny, rồi vội vàng lên máy bay rồi.

Không biết, chính bởi vì xảy ra chuyện này, khiến cho quan hệ hai người không tiến ngược lại thụt lùi.

Tiết Giai Ny đứng trên ban công sững sờ nghe trong điện thoại truyền đến tiếng “Tút tut tut”, khi thấy là Quan Hạo Lê gọi tới thì trong lòng còn hơi mừng rỡ, bởi vì cô đang chuẩn bị báo cho anh biết, cha mẹ nói một mình anh ở nhà đón Tết quá đáng thương, để cho cô gọi anh tới đây, cô đang do dự phải nói với anh như thế nào.

Kết quả điện thoại của anh đã tới rồi, nói anh die nda nle qu ydo nn có việc gấp phải rời thành phố C trong đêm, ngày về chưa xác định, cũng không nói nguyên nhân, đã vội vã cúp điện thoại.

Cô sững sốt mấy giây, mới phản ứng được mình chưa kịp nói cho anh biết chuyện cha mẹ mời anh tới nhà ăn Tết, nói hay không đây? Cô do dự hai phút, vẫn quyết định gọi lại cho anh, bên trong truyền đến một giọng nữ vui vẻ, “Xin chào, điện thoại ngài gọi đã tắt máy, ngài chờ chút nữa gọi lại.”

Một trận gió lạnh thổi qua, cô không kiềm chế được sợ run cả người, tay cầm điện thoại di động càng lạnh lẽo, đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, mình hoàn toàn không hiểu anh, trừ biết tên và nghề nghiệp của anh, còn lại, thật sự trống rỗng.

Nắm ngón tay dần nắm chặt điện thoại di động, khóe miệng chậm rãi nhếch lên nụ cười giễu cợt, là mình quá mức đơn thuần, bối cảnh của anh nhất định không đơn giản, nếu không cũng sẽ không qua lại được với Đằng Cận Tư, từ ngôn ngữ cử chỉ bình thường của anh cũng không khó nhìn ra anh là quý công tử rất có học thức, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, quen được người hầu hạ...

Mặc dù có dự cảm về phương diện này, nhưng lần này lại trải nghiệm thật sự, để cho cô có cảm giác mình như kẻ ngốc, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu rõ, đã... Dễ dàng giao ra trái tim mình.

Một mình ở trên sân thượng yên tĩnh ngẩng ngẩn một lúc, buổi tối lúc ăn cơm cha mẹ còn hỏi cô sao ngày hôm qua Quan Hạo Lê không tới, cô đã không nhớ rõ giọng nói và vẻ mặt khi mình nói chuyện lúc đó.

“Người một nhà chúng ta đón Tết, muốn mời người ngoài tới làm chi!”

Có lẽ cảm thấy tâm tình con gái không tốt, cha Tiết và mẹ Tiết rất biết điều không hỏi nữa, chỉ trao đổi ánh mắt với nhau: chẳng lẽ cãi nhau?

Năm này, Tiết Giai Ny trôi qua không mấy vui vẻ, một là bởi vì Quan Hạo Lê biến mất không giải thích được, hai là bởi vì tiểu Lôi không chào mà đi.

Hai người rời đi, để cho cuộc sống của cô lập tức trở nên buồn tẻ vô vị, Chân Chân và Cát gia đều không bên cạnh, cô cũng không liên lạc với bạn học cấp ba, giống như, cô thật sự thành người cô đơn.

Cảm giác này khiến cho cô rất không thoải mái, mặc dù sáng sớm đầu năm cô nhận được lời chúc năm mới từ Quan Hạo Lê và tiểu Lôi, nhưng cô tự hiểu đây là tin nhắn nhóm của hai người, cho nên chỉ liếc mắt nhìn mà thôi.

Ba ngày đầu năm ấy, cô và cha mẹ đến nhà cậu ở thành phố L, may mà có mấy anh em họ ở đó, sống vài ngày vui vẻ.

Sau đó, Quan Hạo Lê hoàn toàn biến mất rồi, mãi cho đến khi cô tựu trường, vẫn không thấy bóng dáng.

Sau khi tựu trường, Tiết Giai Ny die enda anle equu ydonn khôi phục cuộc sống ba điểm trên một đường thẳng của mình, Cát gia đã hỏi mấy lần cô và Quan Hạo Lê xảy ra chuyện gì, sao năm trước còn khí thế ngất trời, năm sau lại mất tăm mất tích?

Tiết Giai Ny thần nhiên, “Không phải công tử con nhà giàu đều là đức hạnh này sao? Cậu còn mong đợi có thể xảy ra ngoại lệ?”

Mặc dù cô tỏ vẻ không để ý chút nào, nhưng Cát Xuyên vẫn nghe ra giễu cợt trong giọng nói, trong lòng hiểu rõ cô ấy vẫn còn canh cánh trong lòng.

Sự thật chính là như thế, Tiết Giai Ny chẳng qua là một cô gái bình thường, mặc dù bị tổn thương, nhưng sâu trong lòng vẫn có khát vọng được yêu, khó có được xuất hiện một người đàn ông khuấy động xuân tâm của cô, khi cô đang suy tính muốn thử lui tới với anh thì anh lại biến mất.

Theo ý cô, đây là sỉ nhục khó có thể rửa sạch.

Cô bị người đùa bỡn!

Tính từ ngày anh rời đi, đã sắp năm tháng, người này, giống như biến mất khỏi thế gian.

Thật ra thì Cát Xuyên có len lén hỏi thăm vị trí của Quan Hạo Lê chỗ Nam Cung Thần, câu trả lời của anh rất mơ hồ, nói trong nhà xảy ra chút chuyện, trong thời gian ngắn không về được.

Cát Xuyên thổn thức trong lòng, dù như vậy, cũng không đến nỗi không chào mà đi, ngay cả giải thích tử tế cũng không có?

Đàn ông! Thật sự không có mấy đồ tốt!

Dĩ nhiên, ngoại trừ Đỗ Hường Hàng nhà cô, trong một ngàn người cũng khó khăn mới lựa được anh, là cô nhất được bảo bối.

— — Puck.d.d.l.q.đ — —

Thời gian như nước chảy, chớp mắt đã gần một năm, người theo đuổi Tiết Giai Ny không ít, nhưng hình như cô khóa chặt trái tim mình, uyển chuyển từ chối từng người.

Cát Xuyên rất đau lòng khi nhìn dáng vẻ của bạn, càng thêm hận chết Quan Hạo Lê, nếu không phải anh ta, Ngoa tử sẽ không kháng cự tình yêu đến như vậy.

Đại học năm tư, việc học về cơ bản đã xong rồi, các bạn học rời rít tìm công ty thực tập, cả ngày hết chạy vào lại chạy ra, không có giây phút nào nhàn hạ.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên cũng không ngoại lệ, mặc dù gia cảnh Tiết Giai Ny không tệ, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không phải đại tiểu thư ăn sung mặc sướng gì, vẫn làm theo nguyên tắc tay làm hàm nhai, tự cấp tự túc.

Bởi vì ngoại hình và năng lực của hai người không tệ, nhanh chóng tìm được đơn vị thực tập mình thích, Tiết Giai Ny đến thực tập ở đài truyền thanh “Âm giai” nổi danh thành phố C, Cát Xuyên đi tòa soạn.

Mới lên ca một tuần lễ, Tiết Giai Ny đã gặp phải kỷ niệm năm năm thành lập đài, vốn nói với Cát Xuyên đi dạo phố, không có cách nào chỉ có thể gọi điện thoại với bạn đối thời gian.

Địa điểm ăn cơm chọn ở khách sạn Đế Hào tư, Tiết Giai Ny trăm lần không muốn, nhưng cô là người mới, trừ phục tùng chính là phục tùng, không khí trên bàn cơm rất náo nhiệt, bởi vì thành lập đài, tất cả mọi người rất vui mừng, uống nhiều rượu, ngay cả Tiết Giai Ny cũng không may mắn thoát khỏi.

Uống đến gò má đỏ bừng, hết sức mê người.

Rất nhiều ánh mắt đồng nghiệp nam chưa cưới nhìn cô cũng hơi nóng bỏng, lộ ra dục vọng trần trụi.

Tiết Giai Ny cảm giác đầu hơi choáng váng, uống nữa sợ rằng sẽ không chịu nổi, nên viện cớ đi phòng vệ sinh, nán lại bên trong một lúc, mở vòi nước lạnh rửa mặt, muốn cho mình tỉnh táo một chút.

Trong lòng cầu nguyện về sau trong đài tốt nhất giảm bớt hội họp, cô thật sự hơi không chịu nổi.

Mới ra toilet, đã bị chủ nhiệm Tiểu dieendaanleequaydonn trong đài cản lại, ông ta uống đến say khướt, đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng hết lần này đến lần khác muốn kéo tay cô.

“Chủ nhiệm Tiểu, ngài uống quá nhiều.” Trong lòng Tiết Giai Ny hơi chán ghét, nhưng trong miệng lại ôn tồn nói

“Sao tôi lại uống nhiều, tiểu Tiết! Dung mạo cô xinh đẹp, giọng nói lại dễ nghe, tiền đồ không giới hạn!” Chủ nhiệm Tiểu đắm đuối nấc rượu.

Tiết Giai Ny vội vàng tránh ông ta, nhưng ông ta cố tình đi theo cô, lòng muông dạ thú, rõ ràng rành.

“Cái gọi là thức thời mới là trang tuần kiệt, cô đã được trời ban cho điều kiện tốt như vậy, nên lợi dụng cho tốt, chỉ cần cô đi theo tôi, tôi bảo đảm cô có thể lập tức thăng chức.” Chủ nhiệm Tiểu bắt đầu nói xằng nói bậy.

“Chủ nhiệm Tiểu, xem ra ông đã quá say!” Tiết Giai Ny chịu đựng tức giận mãnh liệt trong lòng, tức giận trả lời.

“Đừng rượu mời không uống mà uống rượu phạt! Tôi đây để mắt cô! Nữ sinh đại học bây giờ, có mấy người có năng lực thật sự? Có mấy người ngồi lên vị trí cao bằng bản lĩnh thật sự? Còn không phải đều dựa vào đàn ông.” Chủ nhiệm Tiểu nói xong, tay lập tức thò tới.

Tiết Giai Ny hận không thể cho ông ta cái tát, miệng chó không mọc được ngà voi! Đồ đàn ông bỏ đi!

Lắc mình muốn tránh ông ta, nhưng thân thể mập mập của ông ta lại càng đến gần, “Đừng sợ, anh sẽ rất thương em.”

Nôn... Tiết Giai Ny thiếu chút nữa phun ra, cả người liên tục nổi da gà.

“Chủ nhiệm Tiểu, xin tránh ra được không?” Cô chịu đựng ghê tởm nói.

“Không cho, thì ra em thích chơi trốn tìm với anh.” Thịt béo khắp người chủ nhiệm Tiểu chạy về phía cô, nụ cười hèn mọn, trợn mắt này hơi dọa người.

Tiết Giai Ny cảm giác mình đã bắt đầu buồn nôn rồi, cô cảnh giác nhìn chăm chăm chủ nhiệm Tiểu to mập trước mắt, chỉ cần ông ta tiến gần thêm một chút, dưới chân tuyệt đối không lưu tình!

“Chủ nhiệm Tiểu, xin tự trọng!” Cô cảm thấy tu dương bây giờ của mình cực kỳ tốt.

“Đừng trốn! Anh tới đây!” Chủ nhiệm Tiểu hèn mọn nhào về phía cô.

Ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiết Giai Ny bị một sức lớn kéo tới, cô bất ngờ không kịp đề phòng đụng vào một vách tường thịt trần đầy hơi thở phách nam.

Đợi thấy rõ khuôn mặt người đàn ông thì mắt bỗng nhiên mở thật to, tràn đầy không thể tin và kinh ngạc, còn có ... Tức giận sau khi kịp phản ứng.

35. Quyển 1 - Chương 34

“Thằng nhóc thúì! Mày từ chỗ nào thò ra! Biết tao là ai không?” Mặt mũi tràn đầy dữ tợn của chủ nhiệm Tiểu la ầm lên.

Quan Hạo Lê không thèm để ý đến ông ta, nửa ôm nửa kéo người phụ nữ trong ngực rời đi.

Chủ nhiệm Tiểu không chút khách khí thò tay ra quấy rối, bị Quan Hạo Lê đập cho một cước nằm trên đất, nằm ở đó rằm rì, đứng lên cũng không nổi.

Tiết Giai Ny chưa bao giờ nghĩ hai người gặp lại là như thế này, trong nháy mắt, trong lòng dâng lên đầy uất ức và giận dữ, người đàn ông thúì đáng chết này! Sau khi khiêu khích tiếng lòng cô thành công, đột nhiên biến mất, thời gian trôi qua một năm rưỡi, lại đột nhiên xuất hiện, anh coi mình là gì chứ?

Sau khi cách xa chủ nhiệm Tiểu, Tiết Giai Ny không thuận theo tránh thoát khỏi cánh tay Quan Hạo Lê, lạnh lùng nói: “Buông tôi ra!”

“Giai Ny, xin lỗi, anh biết rõ em giận anh, nhưng em có thể nghe anh giải thích không?” Quan Hạo Lê thành khẩn nói xin lỗi.

“Đừng gọi thân thiết như vậy, tôi và anh không hề quen nhau!” Giọng Tiết Giai Ny lạnh lẽo.

Cô ngốc một lần tuyệt đối sẽ không ngốc lần thứ hai, hơn một năm rưỡi này, cô đã thành thói quen, tuyệt đối sẽ không mở lòng mình ra lần nữa.

Khách đi qua đi lại chung quanh đều kỳ quái quan sát hai người, Tiết Giai Ny vừa chuẩn bị rời đi, lại bị Quan Hạo Lê kéo mạnh vào một gian phòng, khoảnh khắc khi cửa đóng lại, nhịp tim của cô cũng tăng nhanh.

“Khốn kiếp! Buông tôi ra!” Hai quả đấm của cô không ngừng nện vào lồng ngực anh, hình như muốn phát tiết toàn bộ uất ức một năm này ra ngoài.

Quan Hạo Lê cũng không ngăn cản cô, mặc cho quả đấm như mèo nhỏ gãi ngứa trên người mình, hai cánh tay dần thu lại, ôm cô thật chặt vào trong ngực, anh nhớ cô, thật sự rất nhớ cô.

“Xin lỗi, buổi tối một ngày trước giao thừa, cha anh ngã bệnh, anh không thể không đi suốt đêm về, vừa đúng lúc nước Đức có mấy vị chuyên gia y học đang làm nghiên cứu và thảo luận ca bệnh đặc biệt, tốn thời gian hơn một năm, cũng coi như có bước đầu tiến triển. Giai Ny, một năm rưỡi này cả ngày lẫn đêm, giờ phút nào anh cũng nghĩ đến em.”

Anh đại khái kể lại những chuyện đã xảy ra trong hơn một năm này, ngược lại thổ lộ thâm tình chân thành.

Trong lòng Tiết Giai Ny thoáng qua chút xúc động, nhưng cũng không nói lên cô tha thứ cho Quan Hạo Lê, chỉ có điều giọng điệu không còn cứng rắn như vừa rồi, “Tôi muốn tìm đồng nghiệp của tôi.”

“Lão già hèn mọn đầu toàn mỡ kia cũng vậy sao?” Quan Hạo Lê không vui hỏi.

“Quan tiên sinh, anh có cuộc sống của anh, tôi cũng có cuộc sống của tôi đấy đừng vượt ranh giới được không?” Tích tụ trong lòng Tiết Giai Ny sao có thể tiêu trừ trong chốc lát.

Trong lòng Quan Hạo Lê hiểu rõ cô còn có ngăn cách với mình, ban đầu lúc mình rời đi, cũng chỉ gọi điện thoại thông báo cho cô, bây giờ trở lại, rất bất ngờ với cô.

Khó tránh khỏi cô sẽ sinh lòng chống lại, mặc dù quan hệ hai người không phải bạn trai bạn gái, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

“Giai Ny, làm bạn gái của anh được không?” Anh quyết định chủ động ra quân, bắt cô lại.

Giọng nói trầm thấp đầy truyền cảm của anh khiến cho lòng cô hơn run rẩy, nhưng lý trí nhanh chóng chiến thắng hấp dẫn, cô không phải cô gái anh nghĩ gì có nấy, không muốn thì tùy tiện vứt bỏ, cô chính là mong “Nguyễn đặc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly *.”

(*) Nguyễn đặc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly: Chỉ mong có được trái tim một người, đến bạc đầu cũng không chia lìa.

“Không.” Tiết Giai Ny cự tuyệt rất quả quyết, đẩy anh ra định đi.

Quan Hạo Lê đã vượt lên trước một bước vây cô vào góc tường: “Tim đập của em bán đứng em.”

Tiết Giai Ny tức giận ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, “Anh rất hả hê sao? Hay nói anh thích đùa giỡn tình cảm die nda nle equ ydon của người khác, chọc ghẹo xuân tâm người ta nảy mầm rồi biến mất sạch sẽ, thêm vài năm nữa trở lại, giả bộ về mặt thâm tình, đây chính là thủ đoạn anh dùng? Thật làm cho người ta ghê tởm!”

(*) xuân tâm: tình yêu trai gái (xuân hiểu theo nghĩa bóng – lạc thú)

Trong phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người, Quan Hạo Lê chậm rãi mở miệng, “Em, nảy sinh xuân tâm với anh rồi, cho nên, rất buồn khi anh đột nhiên bỏ đi.”

Anh dùng tất cả đều là câu trần thuật, mà không phải nghi vấn, có thể thấy được, đã hung hữu thành túc *.

(*) hung hữu thành túc: trong lòng nghĩ thì nhất định làm được.

“Nảy cái mông! Có quỷ mới nảy sinh xuân tâm với anh!” Tiết Giai Ny giận đến nói tục.

Quan Hạo Lê không nhận được cau mày, con gái nói tục quen miệng cũng không hay, anh nhất định phải giúp cô sửa đổi.

“Chính miệng em nói.” Anh híp nửa con mắt, bên trong lóe ra sáng loáng.

“Đó là tôi ví dụ!” Tiết Giai Ny cực kỳ tức giận.

“Thật sao? Sao anh lại cảm giác em đang nói chính em?”

“Coinhư đàn ông trên thế giới chết sạch, tôi cũng không... Ừm...”

Lời chưa nói ra khỏi miệng của cô bị nuốt toàn bộ vào trong miệng anh, xa cách thời gian dài như vậy, giờ nào phút nào anh cũng nhớ cô, nhớ nhung hương vị ngọt ngào cái miệng nhỏ nhắn mềm dẻo của cô, trần trọc cọ xát lẫn nhau, hận không thể ngậm lấy không buông.

Tiết Giai Ny liều mạng phản kháng, hai tay nắm thành quyền chống lên ngực anh, trong cổ họng kêu “Ừm ừm”, nhưng hơi sức nam nữ cách xa, cô chỉ có thể bị động thừa nhận.

Mùi vị quen thuộc, hơi thở quen thuộc, cảm giác quen thuộc, như thủy triều lướt qua cô, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Cho đến khi người phụ nữ trong ngực sắp hít thở không thông, Quan Hạo Lê mới lưu luyến buông cô ra, cái trán tựa lên trán cô, toàn bộ hô hấp ấm áp phả lên mặt cô, “Giai Ny, anh yêu em...”

Lời này giống như một tia chớp từ trên không đánh xuống, đánh đến thân thể Tiết Giai Ny khê run, cô không thể tin được đây là từ trong miệng Quan Hạo Lê nói ra.

Thật ra thì, không chỉ cô khó có thể tin, ngay cả bản thân Quan Hạo Lê, cũng đã trải qua một phen đấu tranh tư tưởng die enda anle equ uydonn mới tin tưởng sự thật này, anh vẫn cho rằng mình chỉ thích Tiết Giai Ny, còn kém “Yêu” một khoảng cách rất xa, nhưng trong một năm rưỡi chia xa này, anh ném hết nỗi khổ tương tư, dưới chỉ điểm của một đàn anh, mới hiểu được, mình vô ý thức yêu cô.

Công việc nghiên cứu vừa kết thúc, anh đã không kịp chờ đợi bay về thành phố C, về phòng khách sạn tắm rửa sạch sẽ, sau khi ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị đi tìm cô, lại ngoài ý muốn nhìn thấy cô bị một gã đàn ông mập mạp chặn lại, trong lòng hận không thể xé nát con heo mập đáng chết này.

Dám mơ ước người phụ nữ của anh, tìm chết!

Đang khi Quan Hạo Lê cho rằng cô yên tĩnh lại cô đột nhiên đẩy anh ra, hoảng hốt chạy đi.

“Giai Ny...” Anh vội vã đuổi theo, nhưng đã không thấy bóng dáng cô, chỉ có thể ảo não đấm một quyền lên vách tường.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Sau khi về đến nhà, tâm tình Tiết Giai Ny bộc phát không thể bình tĩnh, nằm ở trên giường thật lâu không thể ngủ, cô nhắm hai mắt lại, muốn tổng cổ hình anh vừa rồi, nhưng nó... Cố tình lại càng lúc càng rõ.

“Điên rồi! Mình nhất định điên rồi!” Cô ôm Winnie the Pooh trên giường lẩm bẩm, vẻ mặt nóng ran khó chịu.

Câu nói “Anh yêu em” của Quan Hạo Lê vẫn cứ lẩn quẩn trong đầu cô, đuổi không đi, chỗ chết người nhất chính là, đáy lòng cô lại dâng lên chút vui mừng.

Chẳng lẽ, cô thật sự thích anh?

Cảm giác này thật sự không tốt, tại sao cô lại có thể thích hoa hoa công tử đó đây?

Kéo chăn che kín gương mặt nóng lên, bắt buộc mình không suy nghĩ thêm về anh, nhưng bóng dáng của anh lại quán chặt lấy cô không buông, lăn qua lộn lại, cô hoàn toàn mất ngủ.

So sánh với lòng cô loạn như ma, Quan Hạo Lê thì bình tĩnh hơn nhiều, anh biết bước đầu tiên của mình có hiệu ứng rồi, anh tin chắc nắm bắt được trái tim cô.

Sáng hôm sau, là ngày giỗ em họ Quan Cảnh Duyệt, anh đi đến trước mộ cậu ấy, nhìn khuôn mặt tươi cười tràn trẻ thanh xuân trên mộ bia, trong lòng anh có mùi vị không nói ra được.

“A Duyệt, Giai Ny đúng là một cô gái tốt, từ lúc mới bắt đầu tiếp xúc có mục đích, đến bây giờ không thể tự kiềm chế, anh biết rõ mình lỡ sâu vào, hy vọng em có khả năng chúc phúc cho chúng ta.”

Anh chậm rãi đặt bó cúc họa mi nở rộ trong tay lên, yên tĩnh ngây ngẩn một lúc.

Cho đến bây giờ, anh cuối cùng hiểu rõ, có vài trò chơi có thể chơi, có vài trò chơi sẽ kéo mình vào, giống như một cuộc đấu, ai thắng ai thua, còn chưa biết.

“A Duyệt, anh đi đây.” Anh vẫy tay, xoay người rời đi.

Lúc xuống bậc thang, vừa đứng dieendaanleequuydonn gặp một nam một nữ ôm bó cúc họa mi đi lên, nhìn dáng vẻ cũng chừng hai mươi tuổi, Quan Hạo Lê không nhận được cảm thán trong lòng: sinh mạng vô thường, người sống cũng nên quý trọng mỗi ngày hiện có, quý trọng người bên cạnh.

Một nam một nữ này chính là Kim Hà và Khang Thành, ngày này hàng năm, bọn họ đều tới thăm Quan Cảnh Duyệt, khi nhìn thấy bó cúc họa mi mới trên đất thì không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong đầu lập tức hiện lên người đàn ông vừa lướt qua bọn họ trên bậc thang.

Suy nghĩ một chút, người nọ xem ra rất quen mắt, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

“Sao vậy?” Khang Thành quan tâm hỏi.

“Anh có cảm thấy người đàn ông vừa đi xuống rất quen mắt không?”

Khang Thành lắc đầu, “A Duyệt cũng không phải từ trong kẻ đã nứt ra, cậu ấy nhất định có người thân, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Ừ.”

Kim Hà đặt bó cúc họa mi xuống, “A Duyệt, lại một năm nữa đã qua, anh có tốt không? Giai Ny cô ấy... Vẫn không biết chuyện của anh, mà em cảm giác, quá tàn nhẫn với cô ấy.”

“Hà, có lúc lời nói dối có ý tốt chưa chắc không tốt.” Khang Thành đưa tay cầm bàn tay lạnh như băng của cô.

“Là em đa sầu đa cảm, đi thôi.”

Kim Hà xoa xoa khóe mắt, cầm lại tay bạn trai, hai người sóng vai rời khỏi nghĩa trang.

36. Quyển 1 - Chương 35

Tiết Giai Ny vốn cho rằng cô sẽ bị đuổi, dù sao vị trí của chủ nhiệm Tiểu ở trong đài rất quan trọng, cô chỉ là một con tôm nhỏ mà thôi.

Lại ngoài dự đoán, cô không bị sa thải, ngược lại không thấy chủ nhiệm Tiểu.

Dọc đường đi vào, cô cảm giác ánh mắt những người khác nhìn mình rất quái dị, để cho bản thân cô không được tự nhiên, tiểu Uyển cùng tới thực tập với cô nhỏ giọng nói: “Có phải lão già dâm dê đó hôm qua tìm cách với cậu không? Thật là kẻ đê tiện! Không biết làm hại bao nhiêu cô gái!”

“Sao tớ cảm giác ánh mắt mọi người nhìn tớ rất kỳ quái?” Tiết Giai Ny cất giọng xách.

“Nào có kỳ quái? Rõ ràng chính là ánh mắt sùng bái, cậu biết không? Nghe nói anh họ chủ nhiệm Tiểu là một quan chức cấp cao ở thị ủy, đây cũng là nguyên nhân mọi người phần nộ mà không dám nói ông ta, sau lưng quá chắc, không cách nào bị ảnh hưởng, cho nên cách làm của cậu tương đương với thay trời hành đạo, giúp mọi người giải trừ một tai họa!” Tiểu Uyển nói như chuẩn bị sẵn.

Tiết Giai Ny thở dài trong lòng, không cần đoán cũng biết là ai làm “Chuyện tốt”, anh đúng là khoe khoang thay mình, lần này thì hay rồi, đoán chừng tất cả mọi người đều biết cô lại đại tiểu thư thiên kim không lộ chân tướng.

Điều này làm cho cô chung đụng với đồng nghiệp như thế nào?

Cho tới trưa, cô như đứng đông lạnh, không biết tiếng lòng của cô có thật không, rất nhiều người nhiệt tình die nda nle equ ydon với cô hơn nhiều, từng khuôn mặt tươi cười lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, giống như mang theo một lớp mặt nạ giả tạo.

Buổi trưa lúc ăn cơm, cô nhân lúc rảnh rỗi chạy lên sân thượng gọi điện thoại cho Quan Hạo Lê.

“Chuyện chủ nhiệm Tiểu là anh làm?” Cô hỏi rất trực tiếp.

Chẳng phải nên cho hạng người mặt người dạ thú đó một chút dạy dỗ sao? Giọng anh nhẹ nhàng, không hề có cảm giác mình làm sai.

“Tôi không chỉ chuyện này về bản thân tôi, mà là nó mang đến cho tôi hậu quả, anh nên làm bí ẩn hơn một chút, làm cho người ta không đoán ra có liên quan đến tôi.” Tiết Giai Ny giống như thở dài.

Quan Hạo Lê ở đầu điện thoại bên kia cười khẽ, Điểm này... Đúng là anh bỏ quên.

“Về sau, tôi hy vọng không xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa, chuyện của tôi, tôi sẽ giải quyết, không có bất cứ quan hệ gì với anh, OK?” Giọng Tiết Giai Ny rất nghiêm túc.

Chuyện của em cũng là chuyện của anh, sao lại không liên quan đến anh chứ? Dám bắt nạt người phụ nữ của anh, đương nhiên phải bỏ giá vô cùng cao. Quan Hạo Lê đáp rất tự nhiên.

Tiết Giai Ny hít sâu một hơi, “Tôi trình trọng tuyên bố một lần, tôi không phải là người phụ nữ của anh! Đừng dính loạn quan hệ!”

Theo anh thấy, thay vì không được tự nhiên ở đài “Âm giai”, còn không bằng đổi chỗ khác, đài phát thanh nổi danh thành phố C không chỉ có một cái.

Quan Hạo Lê rất thông minh nói sang chuyện khác, tâm tư của cô, anh luôn luôn đoán được chính xác.

“Chuyện không liên quan đến anh!” Tiết Giai Ny tức giận cúp điện thoại.

Đàn ông thú! Tại sao quan tâm chuyện của mình! Chẳng có nửa xu quan hệ với anh!

Nghe âm thanh “Tút tut tut” trong điện thoại, khóe môi Quan Hạo Lê vểnh lên, tâm tình rất tốt.

Sau khi trải qua hai ngày suy nghĩ kỹ, trong lòng Tiết Giai Ny đồng ý quan điểm của người nào đó, cô thật sự không thể ở lại đài “Âm giai” được nữa, ánh mắt mọi người nhìn cô đều rất quái dị, thậm chí cô nghe được không ít người bàn luận âm ỉ phía sau lưng cô.

“Rõ ràng chính là thiên kim đại tiểu thư, còn làm bộ chạy tới làm viên chức nhỏ, cướp chén cơm của chúng ta, thật không biết xấu hổ!”

“Còn không phải sao! Bây giờ tìm công die enda anle equu ydonn việc khó khăn, có điều kiện tốt không lợi dụng, còn tới cạnh tranh với chúng ta, ghê tởm!”

“Thật không hiểu nổi ý tưởng người có tiền, tôi ước cha tôi là người có tiền, để ông đầu tư cho tôi một cửa hàng, một mình làm bà chủ buôn bán.”

...

Nhiều loại đồn đại khó nghe, Tiết Giai Ny đã không cách nào dùng ngôn ngữ để nói lên tâm tình của mình rồi.

Rất quả quyết từ chức với lãnh đạo, mặc dù lãnh đạo giữ lại, nhưng cô cảm thấy không cần thiết lưu lại, cô chỉ muốn một công việc kiên kiên định định, chứ không phải cả ngày ở trên đầu sóng ngọn gió mặc cho người ta xoi mói.

Trước khi đi, cô không quên trả lại họ một câu, “Điều kiện gia đình tốt xấu không phải do bản thân lựa chọn, còn nữa, không phải con cái nhà có tiền đều thích ngồi mát ăn bát vàng, dựa vào chính mình cố gắng tranh thủ một công việc mới thật sự có ý nghĩa. Ngoài ra, xin khuyên mọi người một câu, có thời gian rảnh rồi bát quái còn không bằng làm việc cho tốt, tạo điều kiện gia đình tốt đẹp cho đứa nhỏ tương lai của mấy người!”

Dứt lời, cầm đồ đạc của mình rời đi mà không quay đầu lại, lưu lại một đám phụ nữ ảo não.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Mặc dù rời khỏi rồi, nhưng trong lòng cô vẫn buồn phiền như cũ, nên hẹn Cát Xuyên ra ngoài ăn cơm, nói chuyện phiếm xua tan phiền não.

Sau khi cơm nước xong, Cát Xuyên đề nghị đi bar ‘Tả Ngạn Mị Chuyển’ chơi đùa một chút, nói chỗ đó có người pha rượu mới tới không tệ lắm, Tiết Giai Ny tán thành.

Bốn năm đại học, hai người vốn tới một hai lần, đều do nhóm bạn học cùng cứng rắn kéo đi.

Duy chỉ có lần này, là hai cô đơn độc tiến tới.

“Thật sự muốn ném tất cả phiền lòng ra sau gáy!” Tiết Giai Ny ngồi trên ghế bar gọi một ly Bloody Margaret.

“Đường mình mình đi, để ý người khác nói làm gì! Nghe vào tai trái chui ra tai phải là xong, quá mức quan tâm mệt mình, không đáng.” Cát Xuyên chép miệng.

“Khuyên người khác đều rất dễ dàng, đặt trên bản thân, vẫn còn cần một quá trình thích ứng.” Tiết Giai Ny thở dài.

Cát Xuyên trầm mặc, Ngoa tử nói không sai, đạo lý lớn ấy ai cũng nói được, nhưng người chân chính làm được, quá ít!

“Kỳ thực tập đổi mấy chỗ cũng không sao! Đài phát thanh ‘Thanh nghệ’ tốt nhất thành phố C đi, tần số bao trùm rộng khắp, tỷ lệ người nghe đài từ trước đến nay luôn xếp thứ nhất, nếu không cậu đi thử một chút?”

“Tớ muốn nghỉ ngơi mấy ngày trước.” Tiết Giai Ny há mồm uống một ngụm lớn

“OK, tự cậu suy nghĩ thật kỹ, bây giờ, chúng ta không nghĩ gì cả, đi khiêu vũ thoải mái đi!” Cát Xuyên kéo cô xông vào sàn nhảy náo nhiệt.

Ánh đèn lóe lên, sáng chói tròng mắt người không mở ra được, nam nam nữ nữ trong sàn nhảy ra sức thể hiện bản lĩnh, tận tình vui vẻ thoải mái.

Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần vẫn ngồi ở vị trí cũ của bọn họ, từ lúc Tiết Giai Ny và Cát Xuyên tới, hai người đã nhìn thấy.

“Không nhìn ra, em gái Tiết còn có một mặt gợi cảm hấp dẫn người như thế, chắc chắc chắc!” Nam Cung Thần không chớp mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ nào đó trong sàn nhảy thờ dài.

“Nhìn đủ chưa?” Quan Hạo Lê âm trầm, ánh mắt sắc bén.

Nam Cung Thần hí mắt liếc anh, “Anh quản được tất cả ánh mắt đắm đuối của đàn ông trong quán bar này sao?”

“Tối nay cậu nói rất nhiều.”

“Lời tôi vốn nhiều, cũng không chỉ tối nay.” Nam Cung Thần cười tươi rạn rở, “Thật ra thì, tôi có đề nghị rất tốt, anh có thể đi sàn nhảy... Nhảy với cô ấy, tôi bảo đảm, hiện trường tối nay sẽ HIGH!”

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, Nam Cung Thần đã sớm chết một trăm lần rồi.

Quan Hạo Lê “Vụt” một cái đứng lên, không phải anh nghe theo đề nghị của Nam Cung Thần, mà bay giờ không nhìn nổi nữa.

“Mỗi người phụ trách một.” Nói xong, anh đi thẳng vào trong sàn nhảy.

“Này! Người kia đã có vợ có chồng, không liên quan đến tôi chút nào!” Nam Cung Thần kêu lên.

Cho dù cậu ta nói gì, Quan Hạo Lê đều không để ý tới, cậu ta chỉ có thể thất bại đứng dậy, ôi! Không biết nhìn người!

Tối nay Tiết Giai Ny mặc một váy đầm không tay bó sát người màu đen, gấu váy vừa che đùi một chút xíu, lộ ra cặp đùi đẹp thon dài, bởi vì vừa uống chút rượu, cô nhảy hơi điên cuồng, thân hình lồi lõm trước sau thật câu người.

Đưa đến không ít đàn ông dieendaanleequaydonn tiến gần cô, càng thêm cố ý dán sát vào cô khiêu vũ, trong ánh mắt đều là dục vọng trần trụi.

Cát Xuyên cũng không tốt hơn bao nhiêu, dưới âm nhạc thôi miên, cô nhảy càng lúc càng hăng say, cả người cũng lộ ra vẻ cuồng dã.

“Em rất hưởng thụ?” Quan Hạo Lê nhanh chóng tìm được người phụ nữ tận tình đung đưa trong sàn nhảy, đuổi những người đàn ông không tốt bụng chung quanh cô.

“Anh... Sao anh lại ở đây?” Tiết Giai Ny hí mắt cười hì hì nhìn người đàn ông hơi quen mặt trước mắt, cô đã không thể nào tỉnh táo, rượu thôi miên ý thức càng lúc càng mãnh liệt.

Có thể do chơi quá HIGH rồi, trong đầu cô trống rỗng, tất cả trước mắt đều là bóng người đung đưa, thân thể cũng không tự chủ nhảy múa theo.

“Người phụ nữ không thể bớt lo!” Quan Hạo Lê kéo tay cô ra khỏi sàn nhảy, nếu để mặc cho cô chơi đùa tiếp, hậu quả rất nghiêm trọng!

“Này... Anh buông tôi ra!” Tiết Giai Ny giùng giàng không tuân theo, nhưng sức tay của anh thật sự quá lớn, cô lập tức cắn một phát lên cánh tay anh, đau đến Quan Hạo Lê buông tay.

“Kiếp trước thật sự thiếu em!” Anh hít một ngụm khí lạnh, bồng cô lên, nhanh chân đi ra khỏi quán bar.

Cát Xuyên nhìn bạn tốt bị bắt cóc rồi, lập tức lão đảo đuổi theo, lại đụng phải ngực một người đàn ông, ngẩng đầu lên nhìn anh hồi lâu, đột nhiên cười ngây ngô, “Tôi biết anh... Anh là... Nam Cung Thần.”

Nam Cung Thần bất đắc dĩ than thở, anh có thể che giấu lương tâm thọc gậy bánh xe sao?

37. Quyển 1 - Chương 36

Editor: ChiMy

Ra khỏi quán bar, Quan Hạo Lê liền ôm cô chạy thẳng tới xe của mình, đặt cô đang say bí tỉ lên ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn, khóa chặt cửa, mới trở lại vị trí của mình.

“Tôi muốn xuống xe! Thả tôi xuống!” Tiết Giai Ny không thuận theo đám cửa xe.

Quan Hạo Lê rất nhứt đầu, quả nhiên phụ nữ uống say rất ồn ào, không ngừng làm ầm ĩ.

Sau một hồi la hét ầm ĩ, Tiết Giai Ny cũng mệt mỏi, yên tĩnh tựa vào cạnh cửa xe, ngủ.

Khi tới nhà trọ, Quan Hạo Lê ôm cô đang ngủ say lên lầu, có lẽ là do xóc nảy, cô ói toàn bộ lên trên người Quan Hạo Lê.

Mặt Quan Hạo Lê đầy vạch đen, khoe môi hung hăng co quắp mấy cái, anh thích sạch sẽ, anh thích sạch sẽ!

Nhưng bây giờ có biện pháp gì đây? Anh chỉ có thể chịu dơ ôm cô tiếp tục đi, hận không thể lập tức bay vào trong nhà.

Mất thấy Tiết Giai Ny lại muốn nôn, anh nhanh chóng móc chìa khóa ra mở cửa, chạy thẳng tới phòng vệ sinh, đặt cô trên mặt đất, mình thì cởi bỏ quần áo dơ.

“Hi hi. Đáng người anh rất đẹp!” Tiết Giai Ny nghiêng đầu mông lung nhìn anh, trong tròng mắt đen tựa như nhiễm một tầng hơi nước trong suốt.

Trên trán anh chảy ba đường vạch đen, quả nhiên cô gái này đã uống say, vội vàng rót ly nước súc miệng cho cô, dịu dàng hỏi: “Bây giờ đỡ hơn chút nào chưa?”

“Chưa! Trên người tôi rất thú, tôi muốn tắm.”

Tiết Giai Ny chu môi, oán giận nói, vừa nói còn kéo chiếc váy ngắn trên người mình, muốn cởi nó ra.

Trong lòng Quan Hạo Lê rung chuông báo động mãnh liệt, sau khi Giai Ny uống rượu say, quyến rũ hơn nhiều so với bình thường, mọi cử động đều như đang trêu chọc lòng anh, mặc dù anh vẫn rất muốn làm cô, nhưng tối nay cô uống say rồi, có phải hơi không có chút đạo đức hay không?

Anh đang khổ sở đấu tranh tư tưởng, Tiết Giai Ny thì đang đấu tranh với quần áo của mình, sau lưng có khóa kéo, cô với không tới.

“HUHU. Không cởi được quần áo thú.” Cô chột ngồi dưới đất khóc lên.

Quan Hạo Lê có chút dở khóc dở cười, đáng về giờ phút này của cô. Thật đáng yêu.

“Sao không cởi được?” Anh dịu dàng nhìn cô.

Tiết Giai Ny cắn môi, trong tròng mắt đen phủ một tầng sương mù, tội nghiệp nhìn anh, “Không biết, nó cố ý chống đối lại tôi.”

“Anh giúp em cởi được không?” Đột nhiên Quan Hạo Lê cảm thấy mình giống như đang dụ dỗ trẻ em.

Tiết Giai Ny ngơ ngác gật đầu, điều này lại càng làm cho Quan Hạo Lê cảm thấy tội nghiệt nặng hơn, hai tay cởi quần áo đều run rẩy, khi thấy da thịt trắng muốt như ngọc của cô thì trong cơ thể anh dâng lên một trận nóng ran.

Đáng chết! Anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ gì!

Lúc tắm còn làm cho a đau đầu hơn, mỗi lần chạm vào da thịt trơn nhẵn mềm mại của cô, nơi nào đó của anh liền cứng rắn thêm một phần, nhuyển ngọc ôn hương gần trong gang tấc, nếu anh nhịn được thì không phải là đàn ông bình thường!

Sau khi Tiết Giai Ny uống rượu say thì giống như là một con mèo nhỏ lười biếng, nằm ở trên bồn tắm mặc cho Quan Hạo Lê giúp cô tắm rửa, trong đầu cô đã sớm trống rỗng, vô tri vô giác, không biết mình đang làm những gì, cơn rượu làm cô mơ hồ.

Hơn nữa khí nóng bốc hơi, cô cảm thấy mình rất muốn ngủ.

Trong lòng Quan Hạo Lê âm thầm thì: sau này sẽ không bao giờ để cho cô uống say ở trước mặt người đàn ông khác, bộ dáng này quá nguy hiểm, không có phòng bị đối với bất kỳ người nào, bị người ta bán cũng không biết!

Tắm xong, anh dùng khăn tắm bao lấy cô, ôm ra phòng tắm, trực tiếp đặt ở trên giường lớn.

Cô cũng khéo léo, nhắm mắt lại liền chuẩn bị ngủ, ngọn lửa vô danh trong lòng Quan Hạo Lê từ từ dâng trào, sao có chuyện dễ dàng như vậy, thành công trên chộc anh xong liền muốn ngủ?

Lấy khăn tắm trên người cô xuống, lần người đè lên, môi bạc lạnh dán chặt môi đỏ mọng mềm mại của cô, không đợi anh có hành động, ngược lại người nào đó đã đưa cái lưỡi thơm ra liếm liếm trôi môi anh, miêu tả hình dáng đôi môi mỏng, sau đó tỉ mỉ gặm cắn.

Quan Hạo Lê gần như sắp mất đi tất cả lý trí, há mồm ngậm lấy cái lưỡi nghịch ngợm này, trần trọc mát, làm cô đau nức nở nghẹn ngào kêu thành tiếng, tiếng rên uể uải chuyển ngậm nga càng làm cho tròng mắt đen của anh thêm sâu thẳm.

Tiết Giai Ny mới từ trong bồn tắm ấm áp ra ngoài, chợt tiếp xúc với hơi lạnh trên giường, không nhịn được khó chịu, đôi tay cũng không khỏi tự chủ dùng sức kéo hơi ấm về phía mình.

Trong thoáng chốc, đột nhiên có gì đó lạnh như băng đặt trên môi, cô theo bản năng liếm một cái, lại phát hiện mùi vị không tệ, cảm giác say đắm trong cơ thể thiêu cháy lý trí của cô, cô thực sự muốn xích lại gần nguồn ấm áp này hơn, hoàn toàn không biết mình đang làm những gì.

Quan Hạo Lê nhiệt liệt hôn cô gái trong ngực, cường hãn ôm cô vào trong ngực, hung hăng trêu đùa lưỡi cô, tiến quân thần tốc càn quét nước bọt của cô, hung hãn hôn cô, cho đến khi hai người sắp hít thở không thông, anh mới buông lỏng cánh môi hơi sưng của cô ra.

Bàn tay không nhịn được nhanh chóng chạy chạy trên da thịt cô, lướt qua hông của cô, leo lên nơi mềm mại của cô, tùy ý vuốt ve, quả anh đào no tròn bị anh vờn vờ, nhanh chóng đáp lại sự trêu chọc của anh.

“Ừm.” Trong lúc mơ hồ Tiết Giai Ny cảm thấy có người đang mình, hơi nặng, hơi khó chịu, còn có loại cảm giác khác thường không nói được.

Tay của Quan Hạo Lê từ nơi mềm mại của cô chạy một đường thẳng xuống, bàn tay ấm áp vuốt ve phía dưới thân thể mềm mại đang run rẩy, eo thon như gấm tơ lụa, xúc giác mềm mại làm cho anh kích động muốn ôm thật chặt, rồi lại sợ sẽ làm gãy eo của cô.

Mặc dù trước đó từng có kinh nghiệm vuốt ve qua hai lần, nhưng lần này mới thật sự làm anh rung động.

Môi chậm rãi đi xuống, khẽ cắn cằm của cô, dời xuống một chút xíu, chút nhẹ chút mạnh, cổ, xương quai xanh, nơi đầy đặn, bụng, khắp nơi đều lưu lại dấu hôn thấm ướt, giống như những cánh hoa đào, mập mờ mà kiều diễm.

Tay của anh, dò hỏi da thịt trên chân cô, bàn tay mơn trớn địa phương cỏ mọc um tùm, Tiết Giai Ny non nớt bị anh chọc cho không kiềm chế được ưỡn eo cơ thể.

“Ừ.” Cô không nhịn được khẽ rên một tiếng, mềm mại đáng yêu nhộn nhạo.

Cô chỉ cảm thấy nhiệt, rất nóng, trong cơ thể vừa nóng lại trống rỗng, mơ hồ tựa như đang chờ đón cái gì, nhưng cô lại không biết là cái gì, chỉ có thể khó chịu ưỡn eo.

“Giai Ny.”

Anh động tình hồ tên cô gái nhỏ nằm phía dưới, đầu ngón tay tách cánh hoa nhỏ của cô ra đâm vào, cô nhạy cảm mềm mại giống như là cái miệng nhỏ nhắn, cắn ngón tay thon dài của anh. Anh không nhịn được thở dốc một tiếng, bên trong nóng như vậy ướt át như vậy, từng hơi thở hỗn hển của cô không ngừng kích thích anh, có chất lỏng ấm áp tràn ra theo ngón tay của anh, thấm ướt tay anh.

Tiết Giai Ny không chịu nổi ngứa đầu rên một tiếng, tê dại tận xương.

Bên trong phòng dâng lên một tầng lưu luyến màu hồng, tiếng hít thở của hai người đan vào, lay động lòng người.

Quan Hạo Lê không chần chờ nữa, ngồi thẳng lên dán chặt vào người cô, không dung sức mà dịu dàng đi vào trong nơi mềm mại của cô.

“A! Đau.” Cô kinh hô lên tiếng.

Mặc dù đã có rất nhiều khúc dạo đầu, ở trong đó cũng đủ ướt át, nhưng lưỡi dao sắc bén đâm vào, vẫn cảm thấy đau đớn khó nhịn.

“Ngoan, thả lỏng một chút, lập sẽ hết đau.” Anh dịu dàng vuốt ve cô, giờ khắc này anh đã chờ lâu rồi, bắt buộc phải làm.

“HUHU.”

Tiết Giai Ny có chút không chịu nổi, ngón tay dùng sức bấu chặt vai ai, muốn anh rời đi, thật sự rất đau!

“Ngoan, nhịn một chút là tốt.”

Trên trán của Quan Hạo Lê đã đổ đầy mồ hôi, cô quá chặt, bao quanh anh thật chặt.

“Đau. Anh đi ra ngoài!”

Tiết Giai Ny không tuân theo muốn đẩy anh ra, tròng mắt đen đầy nước mắt trong suốt, Quan Hạo Lê nhìn mà không đành lòng, chỉ có thể dần dần rút khỏi một chút, ngược lại hôn cánh môi của cô, muốn phân tán lực chú ý của cô.

Lúc cô đang bị hôn mơ màng, anh lặng lẽ đẩy lửa nóng của mình vào cơ thể của cô, từng chút một dẫn cô vào con đường tình dục.

“Ừm.” Tiết Giai Ny rên lên một tiếng, mặc dù vẫn có chút đau, nhưng đỡ hơn lúc nãy nhiều.

Quan Hạo Lê không ngừng hôn vuốt ve cô, môi mỏng từ tai của cô khuếch tới khuếch lui đuôi lông mày, bên trán, mi tâm, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua cô lông mi dài, gương mặt, chóp mũi của cô. Vô số nụ hôn rơi xuống mặt cô.

Cuối cùng, môi của anh, rơi vào khoe miệng của cô.

“Ngoan, lần này không đau.”

Nói xong, liền hoàn toàn để mình chìm vào trong cơ thể cô, tầng tầng lớp lớp thịt non bốn phía tuôn qua, giống như tơ lụa bóng loáng mềm mại.

Anh từ từ động, loại cảm giác mất hồn này cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thể nghiệm qua, dục vọng chiếm làm của riêng cũng càng ngày càng bộc phát, một lần lại sâu hơn một lần. Cơ thể xinh đẹp làm cho anh mê luyến không dứt.

“Ừ.”

Anh mang đến cảm giác lạ lẫm, Tiết Giai Ny không nhận được khe rên, từng đợt khoái cảm mãnh liệt bao trùm lấy cô, làm cho cô thở dốc càng kịch liệt.

38. Quyển 1 - Chương 37

Cô không kiềm chế được ngấm nga ra tiếng, nghe vào tai Quan Hạo Lê lại càng giống như một kiểu khích lệ, cũng không để ý đến lý trí, ra sức vận động.

Cảm giác càng lúc càng lạ lẫm và lực thăm dò ra vào càng lúc càng nặng gia tăng khiến Tiết Giai Ny không kìm được uốn éo người, cặp mắt mê ly mà huyền ảo trong đêm tối, thân thể mảnh khảnh theo tiết tấu leo lên từng bước một của Quan Hạo Lê khiến cho cô không cách nào trốn tránh ở chỗ sâu trong vòng xoáy...

Cô cảm thấy mình sắp nổ tung, cảm giác tê dại vẫn kéo dài đến tứ chi bách hại, khiến cô bất giác ôm sát người đàn ông nhấp nhô phía trên, móng tay kéo ra từng dấu vết trên lưng anh.

Giờ phút này, mùi máu tanh sẽ chỉ làm cho Quan Hạo Lê càng thêm điên cuồng, cấm dục quá lâu, tối nay anh giống như thú dữ lũ lụt cực đói, đã xảy ra thì không thể ngăn cản.

Mềm mại trước ngực cô không ngừng ma sát hấp dẫn anh, khiến anh đưa tay lên che kín, xoa nắn, khiến người phía dưới gần như không thể chịu đựng nổi lửa tình cao trào.

“Ừ... A...”

Cả người Tiết Giai Ny run rẩy, mở to cặp mắt mờ mịt, thở gấp liên tiếp, hình như sắp không chịu nổi.

“Ny Ny...”

Giọng nói khàn đục nặng nề của anh cực kỳ truyền cảm dễ nghe, khiêu khích cô mê loạn ý chí, hình như bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu lấp lánh, lúc sáng lúc lại tối, giống như xuất hiện ảo giác.

Giây phút khi anh kết thúc, thân thể die nda nle equ ydo n Tiết Giai Ny run rẩy cực nhanh, ngay sau đó, đã ngủ mê man.

Anh yêu thương ôm lấy thân thể cô, thở dồn dập hỗn hển, nếu không phải bởi vì là lần đầu tiên của cô, anh hoàn toàn không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

Nhìn cô ánh mắt đưa tình lúng liếng nằm trên giường, trên mặt mày đều nhuộm đỏ, miệng nhỏ cũng sưng, sưng đỏ tươi đẹp ướt át này làm lòng người ngứa ngáy khó nhịn, giống như nên cắn tiếp mới đúng.

Quan Hạo Lê ép buộc bản thân mình thu hồi lý trí, ôm cô gái nhỏ đã ngất đi về phía phòng tắm, khi khòe mắt liếc về phía vết máu đỏ thẫm trên ga giường thì trong lòng vui mừng.

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng sẽ là người cuối cùng.

Mặc dù cô không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh, nhưng nhất định là người cuối cùng, và lại là duy nhất.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Ngày hôm sau, khi Tiết Giai Ny tỉnh lại, đã là buổi trưa rồi, cô khẽ giật giật thân thể, lại cảm thấy phía dưới đau quá, lập tức có dự cảm chẳng lành.

Nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ lại lần nữa rốt cuộc tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Cô và Cát gia cùng nhau đến quán bar uống rượu khiêu vũ, có không ít đàn ông tiến gần cô, sau đó, hình như cô thấy một bóng người quen thuộc – Quan Hạo Lê.

Anh kéo mạnh mình muốn mình rời khỏi quầy bar, mình không chịu...

Cô đột nhiên vén chăn lên, khi thấy cả người không mảnh vải che thân thì ngón tay không kiềm chế được bấu chặt chắn, người đàn ông thú vị đáng chết!

Thật quá đáng! Lại thừa dịp sau khi cô uống say làm chuyện đó với cô!

Lần đầu tiên của mình, cứ không còn như vậy rồi.

Cô càng nghĩ càng uất ức, trong lòng hận chết Quan Hạo Lê.

“Tỉnh rồi, anh hằm chút cháo, em uống chút chứ?”

Đúng lúc này, Quan Hạo Lê đột nhiên đẩy cửa đi vào, giọng nói dịu dàng, trong mắt tràn đầy tình yêu cương chiều.

“Khốn kiếp! Tối hôm qua anh làm gì với tôi!” Tiết Giai Ny cắn môi, tức giận bưng bưng nhìn anh chăm chăm.

“Ny Ny, anh yêu em, anh sẽ phụ trách.” Quan Hạo Lê biết cô nhất định sẽ tức giận, đã sớm nghĩ cách dùng từ.

“Phụ trách cái đầu anh! Đồ lưu manh! Khốn kiếp!” Tiết Giai Ny tức giận mắng.

Quan Hạo Lê đi tới, ho nhẹ một tiếng, “Thật ra thì, em cũng có trách nhiệm.”

Tiết Giai Ny nghe xong lời này đã thực sự nổi giận, “Chính anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn lại còn nói tôi có trách nhiệm!”

“Em biết đáng về sau khi uống say của em có bao nhiêu đáng yêu sao?” Quan Hạo Lê ngồi trên giường, trông mắt đen thâm tình khẩn thiết.

“Anh...” Tiết Giai Ny bị lời anh nói làm ghen, từ nhỏ đến lớn, có người từng khen cô xinh đẹp, có người từng khen cô dã man, có người từng khen cô phong cách, chính là chưa từng có ai nói cô đáng yêu.

Cô cho rằng anh sẽ nói ra lý do gì đặc biệt, kết quả...

“Thật, anh thề, hơn nữa quần áo cũng do em cởi.” Về mặt Quan Hạo Lê rất nghiêm túc, chỉ có điều, trong chuyện cởi quần áo này, anh nói dối có ý tốt.

“Anh chém gió!” Tiết Giai Ny xấu hổ gò má đỏ bừng, tên vô lại này, nhất định là gạt mình!

Cô cũng không phải đồ điên gì, sao có thể tự mình cởi quần áo?

“Trước kia có ai từng nói cho em biết đáng về sau khi uống say của em chưa?” Quan Hạo Lê đột nhiên hỏi một câu lạnh lạnh.

“Không có.” Tiết Giai Ny lắc đầu, tối hôm qua là lần đầu tiên cô uống say.

“Vậy thì đúng rồi, sau khi uống rượu say em hơi không giống bình thường, ngôn ngữ cử chỉ cũng biểu hiện... Thật đáng yêu, dĩ nhiên, cũng có lúc em không dễ thương, đó chính là phun lên người anh.”

“Đáng đời!” Tiết Giai Ny hừ lạnh.

“Cũng bởi vì vậy, em la hét quần áo rất thú vị, muốn cởi xuống, còn thoải mái nằm trong bồn tắm, để anh tắm rửa cho em.” Quan Hạo Lê nói từng câu từng chữ, giọng điệu chậm chạp.

Tiết Giai Ny nóng nảy đến gò má ửng hồng, “Câm miệng! Đừng nói nữa!”

Quan Hạo Lê rất biết điều dừng lại, có mấy lời nói một chút là được, nói nhiều quá ngược lại không tốt.

“Tối hôm qua tôi uống say, cái gì cũng không biết, bây giờ anh nói gì đều là thêu dệt vô cớ, tôi mới sẽ không ngốc đi tin tưởng anh!”

“Ngoan, đừng nóng giận, ra phòng ăn die enda anle equu ydonn ăn chút cháo, tốt cho bao tử.” Giọng anh chậm chạp dịu dàng.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài cho tôi!” Tiết Giai Ny xấu hổ kêu lên.

Cô không hy vọng mình đắm chìm trong dịu dàng của anh, cảm giác này hoàn toàn thoát khỏi dự đoán của cô, rõ ràng chính anh có lỗi, tại sao anh có thể biểu hiện giống như không liên quan vậy?

Quá ghê tởm!

Quan Hạo Lê biết cô nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận sự thật này, nên đứng dậy đi ra ngoài, mức thêm một chén cháo nữa rồi bưng vào cho cô, vừa mở cửa đã gặp phải cô ném gối đầu, may mà không ném lên chén cháo.

“Đi ra ngoài! Tôi ghét nhìn thấy anh!” Tiết Giai Ny ngồi trên giường hờn dỗi, nghe được tiếng cửa, không chút suy nghĩ ném cái gối qua, bây giờ cô cực hận Quan Hạo Lê.

Khi thấy anh bưng cháo cho mình thì cũng không bớt nóng.

“Được, anh lập tức biến mất, nhưng em phải nhớ uống cháo.” Quan Hạo Lê vội vàng lui ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, Tiết Giai Ny chôn đầu vào trong chăn, cô hy vọng nhường nào đây chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh mộng cái gì cũng không xảy ra.

Nhưng ông trời cố tình đối nghịch với cô, không để cho cô không phải đối mặt với sự thật này.

Buổi tối, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên hẹn gặp mặt ở chỗ cũ.

“Tối hôm qua chẳng lẽ hai người...” Cát Xuyên cười hề hề như trộm.

“Tối hôm qua cậu uống say sao?” Tiết Giai Ny nghiêm túc hỏi ngược lại.

Cát Xuyên mở trừng hai mắt, như đang nghiêm túc nhớ lại, “Chắc... Là không có.”

“Không uống say sao cậu có thể để cho người đàn ông thú Quan Hạo Lê đó dẫn tớ đi?” Tiết Giai Ny tức giận nhìn bạn.

“Ồ thì...” Đầu óc Cát Xuyên xoay chuyển thật nhanh, nhìn trợn thế này của Ngoa tử, chắc tối hôm qua xảy ra cái gì, khả năng lớn nhất là bị... Bị ăn sạch sành sanh.

“Nói thật, tớ cũng không nhớ nổi, buổi sáng tỉnh dậy, tớ ở trên giường nhà tớ, ngược lại trên người có một ít dấu vết mập mờ.”

Tiết Giai Ny mở lớn hai mắt nhìn bạn.

“Thôi đi... Cậu đừng hiểu lầm, tớ do Đỗ Hường Hàng ban tặng, không liên quan đến người đàn ông khác.” Cát Xuyên vội vàng xua tay giải thích.

“Tớ còn tưởng rằng tối hôm qua dieendaanleequydonn cậu xảy ra tình một đêm với ai đó rồi.” Tiết Giai Ny bĩu môi.

“Cô em ấy! Trong đầu cậu đều nghĩ gì đầu! Tớ nhất quán như một với người đàn ông nhà tớ, người đàn ông khác hoàn toàn không lọt vào mắt thần của tớ.” Cát Xuyên hừ mũi.

“Dạ dạ dạ! Cát đại tiểu thư của chúng ta kiên trì nhất quán với tình yêu, không phải quân không lấy.”

“Chỉ có điều, trong lòng tớ có một nghi vấn, tớ về nhà thế nào?” Cát Xuyên mím môi nghiêm túc nhớ lại.

“Phụt!” Một ngụm nước của Tiết Giai Ny thiếu chút nữa không phun ra, “Không phải Đỗ Hường Hàng nhà cậu đến đón cậu?”

“Mà tớ nhớ rất rõ ràng, tớ không gọi điện thoại cho anh ấy!” Cát Xuyên rất buồn bực.

“Nói không chừng cậu mộng du.”

Cát Xuyên nhú mày ngẫm nghĩ, đột nhiên vỗ đùi một cái, “Đúng rồi!”

Tiết Giai Ny liếc cô ấy một cái, “Bà chị, chị có thể bình tĩnh một chút không?”

“Tớ nhớ ra rồi! Tối hôm qua lúc cậu bị Quan Hạo Lê mang đi, tớ có đi qua ngăn anh ta lại, kết quả Nam Cung Thần nhô ra, anh ta nói muốn đưa tớ về nhà, tớ mơ mơ màng màng đi theo anh ta.”

Sau khi nói xong, Cát Xuyên tỏ vẻ đau thương nhìn về phía bạn tốt.

“Trời! Tối hôm qua cậu có thật sự thấy rõ ràng người đàn ông lăn khỏi ga giường của cậu là ai sao?” Tiết Giai Ny cũng kinh hãi.

“Tớ đương nhiên thấy rõ!” Cát Xuyên xù lông.

Tiết Giai Ny nhấp một ngụm trà, tỏ ý không tin tưởng lắm, người uống say, nào còn nhớ rõ ràng như vậy.

“Tớ xác định 100% người đàn ông tối hôm qua là Đỗ Hường Hàng, nhưng tớ cũng phải gọi điện thoại cho Nam Cung Thần hỏi rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện, nếu không, trong lòng tớ cảm giác hơi vướng mắc, ôi má ơi, rợn lòng chết đi!”

Cát Xuyên lấy điện thoại di động ra không ngừng bấm số điện thoại, thế cho nên quên hỏi tình hình tối hôm qua của người nào đó.

39. Quyển 1 - Chương 38

Vốn tưởng rằng sẽ nhận được đáp án rõ ràng, nhưng Nam Cung Thần lại cố ý bán cho cô nút thắt, hỏi ngược lại một câu mơ hồ, Trong lòng cô càng hy vọng người đàn ông tối qua là ai?

Cát Xuyên cam đoan, nếu Nam Cung Thần ở bên cạnh cô, cô chắc chắn xông tới đánh cho anh ta một trận, quá khổn kiếp!

“Nói nhảm! Tôi đương nhiên hy vọng là chồng tôi!” Cô gào lớn lại.

Ở nơi công cộng, khó tránh khỏi đưa tới ánh mắt khác thường, cô chỉ cảm thấy xúi quẩy, nên phát tiết toàn bộ tức giận lên người Nam Cung Thần, hận nghiền răng nghiền lợi.

“Tối hôm qua, hai người... Chẳng lẽ...” Tiết Giai Ny cẩn thận tìm từ, trong mắt không giấu giếm được kinh ngạc.

“Không thể nào!” Cát Xuyên cắn răng nghiền lợi đáp.

“Ồ...” Tiết Giai Ny đáp một tiếng ý vị sâu xa.

Đột nhiên, Cát Xuyên quay đầu nhìn về phía bạn, “Hôm nay người tiếp nhận thẩm vấn là cậu chứ? Sao lại kéo lên người tớ?”

Tiết Giai Ny vội vàng cười ha hả, tính ngụy trang cúi đầu uống trà, trong lòng cảm thán phản ứng của người nào đó quá nhanh.

“Cậu chắc chắn mình biết rõ sao?” Cô cố ý nói sang chuyện khác.

“Dĩ nhiên! Nếu không phải chồng tớ, vậy buổi sáng tớ nên tỉnh lại ở khách sạn chứ không phải trên giường nhà mình, đều tại cậu hỏi tới hỏi lui gặt tớ.” Cát Xuyên cẩn thận suy nghĩ một chút, nói thẳng ra.

--|||

Đầu Tiết Giai Ny đầy vạch đen, khóe miệng co giật, sao lại kéo lên đầu cô?

“Bà chị, chị đưa ra nghi vấn được rồi!”

“Tớ ngẫm nghĩ, chuyện phải là như vậy, tớ đúng là lên xe Nam Cung Thần, nhưng anh ta rất quân tử đưa tớ về nhà, bây giờ tớ hơi hoài nghi, có phải tối hôm qua chồng tớ ghen không? Trước kia anh ấy rất dịu dàng, nhưng sáng nay, tớ phát hiện trên người tớ thê thảm không nở nhìn.”

“Khu...” Tiết Giai Ny bị sắc một ngụm nước trong cổ họng, ho đến cô đỏ bừng cả khuôn mặt.

Dừng một chút, tiếp tục nói: “Xem ra tối hôm qua hai người rất kịch liệt.”

“Tớ cũng nghĩ thế, nếu không tớ sẽ không ngủ thẳng cẳng đến tận chiều mới tỉnh, cả người vô cùng ê ẩm.” Cát Xuyên die nda nle equ ydo n nghiêm túc gặt đầu, không hề cảm thấy lời này có gì không ổn.

Tiết Giai Ny nuốt một ngụm nước trà, Cát gia không hổ danh là Cát gai, sau khi ở chung với bạn trai chính là không giống trước, cái gì cũng có thể nói, hơn nữa mặt không đỏ sắc.

Cô thật hổ thẹn!

“Ặc... Chúng ta có thể thay đổi đề tài không? Bị người khác nghe được không tốt.”

“Được! Rốt cuộc tối hôm qua cậu và Quan Hạo Lê đã xảy ra chuyện gì?” Cát Xuyên cười híp mắt nhìn cô.

O()o Tiết Giai Ny có cảm xúc ngổn ngang trong gió, nên tối đúng là vẫn còn không tránh khỏi.

“Đừng nói nữa, nói đến tối hôm qua tớ lại buồn bực.” Trong lòng cô cực kỳ khó chịu.

Cát Xuyên sáp lại gần, nhỏ giọng nói: “Trải qua tối hôm qua, cậu trở thành phụ nữ chân chính! Nói cho chị xem, cảm nhận gì?”

Giọng nói và vẻ mặt của người nào đó rất hèn mọn bỉ ổi, chọc cho Tiết Giai Ny bất mãn trừng mắt về phía cô ấy.

“Không phải cậu chưa từng trải qua.” Tiết Giai Ny tức giận đáp lại một câu.

“Chuyện cũ năm xưa, ai còn nhớ rõ ràng như vậy!” Cát Xuyên bĩu môi.

Tiết Giai Ny cố nén kích động muốn trào máu của mình, hít vào một hơi thật sâu, cô quyết định nói lời kết thúc đối thoại ngày hôm nay trước.

“Không còn sớm, trở về đi thôi.” Cô lấy khăn giấy ra lau tay.

“Mới tám giờ, còn sớm! Không phải đi hẹn hò sau lưng tớ chứ?” Cát Xuyên cười đến mặt mờ.

“Hẹn cái đầu cậu! Tớ mệt rồi!” Tiết Giai Ny rất muốn gõ bạn một lông cây dẻ *.

(*) lông cây dẻ: bên ngoài trái cây dẻ xù xì đầy lông như con nhím.

“Mệt? Không phải tối hôm qua cậu vận động quá kịch liệt, hôm nay còn chưa trở lại bình thường?”

“Ngừng! Cậu có thể suy nghĩ bình thường một chút không? Tối hôm qua tớ uống say, cái gì cũng không biết, sáng dậy mới phát hiện mình không giải thích được đã thất thân, tớ đã đủ buồn bực, cậu đừng thêm ầm ỨC cho tớ được không?” Tiết Giai Ny hoàn toàn thua cô ấy.

Cát Xuyên hỏi: “Anh ta không phải mông die enda anle equu ydonn chạy lấy người, xem như là tình một đêm chứ?”

“Anh ta dám!” Tiết Giai Ny cắn răng.

“Vậy nói rõ người ta thích cậu, bằng không sẽ không chờ tới bây giờ, hơn nữa sau khi uống say hành động đều không tự chủ được, còn lớn mật hơn lúc tỉnh táo, không bị cản trở, rất tự nhiên mà...”

Cát Xuyên buông tay ra, ý tứ không cần nói cũng biết.

Ngón tay Tiết Giai Ny cầm chặt cái ly, liên tưởng đến những lời Quan Hạo Lê nói với cô hôm qua, trong lòng càng phiền não, chẳng lẽ tối hôm qua mình thật sự có trách nhiệm?

Lại nói, trước tối qua, cô và anh đã từng có hai lần tiếp xúc da thịt thân mật, chỉ có điều không đột phá tầng phòng tuyến cuối cùng mà thôi.

Mà bây giờ, tất cả đều không giống nhau.

Thật ra thì, cũng không phải cô không thích anh, nhưng vừa nghĩ tới anh âm thầm biến mất hơn một năm, trong lòng rất không thoải mái, vốn cô đã làm xong chuẩn bị giữ khoảng cách với anh.

Nhưng chuyện tối ngày hôm qua, làm rối loạn tất cả kế hoạch của cô.

“Ngoa tử, tớ cảm thấy Quan Hạo Lê nghiêm túc với cậu, mà cậu cũng có ấn tượng tốt với anh ta, nếu như vậy, sao không thử một chút?” Cát Xuyên cầm tay bạn mình, chân thành nói.

Tiết Giai Ny trầm mặc không nói, trong lòng rất loạn.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Sau này, Quan Hạo Lê xuất hiện trước mặt Tiết Giai Ny cả ngày, cho dù cô tránh thế nào, anh đều có thể “Vô tình gặp gỡ” ở bất kỳ trường hợp nào, bất kỳ quãng thời gian nào, để cho cô tránh không thể tránh.

Để cho cô càng buồn bực, ngày đầu tiên đi làm đã gặp anh.

“Anh có thể đừng như âm hồn không tan như vậy được không! Bây giờ tôi đang đi làm, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tiết Giai Ny kéo anh sang một bên hỏi.

Quan Hạo Lê cố ý tỏ vẻ kinh ngạc, “Thì ra em cũng làm ở đây! Thật trùng hợp! Trưởng đài các em mời anh tới.”

Anh cười đến rất hả hê, rất tự tin, trong mắt Tiết Giai Ny nhìn lại cực kỳ chói mắt!

“Có ý gì?” Cô cảnh giác nhìn anh.

Đúng lúc này, trưởng đài Âu Dương và mấy vị chủ nhiệm đi cùng tới, trên mặt mọi người đều nở nụ cười, cực kỳ cung kính nói với Quan Hạo Lê: “Có thể mời Quan tiên sinh tới nhận phỏng vấn ở trong đài chúng tôi, là vinh hạnh của chúng tôi, phòng khách quý cho ngài đã chuẩn bị xong.”

“Trưởng đài Âu Dương quá khách khí.” Quan Hạo Lê thay đổi vẻ lưu manh thường ngày, trở nên khiêm tốn lễ độ, hình tượng quý công tử tao nhã.

“Tiểu Tiết! Cô và Quan tiên sinh có quen biết không?” Trưởng đài Âu Dương hòa nhã để gần nhìn Tiết Giai Ny.

“Không biết.” Tiết Giai Ny lắc đầu, cô tình nguyện không biết anh.

“Ôi! Có thể mặt tôi quá phổ biến, cô gái nhỏ người ta nhận lầm người.” Quan Hạo Lê cười tự giễu.

“À, hóa ra là vậy!” Trưởng đài Âu Dương có thâm ý khác nhìn hai người.

Đợi sau khi bọn họ cùng đi, Tiết Giai Ny còn chưa bình thường trở lại từ kinh ngạc hoảng hốt, rốt cuộc đây là tình huống gì?

Ngay cả trưởng đài cũng cung kính như vậy với Quan Hạo Lê, giống như anh ta là khách cực kỳ tôn quý gì đó, trời ạ! Cô càng ngày càng không rõ!

Trở lại phòng làm việc, đã nghe thấy một nhóm cô gái ngồi đó bàn luận âm ỉ.

“Tôi thật hưng phấn! Vừa rồi Quan tiên sinh cười với tôi!” Người đẹp Giáp háo hức.

“Tôi thấy anh ấy là người đàn ông perfect nhất! Tao nhã mê người, tuấn lãng đẹp trai, quyến rũ khí phách, nhất định là con nhà giàu đẹp trai hoàn mỹ không khuyết điểm trong cảm nhận của tôi.” Người đẹp Ất say mê.

Nghe đến đó, Tiết Giai Ny dieendaanleequaydonn thiếu chút nữa không cười phun, cô rất hoài nghi những người này nhìn lầm, anh ta rõ ràng là một tên lưu manh vô lại! Nào dính dáng gì đến đẹp trai tao nhã?

“Tôi nghe nói Quan tiên sinh chưa bao giờ tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn gì của truyền thông, đã từng có phóng viên đài truyền hình quanh quẩn gần nhà anh ấy mấy tháng, cũng không thuyết phục được anh, không biết trưởng đài Âu Dương của chúng ta dùng quan hệ thế nào, quá cao thủ rồi!” Người đẹp Bính rất bất quáị.

“Tin đồn chi phí anh ấy đến khám bệnh tại nhà vô cùng cao, chưa từng có một phẫu thuật thất bại, nổi danh toàn thế giới, thành tựu y học đếm không xuể, nhưng tính tình anh ấy vô cùng quái dị, không chấp nhận lương cao của bất kỳ bệnh viện lớn nào, hành tung mơ hồ không xác định.” Người đẹp Đinh vô cùng sùng bái nói.

Ặc... Họ nói có khoa trương quá không?

Không phải anh là một bác sỹ sao? Nhiều lắm có danh tiếng hơi nhỏ ở giới y học, về phần thần bí như vậy, cũng sắp vượt qua Đẳng Cận Tư rồi.

“Xin hỏi, Quan tiên sinh trong miệng các cô là chỉ Quan Hạo Lê sao?” Tiết Giai Ny không nhịn được chen miệng vào nói.

Các người đẹp thảo luận đến kịch liệt cực kỳ khó chịu khi đột nhiên bị người cắt đứt, cùng nhau nhìn về phía cô, “Dĩ nhiên, Quan tiên sinh là độc nhất vô nhị! Nhưng tên của anh ấy nhất định sẽ bị nhiều người mạo danh, nếu cô cũng vừa vặn quen biết một người đàn ông tên Quan Hạo Lê, 99% anh ta là đồ giả mạo, tập làm quen đi là được.”

Phụt! Tiết Giai Ny tàn nhẫn phun ra.

Trí tưởng tượng của những người này đúng là không phải phong phú bình thường!

“Được rồi, các cô tiếp tục.”

Cô giống như chạy trốn ra khỏi phòng làm việc, một mình ở trong phòng trà yên lặng uống trà, lấy điện thoại di động ra bắt đầu baidu, biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng.

Sau khi nhìn một đoạn giới thiệu dài, cô nâng quai hàm lằm bằm lầu bầu: thì ra anh ta cũng là một cổ phiếu tiềm năng?

40. Quyển 1 - Chương 39

Tiết Giai Ny mới vừa vào đài phát thanh thực tập một chức nhỏ, đương nhiên việc phỏng vấn sẽ không rơi vào người cô, nhưng ngoài dự đoán là: trưởng đài lại chỉ mặt gọi tên cô đi làm trợ lý cho người chủ trì.

Cho dù cô không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không có cách từ chối, ai bảo quan lớn có thể dè dặt chết người!

Vì vậy, tất cả mấy việc vặt như bưng trà rót nước đều rơi vào trên đầu cô, Quan Hạo Lê ngồi ở đó như đại gia, yên tâm thoải mái sai bảo cô, cô giận đến nổi trợn lồi đình!

Đàn ông xấu! Cô sẽ đòi lại món nợ này!

Sau khi phỏng vấn xong, trưởng đài nhiệt tình muốn mời Quan Hạo Lê ăn tối, không quên kéo theo Tiết Giai Ny, cô rất uyển chuyển từ chối, nói buổi tối mình có chuyện, nhưng trưởng đài cố tình muốn cô đi, làm cho cô rất là bất đắc dĩ, chỉ có thể đổ hết tất cả trách nhiệm lên trên đầu người nào đó.

Trong bữa tiệc, không biết là mọi người vô tình hay cố ý sắp xếp cô ngồi kế Quan Hạo Lê, làm cho cô rất không thoải mái, nghĩ thầm: chẳng lẽ mọi người đã biết gì rồi?

Càng làm cho cô buồn bực, Quan Hạo Lê đã thay cô cầm rượu hơn ba lần, lần này không có việc gì cũng làm cho có chuyện rồi, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt thâm ý của người nào đó, cô sẽ nhớ tới đêm bản thân uống say kia.

Chỉ có thể yên lặng ngồi chồm hổm vẽ vòng vòng nguyên rửa anh trong góc tường: uống đi, cho anh uống đã đi, tốt nhất say đến giống như con lợn chết! Để cho mọi người thấy anh làm trò hề!

Xét thấy Quan Hạo Lê đen tối không tỏ rõ thái độ, mọi người cũng không dám trắng trợn mở miệng cười giỡn với anh, chỉ nói đôi lời tượng trưng, “Quan tiên sinh thật đúng là một người đàn ông tốt thương hoa tiếc ngọc!”

Trong lòng Tiết Giai Ny nói tiếp: Đàn ông thú vị trên hoa gheo nguyệt khắp nơi thì đúng hơn!

Sau khi ăn xong, mọi người rời rít “Họp thành nhóm” về nhà, vừa lúc dư lại hai người Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny, trưởng đài Âu Dương vội vàng cười ha hả, “Tiểu Tiết, phiền cô đưa Quan tiên sinh về nhà, tối nay anh ấy thay cô cầm không ít rượu nha! Bây giờ đi đường còn không vững, bộ dáng như vậy không thể lái xe.”

Những người khác tiếp lời phụ họa, Tiết Giai Ny có khổ mà không nói được, trong lòng nghĩ thầm: ai kêu anh ta thay tôi uống rượu? Uống say cũng đáng!

Chẳng phải gọi xe taxi đưa anh ta về là được sao! Còn bắt tôi đưa, mấy người không sợ tôi xảy ra chuyện gì sao? Trong lòng cô không cam lòng oán trách.

“Không có việc gì, tự tôi có thể.” Quan Hạo Lê say khướt khoát tay, dáng đi lảo đảo.

“Người uống say thường nói mình không có say, bây giờ say rượu lái xe bị bắt được rất nghiêm trọng, không thể tùy tiện đem sinh mạng ra nói giỡn, Tiểu Tiết, làm phiền cô rồi.” Trưởng đài Âu Dương hiền lành nhìn cô.

Không ai đưa tay đánh kẻ đang cười, mấy lời từ chối của cô đều cắm ở trong cổ họng rồi.

Ánh mắt của bọn hồ ly này thật sắc bén, sợ cô làm qua loa cho xong, còn “Tốt bụng” đỡ Quan Hạo Lê vào bên trong xe ngồi, thúc giục Tiết Giai Ny lái xe nhanh, đứng ở đó đưa mắt nhìn cô rời đi.

Con mẹ nó! Một đám lão hồ ly!

Tiết Giai Ny tức giận nắm tay lái, ánh mắt tức giận liếc nhìn người đàn ông đang ngủ say trong kính chiếu hậu, trong đầu linh hoạt chuyển động.

Đến dưới lầu nhà anh, mắt thấy người nào đó vẫn còn đang ngủ, xuống xe, sau khi mở cửa xe ra, cố ý dùng sức vỗ vỗ trên mặt anh, “Tối rồi, mau tỉnh lại!”

Người nào đó nghiêng nghiêng người, ngủ tiếp.

“Động đất!” Cô chột hét lớn một tiếng vào lỗ tai anh, dB cao, màng nhĩ đều sắp thủng.

Lần này, Quan Hạo Lê có phản ứng, mờ mịch mở mắt, “Em muốn mưu sát chồng sao?”

“Cái đầu anh! Đừng giả bộ! Mau dậy đi!” Tiết Giai Ny hung dữ nhìn anh chằm chằm.

“Sớm biết như vậy, nên để cho em uống say, không đáng yêu chút nào.” Quan Hạo Lê vuốt vuốt lỗ tai.

“Tôi vốn không đáng yêu!” Tiết Giai Ny giận dỗi dỗi trả lời.

“Thật ra thì, em có làm sao thì anh cũng thích.” Người nào đó mặt dày mày dạn nói một câu.

“Không thèm!” Tiết Giai Ny cắn môi.

Quan Hạo Lê vịn cửa xe đi ra, vừa khéo ngã vào người Tiết Giai Ny.

“Đứng dậy! Có tin tôi ném anh xuống đất hay không.”

“Đừng nhúc nhích, anh hơi buồn nôn.” Người đàn ông nào đó tội nghiệp tựa vào trên người cô, cố ý hù dọa cô.

Tiết Giai Ny không thể làm gì khác hơn là chịu đựng cảm xúc muốn hất anh ra mà đi từng bước từng bước về phía thang máy, cô cũng không muốn bị ối đầy người, mới nghĩ một chút đã thấy ghê tởm chết đi được.

Dọc theo con đường này, cơ hồ cả người Quan Hạo Lê đều đặt lên trên người Tiết Giai Ny, ăn hết đậu hũ, còn thỉnh thoảng phun khí nóng vào cổ của cô, đáng vẻ rất tùy ý, khiến Tiết Giai Ny không bắt được thóp.

Nhà anh đối với cô mà nói, đã sớm quen thuộc cửa ngõ.

Mở cửa, ném anh ở trên ghế sofa, xoay người liền chuẩn bị rời khỏi, ở lại một giây cũng cảm thấy nguy hiểm.

Quan Hạo Lê lạnh tay lạnh mắt kéo cô lại, khế dùng sức, cô liền không ổn định ngã nhào ở trong lòng anh, bị anh ôm chặt không thể nhúc nhích.

“NyNy, đừng đi.” Anh cố ý dán sát vào tai cô.

“Không cho phép gọi thân thiết như vậy!”

Tiết Giai Ny giằng giằng muốn ngồi dậy, khốn kiếp! Quả nhiên cô bị anh lừa!

“Vậy kêu bảo bối?” Giọng nói trầm thấp từ tính mê người.

“Không được!” Tiết Giai Ny từ chối không chút suy nghĩ, cơ dù cô giãy giụa thế nào cũng không thoát được anh, ngược lại cảm thấy phía dưới có một thứ chống vào người mình, cô càng giãy giụa, nó càng cứng rắn.

Cô bắt tri bắt giác phản ứng lại, đây là cái gì.

Gương mặt mắc cỡ đỏ bừng, mắt đẹp tròn tròn, cả giận nói: “Lưu Manh!”

“Anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, người anh yêu uốn qua uốn lại ở trong ngực mình, nếu như anh không có chút phản ứng, còn là một người đàn ông bình thường sao?” Quan Hạo Lê nghiêm túc nói.

“Dê xòm! Thả tôi ra!” Tiết Giai Ny lấy tay nắm anh.

“Không thả.” Quan Hạo Lê ôm cô càng chặt hơn, đầu lưỡi mập mờ liếm vành tai mượt mà của cô, dẫn tới một cảm giác tê dại.

Tiết Giai Ny hơi sợ, cơ thể thường phản ứng nhanh hơn lý trí, người đàn ông này rất biết tán tỉnh, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, ở trước mặt anh, mình chỉ có phần thua.

“Đừng. . . .” Trong giọng nói của cô bắt đầu không tự tin.

Quan Hạo Lê dung ngón tay nâng cằm của cô lên, nhìn thấy đáy mắt cô hiện lên vẻ hốt hoảng, liền cúi đầu hôn cái miệng nhỏ hồng của cô, trần trọc mát, dịu dàng liếm.

Tiết Giai Ny hoàn toàn bị động thừa nhận, trong miệng đều là mùi thơm của rượu đỏ, đôi tay không tự chủ ôm sát cổ của anh, phòng ngừa mình té xuống.

Cô cảm thấy nhất định là mình bị anh đầu độc, bằng không sao lại cảm thấy nụ hôn này rất mỹ diệu, rất say lòng người?

Đang trong lúc hai người hôn nhau kịch liệt, Quan Hạo Lê chợt buông đôi môi mềm mại của cô ra, khẽ hôn một cái ở trên trán cô, giọng điệu dịu dàng hấp dẫn, “Ngủ ngon.”

Tiết Giai Ny không kịp phản ứng, sững sờ nhìn anh, ánh mắt mê mang, tản ra sức hấp dẫn trí mạng.

“Đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ không nhìn được.”

Quan Hạo Lê tự giấu cười cười, ôm cô đặt ở bên cạnh ghế sa lon, “Trễ rồi, anh không yên tâm để em về nhà một mình, tối nay ở lại đây, phòng ngủ chính cho em, anh ngủ ở phòng khách.”

Dứt lời, anh liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Từ bước chân lộn xộn không khó nhìn ra, quả thực tối nay anh uống rất nhiều, nhưng ý chí và tửu lượng của anh đều rất kinh người, không phải là người bình thường có thể so được.

Cho đến khi trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy “Ào ào”, Tiết Giai Ny mới tỉnh táo lại, cô sờ sờ gương mặt và đôi môi nóng ran của mình, dùng sức lắc đầu, nhất định là cô mê muội!

Lại có thể cảm thấy. . . . Anh là người tốt? Suy nghĩ thật đáng sợ!

Nhìn đồng hồ, đã rạng sáng, quả thật lúc này về nhà không an toàn, anh ta đã nói rõ ràng như vậy, cô gây sự đòi về nữa, sẽ có vẻ rất kiêu cách.

Đứng dậy vào phòng, trong tủ treo quần áo có quần áo ngủ cô mặc qua, trong phòng rửa tay cũng có đồ rửa mặt của cô, rất đầy đủ, cô hoàn toàn không cần lo lắng.

Trong phòng tắm, Quan Hạo Lê cố ý tắm nước lạnh để dập tắt dục vọng của mình, anh không phải không muốn, mà là cần nhắc đến việc Tiết Giai Ny mới ném thử mấy ngày, cần một quá trình thích ứng.

Hơn nữa, anh không thể để cho cô cảm thấy mình là người đàn ông chỉ dung nửa thân dưới để suy nghĩ, phải chịu đựng vì hạnh phúc sau này.

Suy nghĩ như vậy, vẫn là rất tính toán.

Cho nên, Tiết Giai Ny đơn thuần của chúng ta lại bị lừa gạt, dù cô điêu ngoa thế nào, cũng không phải là đối thủ của cao thủ tình trường Quan Hạo Lê, muốn chơi với anh, còn non lắm!

Trước khi ngủ, Tiết Giai Ny còn do dự có cần khóa trái cửa hay không, ngộ nhỡ người đàn ông nào đó bộc phát thú tính, nói chuyện không giữ lời thì sao?

Lấy sức của cô khẳng định không đánh lại anh, đây là một vấn đề đáng suy nghĩ.

41. Quyển 1 - Chương 40

Đêm nay, bình an vô sự, Tiết Giai Ny ngủ rất ngon.

Cô cũng có thay đổi nho nhỏ về cách nhìn với người nào đó, thì ra anh cũng không phải là công tử phóng đảng phù phiếm bên ngoài, trừ ngấm nghĩ bằng nửa người dưới, lý trí vẫn có.

Sau đó, hình thức chung đụng của hai người hơi hòa hoãn, nhưng vẫn cãi nhau ầm ĩ như cũ, không đạt tới trình độ ái ân ngọt ngào.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí còn cần cố gắng!

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt, đông đi xuân tới, vạn vật hồi phục, trăm hoa đua nở, mẹ tự nhiên rạng rỡ hẳn lên, ý xuân dạt dào.

Đối với nhân viên mà nói, thứ sáu có ý nghĩa giải phóng, Tiết Giai Ny cũng không ngoại lệ, cuối tuần này cô muốn đi làm một chuyện có ý nghĩa!

Quan Hạo Lê hỏi cô nhiều lần, cũng không lấy được kết quả, trong lòng cảm thán: Xem ra kế hoạch hẹn hò chuẩn bị trước của mình bị nhỡ.

Sáng sớm thứ bảy, Tiết Giai Ny trang bị đầy đủ, cùng một nhóm bạn hẹn đi bộ đi du lịch.

Ý tưởng của cô chính là, trước tiên thử ở gần đây một chút, nếu thân thể có thể đảm bảo, sẽ kế hoạch đi đến chỗ xa một chút, ví dụ như Vân Nam, Đôn Hoàng, Tây Tạng, v.v...

Bởi vì lần đầu tiên tham gia vận động bên ngoài như vậy, trước đó cô đã quen một đám bạn yêu thích đi bộ du lịch, trưng cầu ý kiến bọn họ rất nhiều vấn đề về phương diện này, nhất là phương tiện trang bị, cô cảm thấy phải chuẩn bị đầy đủ hết, dù sao cũng là dã ngoại, làm không tốt sẽ chết.

Trong đó có một người bạn trên mạng “Thiên Nhai Chỉ Xích” trợ giúp cô rất nhiều, không sợ người khác làm phiền và giảng giải một chút tác dụng của trang bị cho cô, cũng hết lòng dặn dò cô phải mang những thuốc cần thiết gì, để cho cô rất cảm ơn.

Vốn cô cho rằng “Thiên Nhai Chỉ Xích” sẽ là một nhân vật vai chú, từ lời nói bình thường đến hình đại diện, đều rất thành thực chừng chạc.

Sáng thứ bảy khi hai người gặp mặt die3nda’nle3qu’ydo0n thì Tiết Giai Ny mới phát hiện người ta không khác cô nhiều lắm, năm nay cũng là năm tư, đại học M cách vách.

Quan trọng nhất là, dáng dấp vừa cao lớn vừa đẹp trai, rất rục rịch, rất nhiệt tình.

Còn có một tên dễ nghe, Cổ Thừa An.

Sau khi biết nhau, Tiết Giai Ny phát hiện mình và anh ta rất có tiếng nói chung, sở thích của hai người vốn không khác lắm, ngồi chung một chỗ hình như tán gẫu một đề tài không xong.

Có một cảm giác... Chỉ hận không gặp sớm.

Xe buýt gần cách xa nội thành, một nhóm mười mấy người lục tục xuống xe, kiểm tra hành trang của mình, bắt đầu hai ngày đi bộ du lịch.

Trong bọn họ có ít nhất hai phần ba đều là tay mới, cho nên chọn địa phương không tính là xa, bên cạnh ngoại ô thành phố C có một khu rừng núi thừa thớt người ở, bởi vì quá mức vắng vẻ, nên chung quanh không có cư dân, khiến vùng núi này càng ngày càng ít người đặt chân, dần dần, sẽ phát triển thành chốn không người rồi.

“Đợi lát nữa em đi sau anh, đừng sợ.” Cổ Thừa An tham gia đi bộ du lịch từ năm nhất, cho nên kinh nghiệm của anh rất đủ.

“Ừ, cảm ơn.” Tiết Giai Ny mím môi mỉm cười.

Khi mọi người chuẩn bị xuất phát, một chiếc xe việt dã băng đồng lái tới, dẫn đường hẳn.

Tiết Giai Ny đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, cô mở to hai mắt nhìn người đàn ông trong xe, trời ạ! Sao anh lại tới?

Quan Hạo Lê anh tuần mở cửa xe, một bộ trang bị hạng sang, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết anh là người trong nghề.

“Mọi người không ngại tôi gia nhập đội ngũ của mọi người chứ?” Anh cười híp mắt nói.

Đoàn người vốn là bạn quen biết trên mạng, thêm một người hay giảm đi một người hoàn toàn không là vấn đề die nda nle equ ydo n gì với họ, cho nên tất cả mọi người không có ý kiến, chỉ có Tiết Giai Ny không thoải mái trong lòng.

Thật là âm hồn không tan! Đi đâu đều có thể nhìn thấy anh!

“Ny Ny, em cũng quá bướng bỉnh! Âm thầm tham gia đi bộ du lịch sau lưng anh, nếu xảy ra chuyện gì, anh sẽ đau lòng.” Quan Hạo Lê lại gần bên cạnh cô nhỏ giọng nói.

“Anh không nói chuyện không ai bảo anh câm!” Tiết Giai Ny tức giận lườm anh.

“Giai Ny, anh ta là?” Cố Thừa An lịch sự đưa ra nghi vấn.

Nghe được cậu ta gọi thân mật, Quan Hạo Lê khẽ nheo mắt lại, quan sát cậu thanh niên trước mắt, từ ngoại hình mà nói, quả thật cũng không tệ lắm, nhưng so sánh với anh, kém xa!

“Tôi là bạn trai cô ấy.” Anh cướp trả lời trước, cũng tuyên bố quyền sở hữu ví dụ như ôm eo cô.

“Tôi không đồng ý!” Tiết Giai Ny nổi giận quát.

“Em hy vọng bây giờ anh thổ lộ một lần nữa với em trước mặt mọi người sao?”

Quan Hạo Lê cười đến rất dịu dàng, thường lúc ấy, đã nói lên anh nguy hiểm nhất.

Cố Thừa An không phải người ngu, dĩ nhiên nhìn ra được giữa bọn họ không tầm thường, rất biết điều đi về phía trước, nhưng chuyện này cũng không hề nói lên anh cứ từ bỏ như thế rồi.

Tiết Giai Ny đã từng sớm lĩnh giáo hành vi vô lại của người nào đó rồi, ngay cả ức giận, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, ngay sau đó cảm miệng giả bộ thâm trầm, mặc cho anh nói gì đều không để ý.

Buổi trưa, mọi người tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, lấy lương khô của mình ra lót dạ, hành trình buổi chiều sẽ dài hơn, phải làm xong chuẩn bị đánh lâu dài.

“Ny Ny, anh quên mang nước.” Sau khi ăn xong bánh bích quy, Quan Hạo Lê tội nghiệp nhìn Tiết Giai Ny, không thể die enda anle equu ydonn hôn cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ của cô, vậy cũng muốn hôn gián tiếp mới được!

“Đáng đời!” Tiết Giai Ny hừ lạnh, không để ý đến anh.

“Quan tiên sinh, tôi vừa vận mang theo mấy bình nước, cho anh.” Một nữ sinh tha thiết đưa tới một bình nước.

Tiết Giai Ny nói xấu trong lòng: đàn ông thú! Đi đến đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt!

“Cảm ơn ý tốt của cô, Ny Ny nhà tôi sẽ ghen.” Quan Hạo Lê cự tuyệt rất uyển chuyển

“Đừng há mồm ngậm miệng lại Ny Ny nhà tôi, nổi da gà! Còn nữa, tôi không ghen!” Tiết Giai Ny cắn răng, âm lượng cố gắng khống chế trong phạm vi hai người có thể nghe.

“Thật sao? Sao anh lại ngửi thấy vị chua rồi?” Một người đàn ông vô liêm sỉ hít mũi.

Tiết Giai Ny không nói lại anh, dứt khoát đứng dậy đi về phía chỗ Cố Thừa An ngồi, nói chuyện với anh ta.

Một buổi chiều, cô đều không tiếp tục để ý Quan Hạo Lê, ngoài ý muốn, Quan Hạo Lê cũng không trở lại làm phiền cô, ngược lại vừa đi vừa nói với mấy nữ sinh nhỏ, nói cười riu rít.

Có lẽ anh nói chuyện xưa quá hấp dẫn người rồi, thỉnh thoảng có tiếng nói tiếng cười vang vọng trong thung lũng yên tĩnh, rất hạnh phúc!

Không biết vì sao, Tiết Giai Ny cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn bực, luôn không tự chủ liếc về phía người nào đó, hàn huyền một lúc với Cố Thừa An đã không có đề tài.

Toàn bộ nét mặt cô đơn và không yên lòng rơi vào trong mắt Cố Thừa An, trong lòng lập tức hiểu, xem ra, cô gái này không thể nào thuộc về anh.

Cảnh đẹp hơn nữa, Tiết Giai Ny cũng không còn tâm tình thương thức, cô rất cảm tức bản thân, không nhận được tự hỏi mình: thật sự... Thích anh sao?

Buổi tối, mọi người rời rít tìm vị trí “Xây dựng cơ sở tạm thời”, ngồi chung một chỗ thảo luận cảnh đẹp nhìn thấy trên đường hôm nay...

Tiết Giai Ny nhếch hàm ngồi dưới đất ngẩn người, nơi chưa từng bị khai phá chính là đẹp, ngay cả ánh sao trên trời cũng sáng hơn nhiều, may mắn chính là, không gặp phải động vật nào đó mà cô sợ.

Đột nhiên, không biết ai hô lớn một tiếng, “Rắn!”

Cô lập tức hoảng hốt nhảy lên khỏi mặt đất, vẻ hoảng sợ trên mặt không cần nói cũng biết.

Ghét của nào trời trao của ấy, cái này bảo cô buổi tối phải làm sao?

Sợ hãi trong lòng tầng tầng lớp lớp cuộn cuộn mà đến, mặc dù trong đội ngũ có mấy nữ sinh, nhưng mọi người dieendaanleequuydonn không nhận ra, coi như cô cầu cứu người khác, người khác cũng không nhất định sẽ giúp cô, làm không tốt còn có thể cảm thấy cô kiêu cách.

Vận động bên ngoài sao! Khó tránh khỏi sẽ gặp phải rắn, đây là một trong những chứng ngại tâm lý cô nhất định phải khắc phục!

Nhưng thật sự có chút chuyện không phải lập tức là có thể vượt qua được, phải có một quá trình thích ứng, cô hít vào một hơi thật sâu, bây giờ người duy nhất có thể giúp cô, cũng chỉ có Quan Hạo Lê rồi!

Ngần ngừ hồi lâu, vẫn hơi mất hết mặt mũi, mắt thấy tất cả mọi người đều vào túi ngủ rồi, cô chỉ có thể lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho người nào đó, lại phát hiện điện thoại di động không có sóng.

Khiến cô muốn đánh người, do dự mấy giây, lặng lẽ đi tới trước túi ngủ của Quan Hạo Lê, thò đầu ngón tay chọc chọc, nhanh chóng, khóa kéo đã kéo ra.

Cô bất ngờ không kịp đề phòng bị lôi vào, cả người cũng ngã nhào lên người anh, “Anh...”

Câu nói kế tiếp bị tay anh bưng kín, “Suyt! Tất cả mọi người đang ngủ, tìm anh có chuyện gì không?”

Quan Hạo Lê biết rõ còn cố ý hỏi, thật ra thì vốn không có rắn, anh cố ý lừa gạt con gái nhà người ta, mục đích chính là dẫn Tiết Giai Ny mắc câu, trong lòng không khỏi đắc ý, cảm giác người đẹp trong lòng thật tốt đẹp!

“Tôi... Sợ...” Tiết Giai Ny nhỏ giọng ngập ngừng nói.

“Yên tâm đi, nhóm bạn trên mạng rất tuân thủ quy tắc, sẽ không làm chuyện bắt nạt nữ sinh.” Quan Hạo Lê giả bộ an ủi.

Tiết Giai Ny bị câu nói của anh mắc cỡ đỏ bừng mặt, cô nào nói ý đó!

“Tôi chỉ... Động vật nào đó.” Cô ấp úng liếc anh.

“À... Em nói cho anh biết nó ở đâu, anh đi giết nó.” Quan Hạo Lê bình tĩnh hiểu ra nói.

“Bên ngoài đen thui, sao tôi biết nó ở đâu!” Tiết Giai Ny tức giận.

“Vậy làm sao bây giờ?” Người nào đó hỏi rất đáng đánh đòn.

42. Quyển 1 - Chương 41

“Tôi không dám một mình...” Tiết Giai Ny cắn môi, vẻ mặt rất ảo não.

Cô không muốn cầu cứu anh chút nào, nhưng tình thế cấp bách, vùng núi hoang dã, người quen thuộc và tín nhiệm nhất cũng chỉ có mình anh, hơn nữa hai người đã xảy ra quan hệ đó, mặc dù không nguyện ý nghĩ lại, nhưng sự thật dù sao cũng là sự thật.

“Ý của em là... Tối nay ngủ đây?”

Quan Hạo Lê biết rõ tính tình của cô, nói quá mức, sẽ hoàn toàn ngược lại, da mặt của cô quá mỏng, đến điểm dừng die3nda4nle3qu21ydo0n là đủ. Lại nói, chuyện này vốn do một tay anh thiết kế, muốn chính là hiệu quả này.

Không thể làm hỏng, phải có chừng mực.

Tiết Giai Ny bắt đắ dĩ, xấu hổ thẹn thùng gậ đầu, nếu không phải tình huống đặc biệt, dù như thế nào cô cũng không kéo cái mặt này xuống tới tìm anh giúp một tay.

“Vậ... Ngủ đi.” Trong lòng Quan Hạo Lê lướt qua vẻ hả hê, hào phóng ôm eo cô.

“Không cho phép anh làm loạn.” Tiết Giai Ny nhỏ giọng nói rõ.

“Anh có lòng này cũng không có điều kiện!” Quan Hạo Lê giống như thở dài.

“Lấy tay ra.” Cô bắt mắ dĩ anh, muốn giữ vững cự ly.

“Túi ngủ chỉ lớn ngần ấy, em hy vọng anh đi sao? Ngoan, đừng làm rộn, yên tĩnh ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm lên đường.” Quan Hạo Lê dịu dàng an ủi, cũng không động chân động tay như trước.

Tiết Giai Ny không nói nữa, mặc cho anh ôm mình.

Thật ra thì, cảm giác này không tệ, hai người chỉ đơn thuần ôm nhau một chỗ, cái gì cũng không làm, bên ngoài yên tĩnh, bình yên mà tĩnh lặng.

Quan Hạo Lê hài lòng ôm người đẹp ngủ, nơi hoang dã này, dù sao cũng hơn ngủ một mình.

Chỉ tiếc, ôn hương nhuyễn ngọc * trong ngực, cái gì anh cũng không thể làm, cần định lực rất mạnh.

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Có thể do ngực của anh để cho cô có cảm giác an toàn, hơn nữa một ngày mệt nhọc, Tiết Giai Ny nhanh chóng tiến vào giấc mộng đẹp, hô hấp đều đặn thông thả.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Hai ngày đi bộ du lịch khiến sau khi trở lại Tiết Giai Ny đau nhức toàn thân, nhất là hai chân, giống như đổ chì, nặng nề như sắt.

Quan Hạo Lê lập tức chọn lúc này tiến hành công kích “Dịu dàng” mãnh liệt với cô, vừa quan tâm hỏi han, vừa đưa thuốc lên, còn thân mật định xoa bóp.

Dĩ nhiên, chắc chắn Tiết Giai Ny sẽ không tiếp nhận hạng mục sau cùng.

“Tin tưởng anh, xoa bóp có thể để cho bắp thịt của em thả lỏng, giảm bớt đau đớn.” Quan Hạo Lê tận tình nói.

“Không cần.” Tiết Giai Ny cự tuyệt rất trực tiếp.

“Em còn sợ hãi cái gì?” Quan Hạo Lê giống như rình đến tận đáy lòng cô.

“Ai nói tôi sợ? Anh tạm thời đừng đoán bừa xằng bậy được không?” Rõ ràng Tiết Giai Ny hơi thiếu niềm tin.

“Oh...” Quan Hạo Lê có thâm ý khác kéo dài giọng điệu.

Tiết Giai Ny cố ý hung dữ nói: “Anh rất phiền đó! Rõ ràng chúng ta đều đi đường, sao anh một chút chuyện cũng không có, mà tôi đau nhức toàn thân?”

“Bởi vì chút đường đi này hoàn toàn không tính là gì với anh, hơn nữa, bình thường anh vận động rất nhiều.” Quan Hạo Lê buông tay.

Tiết Giai Ny nhớ tới anh từng die nda nle equ ydo n kể chuyện xưa cho cô nghe, từng có những trải nghiệm kinh người, đi bộ du lịch cuối tuần vừa rồi chỉ là case nhỏ trong mắt anh thôi.

“Không phải anh là bác sỹ có tiếng tăm lừng lẫy trên thế giới à? Vì sao lại cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì làm?” Cô rất buồn bực.

“Vì theo đuổi người phụ nữ anh yêu mến, có một số thứ không thể không bỏ qua!” Quan Hạo Lê cố ý nói đáng thương.

Khóe môi Tiết Giai Ny co lại mảnh liệt, anh đúng là cái gì cũng nói được, một chút xiu cũng không chê buồn nôn.

“Ặc... Anh coi như tôi không hỏi.”

“Như vậy sao được, anh đã trả lời.”

“Tôi có thể làm như không nghe thấy.”

“Ny Ny, em đừng lừa mình dối người nữa, thật ra thì trong đáy lòng có cảm giác với anh, bằng không lúc em sợ cũng sẽ không nghĩ đến anh.” Quan Hạo Lê nói trúng tim đen chỉ ra vấn đề.

Tiết Giai Ny mím môi, yên lặng mấy giây, chậm rãi nói ra: “Không sai, tôi không phủ nhận trong lòng tôi có cảm giác với anh, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu tôi vẫn lạnh lùng như cũ, không nói người khác, ngay cả bản thân tôi cũng hoài nghi.”

Dừng một chút, hình như cô đã có quyết tâm quyết định điều gì đó, “Năm tôi học cấp ba từng có một mối tình đầu, từ lớp mười đến lớp mười hai, tôi vẫn cảm thấy mình là nữ sinh hạnh phúc nhất cõi đời này, anh ấy rất tốt, cũng rất ưu tú, là một nam sinh như ánh mặt trời chi lan ngọc thụ * và lại khiêm tốn có thừa, bởi vì có anh ấy, cuộc sống cấp ba của tôi mới xuất hiện đặc sắc, tràn đầy ngọt ngào.”

(*) chi lan ngọc thụ: Tạ An đời Tấn, có con em tài giỏi, thường nói “tử đệ như chi lan ngọc thụ”. Chỉ con em ưu tú. (Nguồn: hvdic.thivien.net)

Chân mày Quan Hạo Lê run run, anh đương nhiên biết “Anh ấy” trong miệng Tiết Giai Ny là ai, đây là lần đầu tiên anh nghe chính miệng cô nói đến chuyện của cô và em họ, có phải có ý nghĩa cô hoàn toàn buông ra không?

“Tôi cho rằng, phần ngọt ngào hạnh phúc này sẽ luôn kéo dài mãi, nhưng... Sau mới phát hiện, tất cả đều chỉ là cảnh tượng huyền ảo, anh ấy yêu bạn tốt của tôi, mà người bạn tốt kia của tôi, cũng len lén thăm men anh ấy ba năm. Mặc dù tôi rất không muốn tin tưởng đây là sự thật, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, anh ấy nói ra lời chia tay trước.”

Nói tới đây, trong mắt Tiết Giai Ny lướt qua chút chua chát, mối tình đầu mãi mãi tốt đẹp.

“Cho nên nói, trong lòng em còn chưa quên được cậu ấy?” Quan Hạo Lê cố ý hỏi.

Trong lòng anh đang do dự có die enda anle equu ydonn nên nói cho cô biết chân tướng không, câu chuyện hoàn toàn không phải như vậy, người a Duyệt yêu từ đầu đến cuối chỉ có cô, những người khác chẳng qua để ngụy trang.

Nhưng a Duyệt hy vọng cô vĩnh viễn không biết, tình nguyện để cô trách móc.

Mặt khác, anh cũng ích kỷ không muốn cho cô biết, rất mâu thuẫn.

Tiết Giai Ny khẽ lắc đầu, “Anh ấy với tôi mà nói, chỉ là một quá khứ, hoàn toàn không liên quan gì đến tương lai của tôi bây giờ, nói ra, cũng là hoàn toàn buông xuống.”

“Cũng bởi vì cậu ấy, cho nên em không tin tưởng tình cảm nữa?”

“Có một phần nguyên nhân thôi.” Cô gật đầu.

Quan Hạo Lê đi tới kéo tay cô, “Ny Ny, anh sẽ không để cho em chịu bất cứ thương tổn gì, tin tưởng anh.”

Ánh mắt kiên định của anh để cho cô mê hoặc trong nháy mắt, sợ dĩ cô không muốn giao lòng mình ra, chính là sợ bị thương, trong phương diện tình cảm, cô quả thật rất mềm yếu.

“Ừ.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người đã sớm gạo sống nấu thành cơm chín, phụ nữ đều có tình kết * đặc biệt với người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời mình, Tiết Giai Ny cũng không ngoại lệ.

(*) tình kết: rối rắm trong vấn đề tình cảm.

Từ lúc bắt đầu quen biết đến bây giờ, chuyện đã xảy ra rõ mồn một trước mắt, cô cảm thấy rất khó tin, mình lại có thể động lòng với anh thật.

Vì vậy, xem như hai người xác định quan hệ.

Vui mừng quá mức nhất là Quan Hạo Lê rồi, Đằng Cận Tư lại dội cho anh chậu nước lạnh.

“Cậu đừng quên bác trai cho cậu kỳ hạn, thời gian đã không nhiều lắm rồi, tốt nhất cậu mau sớm nói chuyện thẳng thắn với Tiết Giai Ny một chút.”

Quan Hạo Lê bắt mắt trừng mắt về phía bạn tốt, “Tôi hiểu biết rõ trong lòng cậu không thoải mái, nhưng cậu cũng không thể ở lúc tôi đang vui mừng lập tức cho tôi như vậy chứ?”

“Tôi đây là tốt bụng nhắc nhở cậu, trừ việc cậu có được danh hiệu vang dội trong thế giới y học, còn có một gia tộc dieendaanleequuydonn bối cảnh hùng hậu, môn đăng hộ đối của nhà họ Quan đều rất nghiêm trọng, hơn nữa, hai năm nay thân thể bác trai không được tốt, thời gian cậu tự do tiêu sái ở bên ngoài không còn được nhiều lắm, trở về tiếp quản công ty của gia tộc là chuyện như ván đã đóng thuyền.”

Đằng Cận Tư dựa vào trên ghế sa lon, phân tích đạo lý rõ ràng.

“Mất hứng!” Quan Hạo Lê nâng ly rượu trên bàn trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Anh phiền nhất chính là trở về tiếp quản công ty của nhà mình, trốn tránh nhiều năm như vậy, đúng là vẫn trốn không thoát, một khi đi về, anh cần ít nhất thời gian hai năm.

Đây thật sự là một vấn đề rợn lòng!

“Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.”

“Vẫn không có tin tức của chị dâu nhỏ sao?” Quan Hạo Lê cố ý nói sang chuyện khác.

“Không có.” Đây là nỗi đau trong lòng Đằng Cận Tư.

“Chẳng lẽ cô ấy biến mất khỏi thế gian rồi hả?”

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc nhìn bạn tốt, “Tôi nhất định sẽ tìm được cô ấy.”

“Tôi cảm giác được Giai Ny biết chỗ của chị dâu, nhưng cô ấy giữ kín như bưng, cho dù tôi lôi kéo như thế nào, cô ấy đều không chịu tiết lộ tí tẹo, tôi thật sự đã hết sức.”

Đằng Cận Tư trầm mặc, giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Tôi có cuộc họp, đi trước.”

“Bye bye!” Quan Hạo Lê bưng ly.

Nguyên tắc của anh luôn là qua một ngày tính một ngày, chuyện của tương lai giữ lại về sau suy nghĩ, tránh cho hao tổn tâm trí, nhưng lời a Tư nói cũng có đạo lý.

Thân thể của cha càng ngày càng tồi tệ, mặc dù từng phẫu thuật, nhưng hy vọng hoàn toàn hồi phục vẫn mong manh như cũ.

Làm người thừa kế duy nhất của nhà họ Quan, trọng trách trên người anh rất nặng.

Không chỉ phải học tập kinh doanh và học quản lý, còn phải thuyết phục người nhà tiếp nhận Giai Ny, tính tình của cô và con dâu trong lòng mẹ sợ rằng hơi khác biệt.

Mẹ thích con dâu đoan trang tao nhã, thùy mị nết na, ôi... Nhức đầu!

Xem ra, cần tìm một cơ hội hàn huyên với Giai Ny một chút, cô có quyền biết tình huống thật sự của mình, bao gồm, cần đối mặt với a Duyệt.

Dù là vết sẹo khổ sở, cũng cần dần khép lại.

43. Quyển 1 - Chương 42

Chớp mắt đã tới ngày tốt nghiệp, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên phải xin nghỉ để đến trường học làm thủ tục tốt nghiệp, thuận tiện họp mặt với các bạn học, bốn năm học chung, thoáng một cái đã phải chia cách.

“Giai Ny, tối nay là ngày cuối cùng chúng ta làm sinh viên ở đại học F, nhất định phải quấy lên!” Cát Xuyên hưng phấn nói.

“Thời gian trôi qua thật là nhanh! Chưa gì đã trôi qua 4 năm rồi.” Tiết Giai Ny dọn dẹp đồ trong kí túc xá, qua đêm nay, cái gì cũng phải dọn đi.

“Chúng ta đang ngày càng gần đội ngũ bốn ba, gương mặt này nè! Mang theo đầy dấu vết năm tháng, càng ngày càng tiêu tụy.” Cát Xuyên khoa trương cảm khái.

“Mình hơi nhớ những ngày đi học chung với Chân Chân, nếu như bây giờ bạn ấy ở đây, nhất định vũ hậu tối nay là bạn ấy.”

Cát Xuyên đi tới bên cạnh cô, “Không phải bạn nói mấy ngày nữa Chân Chân sẽ trở về sao?”

“Là vì bạn ấy rất nhớ người thân, không biết lần này trở về bạn ấy có ở lại luôn hay không.” Tiết Giai Ny biết nếu không phải do mình nói ra bệnh tình của mẹ Diệp, Chân Chân cũng sẽ không quyết định trở về.

Nơi này là nơi đau lòng của cô, chứa quá nhiều đau đớn, trở về sẽ làm vạch trần vết sẹo cô giấu trong đáy lòng.

“Mình có dự cảm, sau khi bạn ấy trở về sẽ không đi được nữa.” Cát Xuyên ra vẻ thần bí.

Tiết Giai Ny liếc cô một cái, “Bạn đi học bói từ khi nào?”

“Hừ! Bạn đừng xem nhẹ những thứ này, bây giờ rất thịnh bói Tarot, nếu làm không tốt thì sau này mình đi nương nhờ tâm lý học, mở một tiệm, đặc biệt nghiên cứu Tarot.” Cát Xuyên cười đắc ý hả hê nói.

“Mình tuyệt đối ủng hộ bạn về mặt tinh thần!” Tiết Giai Ny rất thân mật vỗ vỗ bả vai của cô.

“Không chỉ ủng hộ về mặt tinh thần, cũng phải ủng hộ về vật chất, mình mở tiệm, bạn đầu tư.” Cát Xuyên cười hì hì ôm cô.

“Mình tin rằng bạn chỉ hứng thú nhất thời.”

“Vậy cũng không chắc, một khi mình nghiêm túc, còn hưng phấn hơn so với thuốc lắc!”

“Phốc! Vụ hội sắp bắt đầu, nhanh thay quần áo đi.” Tiết Giai Ny vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ây da! Tối nay nhất định bà đây phải ăn mặc thật xinh đẹp, ăn mặc SEXY, mê chết bọn con trai kia.” Cát Xuyên bày ra một tư thế lăng lơ quyền rũ.

Tiết Giai Ny rất bình tĩnh hít sâu, Cát gia như vậy đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, quen là được rồi.

“Thật tội cho Đỗ Tri Hàng có thể chịu được!”

“Cái này bạn sai lầm rồi, anh ấy thích mình như vậy đấy, con gái mà! Nhất định phải xinh đẹp quyền rũ, nhất là lúc. . . . Hai người ở chung.” Cát Xuyên cười đến rất gian trá.

Nói xong, cô còn bày một POSE, “Như thế nào? Cái đầm này đẹp không?”

“Không chỉ đẹp, mà còn đẹp không gì sánh được!” Tiết Giai Ny rất phối hợp khen ngợi.

“Đừng nói như vậy chứ! Mình cũng biết xấu hổ.” Cát Xuyên vượt gương mặt, làm một tư thế then thùng.

Quý cô Tiết Giai Ny ngổn ngang trong gió, vung một quyền tới, “Nói chuyện đàng hoàng cho mình.”

Cát Xuyên vội vàng né tránh, “Giai Ny, càng ngày bạn càng dã man, lúc ở riêng với bác sĩ Quan cũng quyền cước như vậy sao? Công phu của anh ta lợi hại hơn bạn, nhất định người bị đè là bạn.”

“Cát Xuyên! Bạn coi bạn có giống con gái hay không!” Tiết Giai Ny nổi giận.

“Chẳng lẽ bạn không biết biệt danh của mình là Cát gia hay sao? Vẫn luôn là một người đàn ông.” Cát Xuyên cười hì hì tránh né cô.

Tiết Giai Ny nhìn cô chăm chăm mấy giây, lúc Cát Xuyên dần buông lỏng phòng bị, cô bỏ nhào tới, hung hăng giầy xéo mặt của cô.

“Ngừng! Mình mới cực khổ trang điểm xong!” Cát Xuyên sắp khóc.

“Hừ. Đáng đời!” Tâm trạng của Tiết Giai Ny rất tốt.

Chờ đến lúc hai người tới hội trường, bên trong đã sớm là một cảnh ca múa, các nam sinh nữ sinh đều ăn mặc trang trọng, các tiểu thư cậu ấm đã sớm mặc những lễ phục giá trị xa xỉ, tất cả đều mong hôm nay có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đêm vui chơi cuối cùng ở đại học, nhất định sẽ vô cùng phấn khích điên cuồng.

Tiết Giai Ny mặc một chiếc áo đầm màu vàng nhạt, nhìn có vẻ nhỏ nhắn, vốn Cát Xuyên đề nghị cô mặc một chiếc đầm màu đỏ, cô suy nghĩ, vẫn chọn cái đầm thanh nhã này.

Đến hiện trường vũ hội, cô rất may mắn vì sự lựa chọn của mình đã đúng, bởi vì rất nhiều người mặc màu đỏ, đi tới đâu cũng đụng màu, không có gì đặc biệt.

Cát Xuyên chọn màu đen, cổ sâu chữ V, váy ngắn, hoàn toàn phô bày hết đường cong xinh đẹp của cô, vừa vào sân, liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt nóng bỏng của nam sinh.

“Thợ săn bắt đầu hành động!” Cát Xuyên quẩn rũ nhếch môi, mang giày cao gót đi vào trong từng bước từng bước.

“Đừng đùa với lửa!” Tiết Giai Ny nhỏ giọng nhắc nhở cô, đã có bạn trai rồi, còn thích chơi đùa như vậy.

“Yên tâm đi! Bạn cũng đừng đứng ở đây quài, đi ra khiêu vũ!” Cát Xuyên nói với cô xong, sau đó ưu nhã đi vào trong đám người.

Tiết Giai Ny đi tới trước bàn ăn, rót cho mình ly nước trái cây, yên tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon.

Rất nhanh, liền có nam sinh đi tới mời cô nhảy, cô uyển chuyển từ chối, nhưng từ chối được một hai ba lần, cũng không từ chối được bốn năm sáu lần, chỉ có thể đứng dậm đi vào sàn nhảy cùng với nam sinh xa lạ.

Nhạc vừa dứt, cô vừa mới chuẩn bị đi vào phòng vệ sinh trốn.

“Tiết Giai Ny?” Có giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai cô.

Cô nghi ngờ xoay người, khi thấy khuôn mặt người tới thì kinh ngạc há mồm, “Cố Thừa An? Sao anh lại ở đây?”

“Tối nay cũng là đêm hội tốt nghiệp của trường chúng ta, muốn đi vào, cũng không phải là việc khó.” Cố Thừa An cười như ánh mặt trời.

“Thật là trùng hợp.” Tiết Giai Ny mím môi, cô không có suy nghĩ nhiều, mặc dù lần trước hai người trò chuyện rất vui vẻ, nhưng Quan Hạo Lê đã tuyên bố mình là bạn gái của anh ta, anh cũng biết điều giữ khoảng cách với mình.

Vốn cho là rằng anh chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời mình, không ngờ, tối nay lại gặp lần nữa.

Cô sẽ không tự mình đa tình cho rằng anh tới đây vì mình, gặp nhau, có thể coi là một sự trùng hợp, chào hỏi tâm sự, bạn bè bình thường mà thôi.

“Có thể mời em nhảy một điệu không?” Cố Thừa An rất lịch sự khom lưng.

Từ trong lời nói và cử chỉ của anh không khó nhìn ra anh rất có học thức, thật vậy, nếu không phải có gia cảnh cực tốt, làm sao có nhiều tiền đi mua trang phục đắt tiền như vậy? Có thời gian đi tham gia hoạt động du lịch bên ngoài?

“Ừ.” Cô gật đầu, đặt tay vào lòng bàn tay của anh.

Nhảy một điệu không có gì lớn, cô nghĩ như thế.

Nhưng không ngờ tới, một khúc lại một khúc, Cố Thừa An vốn không có ý buông cô ra, tối nay cô mang giày cao gót, nhảy hơi mệt, nhiều lần muốn rời khỏi cũng không có cơ hội nói ra khỏi miệng.

Lúc thì nhạc Waltz chậm rãi, lúc thì nhạc rap sôi động, tất cả mọi người chơi rất vui vẻ, có không ít nam nữ xa lạ có hảo cảm với nhau, nhanh chóng trở thành bạn trai bạn gái.

Đột nhiên, tiếng nhạc ngừng.

Mọi người đang nhảy vui vẻ không thể không ngừng lại, buồn bực nhìn về phía người chủ trì đứng ở giữa vũ hội, anh Kiều Viễn – tổ trưởng tổ hoạt động giải trí của đại học F, vũ hội tối nay là do một tay anh sắp xếp.

“Yên lặng! Tất cả mọi người yên lặng!” Kiều Viễn làm dấu dừng có lên tiếng, “Sau đây, có một chương trình rất đặc biệt, cũng là chương trình cao trào của đêm nay, mọi người mong đợi không?”

Lời này vừa nói ra, nam sinh nữ sinh ở phía dưới đều hứng thú, trong đôi mắt đều lóng lánh tia sáng chói mắt, còn có rất ít người ồn ào lên.

“Chương trình gì! Đừng làm người khác tò mò, nói mau đi!”

Khóe miệng của Kiều Viễn khẽ nhếch, “Bạn học đại học bốn năm, mắt thấy tất cả mọi người sắp phải chia tay, chắc hẳn đều rất không muốn có đúng hay không?”

“Đúng!”

“Nếu đã như vậy, tối nay chúng ta sẽ quấy hết mình! Mặc kệ trước kia là bạn bè hay là kẻ thù, qua tối nay tất cả đều tan thành mây khói có được hay không?”

“Được, nhưng anh còn chưa nói chuyện chính!” Có người bắt mồm.

“Sau đây, chính là thời gian điên cuồng của mọi người, mặc kệ nam sinh nữ sinh, chỉ cần là người bạn đã từng thầm mến qua hoặc bây giờ đang có tình cảm, cũng có thể đi tỏ tình, ôm. Thậm chí hôn môi.”

Anh cố ý dừng lại một hồi, hai chữ cuối cùng vừa nói ra, liền dẫn đến tiếng hoan hô nhiệt liệt, thậm chí có người hiểu chuyện, còn huýt sáo lên.

“Nhớ! Đây chỉ là một trò chơi vào tối nay! Lấy hết tất cả nhiệt tình của các bạn, coi như là dấu chấm hạnh phúc cho thời sinh viên của chúng ta, hoàn toàn thả lỏng mình, mọi người có chịu không?” Kiều Viễn hỏi rất lớn tiếng.

“Chịu!” Phía dưới đáp lại càng lớn tiếng hơn, không ít người đã bắt đầu nhao nhao muốn thử.

Trò chơi này quả thật làm cho người ta rất sôi máu, bởi vì nó rất can đảm, đủ cởi mở, đủ mới mẻ độc đáo!

Trong mắt Cố Thừa An thoáng qua một tia sáng, ngay sau đó biến mất, xem ra tối nay mình tới rất đúng lúc, đại học F còn cởi mở hơn trường anh rất nhiều.

“OK! Nếu tất cả mọi người không có ý kiến gì, vậy bây giờ tôi bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8. 1, âm nhạc vang lên! Quấy lên nào! Đừng để cho thời thanh xuân của chúng ta có tiếc nuối, thiêu đốt đi!”

44. Quyển 1 - Chương 43

Vừa dứt lời, ánh đèn trong hội trường ảm đạm rất nhiều, trong sảnh chính đã không thiếu nam nam nữ nữ ôm nhau một chỗ, hôn trước mặt mọi người lại càng không thiếu.

Thường chuyện như vậy nếu có người dẫn đầu, người noi theo sẽ nối liền không dứt.

Trong lúc nhất thời, kích tình bắn ra bốn phía.

Tiết Giai Ny tìm một vòng cũng không thấy Cát Xuyên, ngược lại bị từng đôi nam nữ nhiệt tình nhanh chóng hoa mắt, cúi đầu muốn rời khỏi vùng đất thị phi này, người chủ trì nói đây là một trò chơi kích thích, cô cũng không muốn bị dính vào.

Vậy mà, muốn đi cũng không dễ dàng như vậy.

Mới vừa xoay người, tay đã bị người ta kéo lại, cô vội vã quay đầu, thấy là Cố Thừa An, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, “Có chuyện gì sao?”

“Giai Ny, anh thích em.”

Mặc dù chung quanh rất ồn ào, nhưng Tiết Giai Ny nghe rõ tiếng, không thể tin nhìn anh ta, muốn rút tay mình về, “Đừng nói đùa.”

Cố Thừa An rất nghiêm túc nhìn cô, “Anh không nói giỡn, anh nghiêm túc.”

Dứt lời, không đợi Tiết Giai Ny có phản ứng, đã kéo cô vào trong ngực, nếu anh bắt kịp trò chơi đặc biệt kia, giả đùa giỡn thành thật cũng chưa hẳn không thể.

Tiết Giai Ny không hề đề phòng bị anh kéo vào trong ngực, khi môi của anh sắp áp xuống, cô lại bị một sức lực khác kéo qua, trong lòng không khỏi nổi giận! Má ơi! Giở trò quỷ gì! Những người này cũng không cần mình đồng ý sao?

Đột nhiên, cô ngửi thấy mùi hương phái nam quen thuộc, cả người cũng ngã vào trong ngực anh.

“Nhóc, cô ấy người phụ nữ của tôi.” Quan Hạo Lê lạnh lùng liếc nhìn Cố Thừa An, rõ ràng có ham muốn giữ lấy.

Cố Thừa An tao nhã cười cười, “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Giai Ny một ngày không kết hôn, tôi vẫn có quyền lợi theo đuổi cô ấy, tối nay là tiệc dành cho sinh viên tốt nghiệp, anh không cảm thấy thân phận của mình rất đột ngột sao?”

Anh đang gián tiếp nhắc nhở anh ta thật sự lớn tuổi, đồng thời cũng tuyên chiến với anh ta.

“Thật sao?”

Quan Hạo Lê lạnh lùng nhếch môi, mắt đào hoa khê héch lên, đột nhiên cúi đầu, chính xác không lầm chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn thơm mềm của người phụ nữ trong ngực, một tay ôm eo cô, một tay nâng gáy cô.

Tiết Giai Ny cũng không đẩy anh ra, rất bị động thừa nhận trừng phạt bằng hôn của anh.

Thật ra thì, cô cũng không hoàn toàn thuận theo anh, chỉ có điều đại não mơ hồ trong nháy mắt mà thôi, chưa kịp đẩy anh ra.

Thấy tình cảnh như thế, Cố Thừa An siết chặt quả đấm, xoay người rời đi.

Sau khi anh rời đi, lại là một quang cảnh khác.

“Ừm...” Sau khi đầu Tiết Giai Ny tỉnh táo lập tức định đẩy người đàn ông hôn cô sắp không thở nổi, “Buông em ra?”

Quan Hạo Lê vẫn chưa thỏa mãn die nđa nle equ ydo n buông cô ra, còn quyến rũ mờ ám liếm liếm môi, “Thả em ra? Nếu không phải anh tới kịp thời, anh còn không dám tưởng tượng sẽ thấy cái gì.”

“Sao anh lại ở đây?” Tiết Giai Ny kinh ngạc hỏi.

“Cố Thừa An có thể xuất hiện ở đây, sao anh không thể?” Quan Hạo Lê không vui hỏi ngược lại.

“Anh có thể đừng nói những câu không rời khỏi anh ta, em và anh ta không có bất kỳ quan hệ gì.” Tiết Giai Ny mất hứng.

“Giải thích tương đương với che giấu.”

Tiết Giai Ny vừa định chuẩn bị nói chuyện, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy vẻ mặt Quan Hạo Lê là lạ, trong lòng thoáng qua một ý niệm, chẳng lẽ anh ghen?

“Hình như em nghe thấy vị chua rồi.”

Quan Hạo Lê phản ứng kịp ngay sau đó, vội vàng phủ nhận, “Hừ! Em nghe lầm rồi.”

“Vậy sao?” Hình như tâm tình Tiết Giai Ny rất tốt, khoe miệng khe khẽ, gò má ửng hồng, ngay cả đáy mắt cũng có nụ cười rục rịch.

Về mặt người nào đó hơi , không chút suy nghĩ lần nữa chiếm giữ lấy cánh môi mềm mại của cô, hôn rất sâu, công thành chiếm đất, hoàn toàn không cho Tiết Giai Ny có cơ hội thở dốc.

May mà phần lớn nam nam nữ nữ chung quanh đều đang ôm hôn, bọn họ có vẻ tầm thường, sẽ không ai chú ý đến bọn họ.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Từ hội trường lớn của trường học ra ngoài, trên mặt Tiết Giai Ny vẫn nóng hừng hực như cũ, đôi môi hơi sưng, hồng hào, cực kỳ mê người.

Quan Hạo Lê nhìn thấy, nhiều lần đã nghĩ định giải quyết cô tại chỗ rồi, trời mới biết anh muốn cô bao nhiêu, kể từ sau khi hai người xảy ra quan hệ, đã qua hơn một tháng rồi, anh nhìn rất vất vả!

“Đi chậm một chút đi!” Tiết Giai Ny bị anh kéo đi về phía trước, giày cao gót, mệt chết được!

Quan Hạo Lê liếc thấy giày cao gót của cô, dứt khoát ôm eo cô lên, chạy thẳng tới chỗ anh đậu xe.

Cửa xe vừa đóng chặt, nụ hôn của anh giống như mưa rơi xuống, nóng rực khiến toàn thân Tiết Giai Ny giống như bùng cháy, chỉ có thể bị động thừa nhận, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Cô cảm thấy tối nay Quan Hạo Lê quá nhiệt tình như lửa rồi, cháy sạch cô đến sắp đánh mất lý trí, tất cả đều đang phát triển theo phương hướng không cách nào đoán được.

“Không...” Cô định đẩy anh ra.

“Ny Ny, anh nhớ em lắm.” Giọng nói die enda anle equu ydonn trầm thấp mà truyền cảm của anh giống như một đạo phù nguyên rủa, khiến tất cả lời Tiết Giai Ny định nói cũng nuốt trở về trong cổ họng.

Kể từ sau khi phát hiện mình cũng thích anh, cô đã không còn kháng cự và trốn tránh anh như trước kia, dù sao hai người là nam nữ trưởng thành, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, trong lòng cô rất rõ ràng.

“Ở đây... Là trường học...” Lưỡi Tiết Giai Ny bị anh hút đau chết, hay tay càng không ngừng đập anh, tiếc rằng bắp thịt trên người anh quá cứng, hoàn toàn không khác lấy trứng chọc đá.

“Vậy chúng ta về nhà tiếp tục.” Quan Hạo Lê rất vui mừng nói, ngay sau đó buông cô ra, nổ máy xe.

Người ta có ý đó sao? Tiết Giai Ny buồn bực trong lòng, lấy điện thoại di động ra gọi cho Cát Xuyên, không biết cô ấy như thế nào?

Vang lên thật lâu cũng không có ai nghe, cô không khỏi lo lắng, lỡ cô ấy nhất thời vắng đầu, làm ra chuyện không nên làm, đó không phải thảm sao?

“Em muốn tìm Cát gia.”

“Yên tâm đi, cô ấy không có chuyện gì.” Quan Hạo Lê đáp rất chắc chắn.

Tiết Giai Ny kinh ngạc nhìn về phía anh, “Sao anh xác định như vậy?”

“Mặc dù cô ấy mê chơi, nhưng không phải nữ sinh làm loạn, tuyệt đối kiên trinh bất khuất với bạn trai, nếu không phải như vậy, Nam Cung đã sớm đào cô ấy đi.”

“Ặc... Nhưng tối nay không giống!” Tiết Giai Ny còn chưa quá mức yên tâm.

“Nếu em là Cát Xuyên, em sẽ chơi tình một đêm với người đàn ông khác sao?” Quan Hạo Lê hỏi ngược lại.

“Không.” Tiết Giai Ny rất quả quyết lắc đầu.

“Hai người đều cùng kiểu người, điểm này không thể nghi ngờ.”

Tiết Giai Ny không nói thêm gì nữa, đúng vậy không sai, cô không thể không tin tưởng Cát gia, cô ấy là một cô gái diendaaanleequuydonn tự kiểm chế tốt, người đàn ông yêu thủy chung trong lòng chỉ có Đỗ Hường Hàng, tối nay cô ấy nhất định là đi chỗ anh ấy rồi.

Kết quả sự thật đúng là thế không sai, nhưng quá trình hơi không giống nhau, Đỗ Hường Hàng tự đi đại học F bắt người, có thể nghĩ, buổi tối sẽ có bao nhiêu kịch liệt!

Trở lại nhà trọ của Quan Hạo Lê, vừa mới vào cửa, người nào đó giống như núi áp đến, hôn rậm rạp chẳng chịt rơi xuống chóng mặt.

Thiên Ca Tuệ cảm giác mình thở gấp giống như sắp ngất đi, anh nhiệt liệt trước nay chưa từng có, cô bị thiêu đốt cả người mềm yếu, không ý thức bị anh đặt trên cửa vừa cắn vừa mân mê.

“Ừ...” Cô mềm mại hừ một tiếng, gương mặt ửng hồng như máu, cả người tỏa ra vẻ xinh đẹp câu người.

Quan Hạo Lê giống như thú hoang cực đói, cảm dục mấy tháng, thật sự là khảo nghiệm gian nan, tối nay anh muốn đòi về gấp bội.

Bàn tay thon dài luồn vào trong lễ phục của cô, nhẹ nhàng vuốt ve lưng ngọc, cảm nhận cẩn thận da thịt của cô, tinh thần như sóng gợn.

Rất nhanh, đã chuyển đến trước ngực, vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ.

Trên lưng truyền đến cảm giác đau đớn cứng rắn khiến Tiết Giai Ny hơi bất mãn, khẽ hí mắt nhìn anh, nói đứt quãng: “Còn... Chưa tắm.”

“Ngoan, tắm không quan trọng.”

Bây giờ Quan Hạo Lê chỉ muốn đặt cô dưới thân yêu thương thật tốt, anh hoài niệm thân thể mềm mại của cô, hoài niệm cô khít khao và mất hồn.

Lễ phục nhanh chóng bị anh xé nát, da thịt trần trụi đột nhiên tiếp xúc với không khí, se se lạnh, Tiết Giai Ny bị anh đặt trên cửa hôn choáng váng hoa mắt, đã không còn năng lực suy nghĩ.

Khi thứ càng ngày càng cứng rắn chống lấy cô thì cô mới hơi tỉnh táo, nhớ lại một lần mấy tháng trước, cô nhớ sáng hôm sau mình tỉnh lại, giữa hai đùi đau đến không cách nào đi lại, nên theo bản năng hơi mâu thuẫn.

“Đau...” Âm thanh rất nhỏ, nhưng lại là cự tuyệt.

“Ngoan, lần này nhất định không đau.” Quan Hạo Lê cắn lỗ tai cô nói nhỏ.

“Gạt người.” Cô không tin, lần trước thật sự đau.

“Lần đầu tiên của phụ nữ đều hơi đau, sau này là tốt.” Quan Hạo Lê chỉ có thể dịu dàng trấn an.

Tối nay, anh chắc chắn không bỏ qua cho cô.

Dứt lời, ôm cô đi thẳng vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, mặc cho nước nóng phun trào, nhanh chân lột sạch sẽ người phụ nữ trong ngực, sau đó là mình...

“Em tự tắm.” Tiết Giai Ny vẫn thẹn thùng.

“Không được, anh tắm giúp em.” Một người đàn ông cười quỳn rũ đến vô liêm sỉ.

45. Quyển 1 - Chương 44

Trai đơn gái chiếc, da thịt gần gũi, hai người lại vừa động tình, tấm, lập tức tấm đến cùng nhau rồi, từ hai cặp môi nóng rực vừa tiếp xúc, đã hôn đến khó chia khó rời.

Quan Hạo Lê nâng mông cô để hai chân cô vòng quanh hông mình, cúi đầu chiếm lấy quả nho đứng thẳng trước ngực cô, ấn cô lên vách tường bằng gạch men, đi thẳng vào.

“A!”

Mặc dù dạo đầu đã đầy đủ, nhưng Tiết Giai Ny vẫn cảm thấy anh quá lớn, lập tức bị chất đầy, căng ra.

“Bảo bối, em quá chặt.” Quan Hạo Lê nỉ non bên tai cô, vốn tưởng rằng lần thứ hai sẽ khá hơn chút, không ngờ ngoài dự đoán tầng lớp mềm mịn của cô bao quanh mình, để cho anh không cách nào nhúc nhích.

Một tiếng “Bảo bối” này khiến Tiết Giai Ny mắc cỡ đỏ bừng mặt, phía dưới không tự chủ co lại.

“Buông lỏng một chút.” Quan Hạo Lê khàn giọng an ủi, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về mông của cô, muốn cô buông lỏng một chút, nếu không mình hoàn toàn không nhúc nhích được.

Hình như vỗ về của anh có tác dụng, Tiết Giai Ny không còn khấn trương như trước, hai cánh tay ôm cổ anh, mặc cho anh rong ruổi trên người mình, phía trước là thân thể như lửa nóng của anh, phía sau là tường gạch men lạnh như băng, băng và lửa đồng thời kích thích để cho cô thở dốc càng kịch liệt.

Hai người phát sinh quan hệ lần thứ nhất dưới tình huống cô uống say, ngay lúc đó cô mơ mơ màng màng, hoàn toàn không nhớ được chi tiết, còn lần này, rõ ràng như thế.

Thậm chí cô có thể cảm nhận được huyết mạch ở chỗ nào đó của anh nhảy lên, hăng hái có lực đánh lấy cô, để cho cô e lệ không thôi, điểm này không giống với phong cách của cô, sao lại biến thành như vậy?

Quan Hạo Lê thở hổn hển kết thúc lần đầu tiên của tối nay, toàn thân Tiết Giai Ny đau nhức mệt mỏi xụi lơ trong lòng anh, trên da thịt mềm mại giống như nhuộm một tầng hồng nhạt, cô vốn tưởng rằng, như vậy là xong rồi.

Thật sự không nghĩ đến, thân thể vừa dính lên giường lớn, người đàn ông nào đó đã ép tới, dùng hình thức sùng bái hôn cô khắp từ trên xuống dưới, sau đó, thừa dịp cô ý loạn tình mê, tiến quân thần tốc...

“Ừ...”

Cả đêm, Tiết Giai Ny đều ở dưới người anh uyển chuyển ưm, trong cổ họng phát ra âm thanh quỵn rữ rất nhiều khiến cho cô cũng không nghĩ tới, anh không lừa cô, quả thật không đau.

Ngược lại, làm cho dục vọng người ta phiêu diêu, có một khoái cảm kịch liệt không ngôn ngữ nào nói ra.

Giống như khói hoa * đột nhiên nở rộ trên không trung, “Bộp” một cái, bày ra tư thế hoàn mỹ nhất trên không trung.

(*) khói hoa: cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp.

Hết lần này đến lần khác, Quan Hạo Lê giống như con thú hoang cực đói, không hề điều độ, cho đến khi người trong lòng không chịu nổi hôn mê bất tỉnh, anh mới ôm cô vào trong phòng tắm rửa đơn giản, sau đó tiến vào giấc mộng đẹp.

Bên trong nhà, tràn ngập kiêu diễm sau khi kích tình rút đi thật lâu.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Tỉnh lại lần nữa, đã là buổi trưa hôm sau, Tiết Giai Ny lật người, phát hiện mình đau nhức toàn thân, chỉ cần chừ một giây, cô đã hoàn toàn nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Đỏ ửng lạng lẽ dâng lên trên mặt cô, hiển nhiên mình ở dưới chăn không mặc gì, trải qua tối hôm qua, cô không còn die nda nle equ ydo n bất kỳ lý do gì để nói mình không thích Quan Hạo Lê rồi.

Nếu như không thích, cô tuyệt đối không cam tâm tình nguyện để anh đè dưới thân muốn làm gì thì làm, hành động thân mật như vậy không những không khiến cho cô cảm thấy chán ghét, ngược lại rất thích.

Đúng, cô chỉ thích anh hôn và vuốt ve.

Những người khác, cô không tiếp nhận nổi.

Có lẽ, đây cũng là khác biệt!

Mở mắt đã nhìn thấy người đàn ông vẫn còn ngủ say bên cạnh, đây là lần đầu tiên cô quan sát dung nhan khi ngủ của anh ở khoảng cách gần như vậy, sờ lên lương tâm nói, dung mạo ngũ quan của anh rất tinh xảo, tổ hợp lại với nhau vô cùng hợp mắt, cũng khó trách nhiều phụ nữ điên cuồng cho anh như vậy.

Không biết vì sao, đột nhiên cô rất muốn duỗi ngón tay ra chọc lên gương mặt anh, dường như da anh rất tốt.

Có ý tưởng lập tức biến thành hành động, khi ngón tay của cô vừa mới đưa tới, đã bị bắt tại trận.

“Có phải cảm thấy anh rất đẹp trai không?” Vừa mở miệng đã phá hỏng tất cả hình ảnh trong đầu cô, hoàn toàn tan vỡ rồi.

“Quý tự yêu bản thân! Em thấy trên mặt anh có cái gì, tốt bụng lau giúp anh.” Tiết Giai Ny phản ứng rất nhanh nhẹn, xê dịch thân thể chuẩn bị rời giường.

Cô vẫn không quen trần truồng thân thể với anh ở trong chăn, cảm giác rất khó chịu.

Nhưng không ngờ Quan Hạo Lê nhanh hơn cô, lôi thẳng cô vào trong ngực, lật người đè cô dưới thân, bốn mắt nhìn nhau.

“Nặng chết được! Tránh ra đi!” Tiết Giai Ny dẫu môi bắt mẫn trừng anh.

“Chỗ này... Đau không?” Người đàn ông nào đó lưu manh đưa ngón tay về vùng đất cấm địa, đột nhiên lại nghiêm túc.

Tiết Giai Ny xấu hổ không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu, muốn đẩy anh để đi vào phòng tắm.

“Không đau?” Âm cuối của Quan Hạo Lê die enda anle equ uydo nn kéo thật dài, thoáng qua trong mắt là vẻ tà ác, vật nào đó phía dưới sống lại càng thêm nguy hiểm tiến tới gần cô.

“Anh... Khốn kiếp!” Ngay sau đó Tiết Giai Ny ý thức được ý tứ của anh, tức giận đập anh một quyền, thấy anh không hề phản ứng, lập tức há mồm cắn bả vai anh, không chút lưu tình.

“A! Cái này thật sự không thể trách anh, em nên biết, buổi sáng là thời gian dục vọng của đàn ông mãnh liệt nhất, anh vừa tỉnh lại, nó cứ như vậy.” Quan Hạo Lê rất uất ức.

Lời nói thẳng thắn của anh khiến mặt Tiết Giai Ny ửng hồng, nhéo mạnh thắt lưng anh.

“Không được! Tối hôm qua anh... Em vẫn đau.” Nói xong dùng sức đẩy anh ra, cũng không kịp mặc quần áo, chạy như trốn vào trong phòng tắm.

Quan Hạo Lê ngã ngửa trên giường than thở, có một số việc, phải đi từ từ!

Sau khi tắm xong, Tiết Giai Ny phát hiện mình không lấy đồ vào, khăn tắm lớn bên trong đã dùng hết vào tối qua rồi, chỉ còn loại vảy nửa người, hết cách rồi, cô chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của người đàn ông phía ngoài.

“Em không mang đồ.” Cô mở hé cửa, nhỏ giọng nói.

Quan Hạo Lê cười khẽ một tiếng, thật là người phụ nữ đáng yêu! Lập tức vén chăn đứng lên, thân thể trần truồng thản nhiên cầm áo sơ mi của mình và áo lót quần lót sạch sẽ đưa cho cô.

“Đồ điên!” Tiết Giai Ny không cẩn thận nhìn thấy thứ đó, mắt cứ lập tức nhắm mắt lại, thật quá đáng! Anh nhất định chính là đồ điên!

“Dù sao anh đã nhìn thấy toàn bộ thân thể của em rồi, em cũng đã cảm nhận được toàn bộ thân thể của anh, giữa chúng ta không có gì che giấu nữa, còn gì kiêng kỵ sao?” Quan Hạo Lê cường điệu câu thứ hai, chính là cố ý trêu chọc cô.

“Háo sắc!” Tiết Giai Ny đoạt lấy áo sơ mi và quần lót áo lót trong tay anh, mắng.

Đợi sau khi cô ăn mặc chỉnh tề đi từ phòng tắm ra, Quan Hạo Lê đã không có ở trong phòng rồi, cô mở tủ treo quần áo của anh, muốn tìm bộ quần áo bình thường để mặc, nếu không, đợi lát nữa anh lại nổi lên thú tính thì làm thế nào?

Đáng tiếc, một cái cũng không có, chỉ có mấy bộ áo lót quần lót, cũng không biết của người nào mua từ bao giờ, size toàn bộ là của cô, hơn nữa màu sắc và hình thức đều rất hấp dẫn, cô thì mình sẽ không mặc!

Lục thật lâu, vẫn không tìm được một cái quần để mình có thể mặc ổn, cô hơi tức giận, cô nhớ rõ ràng có quần áo của mình! Sao một cái cũng không có?

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, hiển thị người gọi đến: Cát gia. Cô hồi hộp trong lòng, yên lặng hai giây, ấn nút nghe.

Khai thật cho tớ, tối hôm qua cậu bị trai đẹp nào lừa chạy? Cát Xuyên vừa bắt đầu chính là chủ đề mạnh mẽ.

“Cậu thì sao? Tối hôm qua không bị ai lừa chạy chứ?” Tiết Giai Ny muốn có được chứng nhận.

Cậu cũng quá coi thường định lực dieendaanleequuydonn của bà chị là tớ đây, người đàn ông bình thường có thể lọt vào mắt thần của tớ sao, đừng ngắt lời tớ! Nhanh trả lời thẳng vấn đề!

Cát Xuyên cũng không dễ lừa dối như thế, thở hổn hển mà hỏi.

“Cũng vậy.” Tiết Giai Ny cho cô ấy một câu trả lời rất mơ hồ.

Tớ để cho cậu trả lời thẳng thắn, đừng tưởng che mắt được tớ.

“Quan Hạo Lê đột nhiên xuất hiện ở tiệc khiêu vũ, cho nên tớ...”

Cho nên cậu đã bị anh ta lừa lên giường? Để cho tớ đoán một chút, tối hôm qua hai người nhất định rất mãnh liệt, đại chiến bao nhiêu hiệp? Mới vừa dậy hả?

Cát Xuyên cười đến cực kỳ xấu xa, nghe thấy giọng cười này, Tiết Giai Ny có thể tưởng tượng được vẻ mặt bỉ ổi vào lúc này của cô ấy.

“Cát gia! Cậu có thể dè dặt một chút không?”

Cho tới giờ dè dặt không hợp với tớ, tớ thuộc về kiểu hào phóng. Cát Xuyên trả lời rất thẳng thắn thoải mái.

Tiết Giai Ny bắt đầu, “Chúng ta tám lạng nửa cân, Đỗ Hường Hàng nhà cậu hôm qua cũng đến tiệc khiêu vũ chứ? Có phải anh ta bắt cậu lại, sau đó đưa về nhà tiến hành trừng phạt theo lệ?”

Đừng nói nữa! Tối hôm qua tớ mất hết mặt mũi rồi, Đỗ Hường Hàng anh ấy cả người bốc nước chua vác tớ đi, may mà đã tốt nghiệp, bằng không tớ không dám đến trường học, nhiều người nhìn như vậy, cho dù tớ cầu xin thế nào, anh ấy tên khốn kiếp đều không để ý đến tớ, khiêng trở về rồi ném lên giường, tám cũng không tám đã ép tớ...

Cát Xuyên vô cùng chua cay thao thao bất tuyệt, nói ngắn gọn đơn giản khái quát chuyện ngày hôm qua lần nữa, không để lộ bất kỳ tình tiết quan trọng nào.

Cô ấy nói rất đơn giản, Tiết Giai Ny nghe đến mặt đỏ tịm mang tai, hai người này quả nhiên rất mạnh mẽ!

Tớ đã nói với cậu, ngày nào đó anh ấy còn dám chọc giận bà đây, bà đây sẽ SM * anh ấy, hành hạ chết anh ấy! Cát Xuyên hung hãn nói.

(*) SM/S&M/BDSM: Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm)) hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân), thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không. SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác thống dâm lẫn lộn)

Trên trán Tiết Giai Ny treo đầy vạch đen, cô tin tưởng, đến cuối cùng, bị sỉ nhục vẫn là Cát gia.

46. Quyển 1 - Chương 45

“Khụ. Mình cảm thấy mấy chuyện như vậy, thường thì người thiệt thòi là phụ nữ, cho nên, bạn nên có chừng mực, đừng giỡn quá mức!” Tiết Giai Ny nhắc nhở.

Yên tâm! Mình hiểu mà, không thể lúc nào cũng là phụ nữ chúng ta thiệt thòi được! Thời điểm thích hợp phải đòi lại một chút! Cát Xuyên hết sức tự tin.

Dừng một chút, cô lại hỏi: Mấy giờ bạn về trường học lấy đồ?

“Chắc tí nữa, bây giờ mình còn chưa ăn cơm, đợi lát gọi điện thoại cho bạn.”

Dừng ăn tối trên giường là được! Còn không chắc phải tới mai mới lấy. Cát Xuyên hừ nói.

“Cát Xuyên! Mình phát hiện ra bạn rất đáng ghét !” Tiết Giai Ny hờn dỗi.

Bla bla bla. mình chờ điện thoại của bạn ha.

Dứt lời, Cát Xuyên cúp trước, Tiết Giai Ny lăm bầm mấy câu, mở cửa phòng ra đã ngửi được mùi thơm, khiến cô vốn đang đói bụng càng thêm ăn hơn.

Chậm rãi đi tới phòng ăn, phát hiện một bàn thức ăn, không khỏi ngạc nhiên hỏi “Đây không phải do anh làm?”

“Đương nhiên, tôi làm gì có tay nghề sánh ngang đầu bếp với đầu bếp trong khách sạn 5 sao, mới vừa gọi điện thoại cho người ta đưa tới.” Quan Hạo Lê rất thành thực thừa nhận.

Tiết Giai Ny kéo ghế ngồi xuống, nghĩ thầm: người này còn rất tự biết mình.

Một bàn món ăn đủ sắc hương vị, nhìn rất có khẩu vị, hai người lập tức bắt đầu ăn.

Trong bữa ăn, Quan Hạo Lê liếc nhìn Tiết Giai Ny vài lần, trong lòng suy nghĩ làm như thế nào mới có thể để tối nay cô ở lại với mình, đây là một vấn đề tương đối gian nan.

Tiết Giai Ny luôn luôn là một người khéo léo tự giác, cơm nước xong liền đứng dậy đem chén đĩa của mình vào trong phòng bếp, vốn quên mất giờ phút này mình đang ở trong tình huống nguy hiểm.

Cô chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, cả người tản ra sức hấp dẫn trí mạng, cặp đùi thon dài trắng muốt như ngọc hấp dẫn Quan Hạo Lê tầm mắt, khiến cho anh nuốt nước miếng nhiều lần, chỉ mới nghĩ tới cảm giác nó vòng qua hông mình, nơi nào đó phía dưới liền có phản ứng.

Shit! Thật là muốn chết!

Không tự chủ được đi tới, ôm hông của cô từ phía sau, cầm đặt trên vai cô.

“Buông ra, vừa mới ăn cơm toàn dầu mỡ.” Tiết Giai Ny ghét bỏ nói.

“Chiều nay ở lại với anh.” Quan Hạo Lê cố ý ôm chặt hơn nữa.

Trong đầu Tiết Giai Ny nhanh chóng nghĩ đến lời Cát gia vừa nói với cô, chuông báo động vang lên mãnh liệt, vội vàng từ chối, “Chiều nay tôi phải về trường học lấy đồ.”

“Anh đi với em.”

“Không cần, tôi đã hẹn với Cát gia.”

“Nhưng anh không muốn rời xa em, làm sao đây?” Người đàn ông nào đó mặt dày mày dạn quần lấy cô.

“Nổi da gà! Buông tôi ra nhanh lên!” Trên người Tiết Giai Ny nổi đầy da gà.

“Anh thích ôm em.” Quan Hạo Lê phát huy da mặt dày đến cực hạn, cố ý dán chặt vào người cô.

Tiết Giai Ny chợt nâng bắp chân lên đánh úp về phía đầu gối của anh, thành công thoát khỏi ngực của anh.

“Ôi!” Quan Hạo Lê đau đến ngồi xổm người xuống, giọng điệu thê thảm.

Khiến Tiết Giai Ny đồng cảm, đáng lẽ cô đã xoay người rời đi thì dừng bước, hình như cô không có dùng sức lắm? Sao anh ta đau tới như vậy?

“Anh không sao chứ?”

“Có sao.” Giọng điệu của Quan Hạo Lê rất thảm thiết.

“Đừng giả vờ nữa, mau đứng dậy đi.” Tiết Giai Ny không tin anh.

“Em không biết đầu gối là vị trí yếu ớt nhất sao?” Kỹ thuật diễn xuất của Quan Hạo Lê đã dọa Tiết Giai Ny sợ rồi.

Cô bắt đầu đi tới, “Đau lắm hả?”

“Đau.” Gật đầu.

Tiết Giai Ny hoài nghi nghĩa anh, không thể hoàn toàn tin tưởng anh, người này trước sau như một đều nói năng ngọt xớt, chết cũng có thể nói thành sống, sống có thể nói thành chết, làm cho người ta không phân rõ được thiệt giả.

Lợi dụng sơ hở, Quan Hạo Lê đưa tay kéo cô, cô không chút phòng bị nào ngã trên người của anh, tư thế mập mờ nữ trên nam dưới, càng lúng túng hơn là, đồng thời ngã, áo sơ mi vén lên, quần lót màu đen của Tiết Giai Ny hiện ra.

“Anh cố ý!” Tiết Giai Ny cực kỳ tức giận!

“Áo chạy lên trên, làm sao anh biết được.” Quan Hạo Lê giả vờ thở dài.

“Khốn kiếp!” Tiết Giai Ny giận đến hung hăng nhéo cánh tay anh một cái, chợt đẩy anh ngã xuống đất, thở hổn hển chạy vào phòng ngủ.

Quan Hạo Lê vì muốn lấy lòng giai nhân, chỉ đành phải gọi điện thoại cho người ta giao mấy bộ quần áo nữ đang thịnh hành tới, ước chừng nửa giờ, quần áo được giao tới.

Mặc dù như thế, Tiết Giai Ny vẫn không cho anh sắc mặt tốt, từ trong đồng quần áo chọn một chiếc đầm đen, thay liền rồi rời đi.

“Anh đưa em đi.” Quan Hạo Lê rất lịch sự nói.

Chuyện đã như thế, anh còn nói thêm gì nữa, chỉ sợ sẽ làm Tiết Giai Ny ghét thêm, chút đạo lý này anh vẫn hiểu, cho nên, còn không bằng chủ động yêu cầu đưa cô đi.

“Không cần.” Tiết Giai Ny lạnh lùng từ chối.

“Bên ngoài trời nắng chan chan, chắc không phải em định đi bộ tới trạm xe buýt chứ?” Quan Hạo Lê không để ý sự phản đối của cô liền cầm chìa khóa đi theo cô.

Nói như vậy, nữ sinh đều rất sợ ánh nắng mùa hè, không chỉ tia tử ngoại mạnh, còn nắng đến nhức đầu, thật sự là khổ sở.

Căn cứ vào nguyên nhân này, Tiết Giai Ny thỏa hiệp, dọc theo đường đi, cô giận dữ không để ý tới anh, đến cửa trường học liền đi xuống xe, xem người nào đó là không khí.

Quan Hạo Lê bắt đầu than thở, đời này coi như là anh nằm trong tay cô rồi, nếu đổi lại là những cô gái khác, anh đã sớm phải ôm mộng chạy lấy người rồi, cố tình đối với cô, không bỏ được.

Vẫn còn nhớ trước đây mình đã cười A Tư, nói Lương Chân Chân hàng phục được cậu ta rồi, xem xét lại mình, kẻ tầm lạng người nửa cân mà!

Một tuần lễ sau, trong sân bay.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đứng ở lối ra hết nhìn đông tới nhìn tây, rất nóng lòng muốn gặp lại bóng dáng thân quen.

Thời gian trôi qua thật là nhanh! Trong ba năm, đã xảy ra rất nhiều việc, họ cũng tốt nghiệp đại học, rồi rít bước chân vào xã hội, càng ngày càng tiếp xúc rộng.

Trở về lần nữa trên mảnh đất quê hương, Lương Chân Chân cũng cảm khái rất nhiều, mặc dù nơi này đã từng mang đến cho cô vết thương và cơn ác mộng, nhưng dù sao cũng là cố hương của cô, có quá nhiều thứ cô không thể bỏ.

“Chân Chân!”

“Chân phi!”

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đồng thanh nói, hai người hưng phấn nhào qua, ba người ôm nhau, sự vui sướng đó không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt.

Ba năm không gặp, họ có quá nhiều lời muốn nói, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói cái gì, giữa hai hàng lông mày đều nhuộm đầy vui sướng và vui vẻ, ngay cả khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Lúc rời khỏi sân bay, Lương Chân Chân mơ hồ nghe một câu xưng hô quen thuộc—— nai con.

Đây là cách xưng hô đặc biệt của người nào đó, giọng nói trầm thấp từ tính quen thuộc khiến cả đời cô cũng khó mà quên được, đã sớm chôn sâu ở trong lòng của cô, rõ ràng trong lòng rất muốn nhìn vào gương chiếu hậu, nhưng cô nhịn được.

Nếu đã quyết định muốn buông tay, thì nhìn làm gì nữa?

Cuộc tình cảm này, đã chấm dứt vào ba năm trước.

Hôm nay, cô trở về là vì thăm mẹ Diệp, đợi bệnh tình của mẹ có chuyển biến tốt, cô sẽ rời đi.

“Chân Chân, anh ta. đuổi theo ở phía sau.” Tiết Giai Ny thấy người đàn ông đang chạy theo từ trong kính chiếu hậu, nhưng tốc độ của anh sao có thể bì kịp được xe thể thao? Lương Chân Chân không nói gì, đôi môi mím chặt.

Tiết Giai Ny nhìn cô một cái, liền hiểu, có một số tổn thương sẽ không biến mất theo thời gian, đập mạnh cần ga, xe phóng ra ngoài như dây cung, bỏ rơi người đàn ông chạy theo phía sau.

Khúc nhạc đệm nhỏ này đã phá tan bầu không khí lúc đầu, ảnh hưởng tâm trạng, thật may là có Cát Xuyên luôn tạo không khí vui vẻ, trong lúc ăn cơm, thường cười giỡn, không hoàn toàn tế ngắt.

Thật ra thì, trong lòng Tiết Giai Ny và Cát Xuyên muốn biết nhất chính là lần này bạn tốt ở lại bao lâu, nhưng cô sợ vấn đề này sẽ làm cho không khí căng thẳng, nên cố nhịn.

Sau khi cơm nước xong, hai cô liền đưa Lương Chân Chân đi đến bệnh viện thăm Diệp Lan, ngồi mấy phút liền kiểm có rời đi, hai mẹ con người ta thật vất vả mới gặp nhau một lần, đương nhiên phải để lại không gian riêng cho họ.

Ra khỏi bệnh viện, Tiết Giai Ny liền nhận được điện thoại của Quan Hạo Lê, cô đại khái đoán được anh sẽ hỏi mình cái gì, do dự mấy giây.

Cát Xuyên biết cô băn khoăn, an ủi: “Bắt máy đi chứ, người đã trở lại, coi như bạn không phải nói, chẳng lẽ Đằng Cận Tư không tra được?”

“Ừ.” Dứt lời, liền nhấn nút trả lời.

Em yêu, em lừa anh thật khổ mà!

Quan Hạo Lê khóc kể lễ, anh mới ra phòng giải phẫu, liền nhận được điện thoại của A Tư, không chỉ châm chọc anh, còn uy hiếp anh phải tra rõ hành tung ba năm nay của Lương Chân Chân.

“Đừng đùa với tôi, Chân Chân đã quay trở về, lấy thủ đoạn của Đằng Cận Tư, chẳng lẽ không tra ra ba năm nay Chân Chân đi đâu sao? Kêu anh tới hỏi tôi làm gì, dư thừa?” Tiết Giai Ny không vui nói.

bình tĩnh, bình tĩnh, đừng nổi giận với anh, anh là người vô tội nhất, chuyện của bọn họ giao để bọn họ giải quyết, hai ta chỉ là người đứng xem, OK?

Quan Hạo Lê cảm thấy hôm nay mình thật xui xẻo, từ sáng sớm đến giờ, không có chuyện nào thuận lợi.

47. Quyển 1 - Chương 46

Lời của anh khiến Tiết Giai Ny thoáng tỉnh táo một chút, chép miệng, cô cũng không muốn anh nổi giận, nhưng chỉ có điều không tự chủ được, “Biết rồi, còn có việc sao?”

Mặc dù không nói lời xin lỗi, nhưng giọng điệu mềm mại rất nhiều.

Quan Hạo Lê biết tính cô cứng cỏi, dù trong lòng không phục, nhưng miệng sẽ không chịu thua, tục xưng “Đến chết vẫn sĩ diện.”

“Không có việc gì.”

Hôm nay tâm tình anh vốn không tốt, sau khi náo loạn một lúc như vậy càng thêm tệ đi, hoàn toàn không sử dụng công phu mặt dày mày dạn như mọi khi, hậm hực cúp điện thoại.

Tâm tình Tiết Giai Ny hạ xuống thấp nhất trong nháy mắt, có cảm giác nói không nên lời.

Cát Xuyên nhìn thấu chênh lệch tâm tình của cô, quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

“Cát gia, có phải tính khí của tớ không tốt không? Có phải đến chết vẫn sĩ diện không? Không giống phụ nữ?” Tiết Giai Ny như đưa đám hỏi ngược lại.

“Ồ thì... Nói về tính khí, tớ càng hơn cậu, về phần không giống phụ nữ, tớ còn đàn ông hơn cậu.” Cát Xuyên bắt đầu triết lý.

Tiết Giai Ny liếc cô ấy, “Tớ muốn nghe lời nói thật.”

“Đúng, hai chúng ta đều cần cải thiện.” Cát Xuyên trả lời rất thẳng thắn thoải mái.

“Tớ hiểu.” Mặt Tiết Giai Ny ảo não.

“Được rồi! Đừng mặt mày ủ dột, làm mình chân thật nhất là được rồi.” Cát Xuyên vỗ vai bạn. “Thỉnh thoảng cũng phải die nda nle equ ydo n phân tích tình huống, nhìn tâm tình và hoàn cảnh lúc đó mà định ra.”

“Ặc” Trên trán Tiết Giai Ny bốc lên vạch đen.

“Thật ra thì tớ cảm thấy, khi người phụ nữ chung đụng với người đàn ông bản thân mình yêu mến thì khó tránh khỏi đều lộ ra một mặt rất con nít, đây là trời sinh.”

“Thật sao?” Tiết Giai Ny nghi vấn.

“Đây là kinh nghiệm của tớ, cậu phải tin tưởng.” Mặt Cát Xuyên oai vệ.

Hai người cứ vừa đi vừa nói rời khỏi bệnh viện như vậy, trở về làm việc của mình.

Buổi tối, Tiết Giai Ny nhận được tin nhắn của Quan Hạo Lê, nói muốn đi Italy phẫu thuật, có thể phải ba đến năm ngày sau mới trở lại.

“Ừ, thuận buồm xuôi gió. Cô nhanh chóng trả lời, ngay sau đó bỏ điện thoại di động trong phòng đi tắm.

Năm chữ rất đơn giản, không có bất kỳ ngôn ngữ dư thừa, điều này làm cho trong lòng Quan Hạo Lê không thoải mái, cái này còn không bằng bạn bè bình thường, để cho anh thấy rất thất bại.

Chẳng lẽ trong lòng cô, mình không quan trọng như vậy sao?

Liên tiếp mấy ngày, hai người gần như không có bất kỳ liên hệ gì, mặc dù không nói rõ, nhưng không khó nhìn ra hai người bắt đầu chiến tranh lạnh.

— ———Puck.d.đ.l.q.đ—— —

Tối thứ sáu, Cát Xuyên đề nghị đi quán bar uống rượu buông lỏng chút tâm tình, Tiết Giai Ny không có dị nghị, mấy ngày nay quả thật cô rất dè dặt, cần buông thả.

Lương Chân Chân cũng thế, từ khi trở lại tới bây giờ, đã gặp người nào đó nhiều lần, để cho đáy lòng bình tĩnh như nước hồ thu lại vắng lên từng gợn sóng, quây đến tâm phiền ý loạn.

Xưa nay cô luôn ít đi quán bar, chủ yếu là bởi vì không thích tiếng nhạc huyền ảo bên trong, quá HIGH rồi! Đỉnh tai nhức óc, làm cho đầu người ta muốn nổ, có lẽ ở một góc độ khác, nó có thể tạm thời để cho người ta ném phiền não lên đến ngoài chín tầng mây.

Ba người ăn mặc đều rất sexy, vừa xuống xe đã hấp dẫn ánh mắt không ít người, cô em trong veo như nước dĩ nhiên đáng yêu, cũng không ít gã trai tới gần, đều bị họ khéo léo từ chối.

Tối nay, họ không thuộc về bất kỳ kẻ nào, chỉ thuộc về chính họ.

Nhưng lại luôn có phiền toái tìm tới cửa, hơn nữa, người đến không có ý tốt!

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên ý vào thuật phòng thân của các cô cũng không tệ lắm, cũng không để những người đàn ông đến gần vào trong mắt, chỉ lạnh lùng để cho họ tránh ra.

Hình như người ta có chuẩn bị mà đến, ra tay đã kiềm chế được Cát Xuyên rồi, còn uy hiếp cô: “Cô nhóc, chỉ cho cô một chút dạy dỗ thôi! Nói chuyện đừng quá phách lối!”

Tiết Giai Ny tức giận có ý nghĩ định liều mạng với anh ta, dám ở trên địa bàn của cô bắt nạt bạn cô, không muốn sống!

Lại bất đắc dĩ vì người ta cũng là người luyện võ, chút công phu mèo quào của cô hoàn toàn không tính là gì trong mắt người khác, tình huống bây giờ cực kỳ bất lợi với các cô, cũng không biết lai lịch những người này như thế nào, lỡ là cố ý bới móc, vậy tệ hại!

Dưới tình thế cực kỳ nguy cấp, cô đột nhiên liếc thấy một bóng người quen thuộc trong đám người.

Sao anh lại ở đây?

Không phải anh đi Italy rồi sao?

Trở về lúc nào?

Tại sao không nói cho cô biết?

...

Các vấn đề liên tiếp vây quanh cô, nhưng cô không có thời gian đi suy nghĩ, tâm tình khẩn trương cũng bình tĩnh lại, bởi vì cô biết, có anh ở đây, bọn họ an toàn.

Đây là một tin tưởng mù quáng không giải thích được, nhưng cô chính là tin tưởng.

Cảnh tiếp theo rất máu tanh, Quan Hạo Lê lấy một chọi năm, nếu như những người đó chỉ đơn giản là lưu manh đầu đường, anh hoàn toàn có thể bắt toàn bộ bọn họ lại, nhưng bọn họ đều đã từng luyện tán thủ, mỗi một người đều không hề lưu tình, hận không thể đánh chết anh.

Tiết Giai Ny cắn chặt đôi môi, bóp thật chặt quả đấm, có vài lần muốn xông lên giúp Quan Hạo Lê, nhưng mỗi lần đều bị Cát Xuyên giữ lại, “Ngoa Tử! Cậu xông lên chỉ tạo thành gánh nặng die enda anle equu ydonn cho bác sỹ Quan, tớ và cậu không thể chống đỡ được với bản lĩnh của những người đàn ông kia, muốn giúp anh ấy biện pháp tốt nhất chính là bảo đảm an toàn của mình.”

“Nhưng... Anh ấy đã không chống đỡ nổi, chẳng lẽ cậu muốn mắt tớ phải trợn lên nhìn anh ấy đang sống bị đánh chết?”

Trong giọng nói của cô mang theo nức nở, cuối cùng cũng hiểu rõ mình quan tâm anh ấy, chỉ có điều không muốn đi đổi mặt mà thôi, nói đi nói lại, mình là người nhất gan!

Cát Xuyên và Lương Chân Chân nhìn thấy cảnh tượng như thế, trong lòng cũng thật sự không dễ chịu, chỉ mong mỗi cừu binh nhanh đến đây, còn đánh tiếp như vậy, Quan Hạo Lê đỡ nhiều lành ít.

Lòng ngực của Quan Hạo Lê bị đập đến mấy lần, khóe miệng đã tràn ra tia máu, vết thương cả người chồng chất, trong lòng cười khổ: quả nhiên vẫn là già rồi, một mình đấu năm quá phí con mẹ nó sức, mạng cũng sắp liên lụy.

Ý thức trong đầu cũng bắt đầu dần mơ hồ, thỉnh thoảng bị người ta đập cho một cước, hơi sức cả người giống như bị hút khô, ngã ngửa xuống đất thật lâu không bò dậy nổi, một đôi giày da sáng bóng dừng lại trước mắt anh, đá đá mặt anh, “Đứng lên! Sao không đứng lên rồi hả? Còn tưởng rằng mày có bao nhiêu bản lĩnh? Thì ra là công phu vớ vẩn như vậy à? Đồ bệnh lao!”

Tiết Giai Ny không nhìn được nữa rồi, vọt tới, đẩy người đàn ông sỉ nhục Quan Hạo Lê ra, giận dùm dùm nói: “Mày mới bệnh lao! Cả nhà mày đều bệnh lao! Lấy nhiều bắt nạt ý thì tính là bản lĩnh gì! Có can đảm mày cũng lấy một chọi năm thử xem!”

Cô bảo vệ khiến Quan Hạo Lê rất cảm động, nhưng cảm động thì cảm động, dù sao Giai Ny cũng chỉ là cô gái, hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ, khàn giọng quát lên: “Giai Ny!”

“Chà! Hóa ra là một cô em hạt tiêu! Anh thích như vậy, nếu không suy nghĩ một chút về sau theo anh đi, bảo đảm mỗi đêm đều khiến em dục tiên dục tử!” Người đàn ông cười đến phóng đảng bỉ ổi, trong mắt càng lóe lên ham muốn đến trần trụi.

“Hừ! Hạt tiêu em gái mày!” Tiết Giai Ny ngoài ý muốn đá chân, mũi chân vừa đúng đá phải cằm người đàn ông kia, sức lực lớn đến mức cằm anh ta thiếu chút nữa trật khớp, rên lên một tiếng ngồi chồm hổm trên mặt đất, hung hãn nói: “Con đĩ nhỏ! Tối nay ngược lại tạo muốn nhìn coi rốt cuộc mày có bao nhiêu khả năng! Còn có hai con này, mang đi tất cả cho tao!”

Tình thế lập tức trở nên vô cùng bất lợi, may mà vào lúc quan trọng này, Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần dieendaanleequydonn chạy tới, hai người thuần thực giải quyết toàn bộ mấy người đàn ông hèn mọn bỉ ổi kia.

Còn bàn tay bí ẩn chân chính phía sau màn, thừa dịp loạn chạy trốn.

“A Tư, cuối cùng cậu đã tới, xương cả người tôi cũng sắp gãy, thật lo lắng mình như vậy mà đi dời nhà ma, với các cậu người và người mãi mãi cách xa như trời với đất...” Quan Hạo Lê nhe răng toét miệng tự giễu.

Không đợi anh nói xong, đã bị Tiết Giai Ny trách móc rồi, “Anh chém gió loạn cái gì vậy!”

Quan Hạo Lê bĩu môi không nói thêm gì, Giai Ny nói lời này ý là quan tâm mình sao? Xem ra lần bị thương này cũng đáng giá.

“Có phải rất đau không?” Tiết Giai Ny đau lòng hỏi.

“Không có việc gì, chút thương nhỏ này không coi vào đâu.” Quan Hạo Lê nhe răng toét miệng an ủi cô.

Thật ra thì anh đã đau đến sắp ngất đi, cảnh vật trước mắt thỉnh thoảng hư ảo, lúc lại chân thật, anh đang gắng gượng chống đỡ ý chí của mình, không muốn cứ ngã xuống như vậy, không muốn để cho Giai Ny lo lắng.

Tiết Giai Ny mím mím môi, cô biết anh rất đau, nhưng anh không muốn để cho mình lo lắng, cho nên cố ý buông lỏng an ủi mình, nhưng mình không phải con ngốc, toàn thân anh đầy máu ứ đọng và vết thương rõ ràng như vậy, sao lại không sao được?

Trong lòng không khỏi nổi lên chua xót, anh lãng mạn không đúng lúc, nhưng hết lần này tới lần khác làm cô xúc động.

Cô nghĩ, mình thật sự yêu anh.

Đến bệnh viện, cô kiên quyết buổi tối muốn ở lại bệnh viện chăm sóc Quan Hạo Lê, những người khác cũng không ngăn cản cô, biết quan hệ hai người không tầm thường, nên ngầm cho phép.

Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, Tiết Giai Ny một mình lẳng lặng ngồi bên giường, nắm tay anh, không hề chớp mắt nhìn người đàn ông đang nằm ngủ say trên giường chăm chăm.

Anh bây giờ, không nhìn ra chút đẹp trai nào, sưng mặt sưng mũi, thật sự trái ngược với hình tượng tuấn tú ban đầu, nhưng mình lại thích vô cùng.

Cô sẽ vĩnh viễn nhớ cảnh tượng vừa rồi anh đánh nhau, trong lòng tràn đầy ảm áp dịu dàng.

“Đàn ông thú, anh nhất định phải tốt nhanh lên một chút.” Trong mắt cô rưng rưng, nũng nịu nói, cúi người ấn lên mặt anh một cái hôn, yên tĩnh nằm bên giường.

Ánh trăng ngoài cửa sổ lạng lẽ mờ đi, một phòng yên tĩnh, một phòng ôn hòa.

48. Quyển 1 - Chương 47

Bởi vì ở thành phố C Quan Hạo Lê không có người thân nào, nhiệm vụ chăm sóc bên người anh rơi lên người Tiết Giai Ny, cô cũng không kiêu cách từ chối, anh bị thương vốn liên quan đến mình không cách nào trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa, quan hệ hai người không còn tầm thường, chăm sóc anh cũng hợp tình hợp lý.

Vì có thể ăn được món ăn do người đẹp làm, Quan Hạo Lê cố ý chọn một căn phòng có phòng bếp cao cấp, anh vui mừng, nhưng người nào đó mất hứng.

“Anh coi em là người giúp việc miễn phí 24 giờ rồi hả? Một ngày ba bữa phải làm cho anh ăn, ban ngày còn phải cùng với anh, buổi tối còn phải tắm rửa lau người cho anh! Có chuyện tốt dễ dàng như vậy sao?” Tiết Giai Ny tức giận chống nạnh.

“Bà xã, anh bị bệnh tật, toàn bộ từ đầu đến chân vinh quang bị thương, ôi...” Quan Hạo Lê giả bộ đáng thương thu được đồng tình.

“Ai là bà xã của anh! Không cho kêu loạn!” Tiết Giai Ny thở phì phò trừng anh.

“Chuyện sớm hay muộn.” Quan Hạo Lê cười đến rất vui vẻ.

“Anh còn nói càn nữa là em đi.” Tiết Giai Ny hừ nói.

“Ôi! Đau quá!” Quan Hạo Lê đột nhiên khổ sở la hét.

Tiết Giai Ny nhìn anh, phát hiện anh không giống như giả bộ, ngay sau đó ân cần hỏi han: “Sao vậy? Không phải bác sỹ nói không có gì đáng ngại rồi sao?”

“Không biết, có thể còn vết thương kín chưa kiểm tra ra, chuyện đánh nhau như vậy, dễ dàng lưu lại di chứng ngle equ ydo n tai họa ngầm nhất, may mắn mà nói, về sau bình yên vô sự, còn không may mắn, tình huống như thế nào cũng có thể xảy ra...”

Quan Hạo Lê vừa nói vừa thở dài, giống như mình rất đau đớn.

“Bản thân anh là bác sỹ nổi danh, chẳng lẽ còn không rõ ràng tình trạng thân thể của mình sao?” Tiết Giai Ny bèn nhọn phát hiện trong đó có gì không đúng.

“Chẳng lẽ em không biết bác sỹ tâm lý vĩnh viễn đều không phân tích ra được tâm lý của mình sao?” Quan Hạo Lê hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny nhũn mày suy nghĩ một chút, đúng là đạo lý như vậy.

Thật sự không ngờ, cô đã bị cuốn vào, với tài ăn nói của cô, thật sự rất khó đấu thắng Quan Hạo Lê, trừ phi anh cố ý để cô thắng, nếu không, tuyệt đối không thể.

“Ừ ừ ừ ừ...”

Bên trong phòng bệnh yên tĩnh đột nhiên vang lên một loạt tiếng bụng kêu không hợp thời, sắc mặt Quan Hạo Lê hơi nóng lên, đáng chết! Cũng tham gia náo nhiệt!

“Anh đói rồi.” Anh ngượng ngùng.

“Xi!” Tiết Giai Ny không nhịn được cười, “Anh ngày ngày nằm bất động, đói bụng quá nhanh đi?”

Quan Hạo Lê sầm mặt không nói lời nào, vẻ mặt tối tăm.

Tiết Giai Ny cười híp mắt vào phòng bếp, lấy gạo nấu cơm, chỉ tưởng tượng tình cảnh ẩm ứ của người nào đó, cô lại cảm thấy thật thú vị, rất thú vị rồi!

— — Puck.d.d.l.q.đ — —

Buổi tối, Tiết Giai Ny thật sự không muốn nấu cơm, phải làm phiền bạn tốt Chân Chân và Cát gia đến quán chay Lập Phương mua chút thức ăn nhẹ ngon miệng đến.

Gần như chỗ nào có Lương Chân Chân, Đằng Cận Tư sẽ lập tức xuất hiện, giống như gắn hệ thống định vị vệ tinh trên người cô, đúng lúc kinh người.

Xét thấy quan hệ phức tạp bỏ không xong để ý còn loạn, người khác rất biết điều không nhúng tay vào, bởi vì quan hệ nam nữ không cách nào dự đoán trước, hai người bạn cảm thấy có thể đi chung với nhau lại cứ tách ra, hai người bạn cảm thấy không thể ở cùng nhau lại bước chung vào lễ đường kết hôn.

Chuyện của tương lai, ai có thể nói rõ ràng đây?

Chuyện tình yêu này, vốn chính là ẩn số.

Cũng không ai biết bước kế tiếp sẽ xảy ra cái gì? Một giây sau, sẽ gặp ai?

Đợi sau khi mọi người rời đi rồi, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny, có lẽ cảm xúc vừa rồi lan tràn đến hiện tại, hai người đều trầm tư.

“Tôi cảm thấy sâu trong đáy lòng Chân Chân vẫn không hoàn toàn quên được.” Tiết Giai Ny bùi ngùi.

“Hai người bọn họ vốn rất xứng đôi, một cương một nhu, vừa đúng bù đắp.” Ngược lại Quan Hạo Lê mong đợi bạn tốt mau chóng bắt được Lương Chân Chân vào tay, đã chờ đợi khá dài và đau khổ ba năm, cũng đến lúc khổ tận cam lai * rồi.

(*) khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn đã tới.

“Nhưng có một số việc một khi đã xảy ra, thì không cách nào xóa sạch, là đau đớn khắc vào đáy lòng.”

Quan Hạo Lê rất không tán thành lời này của cô, “Chuyện năm đó đều do một tay của Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân thao túng, hai người bọn họ đều là người bị hại, a Tư chịu hành hạ cũng không ít so với Lương Chân Chân! Ba năm này, cậu ấy chưa bao giờ thoát khỏi hối hận và tự trách, bên cạnh chưa từng xuất hiện phụ nữ, trong lòng cậu ấy thích nhất vẫn là Lương Chân Chân.”

Tiết Giai Ny đều hiểu những lời anh nói, nhưng chuyện xảy ra năm đó cũng không phải ít, bọn họ cũng không biết chuyện nghiêm trọng trí mạng nhất, cho nên mới có thể nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Mình là người biết chuyện, từng chính mắt thấy Chân Chân đau, càng có thể hiểu được rồi rầm lưỡng lự của Chân Chân bây giờ.

“Có lẽ còn xảy ra chút chuyện anh không biết đấy?” Tiết Giai Ny nói xong lập tức đứng dậy đi vào phòng tắm.

“Chuyện gì?” Quan Hạo Lê tò mò nhíu mày, lời này không phải lần đầu tiên Tiết Giai Ny nói, mỗi lần đến chỗ die enda anle equu ydonn mầu chốt, cô đều dừng lại, khiến lòng anh ngứa ngáy khó nhịn.

Không phải anh không phải người điều tra, nhưng cái gì cũng không tra được.

Càng như thế, nghi ngờ trong lòng anh càng lớn.

“Em chỉ suy luận thôi.” Tiết Giai Ny cố ý buông lỏng tay, không nói thêm câu nào nữa.

Quan Hạo Lê nhìn chăm chăm bóng lưng cô như có điều suy nghĩ, chân mày nhíu chặt, cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho bạn tốt.

Tôi cảm giác năm đó nhất định xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết, mà vấn đề này nhất định là mấu chốt trở ngại hai người làm hòa.

Nhanh chóng, Đằng Cận Tư phản hồi lại: Sao biết?

Giai Ny đã không chỉ một lần nhắc tới vấn đề này trước mặt tôi, nhưng mỗi lần cô ấy đều ngừng giữa chừng, không bao giờ chịu nói nhiều thêm một câu.

Đằng Cận Tư đáp lại: tôi hiểu, tôi nhất định sẽ tra được.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Lại qua hai ngày, vết thương trên người Quan Hạo Lê hoàn toàn tốt không sai biệt lắm, nhưng anh âm thầm “Chăm sóc” y tá trưởng, để cho anh ở lại đây mấy ngày, vì cái gì, chính là ở cùng một chỗ với người đẹp.

“Bác sỹ, không phải lúc tới nói chừng năm ngày có thể xuất viện sao? Tại sao muốn lưu lại quan sát mấy ngày đây? Không phải mấy người cố ý trì hoãn chứ?” Tiết Giai Ny bất mãn đưa ra nghi vấn với bác sỹ.

“Tiết tiểu thư hiểu lầm, chừng năm ngày chỉ là bệnh viện suy đoán thận trọng, tình huống cụ thể phải căn cứ vào tình huống của bác sỹ Quan để nhận định, bên ngoài bác sỹ Quan đã tốt không sai biệt lắm rồi, nhưng thực chất vẫn không hoàn toàn khỏi hẳn, còn cần lưu lại bệnh viện quan sát mấy ngày, như vậy để tránh khỏi ngày sau lưu lại di chứng.” Bác sỹ rất khó khăn giải thích.

Anh cũng bị người uy hiếp, không có cách nào chỉ có thể nói láo!

“Ồ... Lưu lại viện quan sát mấy ngày sau này sẽ không lưu lại di chứng gì sao?” Tiết Giai Ny rất bủn xỉn chữ.

Mặt bác sỹ đen xì, “Tương đối mà nói, tỷ lệ sẽ thấp xuống rất nhiều.”

Tiết Giai Ny liếc anh ta: “Nói đi nói lại, anh cũng không cho được một câu chuẩn xác.”

“Được rồi, lưu lại mấy ngày thì lưu lại mấy ngày, thân thể là thứ nhất!” Quan Hạo Lê vội vàng lên tiếng hòa giải.

Thừa dịp này, bác sỹ liên tục không ngừng tránh người, tiếp tục ở lại, anh chưa chắc có thể bảo đảm lời nói dối của mình không bị lộ!

“Anh nói ngược lại nhẹ nhàng linh hoạt! Em xin chủ nhiệm nghỉ năm ngày, thứ hai em phải trở về dài.”

“Ny Ny, em không thể vô tình vứt bỏ anh như vậy.” Quan Hạo Lê giả bộ khóc.

“Em đã chăm sóc anh toàn bộ năm ngày rồi, còn lại mấy ngày để Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần, không phải hai người dieendaanleequuydonn bọn họ là bạn tốt của anh sao? Dù sao cũng phải ra chút sức mọn chứ?”

“Hai đấng mày râu ở chung một chỗ, sẽ bị người hiểu lầm.” Quan Hạo Lê than thở.

“Có cái gì mà hiểu lầm, mọi người đều biết quan hệ tốt giữa các anh.” Tiết Giai Ny không đồng ý quan điểm của anh.

“Càng quan hệ tốt càng khả nghi, chẳng lẽ em không biết bây giờ đồng tính luyến ái rất phổ biến sao?”

“Lộn xộn cái gì! Anh chỉ thuần túy đang tìm cớ!”

Quan Hạo Lê ai oán nhìn cô, “Chẳng lẽ em muốn để a Tư và Nam Cung lau người giúp anh sao? Chẳng lẽ em có thể bảo đảm khi hai người bọn họ chứng kiến đáng người to lớn hoàn mỹ của anh sẽ không tưởng tượng xa vời sao?”

(Đằng Cận Tư nổi giận: tôi thấy cậu chán sống rồi! Đầu bị sắt đánh!)

(Nam Cung Thần kinh hãi: bác sỹ Quan, hôm nay tôi mới phát hiện anh có thể là người lương giới, quá kinh sợ, xem ra về sau tôi cũng phải cách xa anh một chút!)

Khỏe miệng Tiết Giai Ny giật giật, “Bọn họ không phải đàn ông bình thường sao?”

Cô cường điệu hai chữ “Đàn ông”.

“Đúng vậy!”

“Đàn ông bình thường sẽ có ý nghĩ kỳ quái với đàn ông sao?” Tiết Giai Ny có một cảm giác ngổn ngang trong gió.

“Em có thể bảo đảm?” Quan Hạo Lê nhú mày hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny trầm mặc, dĩ nhiên cô không thể bảo đảm, nhưng lúc đầu bọn họ không phải thảo luận vấn đề này!

“Anh cãi chày cãi cối!” Cô hơi tức giận.

“Anh nói là sự thật!”

“Hừ!”

Sau một lúc tranh luận, Quan Hạo Lê la hét muốn tắm.

“Tự mình tắm!” Tiết Giai Ny không làm.

“Tay chân anh đều bị bó thạch cao.”

“Lạy hồn! Đời trước nhất định em thiếu anh!” Tiết Giai Ny thở hổn hển vào phòng tắm.

Tâm tình Quan Hạo Lê thật tốt, nhìn dáng vẻ nở đóa của người nào đó, thật thú vị!

49. Quyển 1 - Chương 48

Kỹ thuật lau người, điểm này Tiết Giai Ny đã sớm ý thức được, từ kỳ cục lúc mới bắt đầu đến thành thạo bây giờ, cô cảm thấy da mặt mình cũng sắp luyện được.

Mới đầu còn có thể đỏ mặt ngượng ngùng, dù sao cũng đối mặt với thân thể đàn ông trần truồng! Mặc dù hai người đã từng có quan hệ thân mật, nhưng tình huống dù sao không giống nhau, dưới nhạo báng và chế nhạo của anh, cô đã dần quen.

Dùng chậu chứa hơn phân nửa nước nóng, bưng đến bên giường để xuống, vắt khô khăn lông, lạnh lùng nói: “Cởi quần áo.”

Đầu Quan Hạo Lê đầy vạch đen, sao anh cảm giác Ny Ny nhà anh thật hung hãn!

“Ôi! Tay đau, em cởi giúp anh.” Anh giả bộ đáng thương làm nũng.

Tiết Giai Ny liếc mắt nhìn anh, ra tay giúp anh cởi nút áo, trong lòng nói với mình: bình tĩnh! Bình tĩnh! Coi như vóc người của anh tốt hơn nữa, nhìn thấy nhiều thì khiêu thẩm mỹ cũng mệt mỏi!

Bởi vì lau nhiều lần, Tiết Giai Ny thật bình tĩnh, vốn có thể nhanh chóng giải quyết nửa người trên, nhưng Quan Hạo Lê vẫn “Cản trở” từ bên trong, không phải chỗ kia không thoải mái thì chính là chỗ này ngứa ngáy.

Tóm lại, nghĩ hết đủ mọi cách kéo dài thời gian.

Lau xong phía trên người, Quan Hạo Lê nâng cánh tay ngửi mùi vị trên người, cau mày, “Xưa nay anh chưa từng thấy vả lại xưa nay chưa bao giờ suốt năm ngày không chính thức tắm, dù lau thế nào, trên người vẫn có mùi kỳ quái.”

“Anh suy nghĩ nhiều, ngày ngày nằm trên giường, ngủ rồi ăn, ăn rồi ngủ, nào sẽ có cái gì kỳ quái.” Ngoài mặt Tiết Giai Ny bình tĩnh, nhưng trong lòng đang cười trộm.

Lời của cô khiến Quan Hạo Lê lạnh đến buồn nôn, dường như cô ví dụ mình thành... Heo.

Vừa nghĩ đến động vật trắng trẻo mập mạp đó, cả người Quan Hạo Lê lập tức không được tự nhiên, anh sạch sẽ, thích sạch sẽ nghiêm trọng!

“Anh muốn tắm.” Về mặt anh tối tắm, giống như bị đả kích rất lớn.

“Chính anh cũng nói, tay chân bó thạch cao, tắm thế nào?” Tiết Giai Ny bị anh bị đả kích rồi, trong lòng vụng trộm mà mừng.

“Chuyện chặt vật đi nữa đều có biện pháp giải quyết, hướng chỉ là tắm.”

Quan Hạo Lê nói như đinh chém sắt, hiện giờ anh hận không thể phá hủy thạch cao, nhảy vào trong bồn tắm tắm sạch một cái, trừ mùi vị quái dị trên người.

“Nếu anh khẳng định như thế, vậy chính anh giải quyết chứ sao.” Tiết Giai Ny để khăn lông xuống, nói nhẹ nhàng.

“Ny Ny, em thật sự nhẫn tâm sao?” Quan Hạo Lê làm ra dáng vẻ đau lòng muốn chết.

Tiết Giai Ny hít vào một hơi thật sâu, “Thân thể anh bây giờ hoàn toàn không thể tắm, lan đến vết thương die nda nle equ ydo n cũng không phải chuyện đùa!”

“Trên người thật là thú vị...” Quan Hạo Lê mím môi muốn khóc.

Năm ngày chưa tắm thật sự đã khiến anh chịu cực hạn, hôm nay Tiết Giai Ny lại còn cố tình kích thích anh, để cho anh thật sự không nhịn nổi nữa.

“Xi!” Tiết Giai Ny bị dáng vẻ của anh chọc cười, không thể không thừa nhận, anh rất dễ hơi!

“Là em kích thích anh trước đây.”

Tâm tình Quan Hạo Lê như đưa đám, nhưng anh phải nắm chặt góc độ kia, bắt được trái tim người đẹp.

“Anh thật sự phiền toái chết!”

Tiết Giai Ny rất buồn rầu, nhưng lại không thể làm gì với anh, lại nói vết thương trên người anh cũng là vì cứu mình mà đến, mình nhẫn tâm mặc kệ anh sao?

Đáp án nhất định là: Không.

Dù giữa bạn bè đều chưa chắc hạ được quyết tâm, càng khỏi bàn đến hai người có tình, cái vớ bình thường tương đương với liếc mắt đưa tình, trong đáy lòng, vẫn rất quan tâm đối phương.

“Ny Ny, anh biết ngay em tốt nhất!” Quan Hạo Lê vội nói lời có ích.

“Câm miệng! Dài dòng nữa em mặc kệ anh!”

Tiết Giai Ny tức giận đỡ anh vào phòng tắm, sau đó mở nước, giúp anh cởi quần áo, để cho anh ngồi trên mép bồn tắm, chân không bị thương đặt trong bồn tắm, chân bị thương đặt bên ngoài.

Đứng thẳng lên hung ác trừng mắt nhìn anh một lần, mới xắn ống quần đứng vào tắm giúp anh.

“Không cởi quần tắm thế nào?” Quan Hạo Lê rất vô tội nhìn quần lót màu đen trên người.

“Anh!” Tiết Giai Ny cắn môi, cảm tức nhìn anh chằm chằm.

Với bộ phận kia của đàn ông, cô vẫn rất xấu hổ, không thản nhiên được như Cát gia, nói cho cùng, cũng vì bảo thủ trong đáy lòng cô.

“Không cởi hết tắm thế nào?” Quan Hạo Lê làm thái độ rất đương nhiên.

Anh quyết định từ giờ trở đi, bắt đầu rèn luyện “Sự can đảm” của cô dâu nhỏ, thân thể trần truồng là chuyện sớm hay muộn, cũng không thể xấu hổ như vậy chứ?

“Chẳng lẽ, em sợ?”

Ngôn ngữ tràn đầy khiêu khích đả kích nghiêm trọng đến lòng tự ái của Tiết Giai Ny, cô luôn hiểu thắng, sao sẽ tùy tiện nhận thua?

Sau khi hai người giằng co một lúc, Tiết Giai Ny thỏa hiệp, cắn cắn môi, quyết định học tập Cát gia, không phải tắm sao? Đã nhìn nhiều lần, sợ quỷ gì!

“Làm sao có thể!” Cô tức giận thở phà phò trả treo.

Vậy mà, khi cô chân chính đối diện với vật kia thì gương mặt vẫn không tự chủ được mà đỏ bừng, tiếng tim đập die enda anle equu ydonn cũng chợt tăng nhanh, tay chân không biết nên để đâu.

Thứ đồ chết tiệt kia quả nhiên rất chướng mắt!

Cô tức giận nói thầm trong lòng, hận không tìm được miếng vải treo lên trên, vừa đúng có thể ngăn cản tầm mắt của mình, tránh cho nhìn lâu đau mắt hột!

So sánh một chút, người nào đó còn thoải mái hưởng thụ, thỉnh thoảng còn đột nhiên cố ý “Bối móc”.

“An phận một chút cho em!” Tiết Giai Ny cảm tức cảnh cáo anh.

“Anh bị bệnh, em không thể hung dữ với anh.”

Quan Hạo Lê vui không dứt làm nũng, chỉ cần có thể đoạt được trái tim người đẹp, anh hoàn toàn bất cứ giá nào.

“Anh cậy vào bản thân bị bệnh mà không sợ hãi hả?” Tiết Giai Ny cảm giác mấy ngày nay số lần mình nổi giận đến mười đầu ngón tay cũng không hết.

“NO! Anh chỉ đang trần thuật một sự thật.” Quan Hạo Lê cười đến rất vô tội.

“Xoay người sang chỗ khác.” Cô tức giận nói.

“Trước mặt chưa tắm sạch sẽ.” Người đàn ông vô liêm sỉ chỉ vào chỗ nào đó.

“Tự mình tắm, không phải tay trái anh không thể động.” Tiết Giai Ny ảo não quay mặt qua chỗ khác.

Muốn anh tự mình tắm? Có thể, vậy thì đừng trách anh.

Lập tức, bọt nước văng khắp nơi, Tiết Giai Ny không cẩn thận “Trúng đạn” rồi, áo sơ mi màu trắng đơn bạc dán chặt lên người, đường cong lộ liễu, rõ ràng nhìn thấy hình dáng áo lót bên trong.

“Anh cố ý!” Cô rất muốn nổi giận.

“Không có, tay trơn mà thôi.” Quan Hạo Lê rất bình tĩnh giải thích.

Ngay vào lúc này, Tiết Giai Ny không cẩn thận liếc về phía đó, nó... Nó lại có thể lớn hơn một chút so với vừa rồi, quá... Thật sự không thể tưởng tượng nổi!

“Anh quản tốt nó!” Cô giận không kiềm chế được, người này từ lúc mới bắt đầu la hét đòi tắm đã không yên lòng, tuyệt đối cố ý.

Quan Hạo Lê xem xét thứ đang phục hồi, rất bất đắc dĩ nói: “Đây là phản ứng bình thường khi nó nhìn thấy người phụ nữ tìm mình thích, sao anh quản được?”

“Nó sinh trưởng trên người anh, sao anh biết không quản được?” Tiết Giai Ny còn lâu mới tin lời ngụy biện của anh.

“Mặc dù nó là một bộ phận dieendaanleequuydonn của thân thể anh, nhưng cũng có quyền lợi tự thích, anh không thể ngang ngược can thiệp.” Quan Hạo Lê buông tay, nói hùng hồn.

Tiết Giai Ny đã bị anh giận đến sắp nổ, sao trên đời lại có thể có vô lại như vậy?

Hoàn toàn chính là cố tình gây sự! Lung tung vô ích! “Khốn kiếp!” Cô ném khăn lông trong tay vào trong nước, nhắc chân chuẩn bị nhảy ra khỏi bồn tắm, lại bị Quan Hạo Lê kéo cánh tay, không cẩn thận ngã ngồi lên người anh.

Tư thế rất mập mờ -

“Anh làm gì thế!” Cô xấu hổ càng thêm muốn cách xa thứ càng lúc càng lớn.

“Đừng động, chân của anh.” Quan Hạo Lê kêu lên.

“Đáng đời!” Trong miệng Tiết Giai Ny mắng, động tác lại dừng lại, sợ động đến vết thương của anh.

“Ny Ny để cho anh ôm một lúc được không?”

Quan Hạo Lê đột nhiên thay đổi phương pháp, từ vô lại nhanh chóng hóa thân thành người đàn ông thâm tình chân thành, trong tròng mắt đen chứa đầy tình cảm dịu dàng, người thấy tim cũng chảy ra.

Hai nam nữ nhiệt tình như lửa áo rách quần manh ôm một chỗ, không xảy ra chút chuyện gì mới gọi là chuyện lạ.

Cắm đục nhiều ngày như vậy, Quan Hạo Lê đã sớm sắp không nhịn nổi, nhưng tính tình Giai Ny không phải anh nói muốn là có thể muốn, luôn luôn phải dùng một chút biện pháp đặc biệt mới được.

Tiết Giai Ny nhạy cảm phát hiện thứ phía dưới càng lúc càng cứng rắn, nguy hiểm đã ép tới gần cô, mặc dù phía dưới cô còn mặc quần, nhưng vải vóc mỏng manh cũng không thể ngăn cản cảm xúc nóng rực này.

Hô hấp của hai người cũng hơi dồn dập, phả dầy đặc lên mặt đối phương, hơi ngứa, mê lòng người.

“Em đi ra ngoài.” Tiết Giai Ny không chịu nổi, vội vàng đứng lên.

Tên đã lấp vào cung, không bắn không được.

Quan Hạo Lê đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, đưa tay kéo eo cô, một lần nữa đặt cô vào trong lòng mình.

Lần này, hai người càng dán chặt hơn.

“Ny Ny, anh nhớ em lắm.” Môi anh dán lên tai cô, nhẹ nhàng thổi ra, cố ý trêu chọc cô.

“Bây giờ anh đang bệnh.” Tiết Giai Ny vội vàng nhắc nhở anh.

“Bệnh cũng là đàn ông bình thường, không nhịn được hấp dẫn của người phụ nữ yêu mến!” Trong giọng nói khàn khàn của anh hình như mang theo chút đầu độc.

“Em nào có hấp dẫn anh?!” Tiết Giai Ny không vui trừng anh, không biết, mình đã trúng bẫy rồi.

“Giờ phút nào em cũng hấp dẫn anh, thiết thời anh nhịn nhiều ngày như vậy, đau khổ!” Quan Hạo Lê than thở, tỏ vẻ mình giống như chịu biết bao uất ức.

50. Quyển 1 - Chương 49

Ở tài ăn nói, cho tới bây giờ Tiết Giai Ny vẫn không phải là đối thủ của Quan Hạo Lê, vốn nói không lại anh.

“Thuần túy là ngụy biện!” Cô trừ tức giận vẫn là tức giận.

“Ny Ny...” Anh há mồm ngậm lấy vành tay mượt mà xinh xắn của cô, không có biện pháp thuyết phục cô, vậy trực tiếp chọn lựa hành động.

Tiết Giai Ny cũng không phải người tâm địa sắt đá, người ta vì mình bị thương nặng như vậy, hơn nữa hai người đã là quan hệ bạn trai bạn gái, cùng giường mấy lần...

“Chân của anh, bị thương.” Cô đỏ mặt nhắc nhở anh.

“Không có việc gì, em ở phía trên là được.” Một người đàn ông hờ hững đáp lại, không thể không biết có gì không ổn.

Lời nói rõ ràng của anh khiến Tiết Giai Ny mắc cỡ mặt đỏ ửng như máu, mắng: “Nằm mơ!”

Để cho cô ở phía trên? Chuyện mắc cỡ như vậy cô tuyệt đối sẽ không làm!

Anh không nói chuyện, chỉ nghiêng đầu hôn cánh môi đỏ thắm của cô, bàn tay thừa dịp luồn vào trong áo đã ướt át của cô, khẽ vuốt da thịt trắng nõn trơn nhẵn, chậm rãi lướt qua chỗ nhạy cảm của cô, đến mức giống như đẩy lên một ngọn lửa nhỏ, sau đó hội tụ, cuối cùng thành xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Khi cô hết sức mơ màng, động tác nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ quần áo ướt sũng trên người cô, ngón tay linh hoạt cởi áo ngực ra, ném sang một bên.

Không tốn chút sức nào phủ lên chỗ mềm mại này, nhẹ nhàng xoa bóp, vuốt ve, cho đến khi viên anh đào kia trở nên thẳng đứng.

Tiết Giai Ny đã dần mất đi năng lực suy nghĩ bình thường dưới sự vuốt ve của anh, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn, cảm giác chớp mũi, trong miệng, tất cả đều là mùi vị của anh, xâm chiếm cô từng chút một.

Tay của anh giống như mang theo ma pháp, mang cho người ta cảm giác run rẩy, lỗ chân lông cả người giống như cũng nở ra, mời mọc không nói, thăm dò mức độ sâu hơn.

Trong tròng mắt đen sâu thẳm của cô giống như chứa một vũng nước xuân, như nước hồ lăn tăn từng vòng sóng gợn, ngay cả bóng dáng của anh cũng thấy rõ ràng, trái tim, bỗng nhiên cao hứng.

Chậm rãi nhếch môi, nụ cười bên môi giống như đóa hoa anh túc nở rộ, quyến rũ bức người.

“Ny Ny, anh yêu em.”

Thổ lộ của anh kịp thời đến quá đáng, Tiết Giai Ny đã bị anh khống chế hoàn toàn rồi, trong mắt trừ anh ra cũng chỉ có anh, tình ý liên tục, lay động lòng người.

Hôn nóng rực, lần nữa rơi xuống, bên môi, cằm, cổ, xương quai xanh, không bỏ qua chỗ nào, đầu lưỡi dịu dàng đảo qua phía trên, lưu lại vết tích ẩm ướt.

Thân thể nhạy cảm của cô khẽ run, ngón tay siết chặt, cắn chặt môi muốn ngăn cản tiếng than nhẹ đáng yêu mềm mại từ trong cổ họng, nhưng nó cố tình đứt quãng êm ái mềm nhũn truyền vào trong lỗ tai người đàn ông.

“Ừm... Không được, anh... Vết thương của anh.” Cô liều mạng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại, muốn để cho anh dừng lại.

“Ngoan, chẳng lẽ em không chút nào nghĩ đến anh sao?” Quan Hạo Lê hỏi thẳng.

Quan Hạo Lê cắn môi không nói lời nào, nghĩ? Vẫn không muốn? Ngay chính cô đều không nói rõ, nhưng mặc kệ thế nào, cô tuyệt đối không nói ra miệng.

“Không thể...”

Cô vừa dứt lời, Quan Hạo Lê đã cắn quả nho trước ngực cô, gặm cắn mang theo trừng phạt, trong tiếng nói khàn khàn của anh mang theo chút cầu khẩn, “Ny Ny, chân bị thương cũng không ảnh hưởng tới nơi này, em cảm nhận, cảm nhận xem không phải nó vẫn như trước kia sao?”

Anh kéo tay nhỏ bé của cô, đặt thẳng lên phía trên nó.

Cô sợ đến muốn rút tay về, hoảng hốt khi chạm phải tròng mắt màu đen như đầm sâu, trong lúc này lộ ra dục vọng die nda nle equ ydo n nồng nặc, cường thế bày ra ý đồ của anh, nhưng đồng thời lại tràn đầy dịu dàng, giống như đang nhẹ nhàng làm dịu, để cho cô đừng sợ, cầu xin cô tiếp xúc cứng rắn và mềm mại kết hợp, tạo thành một đầu độc khó tả.

Trong chớp nhoáng này, ngay cả không khí cũng dừng lại.

Quan Hạo Lê cũng không vội, chỉ lẳng lặng chờ đợi, anh biết, người phụ nữ trước mắt đã lộ vẻ xúc động, vừa cương vừa nhu, đúng là phép màu chiến thắng cô.

Tiết Giai Ny cảm giác mình đang nắm một đốm lửa, nóng bỏng như vậy, để cho cô hơi sợ hãi, huyết mạch đập nhẹ nhàng dưới da mềm mại giống như tràn đầy sinh lực, phát ra lời mời dịu dàng với cô.

Đây tuyệt đối là hấp dẫn trí mạng, toàn thân cô đã nổi lên màu hồng nhạt kiêu diễm, giống như cánh hoa mềm mại, lại giống như kẹo ngọt ngậy.

Anh rất muốn hòa tan cô vào trong lòng mình, như vậy có thể ngày ngày thăm dò, giờ phút nào cũng không chia lìa.

Lúc này trong đầu Tiết Giai Ny trống rỗng, lửa nóng trong lòng bàn tay chậm rãi lan rộng ra, bỏng khiến cả người cô nóng lên, chỉ có thể biết điều rút vào trong ngực anh.

Ngơ ngác, không biết đang nghĩ cái gì.

“Ny Ny, cảm nhận được sao?” Quan Hạo Lê cố ý trêu chọc cô, đầu lưỡi xẹt qua tai cô, chậm rãi liếm láp từng chút một.

Lời nói nhạo báng của anh khiến Tiết Giai Ny tỉnh táo lại, vội vàng buông tay, buồn bực nói: “Anh chỉ biết bắt nạt em.”

“Sao anh nỡ bắt nạt em?” Trong giọng nói của anh giống như thở dài, lại giống như bùi ngùi.

Tiết Giai Ny há mồm cắn một cái trên bả vai anh, phát tiết bất mãn trong lòng mình, Quan Hạo Lê mặc cho cô cắn, chỉ cần cô vui mừng, kệ cô như thế nào cũng được.

Khoảnh khắc khi quần bị cởi ra, Tiết Giai Ny chỉ chống lại bằng cách uốn éo người, chưa bao giờ ngăn cản, cô nào còn hơi sức, cả người đã sớm bị anh trêu chọc mềm thành một bãi nước xuân.

Cánh tay trái không bị thương của anh đột nhiên ôm chặt, khiến cho vòng eo mảnh khảnh của cô dán chặt lên bụng anh, mà nóng rực của anh, đã đứng sừng sững bất khuất, bị anh và làn da của cô đè xuống, bành trướng bộc phát lợi hại, theo hô của anh nhẹ nhàng liếm cô, cứng rắn thế kia, giống như một thanh kiếm sắc bén, lúc nào cũng có thể xỏ xuyên qua cô.

“Ngoan, ngồi lên được không?”

Anh lại gần ngậm vành tai của cô, nhẹ nhàng die enda anle equu ydonn gặm cắn, nói những lời tâm tình liên tục, luồng khí nhẹ nhàng phát qua da thịt mịn màng nhạy cảm bên tai cô, khiến cô khẽ run rẩy.

Tiết Giai Ny cắn chặt cánh môi, do dự vài giây, cuối cùng vẫn nâng thân lên, ôm cổ anh ngồi xuống, cảm giác tràn đầy bất ngờ khiến cho cô hơi không thích ứng, ngón tay cào mấy cái trên lưng anh, cô khó chịu.

“Ny Ny, buông lỏng một chút.” Anh dịu dàng vuốt ve cô, nâng mông của cô, tiến vào được càng sâu.

Dưới kỹ xảo thông thạo của anh, Tiết Giai Ny dần buông lỏng rất nhiều, cắn nuốt toàn bộ nó vào, cảm giác đó rất kỳ diệu, mỗi một lần động, giống như có sóng điện truyền vào, tê tê đại đại.

Anh cảm thấy chỗ mềm mại ướt át của cô theo hô hấp mà thắt chặt lại buông lỏng, giống như cái miệng nhỏ nhắn khát nước hấp thu sương ngọt của anh, thân thể nóng nực khó chịu căng thẳng, làn da tỏa ra mồ hôi rậm rạp chẳng chịt.

“Ngoan, động một cái.” Anh dụ dỗ cô.

Tiết Giai Ny đỏ mặt nhớ tới động tác trước kia của anh, chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, thật sự không học được, “Không biết.”

“Anh dạy em.”

Quan Hạo Lê cắn lỗ tai của cô, lặng lẽ nói mấy câu, người phụ nữ trong ngực lập tức hờn dỗi đập anh một cái, mặt đỏ đến mang tai, kiêu diễm như lửa.

Bước đầu tiên đã đi hết, còn thiếu mấy bước sau sao?

Tiết Giai Ny then thừng vịn bờ vai anh phập phồng hai cái, lại cảm thấy không còn hơi sức rồi, đây là việc rất gian khổ tốn sức, quá khó khăn! Quan Hạo Lê cũng biết hơi khó khăn cho cô, nên nâng mông cô giúp cô, dù sao, lợi người, cũng lợi mình.

Cô nhanh chóng mềm thành vũng nước dưới sự tiến công của anh, anh nghe cô mê loạn than nhẹ, vui vẻ và thỏa mãn trong lòng khó nói ra được.

Da thịt bị anh vuốt ve, đường nhỏ bị anh đánh thẳng vào, giác quan toàn thân cũng bị anh lôi kéo, chạy nước rút dieendaanleequaydonn đến đỉnh núi tuyệt diệu, đây là một kích thích không nói ra được.

“Ừ...”

Âm thanh của cô vừa mềm lại vừa quyến rũ, nghe được khiến tâm thần anh nhộn nhạo, cảm thấy thân thể mềm mại của cô bọc thật chặt dục vọng của anh, ấm áp, lại trơn bóng, không ngừng co rúc, giống như đang nhẹ nhàng mút hút lẫn hôn, anh hết sức nhịn khoái cảm như thủy triều cuốn tới.

Hai người, cuối cùng cũng đạt đến đỉnh núi vui thích.

Tiếng thở dốc càng ngày càng gấp rút, bên trong phòng tắm phiêu đảng một một hương vị quyến rũ, lộ ra màu sắc kiều diễm.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng, Tiết Giai Ny nhớ tới cửa không khóa, trái tim nhảy vọt lên đến tận cổ họng rồi.

Bởi vì khẩn trương, phía dưới cũng thu lại.

Thứ vốn đã thỏa mãn lại bắt đầu khôi phục, Tiết Giai Ny thấy may mắn vì mình vẫn chưa kịp lui ra ngoài, đang chuẩn bị có hành động, Tiết Giai Ny đột nhiên không hề báo trước mà đứng dậy.

Thứ được cô bao bọc đang thoải mái, vừa mới tiếp xúc với không khí hơi lạnh khó chịu không nói ra được, anh đương nhiên không chịu cứ như thế buông tha cho cô, “Ny Ny...”

Tiết Giai Ny giận dữ trừng mắt anh, “Có người tới.”

Dứt lời, lấy khăn tắm bao bọc thân thể, định đi ra phòng ngoài khóa cửa, nhưng tiếng gõ cửa đã tự nhiên mà đến.

“Xin chào, tôi là y tá đến thay thuốc cho ngài, xin hỏi có thể đi vào không?”

Phòng bệnh cao cấp chính là tốt như vậy, y tá sẽ không đẩy cửa đi vào, trước khi vào sẽ gõ cửa trưng cầu đồng ý của bệnh nhân.

“Nhanh nói không tiện!” Tiết Giai Ny nhỏ giọng nói với người đàn ông ngồi đối diện trên bồn tắm.

“Không tiện, một tiếng sau trở lại.” Quan Hạo Lê không vui nói, thật là y tá không biết điều, cắt đứt chuyện tốt của anh!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-nghi-anh-se-khong-thich-em>